

НОРА РОБЪРТС

БАРА

ХРОНИКИ НА ВЕСТИТЕЛКАТА # 2

КРЪВ ОТ КРЪВТА

Нора Робъртс обръща перото си към апокалиптичния жанр.
Невероятна скорост и енергия!

Бъсъл

НОРА РОБЪРТС КРЪВ ОТ КРЪВТА

Превод: Цветана Генчева

chitanka.info

Нора Робъртс обръща перото си към апокалиптичния жанр. Невероятна скорост и енергия!

Бъсъл

На пръв поглед — обикновено семейство с обикновен живот. Но отвъд мирните предели на фермата витаят невъобразими сили на мрак и светлина...

Тринайсетгодишната Фалън Суифт почти не познава предишния свят. След като Гибелта избива милиарди хора, градът, в който са живели родителите ѝ е в руини. Пътуването е опасно — зловещи банди, наричани Воини на безупречната добродетел, търсят следващата си жертва. Онези като Фалън, които притежават дарба, са преследвани. Вече не може да се скрие, че тя е Вестителката.

В тайнствено убежище в гората започва обучението ѝ. Неин наставник е Малик, чиито умения са трупани с векове. Фалън изучава древните начини за изцеление и бой, среща елфи и феи и открива у себе си невероятни сили. А когато настъпи моментът, тя ще вземе меча и ще влезе в битка. Защото, докато порасне и се превърне в жена, светът вече никога няма да бъде цял.

Робъртс отново показва, че знае как да омагьосва читателите!

Уошингтън Поуст

За Кейла, която расте умна и силна.

ИЗБОРЪТ

*Ноцта вецае величие на праха
ни,
толкова близо до Господ е
човека.*

*Когато задължението шепти,
младостта откликва и аз се
възраждам.*

Ралф
Уолдо Емерсън

ПРОЛОГ

Всички говореха, че вирус е причината за края на света. Истината бе, че е магията, черна като безлунна нощ. Вирусът беше нейното оръжие, преградна стена от устремени напред стрели, безшумни куршуми, които поразяват целта, назъбено острие, което се забива в плътта. Но ето че невинните — докосване с ръка, майчина целувка за лека нощ — разпространиха Гибелта, която покоси милиарди — неочаквано, болезнено, грозно.

Мнозина от онези, които преживяха първата, шокираща вълна, загинаха от собствените си ръце или от ръката на друг, когато бодлите на лудостта, мъката и страхът притиснаха света. Имаше и такива, които не успяха да намерят подслон, храна, чиста вода, лекарства, просто гаснеха и издъхваха в очакване на помощ, която така и не идваше. Светът на технологиите се пропука, приветства мрака и мълчанието. Правителства падаха от пиедестала на властта.

Гибелта не се интересуваеше нито от демокрация, нито от диктатори, нито от парламенти или кралства. Тя се хранеше еднакво лакомо и с президенти, и с най-обикновени хора.

В мрака затрепкаха светлини, непознати от хилядолетия. В този хаос се пробуди и надигна магията — и бялата, и черната. Събудени сили предлагаха избор между добро и зло, между светлина и мрак.

Някои винаги щяха да предпочитат мрака.

Странни споделяха онова, което бе останало от този свят, с обикновените хора, а онези — и обикновени хора, и другите, с магически сили — които прегърнаха мрака, нанесоха тежки удари, превърнаха велики градове в развалини, преследваха онези, които се криеха от тях, или бяха готови да унищожават, да поробват, да се къпят в кръв, докато земята не се покриеше с мъртви тела. Обзети от паника правителства нареждаха на военните да приберат оцелелите, да „задържат“ Странните, така че дори дете можеше да се окаже приковано на масата в лаборатория в името на науката.

Луди призоваваха Господ в разкривена от злоба праведност, подхранваха страх и омраза, за да могат по-лесно да създадат армии,

които да унищожат всичко „различно“. Магьосниците, редяха те, са творение на дявола, демони, които трябва да бъдат изпратени обратно в ада.

Похитители обикаляха съсипаните градове, магистралите и черните пътища, за да горят и убиват. Винаги ще има хора, които да намерят начин да стоварят жестокостта си върху другите.

А в този разсипан свят кой можеше да ги спре?

Откъм светлината се понесе шепот, разнесе се и сред мрака. Ще се появи воин. Тя, дъщеря на Туата де Данан, щеше да остане скрита, докато не вземе меча и щита. Тогава тя, Единствената, ще поведе светлината срещу мрака.

Месеците се превърнаха в години, светът агонизираше. Гоненията и нападенията не свършваха, опустошенията продължаваха. Някои се криеха, излизаха нощем, за да търсят прехрана, да откраднат, колкото да преживеят още ден. Други предпочетоха да поемат по пътищата, без да знаят накъде. Трети се изпокриха в горите, за да ловуват, или в полята, за да обработват земята. Имаше и такива, които създадоха общности, които ту се увеличаваха, ту намаляваха, докато се стараеха да живеят в свят, където шепа сол бе по-ценна от злато.

А пък онези, като хората, открили и създали Нова надежда, бяха съзидателната сила.

Когато светът свърши, Арлис Рийд предаваше репортажи от Ню Йорк и казваше истината на всички, които все още можеха да я чуят и да избягат.

Тя бе гледала смъртта в очите, беше убивала, за да оцелее.

Беше се нагледала и на кошмари, и на чудеса.

Тя, заедно с шепа хора, между които и три деца, откриха един изоставен провинциален град, който кръстна Нова надежда. И се установиха тук.

Сега, през година четвърта, Нова надежда беше дом на повече от триста човека, имаше си кмет и градски съвет, полиция, две училища — едното за обучение по магия, общинска градина и кухня, две ферми, едната с мелница за брашно, клиника — с малък зъболекарски кабинет, и още библиотека, оръжейна и полиция.

Имаха си лекари, лечители, тъкачи, шивачки, водопроводчици, механици, дърводелци, готвачи. Някои от тях бяха изкарвали

прехраната си със същите умения и в стария свят. Повечето продължаваха да учат и да се усъвършенстват.

Охраната на града работеше на смени и въпреки че разчитаха на доброволци, повечето жители участваха в бойното обучение и тренировките с оръжия.

Клането в Нова надежда през първата година тук остави болезнен белег в сърцата и умовете им. Създадоха полиция и спасителни екипи, които рискуваха живота си, за да помагат на другите.

Арлис стоеше на тротоара и оглеждаше всичко наоколо. Техният нов свят, създаден от самите тях. Ставаше въпрос за нещо повече от оцеляване, както беше през първите ужасни месеци, повече от строителството през последвалите месеци.

Ставаше въпрос за живот и надежда.

Имаше значение, мислеше си тя, че Лоръл — елф — беше излязла в тази хладна пролетна утрин, за да помете верандата на къщата, в която живееше. Нагоре по улицата Бил Андърсън лъскаше прозореца на магазина си, в който по полиците бяха наредени десетки полезни неща, предназначени за размяна. Фред, младата стажантка, която бе изпитала ужасите на метрото, докато се опитваха да се измъкнат от Ню Йорк, сигурно вече работеше в градината на общността. Фред, с нейните вълшебни крила и безкраен оптимизъм, изпълваше всеки ден с надежда.

Рейчъл — тяхната лекарка и нейна много добра приятелка — излезе, за да отвори вратата на клиниката, и й помахаша.

— Къде е бебето? — провикна се Арлис.

— Спи, освен ако Джона не го е вдигнал отново на ръце, щом съм си обърнала гърба. Този човек е направо като омагьосан.

— Като истински татко. Днес не е ли прегледът на шестата седмица, докторе? Голям ден за теб.

— Докторът вече даде зелена светлина на всички пациенти, но Рей ще се прави на строг. И за теб е голям ден. Как се чувстваш?

— Супер. Развълнувана. Малко нервна.

— Сега влизам, но искам да те видя, когато приключиш.

— Ще дойда. — Докато говореше, Арлис отпусна ръка върху огромния си корем. — Това бебе трябва вече да излиза. Още малко и няма дори да мога да се клатушкам.

— Ще го проверим. Добро утро, Кларис — каза Рейчъл, когато първата пациентка за деня приближи по пътеката. — Влизай направо. Успех, Арлис. Ще те слушаме.

Тя се заклатушка — друга дума нямаше — но спря, когато някой я повика по име.

Изчака Уил Андърсън — съседът ѝ от детството, сега заместник-шериф в града и както се оказва, голямата ѝ любов.

Той отпусна ръка върху корема ѝ и я целуна.

— Да те изпратя ли до работата?

— Добре.

Преплетоха пръсти, докато вървяха към къщата, в която той беше прекарал първите си месеци в общността.

— Нали нямаш нищо против да поостана, за да гледам?

— Стига да искаш, но не знам колко време ще отнеме, докато нагласим всичко. Чък е оптимист, но...

— Щом Чък казва, че може да се справи, значи ще стане.

Коремът ѝ се стегна от нерви и тя изпусна съдържания дъх.

Чък беше най-сигурният ѝ източник по време на Гибелта, хакер и компютърен гений, който сега се занимаваше с техниката, с която разполагаха. Работеше, разбира се, в мазето. Любимото му място.

— Искам да те видя как работиш — добави Уил.

— А какво наричаш онова, което правя вкъщи с „Хрониката на Нова надежда“?

— Работа и благодат за цялата общност. Но сега става въпрос за предаване на живо, миличка. Това ти е писано.

— Знам, че някои хора се тревожат заради рисковете, че ще привлечем вниманието насам. Нежелано внимание.

— Струва си. А и Чък не само че знае какво прави, но ще разчитаме и на магически щитове. Ако стигнем поне до един човек там някъде, значи излъчването ще стигне и до стотици. Ако може да стигнем до стотици, тогава кой знае. Много хора нямат представа какво става, къде да намерят помощ, провизии, лекарства. Това има значение, Арлис.

Тя се страхуваше всеки път, когато той рискуваше живота си по време на спасителните мисии.

— Тъкмо си мислех за важните неща. — Тя спря пред къщата и се обърна към него. — Ти си на първо място.

Заобиколиха къщата отзад към вратата на мазето.

Вътре някогашният просторен хол сега бе превърнат в мечтата на компютърен маниак. Стига тази мечта да включваше сглобяването на компоненти, кабели, хард драйв, дънни платки, изкормване на стари компютри, свързване на различни устройства.

Това бе мечтата на Чък.

Той седеше пред една клавиатура по суитшърт и широки панталони с много джобове, обърнал наопаки бейзболната шапка върху наскоро изрусената си коса. Беше избрал яркочервено за малката си остра брада.

Показаха се рижавите къдрици на Фред от мястото, където се беше настанила с три четиригодишни хлапета и куп играчки.

— Ето я и звездата! Аз съм мениджър на продукцията, момиче за всичко и асистент оператор.

— Мислех, че аз съм момичето за всичко. — Кейти, майката на децата, ги наблюдаваше от изкорубеното канапе, на което, както Арлис знаеше, Чък често спеше.

— Асистент, момиче за всичко и супервайзър на пауър бустерите. Кейти погледна близнаците си, Дънкан и Антония.

— Много са развълнувани. Надявам се те — и всички останали — да знаят какво правим.

— Ще движнем нещата за Арлис и Чък — заяви Дънкан и се усмихна на майка си. — Ние с Тоня.

— Движ! — изкиска се Тоня и вдигна ръка.

Дънкан притисна длан в нейната. Заблестя светлина.

— Още не.

Хана, руса и румена на фона на тъмната коса на близнаците, се изправи. Тя погали майка си по крака, сякаш да я успокои, след това отиде при Арлис.

— Бебето кога ще излезе?

— Скоро, надявам се.

— Може ли да гледам?

— Ами...

Кейти се разсмя, грабна Хана и я завъртя, после я целуна.

— Сигурно ще гледа с интерес.

— Не знам, малчо. — Чък обърна стола си към тях. — Но сега ще наблюдаваш как се прави история и ще видиш дебюта на „Нова

надежда предава“.

— Готови ли сме?

Той се усмихна широко на Арлис и вдигна палци.

— Напълно готови, след като разчитаме на помощта на бустерите.

Близнаците скочиха с блеснали очи.

— Още не, още не. — Този път Арлис го задържа. — Трябва да си прегледам бележките и... разни други неща. Трябват ми няколко минутки.

— Не бързаме — успокой я Чък.

— Добре, чакайте малко, съвсем малко.

Притеснена, тя излезе с папката с бележките си. Фред тръгна след нея.

— Няма защо да се притесняваш.

— О, боже, Фред.

— Сериозно говоря. Ти си толкова добра. Винаги си била супер.

— В Ню Йорк получих мястото на водеща, защото всички останали измряха.

— Да, затова го получи — потвърди Фред, — но така или иначе щеше да си го извоюваш.

Фред пристъпи към нея и отпусна ръце върху раменете ѝ.

— Помниш ли какво направи онзи последен ден?

— Все още имам кошмари.

— Какво направи — продължи Фред, — когато Боб насочи пистолет към теб, на живо по телевизията? Ти се стегна. Какво направи, когато той се самоуби, докато седеше точно до теб? Ти издържа, дори повече. Погледна право в камерата и каза истината. Направи го без всякакви бележки, без аутокю. Защото си добра. Ти казваш на хората истината. Сега ще направиш абсолютно същото.

— Не знам защо съм толкова нервна.

— Може да е от хормоните.

Арлис погали корема си и се разсмя.

— Може би. Хемороиди, киселини и хормони. Да родиш бебе е цяло приключение.

— Нямам търпение да преживея моите приключения. — Фред въздъхна и погледна към градината. — Искам сто бебета.

Арлис се надяваше да преживее раждането на първото, по възможност скоро.

Сега обаче я чакаше работа.

— Добре, добре, как изглеждам?

— Невероятно. Само че днес ще бъда и твой гримьор. Ще ти напудря носа за пред камерата, малко червило, ще изглеждаш божествено.

— Обичам те, Фред. Много те обичам.

— О, и аз те обичам, повече.

Тя остави Фред да я гримира, повтори няколко трудни думи, пи вода и вдиша дълбоко.

Когато се върна от банята, тя видя свекър си на канапето, заобиколен от децата. Действаше им като магнит.

— Бил, кой е в магазина?

— Затворих за час. Искам да видя моето момиче на живо, лично. Вашите щяха да се гордеят с теб. И майка ти, и баща ти, и Тио, всички щяха да са горди.

— Това ще ти бъде бюрото за предаването. — Чък посочи стол пред една от многобройните маси. — Ще застанеш с лице към камерата. Нагласил съм ъгъла. Онова, което правим тук, момичета и момчета, е шиб... страхотинско предаване. Радиото е готово, кабелната работи. Ще те записвам и ще свърша останалото. Не обръщай внимание на човека зад завесата. Шоуто си е твое, Арлис.

— Добре. — Тя седна, отвори папката, извади снимката от последната Коледа със семейството си и я подпря на клавиатурата. — Готова съм, когато кажеш.

— Фред ще започне обратното броене. Добре, деца, задействайте се.

— Не казвай задействайте се! — вдигна ръце Кейти. — Нямаш представа какви ще ги сътворят.

— Ще го задействаме. — Тоня се размърда възторжено. — Ще го задействаме, Дънкан.

— Точно така! — Чък се стрелкаше от монитор към монитор, гласеше нещо, после отново извика доволно. — Точно така. Действаме, готови сме.

— Арлис... — Фред застана зад камерата. — След пет, четири...

Тя използва пръсти, за да довърши обратното броене и с възторжена усмивка показва последната цифра.

— Добро утро, с вас е Арлис Рийд. Не знам колко от вас ме чуват или виждат, но ако получавате тази емисия, кажете и на други. Ще продължим да излъчваме колкото често е възможно, за да ви даваме информация, да ви казваме истината, да ви уведомяваме. Искаме да ви кажем, независимо къде се намирате, че не сте сами.

Тя си пое отново дъх и притисна ръце към корема.

— Четири години след Гибелта, източниците ни потвърждават, че в окръг Колумбия положението остава нестабилно. В целия район на столицата има военно положение, банди, известни като Похитители и Черни Странни, продължават да атакуват. Силите на съпротивата са пробили охраната в център за задържане в Арлингтън, Вирджиния. Според разкази на очевидци, повече от трийсет човека са били освободени.

Тя говори в продължение на четиридесет и две минути. Разказа за бомбардировките в Хюстън, за нападението на Воините на безупречната добродетел над общност в Грийнбелт, Мериленд, където са палили и нахлували в домове.

Завърши с думи за човечност, кураж и доброта. Разказа за мобилната медицинска клиника, която използва каруци и коне, за да се добере до далечни лагери, убежища за бездомни, спасителни операции и банки за храна.

— Бъдете в безопасност — каза тя, — но помнете, че не е достатъчно да останете живи и здрави. Живейте, работете, събирайте се заедно. Ако имате история, ако разполагате с новини, ако търсите любими хора и можете да се свържете с мен, аз ще предам съобщението ви. Не сте сами. С вас беше Арлис Рийд от „Нова надежда Бродкастинг“.

— Успяхме. — Чък скочи и вдигна юмрук. — Направо страхотно, мамка му.

— Направо страхотно, мамка му — повтори Дънкан.

— О-па. — Чък се заля от смях, а Кейти затвори очи, когато той скочи към близнаците и протегна юмрук. — Направо върховно, деца. Да чукнем юмруци. Хайде! Юмруци!

Те доближиха глави, вдигнаха малките си юмручета и ги удариха в неговия.

Той грееше.

— Леле! — Затанцува и духна на кокалчетата си. — Страхотен прилив на сили. Върхът.

Фред замига, за да прогони сълзите.

— Беше върхът и така нататък, страхотно.

Уил се наведе и целуна Арлис по косата.

— Направо ме шашна — подхвърли той.

— Почувствах се... на мястото си. Щом започнах, всичко си дойде на мястото. Колко време излъчвахме?

— Четиридесет и две върховни минути.

— Четиридесет и две. — Тя се завъртя на стола. — Не трябваше да държа близнаците толкова дълго. Извинявай, Кейти. Просто изгубих представа за времето.

— Те са добре. Аз ги наблюдавах — увери я Кейти. — Сега ще им трябва един дълъг сън. — Тя погледна Хана, сгушила се заспала в скута на Бил. — Също като сестра им. И на теб ще ти се отрази добре. Сигурно си изцедена. Струваш ми се малко бледа.

— Всъщност, пет минути след началото започнаха контракции. Може да са били отпреди това, но си мислех, че просто съм нервна.

— Какво? А сега?

Тя стисна ръката на Уил.

— Почти съм сигурна, че трябва да отидем да видим Рейчъл. И мисля, че е... Добре!

Тя стисна с една ръка масата, а с другата се вкопчи в Уил.

— Дишай! — нареди Кейти, приближи бързо, постави ръка върху твърдия като камък корем на Арлис и започна да го масажира с кръгчета. — Не спирай да дишаш — нали ходи на курса?

— Курс друг път. Там не болеше така.

— Не спирай да дишаш — подкани я отново Кейти. — Току-що направи първото излъчване от Нова надежда, докато раждаше. Дишай при контракциите.

— Отпуска ме.

— Благодаря ти, Господи — измърмори Уил и размърда пръстите си. — Ох.

— Можеш да ми вярваш, че това изобщо не заслужава никакво охкане. — Арлис изпусна сдържания дъх. — Искам Рейчъл.

— И аз. — Уил ѝ помогна да стане. — Бавно обаче. Татко...

— Ще си имам внуче.

Кейти вдигна Хана от скута му.

— Върви с тях.

— Ще си имам внуче — повтори той.

— Фред! — Арлис погледна назад. — Няма ли да дойдеш?

— Наистина ли? Може ли? О, боже! Ще изтичам да кажа на Рейчъл. О, боже! Чък.

— А, не, благодаря. Аз съм пас. Не ми се сърди, Арлис, но не става.

— Не се сърдя.

— Ще си имаме бебе! — Фред разпери крила и излетя през вратата на мазето.

Дънкан пристъпи към вратата.

— Той иска да излезе.

Кейти намести Хана.

— Той ли каза?

— А-ха. — Тоня застана до брат си. — Той какво прави там?

— Това е дълга история — отвърна Кейти. — Хайде, деца, време е да се прибираме. Браво, Чък.

— Най-добре свършената ми работа.

През следващите осем часа Арлис научи няколко неща. Първото и най-важно бе, че контракциите стават по-болезнени и траят дяволски по-дълго с напредването на родилните мъки. Научи, макар да не беше изненадана, че Фред е весела и неуморна помощница, а Уил — и това не я изненада никак — беше като скала.

Научи — добре че й казаха, за да я разсеят — че излъчването е стигнало на поне трийсет и пет километра до мястото, на което Ким и По бяха пътували с лаптоп на батерия.

Най-сетне разбра защо наричат тази работа родилни мъки.

По едно време се разплака и Уил я прегърна.

— Почти свърши, миличко. Почти свърши.

— Не е това, не става въпрос за това. Лана. Сетих се за Лана. О, господи, Уил, о, господи, трябвало е да мине през всичко това сама. Без Макс, без Рейчъл, без нас. Била е сама в онзи момент.

— Не вярвам да е била сама. — Фред погали ръката на Арлис. — Наистина не вярвам. Онази нощ я усетих. Много от нас усетиха. Раждането на Вестителката. Не е била сама, Арлис. Сигурна съм.

— Наистина ли?

— Честна дума.

— Добре. Добре. — Когато Уил избърса сълзите ѝ, тя се насили да се усмихне. — Почти свърши, така ли?

— Хайде, Арлис, трябва да напъваш — нареди Рейчъл. — Уил, поддържай гърба ѝ. При следващата контракция напъвай с всички сили. Да посрещнем бебето.

Тя напъваше, дишаше, напъваше и дишаше и осем часа след предаването, Арлис роди сина си в новия свят.

Научи и още нещо. Любовта идваше като светкавица.

— Погледнете го! Погледнете го! — Изтощението се стопи и отстъпи място на поразяваща любов, а бебето плачеше и се гърчеше в ръцете ѝ. — О, Уил, виж колко е красив.

— Много е красив, и ти също. Господи, обичам те.

Рейчъл отстъпи назад и раздвижи схванатите си рамене.

— Уил, искаш ли да прережеш пъпната връв?

— Ами... — Той пое ножицата от Рейчъл, след това погледна баща си и видя сълзите в очите му. По време на Гибелта бе изгубил дъщеря, съпруга, бебета.

— Мисля, че дядо трябва да го направи. Какво ще кажеш?

Бил пхна пръсти под очилата.

— За мен ще бъде чест. Станах дядо.

Докато прерязваше пъпната връв, Фред украси стаята с дъги.

— А аз съм леля, нали? Почетна леля.

— Разбира се. — Арлис не можеше да откъсне очи от бебето. — И ти, и Рейчъл, и Кейти. Оригиналът на Нова надежда.

— Изглежда чудесно. — Рейчъл го оглеждаше внимателно. — След малко трябва да взема племенника си. Да го измия, премеря и претегля.

— След малко. Здравей, Тио. — Арлис притисна устни към челото на бебето. — Тио Уилям Андърсън. Ще превърнем света в по-хубаво място за теб. Ще направим всичко по силите си, за да направим света по-добър. Кълна се.

Проследи очертанията на лицето на Тио с пръст — толкова мъничко, толкова сладко, нейно.

Това е животът, помисли си тя. Това е надежда.

Това бе причината и за двете.

Щеше да работи и да се бори всеки ден, за да удържи обещанието, което даде на сина си.

Притисна го до себе си и отново се сети за Лана и за детето, което тя носеше.

Замисли се и за Вестителката.

1.

Във фермата, където беше родена, Фалън Суифт се научи как да сади и отглежда, как да прибира реколтата, как да уважава и използва земята. Научи се как да прекосява поля и гори, тиха като сянка, докато ходи на лов и за риба. Уважаваше и животните, не посягаше към повече, отколкото се нуждаеше, не ловуваше за удоволствие.

Научи се да приготвя храната от тяхната земя в кухнята на майка си и на открит огън.

Научи, че храната е нещо повече от пресните яйца в кокошарника или добре изпечената на скара пъстърва. Храната означаваше оцеляване.

Научи се да шие, въпреки че ненавиждаше времето, което трябваше да прекара седнала, стиснала игла в ръка. Научи се да щави кожа, можеше, ако се налага, да преде. Дрехите, научи тя, не бяха нещо, което просто да облечеш. Те защитаваха тялото също като оръжие.

Тя уважаваше оръжията и още от малка бе научила как се почиства огнестрелно оръжие, как се остри нож и се стреля с лък.

Научи се как да строи с чук и трион, как да поправя оградата, как да ремонтира старата фермерска къща, която обичаше колкото гората.

Здрава ограда, яка стена, покрив, който няма да тече при дъжд — нещо повече от най-обикновен щастлив дом. И те също означаваша оцеляване.

Заедно с това се научи да прави магии. Как да пали пламък с дъха си, как да опише кръг, как да излекува малка рана със светлината, която носеше в себе си, как да се вглежда и да вижда невидимото.

Научи се, че магията е повече от дар, който трябва да се цени, умение, което трябва да се усъвършенства, оръжие, което се използва с огромно внимание.

Тя беше и щеше да си остане оцеляване.

Дори благодарение на храната, на подслона, на дрехите и оръжията, дори с помощта на магията, не всичко бе оцеляло. Нямахше да оцелее и във времето, което предстоеше.

Тя научи за онзи свят, който бе съществувал преди да се роди. Свят, пълен с хора, свят с огромни градове и високи сгради, в които всички живеели и работели. Пътували по въздух и море, дори пътували в космоса, чак до луната, която изплуваше в небето.

Майка ѝ бе живяла в голям град, в необятния Ню Йорк. Фалън знаеше много от историите, които ѝ разказваха, от книгите, които поглъщаше, за това място, пълно с хора, шум, светлина и мрак.

За нея това място бе пълно с чудеса и тя се зарече един ден да го посети.

Представяше си го често нощем, когато лежеше будна и наблюдаваше как феите танцуват пред прозореца ѝ.

В онзи свят също бе имало битки, фанатизъм и жестокост, също както в нейния. От книги и разкази, а и от посетителите, които се отбиваха във фермата, научаваше много за миналото.

Знаеше, че баща ѝ е бил войник. Той я научи да се бие и с ръце, и с крака, и с ума си, а тя се научи как да разчита и чертае карти. Представяше си как един ден ги следва по време на пътешествията, които знаеше и винаги бе знаела, че ще предприеме.

Нищо, освен родителите ѝ, не я свързваше със света отпреди Гибелта да започне да покосява хората. Пишеше, че загиналите били милиарди, и мнозина помнеха това време. Когато великите градове пламнали, после били оставени на произвола на лудостта, на черните магьосници. Всички преживели това помнеха и с ума, и с кръвта си жестокостта, ужаса и алчността.

Когато зърваше картини от утрешния ден, тя знаеше, че предстоят още пожари, щеше да се лее още много кръв, очакваше ги още смърт. И тя щеше да е част от всичко това. Често ѝ се случваше да лежи будна нощем, да гушка плюшеното си мече, подарък от мъж, с когото предстоеше да се запознае.

Щом усетеше, че тези утрешни дни натежават, тя се измъкваше от къщата, докато родителите ѝ и тримата ѝ братя спяха, за да поседне навън, докато малките феи проблясваха като светулки. Тук можеше да усети земята, насажденията, природата.

Понякога мечтаеше за своя баща, мъжа, с когото майка ѝ беше живяла в Ню Йорк, мъжа, когото бе обичала. Мъжът, за когото Фалън знаеше, че е загинал, за да живее тя.

Бил е писател, лидер, истински герой. Тя носеше неговото име, също както носеше и името на човека, който я отглеждаше, възпитаваше, учеше. Фалън, на Макс Фалън, първия ѝ баща. Суифт, на Саймън Суифт, втория ѝ баща.

Две имена, мислеше си Фалън, еднакво важни. Точно както майка ѝ носеше два пръстена, по един от всеки мъж, когото бе обичала.

И макар да обичаше баща си дълбоко, истински, както всяко дете обича, тя често си задаваше въпроси за биологичния си баща, размишляваше за мъжа, който ѝ беше дал цвета на очите и косата, който също като майка ѝ я бе дарил със забележителни сили.

Тя прочете книгите му, всички те бяха дарове за нея.

Веднъж, когато беше едва на шест, тя се сгуши в библиотеката с една от книгите. Макар да не разбираше всички думи, ѝ хареса, че става въпрос за магьосник, който използва магия и ум, за да се пребори със злите сили.

Когато баща ѝ влезе, се почувства виновна и опита да скрие книгата.

Той взе и нея, и книгата в ръцете си. Беше ѝ толкова приятно, той миришеше на ферма — на пръст, на добитък, на растящи посеви.

Понякога ѝ се искаше да има очи като неговите, които се променят от зелено в нещо като златисто или просто в смесица от двете.

— Книгата е хубава.

— Ти чел ли си я?

— Да. Майка ми много обичаше да чете. Затова двамата с баща ми направиха тази стая специално за книги. Няма нужда да криеш нищо от мен, миличка. Каквото и да било.

— Защото си ми татко. — Тя се обърна към него и притисна лице към сърцето му. Туп, туп, туп. — Ти си моят татко.

— Аз съм твоят татко. Само че нямаше да имам този шанс, ако не беше Макс Фалън. — Той обърна книгата така, че и двамата да видят снимката на тъмнокосия красив мъж с въздействащи сиви очи. — Нямаше да имам най-красивото момиче, ако той не беше обичал майка ти и тя не го беше обичала. Ако те не те бяха създали. Ако той не бе обичал и теб, и нея достатъчно, ако не беше толкова смел, че да

даде живота си, за да ви защити. Безкрайно съм му благодарен, дължа му всичко.

— Мама обича теб, татко.

— Да, така е. Аз съм късметлия. Тя ме обича, обича и теб, и Колин, и Травис.

— И новото бебе, което очакваме.

— Точно така.

— Не е момиче — въздъхна дълбоко и тъжно тя.

— Наистина ли?

— Тя отново ще роди момче. Защо не може да ми направи сестричка? Защо винаги прави братчета?

Тя чу смеха, заклокочил в гърдите му, когато я гушна.

— Всъщност, това би трябвало да е моя работа. Така е устроен светът.

Той галеше дългата ѝ черна коса, докато говореше.

— А това означава, че ти си оставаш любимото ми момиче. Казала ли си на майка си, че е момче?

— Тя не иска да знае какво е. Обича изненадите.

— Тогавя не ѝ казвай. — Саймън я целуна по косата. — Ще си остане нашата тайна.

— Татко?

— М-м-м?

— Не мога да чета всички думи. Някои са много трудни.

— Какво ще кажеш да ти почета преди да се заемем със задачите.

Тя се сгуши до него, а той отвори книгата на първата страница.

Тя не знаеше, че „Кралят маг“ е първият роман на Макс Фалън, а може би част от нея знаеше, но щеше да запомни завинаги, че вторият ѝ баща ѝ е чел книгата на първия, глава след глава, всяка вечер, преди да заспи.

И така тя се учеше. Научи се на доброта от баща си, на щедрост и благородство от майка си. Научи за любовта и светлината, за уважението в дома и семейството.

Научи за войната, за трудностите и мъката на онези, тръгнали на път, мнозина ранени, които идваха във фермата или в близкото село.

Научи за политиката и откри, докато хората говореха за нея и не вършеха почти нищо, за да променят нещата, че това е нещо дразнещо. А и какъв смисъл имаше от политиката, след като слуховете носеха, че

правителството — една доста отнесена дума за нея — бе започнало да се създава отново на третата година след Гибелта, за да рухне отново преди края на Година пета?

Сега, през Дванайсетата година, столицата на Съединените щати (изобщо не изглеждаха обединени на Фалън) си оставаше военна зона с Похитители, Черни Странни и онези верни на култа Воини на безупречната добродетел, които се биеха за власт, за земя, за мириса на кръв. Биеха се едни срещу други, поне така изглеждаше, срещу онези, които се опитваха да управляват или властват.

Макар да искаше мир, тя разбираше дълга да пазиш и защитаваш. Неведнъж бе виждала баща си да се вьоръжава и да заминава от фермата, за да помогне на съсед да се защити, да участва в отбраната на селото. Неведнъж бе виждала очите му, когато се прибираше, и знаеше, че е имало кръв и смърт.

Тя можеше да се бие и защитава, както и братята ѝ. Фермата се препичаше на лятното слънце, посевите зрееха, дърветата се превиваха, натежали от плодове, докато горите бяха пълни с дивеч, но тежки битки се водеха отвъд полята и хълмовете около дома ѝ.

А тя знаеше, че детството ѝ отминава, отмерва времето като тиктакането на часовник.

Тя бе Вестителката.

В дните, когато братята ѝ я ядосваха (защо бе орисана да има братя?), когато майка ѝ не разбираше абсолютно нищо, а баща ѝ очакваше прекалено много, тя искаше това тиктакане да забърза.

Защо нямаше избор? Никакъв избор. Искаше да ходи на лов и риболов, да си язди коня, да обикаля горите с кучетата. Дори с братята си.

Често си мислеше за онова, което беше далечно и непознато, което предстоеше. Скърбеше при мисълта, че ще трябва да напусне семейството и дома си.

Растеше висока и силна, светлината в нея се разгаряше и лумваше ярко. Мисълта за тринаisetия ѝ рожден ден я изпълваше с ужас.

— Довечера ще има буря, усещам я. — Лана приглади карамеленорусата си коса, която прибираше на кок, когато готвеше. — Съвършената вечер да похапнем навън. Върви да отцедиш варените картофи.

Фалън стоеше нацупено до печката.

— Защо винаги ти готвиш?

Лана разтърси леко покритата купичка, в която се Мариноваха нарязани чушки, откъснати от градината.

— Тази вечер баща ти ще помага — напомни тя на Фалън.

— Но ти вече си приготвила всичко. — Тя не можеше да се примири, докато се занимаваше с картофите. — Защо татко, Колин или Травис никога не готвят?

— Те ми помагат, също като теб. Итън също... той се учи. Истината е, че обичам да готвя. Приятно ми е да приготвям храна, особено за семейството си.

— Ами ако на мен не ми е приятно? — Фалън се въртна — сърдито дългокрако момиче с навъсени сиви очи. — Ами ако просто не искам да готвя? Защо трябва да върша неща, които не искам?

— Защото всички го правим. За твой късмет, в дежурството през следващата седмица ставаш от помощник-готвач — чистачка. Овкуси картофите за грила. Вече съм нарязала подправките.

— Браво, супер. — Тя знаеше какво трябва да направи. Зехтин, подправки, сол и пипер.

Майка ѝ и тяхна съседка от близката ферма бяха отделили декар и половина и го бяха превърнали в тропически рай. Бяха засадили маслинови и бананови дървета, черен пипер, кафе, различни подправки. Фурми, смокини.

Баща ѝ, заедно с другите, бяха направили преси за зехтин и сушилни за плодовете.

Всички работеха и си помагаха, всички се радваха после на резултатите. Това ѝ беше добре известно.

И въпреки това...

— Защо не ги изнесеш и не кажеш на баща си да се заема с пилето?

Фалън излезе от къщата, обзета от лошо настроение. Лана наблюдаваше дъщеря си и лятно сините ѝ очи се замъглиха. Замисли се: „Не само една буря приближава“.

Седнаха около голямата маса навън, която баща ѝ беше направил. Хранеха се в пъстроцветни чинии, с яркосини салфетки и диви цветя в малки вази.

Майка ѝ държеше на красивата маса. Тя позволи на Итън да запали свещите с дъх, защото това винаги го размиваше. Фалън се настани до най-малкия си брат. За нея той не беше толкова досаден, колкото Колин и Травис.

Но той бе едва на шест. По-късно щеше да стане същият като тях.

Саймън, гъстата му кестенява коса бе станала на светли кичури от слънцето, се настани на мястото си и се усмихна на Лана.

— Изглежда супер, мила.

Лана вдигна чашата с вино.

— За грил майстора. Искрено благодарим — добави тя и погледна дъщеря си, — за храната, която сме отгледали и произвели със собствените си ръце. Очакваме деня, в който никой няма да бъде гладен.

— Аз съм гладен сега! — заяви Колин.

— Тогава бъди благодарен, че има храна на масата. — Лана постави бутче (любимото му) в чинията на сина си.

— Аз помогнах на татко с грила — похвали се той, докато си слагаше картофи, зеленчуци и прясно откъсната царевица.

— Това няма да отлети, сине. — Саймън напълни чинията на Травис, а Лана на Итън.

Колин размаха бутчето във въздуха преди да го захапе. Той имаше очите на баща си, лешникови, обсипани със златно и зелено, няколко нюанса по-тъмна коса, отколкото на майка си, която изсветляваше на лятното слънце. Както винаги, тя стоеше на кичури, които отказваха да бъдат укротени.

— Аз набрах царевицата.

Травис, който вече похапваше, вдигна лакът.

— Заедно я брахме.

— Не е варно.

— Вярно — поправи го Саймън. — Казва се вярно и не е така.

— Аз набрах повечето царевица. Би трябвало да се брои.

— Вместо да мислиш за храната в чиниите, които ти предстои да измиеш, си изяж царевицата — предложи Лана, докато помагаше на Итън да намаже масло.

— В свободното общество всички имат право на глас.

— Жалко, че не живеете в такова общество. — Саймън сръчка Колин в ребрата и той му отпрати широка усмивка.

— Царевницата е хубава! — Въпреки че на Итън му бяха паднали няколко млечни зъбчета, той гризеше ентусиазирано царевница. Имаше сините очи на майка си, красивата ѝ руса коса и слънчев характер.

— Може да се кандидатирам за президент — не спираше Колин, който рядко се отказваше. — Ще стана президент на семейна ферма „Суифт и кооператив“. След това на селото. Ще го нарека Колинвил и никога повече няма да мия чинии.

— Никой няма да гласува за теб — подсмихна се Травис, който толкова приличаше на Колин, че двамата можеха да минат за близнаци.

— Аз ще гласувам за теб, Колин!

— Ами ако и аз се кандидатирам за президент? — обърна се Травис към Итън.

— Ще гласувам и за двамата. И за Фалън.

— Хич не ме замесвайте — измърмори Фалън и побутна храната в чинията си.

— Можеш да гласуваш само за един човек — изтъкна Травис.

— Защо?

— Защото така.

— Това е тъпо.

— Целият разговор е тъп — махна с ръка Фалън. — Не можеш да станеш президент, защото дори да имаше истинско правителство, не си нито достатъчно голям, нито достатъчно умен.

— Умен съм, също като теб — озъби се Колин, — освен това ще порасна. Мога да стана президент, ако искам. Мога да стана какъвто поискам.

— Ще ти се — подсмихна се Травис.

Тези думи му спечелиха ритник под масата, на който той отвърна.

— Президентът е лидер, а лидерът ръководи.

Когато Фалън скочи, Саймън понечи да каже нещо, но забеляза погледа на Лана.

— Не знаеш как се ръководи.

— Ти пък не знаеш нищо за никого — изстреля в отговор Колин.

— Знам, че лидерът не кръщава села на своето име. Знам, че лидерът трябва да поеме отговорност за хората, да се увери, че имат

храна и подслон, да реши кой да ходи на война, кой да живее и кой да умре. Знам, че лидерът трябва да се бие, може би дори да убива.

Докато тя беснееше, искри светлина хвърчаха около нея в гневно алено.

— Лидерът е човекът, от когото всички очакват отговори, дори да няма отговори. Всички го обвиняват, когато нещо се обърка. Лидерът е онзи, който трябва да върши мръсната работа, дори да става въпрос за тъпите чинии.

Тя излезе и гневната светлина я последва в кухнята. Тръшна вратата след себе си.

— Тя защо се държи като гамен? — попита Колин. — Защо е толкова зла?

Итън се обърна към майка си с насълзени очи.

— Фалън сърди ли ни се?

— Не, миличък, не се сърди на нас. Да я оставим за малко сама. — Тя погледна към Саймън. — Просто ѝ трябва малко време. Сама ще се извини, Колин.

Той сви рамене.

— Мога да стана президент, ако искам. Тя не е шеф на света.

Лана усети, че сърцето ѝ се свива.

— Споменах ли, че съм направила прасковен пай за десерт? — Знаеше, че паят е сигурен начин да оправи настроението на момчетата. — Но той е само за онези, които си изядат всичко.

— Знам добър начин да изгорим калориите от пая. — За да подкрепи Лана, Саймън се беше върнал към храната си. — Малко баскетбол.

Откакто бе направил игрище отстрани на хамбара, баскетболът се беше превърнал в едно от любимите развлечения на момчетата.

— Искам да съм в твоя отбор, татко!

Саймън се усмихна широко на Итън и му намигна.

— Направо ще ги пометем, шампионе.

— Няма начин. — Колин се наведе над чинията. — Двамата с Травис ще ви смажем.

Травис погледна майка си.

Той знае, помисли си Лана. Също и Колин, въпреки че гневът и обидата го блокират.

Сестра им не беше шефът на света, но носеше цялата му тежест на раменете си.

Лошото настроение на Фалън се превърна в сълзи на самосъжаление. Хвърли се на леглото, за да се наплаче — леглото, което баща ѝ беше направил, същото като в старите списания. Най-сетне сълзите пресъхнаха и тя отново се нацупи.

Не е честно, нищо не беше честно. Колин започна. Винаги започваше с огромните си, тъпи идеи. Сигурно защото изобщо не притежаваше магия. Може би защото завиждаше.

Да вземе нейната магия, ако иска, тогава може да се разкара с някой непознат, за да научи как да стане спасител на целия тъп свят.

Тя просто искаше да бъде нормална. Също като момичетата в селото, в другите ферми. Като всички останали.

Чу викове, смях през отворения прозорец, но се постара да не обръща внимание. И все пак стана и погледна навън.

Небето си беше синьо както във всеки дълъг, окъснен летен ден, но също като майка си усети, че приближава буря.

Видя баща си, с Итън на раменете му, да отиват към обора. По-големите момчета вече се бяха втурнали по пътеката, обули маратонките, които баща им беше намерил отнякъде.

Тя не искаше да се усмихва, когато баща ѝ отне топката на Колин и я задържа високо, за да я хване Итън, а след това пристъпи към коша, за да може той да я пусне през обръча.

Не искаше да се усмихва.

По-големите момчета приличаха на татко, Итън — на мама.

А тя приличаше на човека от снимката на задната корица на една книга.

Това често пъти ѝ въздействаше повече, отколкото можеше да изтърпи.

Тя чу тихо почукване на вратата, след това майка ѝ влезе.

— Мислех, че си гладна. Почти не докосна вечерята си.

Срамът започна да измества цупенето. Фалън поклати глава.

— Тогава по-късно. — Лана остави чинията на нощното шкафче, което Саймън беше направил. — Знаеш как да я стоплиш.

Фалън поклати отново глава, но този път сълзите ѝ потекоха. Лана пристъпи към нея и я притисна до себе си.

— Извинявам се.

— Знам.

— Съсипах всичко.

— Не си.

— А исках.

Лана я целуна по бузата.

— Знам, но не си. Ще се извиниш на братята си, но в момента виждаш колко са щастливи. Нищо не си развалила.

— Не приличам нито на тях, нито на теб, нито на татко.

Лана спусна ръка по дългата черна опашка на Фалън, след това се вгледа в познатите сиви очи.

— Разказах ти за нощта, когато се роди. Открай време това е един от любимите ти разкази. Но никога не съм ти разказвала за нощта, когато бе зачената.

— Аз... — Бузите ѝ пламнаха. Тя знаеше какво означава зачеване и как се случва. — Ами... странно е.

— Ти си почти на тринайсет и дори да не сме говорили за всичко това, живееш във ферма. Знаеш откъде идват бебетата и как се създават.

— Странно е, когато става въпрос за майка ти.

— Малко е странно — съгласи се Лана, — затова ще ти разкажа. Живеехме в Челси. Това е квартал на Ню Йорк. Много го обичах. Имаше една симпатична пекарна от другата страна на улицата, хубав кулинарен магазин на ъгъла. Наблизо имаше приятни магазини, прекрасни стари сгради. Имахме мансарда — аз се бях преместила при Макс. И тя ми харесваше. Беше с огромни прозорци към улицата. През тях можеше да видиш как светът се изнизва. Имаше полици, пълни с книги. Кухнята не беше голяма като тази, но беше много модерна. Често канехме приятели на вечеря. Работех в хубав ресторант и в главата ми се въртяха планове някой ден да открия свой собствен.

— Ти си най-добрата готвачка.

— Сега това не е кой знае какъв комплимент. — Лана прегърна Фалън през кръста. — Прибрах се от работа и пийнахме вино, много хубаво вино. След това се любихме. А след това, минути по-късно, нещо изригна вътре в мен. Такава светлина, такава величие, такава...

Дори сега не мога да обясня чувството. Остави ме без дъх, по най-прекрасния начин. Макс също го усети. Шегувахме се с него за това. Той взе свещ. Уменията ми бяха незначителни, дори запалването на свещ ставаше само понякога и то след като вложех огромно усилие.

— Наистина ли? Но ти...

— Промених се, Фалън. През тази същата нощ запалих свещта с мисъл. Тази нова сила се надигна в мен. Същото стана и с Макс, с всички, които носим магията. Но за мен онова, което носех, беше ти. Онзи момент, онзи взрив, светлината, това беше ти. Нямах да разбера седмици наред, но беше ти. Ти заискри вътре в мен през онази нощ. Научих, а и ти ми показа, докато все още беше вътре в мен, че не си специална единствено за мен, за Макс, за Саймън, но за всички.

— Не искам да си тръгвам. — Фалън зарови лице в рамото на Лана. — Не искам да бъда Вестителката.

— Тогава откажи. Изборът е твой, Фалън. Никой няма да те застави насила, аз самата няма да го позволя. Баща ти няма да го допусне.

Тя знаеше, че е така. Открай време ѝ повтаряха, че решението ще бъде нейно. Само че...

— Няма ли да се разочаровате? Да се срамувате от мен?

— Няма. — Лана я притисна до себе си, прегърна я. — Няма, никога. — Колко много нощи бе мислила за онова, което се очакваше от детето ѝ? Точно това дете. Нейното дете. — Ти си моето сърчице — прошепна Лана. — Гордея се с теб всеки ден. Гордея се с ума ти, със сърцето ти, със светлината ти. О, боже, тя свети толкова ярко. Готова съм да поема тази светлина от теб без капка колебание, за да ти спестя този избор. За да не се налага да решаваш.

— Той е загинал, за да ме спаси. Другият ми баща.

— Не само заради онова, което можеше да бъдеш. Направи го, защото те обичаше. Фалън, ние с теб сме най-големите късметлийки. Обичат ни двама забележителни мъже, двама смели мъже. Каквото и да решиш, и те, и аз, ние винаги ще те обичаме.

Фалън притихна, успокоена и доволна. След това усети... отдръпна се предпазливо.

— Има и още. Усещам го. Усещам, че има още, неща, които не си ми казала.

— Разказала съм ти за Нова надежда и...

— Кой е Ерик?

Лана се дръпна стреснато назад.

— Не го прави. Знаеш правилото за вмъкването в чужд мозък.

— Не съм. Кълна се. Току-що го видях. Почувствах го. Има още — заяви Фалън и гласът ѝ потрепери. — Има още, което не ми казваш, защото си разтревожена. Страхуваш се за мен, усещам го. Само че, ако не ми кажеш всичко, как ще разбере какво да правя?

Лана стана и пристъпи към прозореца. Погледна момчетата, съпруга си, двете стари кучета, Харпър и Лий, които спяха на слънцето, двете млади кучета, които тичаха около момчетата.

Погледна фермата, дома, който обичаше. Животът, който си бе създала. Тъмнината винаги се опитва да изтласка светлината, помисли си тя с горчивина.

Магията винаги си имаше цена.

Тя не беше споделила всичко с детето си, с най-ярката светлина, защото се страхуваше, защото искаше семейството ѝ да остане заедно, у дома. На безопасно място.

— Не съм ти казвала някои неща, защото исках да кажеш не. Разказала съм ти за нападението, когато живеехме в къщата в планината.

— Двама от тези с вас са се обърнали към черната страна. Били са Тъмни Странни, но вие не сте знаели, докато не са се опитали да ви убият. Да убият мен. Двамата с Макс и останалите сте се били с тях и сте мислили, че сте ги унищожили.

— Да, но не бяхме.

— Те са ви нападнали отново в Нова надежда. Дошли са за мен и за да спаси теб, за да спаси и мен, Макс се е жертвал. Ти си избягала, както той ти е казал. Избягала си, защото те са щели да се върнат отново и е трябвало да ме защитиш. Била си сама дълго, преследвали са те. Тогави си намерила фермата, открила си татко.

Фалън си пое дълбоко дъх.

— Ерик един от тях ли е бил? Един от Тъмните?

— Да. И той, и жената, с която беше, жената, която мисля, че му е помогнала да обърне гръб на светлината. Те искаха да ме убият, да убият теб. Те убиха Макс. Ерик е брат на Макс.

— Негов брат? — Шокът я разтърси. Братя... помисли си тя ужасено, колкото и дразнещи да бяха братята, те бяха семейство. —

Чичо ми. Моя кръв.

— Ерик избра да предаде своята кръв, да убие собствения си брат. Избра тъмната страна.

— Той е избрал — прошепна Фалън. Пое си отново дъх и изпъна рамене. — Трябва да знам всичко. Не бива да изпускаш нищо. Ще ми разкажеш ли?

— Да. — Лана притисна пръсти към очите си. Вече знаеше, докато гледаше познатите сиви очи, какъв избор ще направи детето ѝ.

— Да, ще ти разкажа всичко.

2.

Фалън се извини. Колин просто сви рамене, но тъй като тя знаеше от опит, че той е злопамятен, се подготви за отмъщение. Тъй като до рождения й ден и избора, който трябваше да направи, оставаха няколко седмици, тя предпочете да мисли за отмъщението на брат си.

Това бе нормално, това бе семейството.

Предпочиташе да вижда пресметливостта в очите му, вместо тревогата, която често забелязваше в погледите на майка си и баща си.

Помагаше да окосят сеното и да приберат житото, да оберат плодовете и зеленчуците. Ежедневните задачи й помагаша да се отърси от мислите. Кравите трябваше да се издоят, яйцата да се съберат, да се погрижи за добитъка и да го нахрани. Не се оплакваше от работата в кухнята, но негодуваше, без да каже и дума. Краят на лятото, настъпването на есента означаваше часове, прекарани в приготвяне на сладко и желе, консервиране на плодове и зеленчуци за предстоящата зима.

Изпитваше ужас от тази зима.

Когато имаше възможност, бягаше, използваше свободното си време, за да обикаля полята и горите на любимия си кон, Грейс. Беше кръстен на пиратската кралица, на която Фалън отдавна се възхищаваше.

Понякога яздеше до потока, единствено за да поседи и помисли — слагаше стръв на въдицата и се унасяше в мисли. Ако успееше да улови риба, за да я занесе за трапезата у дома или да я размени за нещо друго, още по-добре. Само че час или два самота подхранваха младата й, неспокойна душа.

Тук практикуваше магия — призоваваше пеперудите, караше рибите да скачат, завихряше въздуха с пръсти.

В горещи дни, когато слънцето прежуряше, а лекият ветрец нашепваше, че лятото никога няма да свърши, тя сядаше на любимото си място. Тъй като искаше да почете, въдицата надвисваше по магически начин над потока.

Можеше да накара рибите да захаят стръвта, но знаеше, че подобна мощ — на която бе научена — трябва да се използва единствено, когато човек е много гладен.

От време на време се обаждаха птици. Понякога долавяше шумолене в ниските шубраци. Ако не бе така вгълбена в книгата си, щеше да пробва да разбере какво шава там. Сърна, заек, катерица, лисица, мечка, може би. И много по-рядко, човек.

Фалън се бе потопила в историята (много страшна) за момче с дарба, със сияние (светлина), затворено в стар хотел със злото^[1].

Тя не обърна внимание на плисъка във водата, дори след като се повтори. Не можеше, след като храстите във формата на животни пред зловещия хотел мърдаха, не и след като заплашваха момчето.

Затова пък гъргоренето привлече вниманието ѝ.

Сърцето ѝ биеше лудешки заради действието в книгата, но трепна, когато чу името си, изречено със слаб глас. Водата в потока се набразди.

Тя остави предпазливо книгата и се надигна, отпуснала едната си ръка върху ножа на колана.

— Каква магия е това? — прошепна тя.

Знак ли беше? Да не би нещо, обгърнато в мрак, да се бе приближило?

Чу отново името си и водата сякаш потръпна. Пеперудите, които танцуваха над брега, се отдалечиха като карамелен облак.

Стана тихо като в гроб.

Тя не беше момченце от роман, напомни си тя и пристъпи поблизо до водата.

— Аз съм Фалън Суифт — провикна се тя над туптенето на кръвта в ушите. — Какво си ти? Какво искаш?

— Нямам име, аз съм всички имена.

— Какво искаш?

Пръст вода се надигна от разпенения поток. Трябваше ѝ секунда, за да познае чий е пръстът и значението му. Само че закъсна със секунда.

Нападнаха я отзад, трима срещу един. Тя цопна по очи във водата, а когато изплува, чу гръмкия смях на братята си.

След като приглади назад мократа си коса, стъпи на дъното и се изправи.

— Трябваше да бъдете трима и да направите засада.

— Какво си ти? — повтори Колин с разтреперан глас. — Какво искаш? Да си беше видяла изражението!

— Радвам се да разбера, че приемаш извинения.

— Заслужи си го. Сега вече сме квит.

Може и да го заслужаваше, а и не можеше да отрече, че бе уцелил добър момент, заедно с братята си. Освен това се възхити на сложността и изобретателността на трика.

Само че...

Тя се замисли за възможностите си, за унижението, което щеше да изпита, ако се провали, но реши да поеме риска.

Беше се упражнявала.

Докато братята ѝ се смееха и танцуваха танца на победата, тя заговори без глас на коня си. Грейс пристъпи напред и бутна с глава Колин право във водата.

— Стига де! — Тъй като беше по-нисък от нея, той успя да стъпи бързо на дъното. — Не е честно.

— Не е честно и трима срещу един.

Превит от смях, Итън също се намеси.

— И аз искам да плувам.

— Какво толкова. — Травис свали обувките си и скочи във водата.

Докато момчетата се плискаха, Фалън се отпусна да поплува. Този път заговори безгласно с Травис.

— *Било е твое дело.*

— *Точно така.*

— *Извинявам се.*

— *Да, но той имаше нужда от това. Освен това беше весело.*

Той обърна глава и ѝ се усмихна.

— *А и денят е горещ.*

— *Средният пръст беше невъзпитан жест.*

— *Но пък се получи смешно.*

Тя не се сдържа и се усмихна.

— *Смешно се получи. Имам нужда от няколко минути насаме с Колин.*

— *Господи, това е просто вода.*

— Не става въпрос за това. Квит сме. Просто ми трябва няколко минути.

Той я погледна остро. Видя, разбра, както ставаше винаги. Понечи да заговори, след това се обърна и само кимна.

Тя излезе на брега, подсуши ръцете си и прибра книгата и въдицата.

— Трябва да се връщаме — провикна се към братята си.

Не обърна никакво внимание на мрънкането на Итън и им даде знак с глава.

— Трябва да помогнем с вечерята.

Травис излезе от водата и Фалън го подсуши.

— Благодаря.

Трябваше да коленичи, за да помогне на Итън.

— Странно е, когато плуваш с дрехи.

Перна го игриво по носа.

— Нямаше да е толкова смешно, ако се налагаше да се прибереш с мокри, жвакащи обувки.

Подсуши обувките, след това панталоните и накрая избелялата риза, която знаеше, че навремето е била намерена отнякъде за Колин.

След като пое юздите на Грейс, тя се обърна към Колин.

— Хайде. — Той махна с ръка.

— Ти ми го върна, задето аз си го върнах.

— Ще те изсуша, ако ми дадеш дума никога повече да не ми връщаш, задето съм ти го върнала.

Той се поколеба за минута, след това се ухили.

— Работя над нещо хитро, но ще го запазя за следващия път, когато се правиш на гаднярка. Може би няма да се наложи да чакам дълго.

Тя изпружи ръка.

— Този рунд обаче приключи.

— Става.

Двамата си стиснаха ръцете.

Той се огледа.

— Те защо си тръгнаха?

— Казах на Травис, че искам да поговоря с теб.

Подозрение и желание за отмъщение заблестяха в очите му.

— Нали казахме, че приключихме, и си стиснахме ръцете?

— Не става въпрос за това. — Тя направи крачка и конят пристъпи лениво след нея. — Рожденият ми ден почти дойде.

— Да, да.

— Тринайсетият ми рожден ден.

— Е, и? — Той сви рамене и вдигна пръчка, за да удари дърветата. — Сега сигурно ще започнеш да се целуваш с момчета и да слагаш венци на косата си. Глупости на търкалета.

— Ще трябва да замина.

— И ще се качиш зад волана на автомобила. Аз мога да го карам. Просто не разбирам защо трябва да правиш всичко първа.

— Колин, няма да съм тук, за да го карам. Налага се да си отида.

— Къде ще ходиш?

По изражението му забеляза, че се досеща. Родителите ѝ не бяха скрили историята за Малик, за Вестителката, за двете години обучение далече от дома.

След това се ядоса.

— Пълни глупости. Няма да ходиш никъде. Това са най-обикновени измишльотини.

Той обича да ругае, мина през ума на Фалън. Ругаеше при всяка възможност, стига родителите им да не бяха наблизко.

— Не са и когато той дойде, трябва да замина с него.

— Както казах, това са пълни глупости. — Побеснял, поруменял, Колин запокити пръчката настрани. — Пет пари не давам кой е този откачалник, но той няма да те отведе. Аз ще го спра. Ще го спра.

— Той няма да ме кара да тръгна с него насила. Не може да ме накара. Но се налага да тръгна с него.

— Значи искаш да отидеш. — Сега вече бе изпълнен с горчивина, много млад, за да разбере. — Искаш да заминеш и да се преструваш, че си някаква велика спасителка. Ще се преструваш, че си Вестителката, която ще спаси света. Все нови и нови измишльотини.

Той я блъсна силно.

— Ти не си чак толкова специална, а на тъпия свят нищо му няма. Огледай се!

Посочи гъстата гора, шарената сянка, пъстрото есенно спокойствие.

— Това не е светът, само част от него и дори тази част може да бъде застрашена.

Надигна се в нея толкова бързо, толкова силно, че я остави без дъх.

— Погледни само. Виж света.

Тя вдигна ръце, разпери ги, сякаш дърпаше завеса.

Водеше се битка, тъмна, кървава. Имаше разрушени сгради, други горяха. Тела, разкъсани, смазани, лежаха пръснати наоколо... тротоари, досети се тя. Това бяха улиците и тротоарите на град, някога огромен, велик град.

Стрелба проехтя в тихата гора, последвана от писъци. Удари светкавица в черно и червено, последваха експлозии.

Някои летяха на крила, които прорязваха плътта. Други летяха на крила, които се опитваха да защитят.

Странни, тъмни и светли, хора, добри и лоши, водеха война, нагазили в кръв.

— Престани! — Колин стисна ръката ѝ и тя изпъна замаяно гръб.
— Престани, веднага престани!

Най-сетне той се разхлипа, разбра.

Разтреперана, тя затвори отново завесата.

— Как го направи? Кажете как го направи?

— Не знам. — Усети, че ѝ прилошава, че ѝ се вие свят, трябваше да седне на пътеката. — Наистина не знам. Лошо ми е.

Той извади манерката от дисагите, коленичи и ѝ я подаде.

— Пийни си вода. Пий, после наведи глава между коленете.

Тя отпи и затвори очи.

— Понякога виждам това в мислите си. Най-вече когато спя. Същото е или на други места. Винаги са битки, винаги има смърт и пожари. Понякога виждам хора в клетки или привързани върху маси. Има и по-лоши неща, много по-лоши.

Тя сложи капачката на манерката.

— Сега вече съм добре. Не знам как го направих. Не знам достатъчно.

Той ѝ помогна да се изправи, прибра манерката.

— Къде беше това място?

— Не съм сигурна. Мисля, че беше Вашингтон, окръг Колумбия, но дори не знам защо виждам това. Не знам достатъчно. Затова трябва да замина. Трябва да науча повече, налага се, а ме е страх. Много ме е страх. Те искат да ме убият, опитали са се да ни убият двете с мама.

Убили са баща ми. Рано или късно ще ме намерят. Може да дойдат тук и да ме открият. Ако нещо се случи с мама и татко, с теб, Травис и Итън...

Тя се обърна към коня си и притисна лице към шията му.

— Трябва да замина и да се науча как да ги спра или това никога няма да престане.

Колин я погали неумело по гърба.

— Ще дойда с теб.

— Не можеш.

— Да те видя как ще ме спреш. Мислиш си, че като не мога да правя тъпи номера и разни подобни глупости, не мога да се бия ли? Заминавам с теб, глупачке.

Фалън замълча, не знаеше дали някога ще може да му каже колко много означаваше за нея, че в най-трудния момент той беше застанал до нея.

— Не е заради магията и защото не можеш да се биеш.

Тя избърса сълзите си, обърна се и видя, че и той плаче.

— Трябва да останеш, за да станеш президент.

— Това пък какво трябва да означава, мама му стара? — Дори покрай новооткритата си слабост към ругатните, Колин пазеше най-цветните за най-важните моменти.

— Слушай сега. — Вече по-спокойна, тя потегли отново. — Мама и татко са нещо като кралят и кралицата, нали така? Те управляват. Само че те не знаят всичко, което се случва. Те ще разберат какво стана днес на потока, ако не накарате Итън да си мълчи. Ако не го накарате, той ще се разприказва.

— По дяволите.

— Те ще разберат, но няма значение. Никой няма да се сърди. Само че те не знаят всичко, а най-големият — това си ти — трябва да ръководи нещата. Ти трябва да станеш президент и да се грижиш за Травис и Итън, за мама и татко. Трябва да съм сигурна, че всичко ще бъде наред. Моля те. Това е трудна работа. Трябва да си сигурен, че всички са добре, че всички си вършат работата и си учат уроците. И не трябва много да командваш, иначе няма да се получи.

Той я бутна с ханш, докато вървяха.

— Ти все командваш.

— Мога да командвам. Мога. Моля те, Колин.

Спряха край хълма, където преди много години майка им за пръв път бе погледнала към фермата и отново бе почувствала надежда.

— Мога да бъда президент — прошепна той. — Вече ти казах, че мога.

— Добре.

Тя го прегърна през раменете и двамата останаха загледани към дома си.

Итън хранеше кучетата, и старите, и младите. Травис вървеше покрай леха в градината и пълнеше кошница със зелен боб. Баща им, скрит под шапка, препускаше откъм близкото поле на един от конете, а майка им се изправи от градината с подправки, за да им помаха.

Щеше да отнесе тази картина със себе си, помисли си Фалън. Тази и други, когато вече нямаше да е тук. И те щяха да са с нея в онова, което ѝ предстоеше да направи.

Ден след ден, нощ след нощ Лана наблюдаваше как растат децата ѝ. Преди Гибелта тя не се бе замисляла за деца, беше оставила това за някой ден в бъдещето. Радваше се на живота, който водеше, на градския блясък с мъж, когото обичаше, на когото се възхищаваше.

Занимаваше се с магия главно за развлечения и разнообразие, а и силите ѝ бяха едва загатнати. Поне така си мислеше.

Работата я удовлетворяваше и амбициите за нещо повече бяха просто идея, над която се замисляше от време на време.

Живееше с писател, чиито книги хората харесваха. Макс възприемаше умението на магията много по-сериозно от нея и силите му бяха по-изразени, но дори в онези дни бяха бледа сянка на онова, в което щяха да се превърнат.

Любовта им съхраняваше блясъка на новото и вълнуващото, а бъдещето — ако тя се вгледаше по-напред от предстоящите ден или два — изглеждаше безкрайно.

След това светът рухна. Всичко, което тя беше приемала за даденост, се разпадна сред пушеци и кръв, сред крясъците на крѐжащи врани. Заедно с живота, който заблестя в нея в онази януарска нощ, започна нов свят.

През онези месеци между зимната нощ и яркия летен ден, в който за пръв път видя фермата, тя се беше превърнала в човек, когото

онази, предишната градска жена нямаше да може да познае. Беше се променила, знаеше го, не само с детето, което растеше в нея, не само благодарение на собствените си сили.

По същия начин гладната, отчаяна, скърбяща жена, която Саймън залови да претърсва кокошарника за едно яйце, се беше превърнала в жената, отпуснала се в прегръдката на съпруга си, без да може да заспи в хладната есенна нощ, вслушвайки се в безкрайния зов на бухала.

Беше се научила да обича не само за дни, седмици и месеци, но за години. Тя засаждаше полята, ходеше на лов, бе приела силите си. Беше родила четири деца в леглото, което споделяше с мъжа, който ѝ беше помогнал да ги въведе в този свят.

Техният свят.

Тя обаче познаваше света около тази ферма, този рай. Беше живяла в него, беше се сражавала в него, беше оцеляла. Накрая бе избягала от него.

И сега, след всички загуби, придобивки, мъка и радост, ѝ предстоеше да изпрати първородното си дете сред кръвта и дима.

Саймън я погали по гърба.

— Може да откажем.

Тя се сгуши в него.

— Сега вече мислите ми ли четеш?

— Не е трудно, след като сме на една вълна. Тя е просто дете, Лана. Да, за нас е важно да бъдем честни и откровени с нея от самото начало, не да чакаме и да ѝ стоварим всичко изведнъж, но въпреки това тя си остава дете. Трябва да я уверим, че сме готови да застанем зад нея. Тя не е длъжна да отиде.

— Никога не сме я лъгали, нито сме имали тайни от нея. Въпреки това ми се струва, че тя щеше да усети, ако го бяхме направили. На нея ѝ е заложено, Саймън. Усещах го, докато я носех. Усещам го и сега.

— Помниш ли първата ѝ пролет? Работехме в градината. Бяхме я оставили да спи под сянката на старата ябълка заедно с Харпър и Лий. Погледнахме натам, когато я чухме да се смее, и там се бяха събрали поне двеста пеперуди и...

— Феи, онези малки светлинки. — Този прекрасен спомен накара Лана да се усмихне. — Всичките танцуваха около нея. Тя ги беше призовала.

— Тогава още не можеше да ходи. Знам, че вече не е бебе, но, господи, тя е едва на дванайсет.

На тринайсет, помисли си Лана. Оставаха броени дни.

Тя напипа верижката, която носеше на врата си.

— Решила е да отиде.

— Откъде знаеш?

Тя отпусна ръка върху сърцето му.

Бяха си обещали да са единни, когато настъпи денят, независимо какъв избор направи тя, да застанат зад Фалън.

— Предполагам, че затова не се бие с момчетата. Говорила ли е с теб по този въпрос?

— Не, не и с думи. Знам, че е родена за онова, което ще започне. Знам го с цялото си сърце и душа. И не мога да го понеса. — Тя се обърна и зарови лице в гърдите му. — Тя е нашето малко момиченце, Саймън. Не мога да го понеса.

— Може да намерим начин да го спрем, да спрем нея.

Лана поклати глава и се сгуши в него.

— По-силно е от нас, Саймън. Винаги е било така. Дори да можем, какво ще стане, когато момчетата пораснат и искат живот извън фермата? Завинаги ли ще ги задържим, също като съкровища, застинали в кехлибар? Дадохме им живота, който имаме, опазихме ги заради Фалън. Защото разполагахме с времето.

— Времето изтече — прошепна той. — Аз знам как да защитавам онова, което е мое, Лана.

— Доказал си ми го, но не можем да се борим с това. Аз съм твоя. — Тя вдигна глава, за да го погледне, и отпусна ръка върху бузата му. — Също като Фалън, и момчетата са твои. Аз не съм достатъчно силна, за да преживея това без теб. Трябва да я пуснем. — По бузата ѝ се стече сълза. — Помогни ми да я оставя да замине.

Той се размърда, седна в леглото, привлече я до себе си, остави я да се наплаче.

— Едно знам със сигурност. Тя е умна, тя е силна и дяволите да го вземат, тя е голям инат.

Лана се усмихна през сълзи.

— Така е, наистина е така.

— Двамата с теб сме я научили на всичко, което знаем, и тя знае много. А и става въпрос за две години.

Той стисна очи и усети как сърцето му се свива.

— Времето ще отлети и тя ще бъде добре. Все едно отива на магически пансион, но вече знае повече от Хари Потър.

Тя въздъхна, поуспокоена.

— Саймън...

— Какво ще кажеш да се редуваме?

— Добре. — Лана избърса сълзите си. — Добра идея.

Замисли се за къщата, за солидната квадратна къща, която бе видяла от хълма. Как той я беше отворил за нея и за детето, което носеше.

Бяха я разширили през годините — той умееше да строи. Бяха избили врата в хола, за да направят място за дейности като шиене, предене и тъкане. Бяха добавили овце към добитъка. Разшириха кухнята, за да могат да консервират плодове и зеленчуци. Направиха и втора оранжерия, за да отглеждат зеленчуци през зимата.

Докато строяха, помисли си тя и се загърна с халата, стаите се пълнеха с бебета. Това бе живото доказателство за любов и надежда, онези безценни светлинки.

Двамата бяха създали семейство и го бяха опазили. Заедно двамата бяха дали на момичето си най-доброто, на което бяха способни.

Сега, пак двамата заедно влязоха първо в стаята на Травис и Итън. Лунната светлина нахлуваше през прозорците и галеше леглата, които баща им беше направил.

Травис се беше отпуснал по корем на горното легло, едната му ръка висеше надолу, а мекото памучно одеяло, което майка му бе разменила за два буркана турския от нейните краставички, бе събрано на топка в краката му.

Макар да знаеше, че то отново ще се озове там, тя влезе в стаята и го зави.

На долното легло Итън спеше спокойно, заедно със Скаут и Джем. Усмиваше се насън.

— Ако имаше как, щеше да приюти в леглото си половината животни от фермата — измърмори Саймън.

— Прасчовци — отвърна тя и той прихна.

— Все още не мога да си обясня как бе успял да измъкне трите прасенца, без да го забележим.

— Той е с толкова добро сърце. — Тя нежно постави ръката на Итън на леглото. — А пък този обича да погажда номера, но вижда много, дори бих казала прекалено много.

— Той е забележителен фермер.

Тя се усмихна и отстъпи крачка назад.

— Също като баща си.

След един последен поглед двамата излязоха, за да отидат до стаята на Колин.

Момчето се беше свило на една страна, стиснало одеялото си, сякаш някой щеше да се опита да му го открадне, докато спи.

Странните му находки бяха прибрани в дървена кутия на скрина, други бяха подредени на перваза на прозореца и по полиците.

Интересни големи и малки камъни, зелени стъкълца, загладени и оформени от времето, прекарано в потока, буца сух мъх, монета от двайсет и пет цента, няколко пенита, счупено джобно ножче, стара капачка от бутилка, назъбена чашка от термос и какво ли още не.

— Няма по-добър вехтошар — отбеляза Саймън.

— Това е неговият дар, вижда потенциала за съкровище. Знам, че понякога съжалява, че не притежава дарбата на останалите, но има любопитен ум.

— И огромно его. Колинвил, представи си.

Тя се усмихна и се наведе, за да целуне Саймън по бузата.

— Президент Суифт от Колинвил вече не мирише на малко момченце. Травис и Итън все още пазят онзи див аромат на невинност. При него вече се усеща мирисът на шкафче пред спортен салон. На здраве и мъж.

Тя се обърна и се отпусна в прегръдката на Саймън.

— Питам се дали в Колинвил някога ще има шкафчета и спортен салон.

— Тъй като първата му задача ще бъде да построи баскетболно игрище, шкафчетата са задължителни.

Тя вдигна лице към него.

— Ти си прекрасен.

Той докосна устните ѝ със своите и я целуна.

— Знаеш ли какво трябва да направим?

— Вече не сме ли го направили?

— Може да повторим, но си мислех, че трябва да повикаме Джон Пайкс със стария фотоапарат, за да ни направи семейна снимка. Човекът си има и тъмна стаичка, а доколкото разбрах, все още имал запаси.

— А ти трябва да размениш левия си крак за една снимка.

— Ще го убедя. Вярвай ми.

— Имам ти пълно доверие и много ми се иска да имаме обща снимка.

Оставиха Колин да спи и влязоха в стаята на Фалън.

Феите трепкаха с крилца пред прозореца ѝ, както често се случваше. Тя спеше с лице към тях, едната ѝ ръка беше отпусната върху розово мече.

Другият дар на Малик, кристалът, стоеше на скрина при „Кралят маг“.

Лана пристъпи напред и забеляза, че Фалън държи малко дървено конче в другата си ръка.

— Ти ѝ го направи за първата ѝ Коледа. — Тя се обърна към него. — Искаш снимката за нея, за да я вземе със себе си.

— Джон може да извади две. Тя е толкова невероятно красива, нали? Понякога я наблюдавам и сърцето ми направо спира. Казвам си, че най-голямото ми желание е да разгонвам момчетата, които ще започнат да обикалят насам, поне докато не преценя кое е достатъчно добро за нея. А това ще стане, когато е на трийсет или четиридесет. Може би дори на петдесет. Искан ми се да можех да ѝ натяквам, че си слага прекалено много грим, че полата ѝ е прекалено къса или...

Лана стисна силно ръката му.

— Ти ѝ даде всичко, което един баща би могъл да даде, и така и трябва. — Тя пристъпи назад, обхвана лицето му с длани и забеляза болката в очите му. — Нощта, когато тя се роди. Ти я пое в ръцете си. Пое я със собствените си ръце, Саймън. Тя винаги ще се стреми към тези ръце.

Въздъхна и отново пое ръката му.

— Тя ще се върне при нас. Не бих могла да я пусна, ако не бях сигурна. Тя ще се върне при нас.

За колко време, какво предстоеше, тя не можеше да види.

[1] „Сияние“ на Стивън Кинг. — Б.пр. ↑

3.

На тринайсетия рожден ден на Фалън гората се бе ширнала, облечена в пъстрота. Плодовете все още не бяха обрани, ябълки и круши натежаваха по клоните. Гроздето растеше на едри, лъскави чепки по лозите.

Градината изобилстваше от есенни цветове, пълна с тикви, тиквички, наедрели зелки, редици кейл и ряпа.

Беше все още топло, но хладните нощи предупреждаваха, че много скоро предстои първото застудяване.

Саймън възложи на момчетата да оберат ябълките и така им даде извинение да се катерят по дърветата. Двамата с Фалън обраха гроздето, за да приготвят желе, вино, а друга част да изсушат. Той знаеше, че Лана вече е опекла джинджифилова торта, любимата на Фалън, и сега работеше в градината. Той отиде да сече дърва за предстоящата зима.

Всички се преструваха, че денят е най-обикновен, защото не можеха да направят нищо повече.

Саймън се вслушваше в смеха на момчетата, в тихото кудкудякане на кокошките, в жуженето, което долиташе откъм кошерите. Усещаше, че гърбът му е мокър от пот, мускулите тръпнеха от умора, докато пренасяше нов дънер към дръвника.

Някъде в гората кълвач не спираше лудешкото си почукване. Кучетата, заспали на слънцето, не обръщаха внимание на тези звуци, също като сърните, които минаваха по хълма.

Положението е нормално, помисли си той. Значи всичко е прецакано.

Навремето беше избрал живота на войник и бе научил каква е цената на войната. Беше предпочел да се откаже от този живот, да се върне у дома, във фермата, когато разбра, че майка му е болна. Беше научил много за любовта, за жертвите и силата на жените.

Тя бе победила рака, но бе покосена от вируса. Така той погребва и двамата си родители един след друг и научи какво е болката от истинската загуба.

Беше предпочел да остане и научи какво и той, и другите могат да сторят, за да си създадат приличен живот, докато светът се разпадаше около тях. Научи също какво могат и биха направили други, за да донесат още смърт и разрушения.

Неведнъж през годините бе помагал на съседите си да отблъснат тези други. Беше погребвал приятели, но също и врагове.

Беше видял враните да кръжат в далечината, някъде отвъд тихите мирни поля. Беше видял как черни светкавиците прорязват небето.

Сега дъщеря му щеше да замине далече от него, да попадне в тъмен и опасен свят. А той, мъж, войник, баща, беше безсилен да я спре.

Погледна към нея, към високото си, слабо, прелестно момиче. Слънцето искреше по тъмната плитка на гърба ѝ. Беше сложила на главата си една от старите шапки на майка си за работа в градината, широкопола, сламена. Избелялата синя риза също беше на майка ѝ и показваше колко много е пораснала.

Дънките ѝ бяха големи, защото тя беше толкова слаба. И тях, и яките кафяви ботуши Саймън беше осигурил с размяна.

Искаше да я задържи тук, просто така. Както бе застанала до малкото лозе, стиснала чепка червено грозде в ръка, тя вдигна лице към слънцето.

Без да откъсва очи от нея, той пренесе цепениците към купа. Забеляза я как се напрегна, видя, че се обърна бавно, с безизразно лице, наложила маската на самоконтрол, която никога на тази крехка възраст не трябваше да познава.

Тя постави гроздето в кошницата, пъкна ножиците в калъфа на колана и пое по терасираните редове на лозето.

Всичко застина. Смехът на момчетата, жуженето на пчелите, кудкудякането на кокошките. Кучетата не излаяха. В един дълъг миг, който преобърна всичко, на Саймън му се стори, че светът спря да съществува.

Поне така стана с неговия свят.

Малик бе застанал в края на пътя към фермата, стиснал юздите на коня си. Саймън можеше да се закълне, че беше същият кон, който яздеше преди тринайсет години. Човекът също изглеждаше съвсем

същият, не бе остарял и с ден, тъмната му коса се стелеше, бели кичури прорязваха брадата му.

Лана стоеше в градината, притиснала едната си ръка към сърцето, другата — отпусната отстрани, стиснала пръсти в юмрук.

Саймън пусна цепениците на земята и се втурна напред.

— Татко... — Със спокоен глас и сухи очи, Фалън спря и посегна към ръката му.

До този момент той дори не бе осъзнал, че е отпуснал ръка върху пистолета на колана.

— Поеми Итън — помоли го тя, — защото плаче.

— Миличка...

— Добре съм. Трябва да ми помогнеш да го направя. Моля те, татко, много те моля, помогни ми да го направя.

Маската падна, очите на дъщеря му го умоляваха.

— Първо отиди при майка си. Аз ще повикам момчетата.

Тя отиде при майка си, стисна Лана за ръката. Двете заедно тръгнаха към Малик.

— Госпожо — заговори той, — годините са били благосклонни към теб и тази земя.

— Въпрос на избор, както би казал ти. Не можеш да я принудиш да тръгне.

— Мамо...

Притисната от мъка, Лана се обърна към Фалън.

— Аз съм ти майка. Аз решавам. Не си достатъчно голяма, за да направиш подобен избор. Не знаеш какво те чака там. Не знаеш...

Замълча, когато Фалън я прегърна и й заговори безмълвно.

Знам какво знаеш. Видяла съм онова, което си видяла и ти. Сънувала съм същото като теб. Помогни ми да го направя. Помогни ми да бъда силна като теб. Пусни ме, за да бъда онова, което ми помогна да ме създаде. Пусни ме, за да мога да се върна.

Фалън се отдръпна, но задържа ръката на майка си, когато се обърна към Малик.

— Направи ли избор, Фалън Суифт?

— Те ще бъдат ли в безопасност, докато ме няма? Няма да напусна семейството си, ако не съм сигурна, че ще бъдат в безопасност.

— Нищо лошо няма да ги сполети, докато се обучаваш с мен.

— Ако им се случи нещо, ти ще си платиш.

Той кимна.

— Разбрахме се. Саймън Суифт... — Той погали разсеяно едно от кучетата, което го подуши, докато Саймън приближаваше с момчетата. Малик огледа малките, мрачното лице на Колин, студения Травис и Итън, който бършеше сълзите си. — Създал си прекрасни синове. Може ли да напоя коня си, докато се сбогувате?

— Сега ли? Но тя все още не е опитала тортата си, не е получила подаръците си. Аз... аз трябва да ѝ помогна да си събере багажа.

— Мамо, всичко е готово. Аз съм готова. Ще отида да си донеса нещата.

Без да каже и дума, Саймън насочи Малик към коритото за добитъка до хамбара.

— Ами... аз трябва да ѝ сложа малко храна. Тя трябва да си изяде тортата.

Лана се втурна към къщата.

— Вървете да донесете подаръците, които сте направили за сестра си — обърна се Саймън към момчетата, после пристъпи към Малик. — Къде ще я отведеш?

— Няма да е толкова далече, колкото се опасяваш, нито пък толкова близо, колкото ти се иска. Не мога да ти кажа повече заради нейната сигурност.

— А ние как ще знаем, че тя е добре?

— Ти знаеш какво са задължения и отговорност, а тя е мое задължение и отговорност. Вярвай ми, че ще дам живота си за нея. Не от обич, както би направил ти, а заради чувството на отговорност. Тя е моята цел, моята надежда, мое задължение. Няма да я изоставя. Никога.

— Ти знаеш какво са задължения и отговорност — повтори Саймън. — Повярвай ми, че ако я сполети беда, ще те открия, който и да си ти, където и да се намираш. Ще те открия където и да си се заврял и ще те убия.

— Ако нещо ѝ се случи, Саймън Суифт, ще съм мъртъв. А онова, което е останало от света, ще бъде сполетяно от същата съдба. След две години тя ще се върне при вас и тогава ще видите какво сте помогнали да се случи.

— След две години, ако тя не се върне жива и здрава, ще те намеря.

Саймън се обърна и се закова на място, когато видя Фалън да излиза с малка торба.

— Трябва да оседлая Грейс.

— Аз ще го направя — втурна се напред Травис. — Аз. Направил съм това за теб, Фалън.

Той ѝ подаде гравирана със символи кожена кания за ножа.

— Това са магически символи, които ще пазят острието наточено и чисто и ще ти помагат.

— Много е красива, Травис. Ти... сигурно дълго си работил над нея.

— Знам, че трябва да заминеш. — Когато гласът му надебеля, той преглътна. — Знам, че те е страх, но ти ще се върнеш.

— Да, ще се върна.

— Ще бъдеш различна, но ще се върнеш. Ще доведе Грейс.

Искаше да каже на баща си някои неща, преди да тръгне. Колин и Итън пристъпиха напред и тя замълча.

— Не искам да заминаваш. — Итън я прегърна през краката. — Не заминавай.

— Трябва, поне за известно време, и искам да направиш нещо за мен. — Тя отвори торбата и извади розовото мече. — Искам да се грижиш за него, става ли? Много обича някой да го гушка вечер.

— Трябва да го вземеш със себе си.

— Не иска да замине. Предпочита да остане. Ще се грижиш ли за него, докато се прибере?

— Няма да позволя нищо да му се случи. Това е подарък от мен. По-голямата част направи татко, но аз помагах. Идеята за цветето е моя, аз го боядисах. Това цвете е за рождения ти ден.

Тя взе малкото дървено лале, боядисано ярко и неумело в розово и зелено.

— Много е красиво. Благодаря, Итън.

Коленичи, за да го прибере в торбата, след това разкопча старата кания, за да я смени с новата.

— Аз пък направих това. — Колин ѝ подаде малка кутийка.

Тя извади малък чан. Тънки бели камъни, късчета гладко цветно стъкло висяха от рибарска корда, закачена към стара метална кукичка.

— Много е красив.

— Глупаво е, но...

— Красиво е.

Тя забеляза сълзите в очите му и го прегърна силно.

— Сега ти си президентът — прошепна. — Не го забравяй.

Когато майка ѝ излезе, Фалън видя, че е плакала, макар след това да си бе придала светлинен блясък.

— Има от тортата ти и хляб от сутринта, месо и сирене и... А, ето го и Травис с Грейс. Ще сложа всичко това в дисагите.

— Аз ще го сложа. — Колин пое пакета с храна и торбата.

— Става толкова бързо — прошепна Лана. — Прекалено бързо.

Уплашена, че ще изгуби самообладание, Фалън се наведе и прегърна Итън.

— Грижи се за мечето, не позволявай на големите да те командват.

Изправи се, обърна се към Травис и го притисна силно до себе си.

— Дори не си помисляй да се местиш в стаята ми.

След това се завъртя към Колин.

— Постарай се да не си такъв гадняр.

— Ти си гаднярка.

— Постарай се да не оплескаш прекалено много нещата, докато ме няма.

Отстъпи назад и се обърна към майка си.

— Мамо...

— Това е от нас с баща ти.

Фалън посегна към верижката, на която знаеше, че е сватбената халка на баща ѝ и неговият медал „Сейнт Майкъл“. Сълзи и обич стегнаха гърлото ѝ.

— Винаги ще го нося. — Тя си сложи верижката. — Винаги, мамо. — Отпусна се в прегръдката на майка си. — Обичам те. Много те обичам.

— И аз те обичам. Ще мисля за теб всеки ден, ще броя дните, докато се върнеш отново. Блести с ярка светлина, миличко, и аз ще знам, че си добре. Изпрати ми знак — прошепна Лана.

— Добре.

Преглътна сълзите и се обърна, за да се сгуши в прегръдката на баща си.

— Татко, обичам те.

— Ако имаш нужда от мен... Слушай... — Той обрамчи лицето ѝ с длани. — Ако имаш нужда от мен, повикай ме. Ще те чуя. Ще дойда при теб. Ще намеря начин.

— Не се страхувам, защото те имам. Не се страхувам, защото ме обичаш. Ще се прибера у дома. — Тя притисна лице към неговото. — Кълна се.

Фалън стисна юздите и се метна на седлото.

— Петнайсетия ми рожден ден, не забравяйте. Искam подаръци.

Подкара Грейс в бърз ход. Малик, вече на седлото, я последва и посочи на юг.

Тя се обърна още веднъж, видя семейството си заедно, скупчили се един до друг пред къщата, в която бе родена.

Колин изпъна рамене, изпрати ѝ енергичен поздрав, от който устните ѝ се извиха, а очите ѝ плувнаха в сълзи.

Вдигна ръка, за да помаха, след това се обърна и подкара Грейс в галоп.

Малик искаше тя да определя бързината, с която да пътуват. Щеше да я остави да води няколко километра, за да разбере колко време ще ѝ бъде нужно, за да се овладее. А якият му стар дорест кон щеше да се справи с галоп.

Видяха ферма, по-малка от тази на семейство Суифт, където жена и кльощаво момче вадеха картофи. Те спряха работа и през няколкото секунди, докато ги подминаваха, Малик усети копнежа на момчето.

И към момичето, и към онова, което възприемаше като свобода.

Продължиха в галоп, покрай пръснати къщи, чиито морави пред къщите бяха погълнати от полята. Няколко овце пасяха по обсипаните с камъни хълмове, а възрастна жена се беше качила на купчина пръст, стиснала гега в едната ръка, на рамото метнала пушка.

Сивата ѝ коса под износената шапка, ръбестите сиви скали, щръкнали сред зеленината, белите овце, които пасяха и не се

интересуваха от нищо друго, го накараха да изпита неочаквана носталгия.

Когато Фалън забави до тръс, а след това до бърз ход — по-скоро заради коня, не заради нея самата, така реши Малик — тя се обърна и за пръв път го погледна в очите.

— Искам да знам къде отиваме.

— На един ден езда и още малко, на място, където ще се обучаващ, ще учиш и ще растеш.

— Защо точно ти ще ме обучаващ?

— На този въпрос не мога да отговоря. Ти защо си Вестителката? Ние сме каквито сме.

— Кой ти дава това право?

— Ще научиш. Коя е овчарката?

— Казва се Моли Крейн.

— Каква сила притежава?

Зачуди се откъде той знае, че старата Моли притежава сили, но не попита.

— Преображенец е.

— За колко овце се грижи?

Фалън сви рамене с раздражение.

— Може би за десет.

— Може би ли?

— Не ги преброих.

— Имаш очи. Колко видя?

— Не знам.

— Не си погледнала, затова не си видяла. Четиринайсет. Една беше застанала зад скалата, а бременната носи две.

Мъка и нервно напрежение водеха горчива война в стомаха ѝ. Острите, груби отговори, които даваше на възрастен човек, щяха да накарат техните да ѝ направят забележка.

Сега обаче не си беше у дома.

— Какво значение има?

— Следващия път може да видиш врага. Как ще знаеш колко човека са? Някой може да се крие зад скала, друг може да прикрива двама.

Гневна, разкъсвана от болка, тя заговори подигравателно.

— Следващия път, когато ми се налага да се бия с овце, на всяка цена ще ги преброя.

Малик посочи на изток. Далече зад полегатите хълмове кръжаха врани.

— Те знаят, че времето за чакане е изтекло. Ще те преследват от този ден до самия край.

— Не се страхувам от врани.

— Страхувай се от онова, което ги управлява. Страхът може да бъде оръжие, също като смелостта. Без страх няма предпазливост и благоразумие. Без предпазливост и благоразумие остава безразсъдство. А безразсъдството води до поражение.

— Какво ги управлява?

— Ще научиш.

След тези думи сръчка коня си, за да поеме нагоре по един хълм и влязоха сред дърветата.

Въздухът стана по-студен и макар тя никога да не бе пътувала толкова далече от дома, познатият аромат на гора ѝ донесе спокойствие. Известно време търси следи и откри, че тук са минавали сърни, самотна мечка, койот и два ракуна.

Пресякоха тесен поток, където водата бълбукаше и обливаше камъните. Дива пуйка се провикна, когато се насочиха на изток.

— Колко бяха сърните в сенките до потока? — попита тя и го погледна хладно, когато той се обърна към нея. — Ами ако бяха врагове? Знаеш ли колко бяха?

— Четири кошути и две малки.

— Какви бяха малките?

Отговорът на развеселения Малик не закъсня.

— Едното беше млад елен, другото сърна.

— А другите?

Сега вече той изви вежди.

— Не мога да ти кажа.

— Единият беше с наранен преден ляв крак. Щади го. Не видя ли следите? Не е ли добра тактика да знаеш, когато врагът ти е ранен?

— Имаш опитно око за преследване. Ако умееш да се целиш толкова добре, тази зима ще има какво да ядем.

— Целя се безупречно. Татко ме е научил. — Тя вдигна ръка към верижката на врата си и в нея откри утеха. — Все още мога да се

върна. Може да си променя мнението и да се върна у дома.

— Можеш. Ще изживееш живота си там и никога няма истински да се преобразиш. А светът ще кърви около теб, докато дори онова, което обичаш, се удави.

Тя мразеше, ненавиждаше, че знае — неизвестно как и откъде — че той ѝ казва самата истина.

— Защо трябва точно аз да съм Вестителката? Спасителката на всички? Аз не съм оплескала нещата, защо тогава трябва аз да ги оправя?

— Mae gennych atebion y tu mewn i chi.

— Какво? Какъв е този език?

— Казах, че отговорите са вътре в теб.

— Това е все едно да кажеш, че ще се науча. Не е никакъв отговор. — Колкото и да ѝ се искаше да го пренебрегва, любопитството не я оставяше на мира. — Какъв беше този език?

— Уелски.

— Ти оттам ли си? От Уелс? — С въпроса тя се опита да оформи карта в ума си, да го постави на правилното място. Обичаше карти.

— Да. Знаеш ли къде се намира?

— Намира се там, където е била Великобритания, с Англия от едната страна и Ирландско море от другата.

— Много добре. Уменията ти по география са точни, въпреки че уменията ти по езиците са никакви.

— Че защо им е на родителите ми да ме учат на уелски? Те не знаят уелски, освен това е малко вероятно да отида там.

Подхранвана от гнева, който я измъчваше, а сега от тази обида към семейството ѝ, думите се изстреляха като стрели.

— Те са ме научили на много, и мен, и братята ми. Как да пиша, как да чета и как да мисля. Учихме химия, физика и биология, математика и история, как да четем карти, как да ги рисуваме. Може и да не сме могли да ходим често на училище в селото, когато Похитителите и Черните Странни идваха прекалено близо. Татко ми се биеше с тях, за да защити съседите, и двамата с мама ни научиха как да се защитаваме.

— Научили са те на много неща, и за светлината, и за земята. А също и на най-важния урок. Научили са те на лоялност. Ти си усвоила добре тези уроци.

— Нищо не съм усвоявала. Или си лоялен, или не си.

Той ѝ се усмихна.

— Може и да не се разбираме, но съм лоялен с теб.

— Защото трябва да бъдеш, а това е различно.

— Права си — съгласи се след малко Малик. — Въпреки това лоялността ми остава.

Тя язди няколко километра, кипнала от гняв, после го попита:

— Ти защо си напуснал Уелс?

— Бях призован.

Въздишката ѝ, дълга, подигравателна, подсказа отново, че тя е едва на тринайсет и ѝ се налага да се занимава с възрастни.

— Ако те попитам кой те е призовал, сигурно ще кажеш: „ще научиш“.

— Това е самата истина. Бях млад, също като теб, и също като теб се питах защо се искат от мен толкова трудни неща. Да разбере какво е да напусна дом и семейство.

— Имаш ли деца?

— Никога не съм се радвал на този дар.

— Ти ми подари мече.

— Постъпи много мило като го даде на малкия си брат. Така остави частица от себе си на грижите му.

Тя отблъсна тази мисъл, защото си припомни Итън и сълзите му.

— Ти ми донесе свещта и кристала. Те не са играчки като мечето. Единствено аз паля свещта. Понякога. Тя никога не се топи.

— Направена е за теб.

— Ти ли я направи?

— Да.

— Мама казва, че съм единствената, която може да вижда в кристала, но никога не съм виждала нищо, когато съм поглеждала.

— Ще видиш.

— Откъде го взе?

— Направих го за теб. Купих мечето още преди майка ти да разбере, че съществуващ. Жената в магазина ми каза, че е щастлив подарък за момиченце.

Докато язدهа ѝ хрумна, че никога не е провеждала по-дълъг разговор с друг извън семейството. Не изпитваше симпатия към него, но пък ѝ беше интересно.

— На какво ще ме учиш? — попита тя. — През двете години? Татко ме научи как да стрелям с пистолет и с лък. Научи ме на ръкопашен бой. Той е бил войник. Капитан в армията. А мама ме научи на магия. Тя е чародейка, много мощна.

— Значи имаш много добра основа за още.

Тя спря коня.

— Чу ли?

— Двигатели. Повече от един.

— Наблизо има път, не е далече и различни хора пътуват по него. Затова минаваме през дърветата, по хълмовете. Все още не си готова за битка.

Звучите се отдалечиха, докато остана единствено шепотът на гората.

— Кой те е обучавал?

— Казваше се Бран. Труден наставник.

— Ще се запозная ли с него?

— Той вече не е сред нас.

— По време на Гибелта ли е загинал?

Задължението му беше да обучава, да тренира, помисли си той, и щеше да го изпълни. Кой обаче можеше да предположи, че момичето няма да спира с въпросите си?

— Не, премина от този свят в отвъдното много преди това. Докато бях с него, ме научи на много. Пропътувах доста земи с него.

Фалън накара Грейс да прескочи паднало дърво.

— Преди Гибелта хората пътували по целия свят, в самолети. Виждала съм два самолета и хеликоптер — по-малък самолет с перка отгоре. Мама скри фермата с щит, да не би хората в самолетите да бяха от онези, които търсят Странни и ги затварят. Или пък още по-лошо, Черни Странни. Затова ние видяхме самолетите, но те не успяха да ни видят. Ти някога летял ли си на самолет?

— Да, но не ми хареса.

— Аз пък си мисля, че ще бъде прекрасно. — Тя вдигна глава и погледна късчетата небе, които се виждаха през дърветата. — Искам да видя други земи. Някои имат плажове с бял пясък и синя вода, а други са покрити с лед. И големите градове със сгради, високи като планини, и планини, по-високи дори от най-високите сгради, и пустини, и океани, и джунгли.

— По света има много чудеса.

Той насочи коня си между дърветата към малко сечище, където се виждаше сгушена колиба с навес.

— Нали каза, че сме на един ден път?

— Точно така. Тук ще останем през нощта.

— Има повече от час преди да мръкне.

— Конете имат нужда от почивка, да бъдат почистени и нахранени. Също и аз.

Малик слезе и поведе коня към навеса. Фалън го последва с нежелание. Веднага забеляза, че в колибата има чисти легла, всичко необходимо за поддръжка на конете, корито за зърно. Малик й подаде кофа.

— На изток има поток. Конете трябва да пият вода.

— Какво е това място?

— Място за почивка. — Тя не отговори, а той разхлаби коланите и вдигна седлото.

— Колиба за лов, която сигурно се е използвала през уикендите. Принадлежала е на човек, който е работел като водопроводчик и обичал да идва тук с приятели. Имал имунитет, така че преживял Гибелта, но бил затворен в правителствен лагер, където починал.

— Ти познаваше ли го?

— Не, но тук се бе запазила достатъчно енергия, защото е прекарвал чудесни моменти, и благодарение на тази енергия го опознах. Конете трябва да пият вода.

Тя взе кофата и десетина крачки на изток попадна на ромолящ поток. Плъзна бърз поглед из гората, това ново място. Канадски ели и дъбове, стари борове и млади тополи. Малик можеше да я попита колко дървета има в тъпата гора. Или пък колко пъти е ударил с човка кълвачът, колко пера има кардиналът.

Тя напълни кофата, върна се и изсипа водата в коритото. Трябваше да го направи още два пъти, а Малик бе свалил и двете седла и почистваше дорестия си кон.

— Как се казва? — попита тя, докато посягаше към чиста кърпа за коня си.

— Това е Гуидиън, кръстен е на много силен маг и воин.

— Тя се казва Грейс, носи името на пиратска кралица. Навесът е по-нов от бараката.

— Аз го построих преди няколко месеца.

— Изглежда здрав — отбеляза тя и се наведе към копитата на Грейс.

След като конете бяха нахранени и напоени, Малик вдигна леката си торба. Фалън метна на рамо своята с храната, която майка ѝ беше приготвила.

Колибата, квадратна, ниска, имаше тясна веранда отпред, пред която се виждаше стъпало.

До стъпалото, сред езерце от малки камъчета, тя забеляза груба каменна фигура. Женска, прецени Фалън.

Малик отвори манерката си с вода и поля камъчетата.

— В чест на богинята и в знак на уважение.

— Тя защитава или благославя?

— Може да прави и двете, когато каквото пожелае. Тя е Ермас. — Той въздъхна тихо, когато Фалън се намръщи. — Тя е богинята майка, тя е на Туата де Данан, както и ти. Ти си от плът и кръв, Фалън Суифт. Нищо ли не знаеш за предците си?

— Имахме книги по митология, повечето за римляните и гърците. Нали не очакваш да повярвам, че съм роднина на някаква богиня? Защото това е чисто и просто митология.

— Невежеството не ти отива. — Той тръгна към верандата и махна с ръка към вратата. Тя се отвори, сякаш блъсната от порив на вятъра. — Да не би да си мислиш, че силите, светлината, мракът нямат източник? Че нямат история или цел? Дължиш го на всички преди теб. Дължиш го на тяхната търпимост, на битките, които са водили, на проявената от тях жестокост и на тяхното състрадание. — Той поклати глава. — Да не би да си въобразяваш, че съдбата на света лежи на плещите на момиче, което знае толкова малко?

Когато той влезе вътре, Фалън изви очи зад гърба му. Сведе поглед към богинята.

— Откъде мога да знам онова, което не знам?

Обидена влетя в колибата след Малик.

Просторната стая имаше камина на северната стена, отзад беше кухнята. Прозорците гледаха на изток, забеляза тя, към потока и улавяха изгрева.

Огромно — и според нея грозно — канапе в нещо като черно и кафяво каре бе обърнато срещу телевизор, поставен над камината. Във

фермата имаха телевизор и веднъж в седмицата си организираха филмова вечер и гледаха дивидита.

Тя обичаше дивидитата почти колкото картите, тъй като и двете те отвещаха на други места, пренасяха те в други светове.

Два стола с тапицерия в същото каре, маса с лампа, чиято основа беше черна мечка, която се качваше по черно дърво, лампа на тавана, направена от колелото на карета или каруца, и кръгла дървена маса с четири дървени стола изпълваха пространството по забележително грозен, поне според Фалън, начин.

Тя отнесе пакета с храната до плота — сив, изпръскан с бяло — и го остави.

— Твоята стая е лявата. Напали си огън, след това си прибери нещата.

Той не беше единственият, който можеше да се перчи. Тя се обърна, погледна цепениците в каменната камина и те пламнаха.

— Не съм глупава.

— Невежа — поправи я той. — Чувал съм приказката, че не можеш да промениш глупака. Може и да е истина. Затова пък невежеството е поправимо. Прибери си чантата в стаята, след това, преди да мръкне, внеси още дърва. Има достатъчно зад къщата.

— А ти какво ще правиш?

— Ще изпия чаша вино преди да споделим онова, което майка ти така мило е приготвила.

Тя изфуча навън, той погледна огъня и ярката му топлина, усмихна се.

4.

Неподправен инат в комбинация с обида я изкушаваше да се заключи в тъпата стая с двете двуетажни легла — и тук покрити с карирано шалте, този път в червено и черно. Само че беше гладна и ѝ се пишкаше.

Не се налагаше да се държи приятелски. Не виждаше причина да бъде любезна. Беше я нарекъл глупава — ах, пардон, невежа. Единствено защото беше стар не означаваше, че трябва да се държи любезно с човека, нарекъл я невежа.

Точно срещу стаята ѝ имаше баня. Влезе и се заключи.

Пробва дали има течаща вода като завъртя кранчето на мивката, монтирана на стената, и остана разочарована, когато водата рукна. Предположи, че Малик се е погрижил за това, нямаше нужда да пробва силите си тук.

Тоалетната бе малко нестабилна, но служеше по предназначение.

Отдели минутка, за да разгледа лицето си в огледалото над мивката. Призна си, че предишната нощ не спа добре, нито пък предишната вечер. Личеше по сенките под очите ѝ и бледите страни.

Не се интересуваше толкова дали изглежда добре, колкото дали изглежда силна. Затова си придаде малко светлинен блясък.

Не съм невежа, каза си тя, и не съм някоя слабачка.

Излезе със стегната крачка и отиде право при Малик, който се беше настанил близо до камината с чаша вино. Не блъсна вратата, докато излизаше, за да донесе дърва, но я затвори шумно.

Смрачи се, мека сивота се спусна сред дърветата, въздухът стана по-хладен. Усети мириса на дим, на бързо препускащата есен.

Дървата щяха да са добре дошли, помисли си тя, но преди това искаше да повърви, да се поразтъпче след часовете, прекарани на седлото.

Първо провери конете, завари ги вече заспали. Въпреки това отпусна лице до Грейс, за да почувства топлината на дома. Когато конят на Малик я погледна с мили, мъдри очи, Фалън го погали и си каза, че заслужава по-свестен ездач.

Остави ги да спят и тръгна покрай виещия се поток.

Вдигна поглед и видя хранилка за сърни до дебелия дъб. Стори ѝ се забавно да наблюдава петте сърни как пасат, докато се спускат по полегатия хълм сред дърветата.

Какво ли щеше да бъде, запита се тя, ако просто продължи да върви? Също като сърните. Да тръгне нанякъде и да живее в гората. Да се скита, докато ѝ е приятно, без да се замисля за нищо, освен за собствените си нужди.

Никой нямаше да ѝ казва кога и какво да прави, поне така си мислеше. Никой нямаше да очаква много от нея, когато искаше просто да се порадва на простичко съществуване.

Облегна се на едно дърво, притисна буза към грубата му кора. Чу как бие сърцето му. Затвори очи и усети сърцата на сърните от другата страна на поточето, пулса на водата, на земята.

Усети вътре в себе си живота, който туптеше във всичко, което растеше и дишаше наоколо. Представи си птица, разперила криле над нея, сърцето ѝ биеше тихо и бързо, тихо и бързо. Усети бухала подълбоко в гората, задрямал в очакване на падането на нощта и началото на лова.

Стисна очи по-силно. Разбираше, че не иска просто да поеме нанякъде, да заживее завинаги в гората. Искаше да усети ударите на сърцето на майка си, на баща си, на братята си. Те обаче бяха твърде далече.

— Едва първият ден е — прошепна тя. — Мога да преживея един ден. Мога да си променя мнението по всяко време, когато пожелаея, да се прибера у дома.

Успокоена от тази мисъл, тя отвори отново очи, обърна се и тръгна към колибата.

Слънцето гореше между дърветата на запад, жарваше хълмовете със светлина, която тя усети също като биенето на сърцето си.

Докато наблюдаваше този огън в края на деня, тя тръгна обратно с огромен наръч дърва.

Потомката на боговете, но все пак тийнейджърка, знаеше как да се цупи. Преглъщаше храната, която Малик беше извадил, но не продумваше. Взе си малко от тортата за рождения си ден, защото

искаше да се почувства близо до семейството си. Това само я натъжи, накара я да приеме, че не са близо, че няма и да бъдат през следващите две години.

Ако Малик се беше опитал да я развесели, тъгата ѝ щеше да изригне като нажежена ярост. Той го знаеше и затова също мълчеше.

Когато ѝ каза да прибере след вечерята, тя не спори. Изми чиниите, подреди кухнята, докато той седеше пред камината и четеше.

Беше любопитна, но не го попита за книгата, заключи се отново в стаята. Този път добави заклинание към ключалката, просто напук.

Въпреки че ритуалът със свещта винаги я даряваше със спокойствие, тя не я извади и не я запали, защото беше от него. В този момент единствено Малик бе виновен за мъката, която я притискаше.

Вместо това се сгуши под одеялата с „Кралят маг“, като осветяваше страница след страница. Познатите думи единствено подсилиха тъгата ѝ.

Тя остави книгата, остана да лежи в мрака и ѝ се прииска да беше обиколила колибата, за да си намери нещо друго за четене. Старите вестници и списания я очароваха. Не очакваше, че ще заспи, очакваше да прекара нощта в мислене. Дори очакваше часовете с нетърпение.

Заспа неусетно и не се събуди дори когато луната надникна през прозорците, а феите дойдоха да танцуват пред стъклото.

Събуди се с първите слънчеви лъчи. Засрами се, че бе спала толкова дълго и толкова добре. След това си спомни, че майка ѝ го наричаше оздравителен сън. Раненото ѝ сърце се нуждаеше от този сън, който щеше да му помогне да се възстанови.

Потри между пръстите си халката и медала. Докато лежеше тихо, само още няколко минути, тя си представи как баща ѝ става и се подготвя за деня, как слиза, за да направи кафе. А майка ѝ слизаше, за да приготви закуската.

Всички ставаха рано, защото добитъкът трябваше да бъде нахранен, да се съберат яйцата.

Имаше куп задачи за вършене, уроци за учене, носеше се ароматът на пресен хляб. Може би щяха да отскочат до селото или до някое друго съседно, за да направят размяна. Щеше да има и свободно време за четене и игра.

Къде ли щеше да бъде тя, докато семейството ѝ прекарваше деня?

Стана и нахлузи ботушите. Добави дърва към огъня, който се беше превърнал в жаравя, и излезе да се погрижи за конете.

Остана да наблюдава изгрева на слънцето, както бе наблюдавала залеза.

Когато се върна, Малик бе поставил две чаши силен чай на плотя и бе опържил яйца с бекон в тиган на огъня.

— Добро утро — поздрави той. — Тръгваме след закуска.

— Добре. — Тя посегна към чая — беше по-силен, отколкото го харесваше, и малко горчив без меда, както го предпочиташе.

Прииска ѝ се да се беше сетила да вземе мед. Седна, стиснала чашата, и когато Малик постави чинията пред нея и също седна, тя започна да се храни.

Част от негодуванието ѝ към него се бе стопило през нощта, а мълчанието ѝ бе омръзнало.

— Значи нямаш нито жена, нито деца.

— Нямам.

— Мъже ли предпочиташ?

— Не. — Той продължаваше да дъвче, докато говореше. — Моето задължение, моята цел беше друга.

— Всъщност не ме интересува дали имаш жена или мъж до себе си или в леглото си.

Той я погледна.

— Онова, което се искаше от мен, онова, на което съм се обрекъл, бе безусловна лоялност към Вестителката. Партньорът, любовницата също заслужават лоялност. А тези лоялности могат да се сблъскат.

Тя не приемаше този начин на мислене.

— Родителите ми са лоялни един към друг и същевременно са лоялни към децата си. Към всички ни.

— Това е любов, която е нещо повече дори от задълженията и от положена клетва. Любовта е много по-мощна.

— Ти обичал ли си някого?

— Имаше едно момиче навремето с игриви очи и огнена коса. Не мога да кажа дали изпитвах любов, беше по-скоро копнеж. Сърцето ми започваше да блъска, щом я зърнех, а пък когато ми се усмихнеше!

Тогава бях най-богатото момче на света. Знаех, че ако някога усетя ръката ѝ да ме докосва по лицето, дори само това, щях да умра щастлив и доволен.

Фалън изсумтя и се изсмя.

— Никой не е умрял от любов.

— Напротив, зависи къде ги отведе любовта или какво ги накара да сторят. Аз така и не усетих ръката ѝ на бузата си. Направих своя избор.

— Може да си я обичал, защото си бил момче, а сега вече си стар, но я помниш. — Тя изяде последното яйце. — Ти на колко си години?

Малик се отдръпна назад и я погледна право в очите.

— Роден съм на третия ден от третия месец на година шестстотин седемдесет и първа.

— Стига де. — По навик, тя понечи да поеме чинията му, за да я вдигне. — Ако не искаш да ми кажеш, просто...

Той я стисна за китката.

— Роден съм от вещица, баща ми е войник, чиято майка е имала елфска кръв. Почти не го помня, тъй като е загинал в битка, когато съм бил малко дете. Бях единственият ѝ син и също като майка ти, тя плака, когато бях призван. Бях десетгодишен, когато я напуснах. Следващите десет посветих на тренировки, обучение и много пътувания. След това още десет практикувах и водех отшелнически живот. След това спях, докато годините се изнизваха и светът се променяше. Магията се криеше или умираше, а онези, които имаха дарба, бяха преследвани, сочени с пръст или просто им обръщаха гръб. И така до нощта, в която ме събуди една-единствена капка кръв, която падна върху първия щит. Усетих как той се пропука и разтърси под тази жертва. Тогава времето ми започна отново, също както твоето ще настъпи.

Тя му повярва и вярата накара сърцето ѝ да забие по-силно.

— Да не би да казваш, че си безсмъртен?

— Не, не. Аз кървя. Животът ми ще има край като на всеки човек. Само че от мен се иска да обуча, да служа и да защитавам Вестителката, която ще поеме меч и щит, която ще донесе светлина и ще възстанови баланса. Казах да. Положих клетва. Никога няма да я наруша. Направих този избор. Никога няма да те предам.

Той се изправи и вдигна сам чиниите.

— Какъв е този първи щит и как се е спукал под капка кръв? Колко са? Къде са? Как...

— Ще научиш. Засега, събери си нещата и оседлай конете. Аз ще се справя с чиниите.

— Дай ми поне един отговор — настоя тя. — Един проклет отговор.

— Задай правилния въпрос.

Тя се поколеба, след това зададе въпроса, който ѝ тежеше най-много.

— Ами ако не съм достатъчно добра? Ами ако се окаже, че не съм нито достатъчно добра, нито достатъчно умна, за да се справя с всичко това?

— Тогава ще се проваля. А аз нямам такова намерение. Предстои ни дълъг път.

Яздиха цял час в пълно мълчание. Фалън не се цупеше, просто мислеше. Знаеше, че някои феи живеят повече от сто години. Също като старата Лилиан у дома, която твърдеше, че е на сто и двацет. Елфите също имаха дълъг живот, а децата от смесени бракове... не бе имало достатъчно време след Гибелта, за да знае със сигурност.

Никога обаче не беше чувала за човек, живял повече от хиляда години. Каза, че бил спал, спомни си тя. Нещо като хибернация ли?

Ако всичко това беше въпрос на избор, защо е бил призован в седми век, за да обучи момиче, родено хиляда и петстотин години по-късно?

Беше много объркващо. Не разбираше, но това не означаваше, че е невежа. Просто не разбираше.

Яздеха през гори, през поля, по пътища. По някои от пътищата все още имаше изоставени автомобили. Видя хълмове и къщи, дори няколко човека и нещо, което разбра, че е село — по-голямо от онова, което познаваше, със сгради и места, на които навремето са продавали гориво за автомобилите и храна за пътниците.

През повечето време Малик яздеше встрани от пътищата, далече от сградите, които тя забелязваше в далечината.

И не спираше да се пита за какво ли не.

Беше разучавала карти, глобуса, атласа. Беше гледала дивидита, които показваха един друг свят, показваха живота на хората, и това ѝ се струваше толкова далечно и различно.

Само че светът, щом попаднеш в него, осъзна тя, се оказваше много по-огромен от всичко, което си беше представяла.

Той просто нямаше край. Не можеше да повярва, че някога е бил пълен с хора, че по тези широки пътища, наричани магистрали, са бръмчали автомобили.

Беше като приказка, като филмите по телевизията.

— Ти виждал ли си го? — попита тя. — Когато е бил с много хора, автомобили и самолети?

— Да. И въпреки че погледнах в огледалото, въпреки че ми беше показан, пак бе истинско чудо.

— Наистина ли става въпрос за избор, можех ли да откажа?

— Винаги става въпрос за избор. Аз няма да те предам и няма да те лъжа.

— Тогава, след като си бил призован толкова отдавна — преди да съществуват автомобили и самолети, преди светът да се напълни с хора — как е възможно това да се случи куп години преди дори да съм родена?

— Сили, много по-могъщи от моята, по-могъщи отколкото твоята някога ще бъде, са предвидили какво ще се случи. Това е същността на хората, с магически сили или без тях, да копнеят за мир, а да се стремят към война. Това е същността на онези, в които има повече мрак, отколкото светлина, да замислят войни, да копнеят за власт. Ако мракът се бе провалил онази нощ, ако щитът бе останал цял, сигурно щях да проспя още едно хилядолетие и Вестителката все още нямаше да бъде родена. Но в определен момент във времето щеше да се случи.

— Сънувал ли си?

Той ѝ отправи едва забележима усмивка.

— Изживял съм цели животи в сънища. И научих, докато спях, за света и неговите промени.

— Май не си успял да си починеш добре.

Той се разсмя.

— Не успях — призна той. — Не си починах.

Прекошиха в лек галоп незасято поле, след това се изкачиха по стръмен склон към черен път.

— Колко още остава?

— Още два часа. Привечер ще завали, но ние ще сме пристигнали преди това.

— Дъждът ще плисне преди това — отвърна Фалън.

Той я изгледа бавно и надменно.

— Нима?

— Яздим на югоизток, вятърът идва откъм изток и носи дъжд. Ще завали поне час преди да мръкне, ако пътуваме в тази посока още два часа със същата скорост.

Тя го погледна и сви рамене.

— Фермерите познават времето. Останалото е просто математика.

— Хм — изсумтя той и продължи да язди.

— Някой...

Тя млъкна, когато той вдигна ръка, щом чу двигателите. Прокле се, че е тръгнал по този път — за да спести време — а нямаше къде да се прикрият.

Докато той обмисляше възможностите, три мотора се показаха на височината и се спуснаха с шумно ръмжене.

— Ако ти кажа да вървиш, яздиш по най-бързия начин през полето. Аз ще те намеря.

Нещо в нея потръпна; нещо в нея се стегна.

— Шестима са, а ти си сам.

— Винаги си сам в този свят. Прави каквото ти кажа. Не разговаряй с тях и ако ти кажа да вървиш, бягай.

Бяха по двама на мотор, забеляза Фалън. Трима имаха оръжия на коланите, трима носеха пушки. Четирима мъже, две жени.

Всички бяха Похитители, реши тя, когато забеляза черепите, нарисувани отстрани на моторите.

Мъжът най-отпред обърна мотора направо на пътя и тя и Малик спряха конете. Непознатият беше с кърпа на черепи, вързана на кестенявата коса, и висулка, също с череп, на врата.

Брадата му беше сплетена на две дълги плитки.

Жената зад него имаше огромен белег на лявата буза. Също като при останалите, черни очила криеха очите й.

Тя прехвърли крак над мотора, смъкна пушката от гърба си и я задържа застрашително.

Фалън разгледа останалите, опита се да накара сърцето си да бие спокойно, докато гърленото ръмжене на моторите угасваше.

Водачът им слезе от мотора си.

— Я да видим какво имаме тук.

— Двамата с внучката ми пътуваме на юг, за да търсим работа.

— Сериозно? Чухте ли? Търсели работа.

Мъжът на втория мотор смъкна слънчевите очила и намигна на Фалън. Тя усети как кожата ѝ става лепкава.

Ако трябваше да се бие, смяташе първо да поеме жената, а след това онзи с намигването.

Нямаше да се спаси с бягство. Никога не би оставила човек сам сред толкова врагове.

— Какво има в торбите?

— Всичко, което ни е останало на този свят. — Молбата в гласа на Малик накара Фалън да се обади.

— Почти нищо.

— Значи ще се оправите с едното нищо. Слизай от коня, дядка. Ти също, сладурано.

— Моля ви. Тя е просто дете.

Втората жена извади пистолет.

— Да слиза от коня или ще я застрелям.

— Да не си посмяла да стреляш по прясното месце. — Онзи, който беше намигнал, слезе от мотора и потри ръка между краката. — Аз ще ѝ намеря работа.

Всички се разсмяха по начин, който този път не накара Фалън да почувства кожата си лепкава. И умът, и кръвта ѝ станаха много хладни.

Тя слезе от коня.

— Вие сте шестима — заяви презрително тя. — А ние сме двама.

Водачът извади нож от колана си.

— Ще остане само един.

Хвърли се към Малик.

Случи се бързо, преди Фалън да успее да реагира, а тя мислеше, че е готова.

Юмрукът на Малик се стрелна напред, тежък като чук. Ударът изстреля мъжа право в жената отзад и двамата паднаха.

С другата си ръка запокити топка вятър, който издуха втората жена и пистолета ѝ шест метра назад. Дори след като тя се стовари тежко на земята, Малик извади меч.

Двама се втурнаха към него, третият се дръпна настрани и нападна Фалън.

Тя извади ножа си и без да се замисля го подпали.

— Скапана Странна мръсница — изсъска той и извади пистолета си. — Куршумите са по-силни от ножа, винаги.

— Не, не са. — Нещо потръпна под стоманата. Тя разряза въздуха с ножа и пистолетът в ръката му избухна в пламъци.

Той изпищя и го изпусна, опита се да угаси пламъците по ръката си, а тя направи едно от първите защитни движения, на които я беше научил баща ѝ. Изрита го в топките.

Когато той падна, тя се обърна, готова да помогне на Малик. Той стоеше с окървавен меч.

Двама лежаха мъртви на земята. Останалите трима бяха ранени. Онзи, който ѝ беше намигнал, се беше свил и стенеше, а тя си помисли, че ръката му едва ли някога ще му послужи отново.

— Събери оръжията — нареди остро Малик.

Той се наведе за пистолета и ножа на водача им. Фалън усети, че ѝ призлява, макар всичко да беше приключило. Стараеше се да не позволи на ръцете си да треперят, докато взема оръжията от мъртвите.

— Пистолетът на този е прекалено разтопен и не може да се използва.

Малик погледна към нападателя, който стенеше, свил ранената си ръка.

— Хм — измуча той, също както когато тя му каза прогнозата си за времето.

Тя метна една от пушките на рамо, а Малик взе две. Прибраха останалите оръжия и се качиха на конете.

— Не ми каза да бягам.

— Ти щеше ли да го направиш?

— Не.

— Тогава защо да си губя силите?

— Можеше и да не успееш да ги ликвидираш всички.

— Може, но вече няма значение. Ти притежаваш кураж. Би се добре с твоя човек.

— Не трябва да ги оставяме така. Другите може да ни догонят.

— Ние не убиваме невъоръжените и ранените.

— Не, но... — Тя вдигна ръка и подпали гумите. — Както са ранени, невъоръжени и пеша, няма да ни погнат и ще им бъде по-трудно да наранят някой друг.

Малик наблюдаваше моторите, които падаха на земята.

— Браво. Добра тактика.

— Здрав разум — поправи го тя и подкара коня по пътя. Гърлото ѝ беше стегнато, пресъхнало, но тя успя да заговори. — Те щяха да те убият, да ме изнасилват, а след това да убият и мен. Или пък да ме заведат там, накъдето са тръгнали, да ме изнасилват отново, а след това да ме убият. Може би щяха да задържат конете, ако има за какво да ги използват, или да ги заколят заради месото им.

— Да, спор няма.

— Ти уби двама. Може би трима, защото жената е тежко ранена. Най-вероятно ще я оставят тук.

— Притеснява ли те, че отнех живота им?

— Не. Да — поправи се тя. — По-скоро да, докато... Те щяха да ни убият. Не за да се защитят, а защото им е приятно. Ако бяхме двама най-обикновени хора на пътя, ти щеше да си мъртъв, а аз... Направихме правилен избор.

— Те направиха погрешен избор. Приеми случката за първия си урок.

Тя кимна и го погледна.

— Преди нямаше меч.

— Нямах ли наистина?

— Щях да забележа.

Той сръчка коня и премина в лек галоп.

— Трябва да гледаш, за да видиш.

Той бързаше, следваше пътя, когато пред тях изникна друго селище, само от къщи. Огромни къщи, скупчени близо една до друга, повечето почти еднакви.

Някои имаха широки прозорци, на други личеше, че са пострадали от пожар. Във високата до коленете трева пасяха сърни и вятърът виеше по празните улици.

Фалън мерна сянка на един от прозорците. Не всички къщи бяха празни.

— Защо хората не обработват земята и не отглеждат храна?

— Не всички знаят как — отвърна Малик. — А някои се крият и претърсват каквото е останало. Страхът ги кара да се заключват.

Тя се замисли над това, докато язدهа. По нейна преценка, къщите бяха повече от сто и близо една до друга, така че можеха да се защитават добре. Каква загуба, реши тя, а земята, която не обработваха, пустееше.

На няколко пъти по време на пътуването тя отбеляза наум местата, през които минаваха, като на карта.

Отново влязоха в хълмиста гора. Тя чу бълбукането на потока преди да го види и заедно с Малик последва криволичещото корито.

Потокът стана по-широк, след това водата се запуска пенлива около скали. Скалите продължаваха към високото, а водата стана още по-бърза и клокоченето ѝ изпълни гората.

Тя забеляза няколко феи, които трепкаха в бледите дъги на лъч слънце, докоснал бързоструйната вода.

Зад водопада, където шумът от водата се превръщаше в тиха музика, Малик спря на широко сечище.

Мъх беше пораснал по отсечените дървета, лишеи бяха завладели скалите. В края дърветата се бяха превили, за да образуват арковиден покров.

Когато Малик слезе от коня, Фалън реши, че иска конете да си починат, затова направи същото.

— Почти пристигнахме. Можем да ги напоим в потока, да ги поразходим и да тръгнем отново.

— Тук ли? — Тя нямаше нищо против да живее в гората, но не бе съгласна да живее без подслон през следващите две години. — Лагер ли ще си направим?

Без да каже и дума, Малик ѝ подаде юздите на коня си и пристъпи напред.

Вдигна ръце, изпъна рамене и отвори длани. За момент не стана нищо, чуваше се единствено тихото ехо от водопада, потръпването на вятъра сред дърветата. Слънцето се спускаше, светлината му пълзеше през листака над сечището, а сенките се местеха при всеки полъх на вятъра.

След това чу жуженето на силата и усети пулса ѝ във въздуха, как накара ръцете и вратът ѝ да настръхнат. Конете също я усетиха и отстъпиха нервно, затова тя стегна юздите.

Очите на Малик станаха по-дълбоки, лицето му пребледня, когато вятърът се надигна и разроши и неговата коса, и нейната.

Светлина и сенки се промениха, формите се размазаха като зад вълнообразно стъкло.

След това гласът му проехтя и той разпери широко ръце.

— Отвори се веднага ти, що съм затворил. Разкрий онова, което съм забулил. Това място е мое творение. Вестителката е тук.

Размазаният образ се изчисти, придоби форма, цвят и очертания.

Ето че на сечището се появи къща със сламен покрив и стени в цвят на пясък. Беше по-малка от фермерската къща, по-голяма от колибата, имаше прозорци на запад и дебела дървена врата. До нея — малък обор с остър връх и двойна врата, а наблизо се виждаше малка оранжерия.

Също както на вратата на къщата, защитни символи бяха гравирани на обора и на стъклената врата на оранжерията.

Статуя на богинята, същата както при колибата, беше поставена до вратата на къщата сред езеро от лъскави камъчета.

Тя беше виждала магията на майка си и бе практикувала своята. Никога обаче не беше виждала подобна мощ, която да скрие и промени обект с такива размери.

— Погрижи се за конете — нареди той. — Те изминаха дълъг път.

— Блед си.

— По-лесно е да отвориш, отколкото да затвориш. Погрижи се за конете — повтори той, — след това влез вътре.

Той си взе торбата, влезе в къщата и затвори вратата.

5.

Тя се погрижи за конете, беше лесна задача. Въпреки че в обора се виждаха само два бокса, в тях вече имаше чиста слама, също и инструменти за почистване на конете. И двата коня доволни се наведоха над сеното в кошниците и водата, която тя донесе от потока.

После отнесе в къщата торбата си, оръжията, които бе взела, останалата храна от майка ѝ.

Спря, спомни си и взе манерката, отсипа малко вода за богинята върху камъните, преди да отвори вратата на къщата.

Вътре ѝ се стори просторно и необичайната обстановка създаде у нея странно усещане за дезориентация. Таванът беше по-висок, отколкото предполагаше.

В огнището гореше огън, а пред него имаше два тежки стола. Вместо канапе, се виждаше широка пейка, покрита с тъмнокафява кожа. Свещи бяха поставени в железни свещници на масата. Тъкан килим покриваше грубото дюшеме на пода.

Малката кухничка беше в задната част. Там имаше второ, по-малко огнище, работна маса, мивка с прозорец над нея. Сухи билки висяха на китки. Бурканчета с корени, гъби, семена бяха подредени върху дебела греда.

Тя се надяваше той да махне с ръка и да се появят печка и хладилник. А после и ток.

Засега обаче той седеше пред огъня с чаша, в която тя предположи, че има вино.

— Твоята стая е южната. Остави оръжията на масата. Ще ядем след като си оставиш вещите.

— Тук няма нито печка, нито фурна.

— Има огън.

— Няма и хладилник.

— Имаме кутия, омагьосана да поддържа храната студена.

Неочаквано я обзе лошо чувство.

— Къде е банята?

— Имаме тоалетна за тази нужда, а в потока и кладенеца има достатъчно вода за миене.

— Ти шегуваш ли се?

— Със сигурност ще се озовеш на места, на които няма удобствата, на които си свикнала досега. Ще се научиш.

— Това вече е гадно.

Тя стовари оръжията и по-скоро шокирана, отколкото гневна — да няма баня! — изфуча към стаята, която щеше да бъде нейна.

Ако останеше.

Добре поне че не ѝ се налагаше да гледа тъпите двуетажни легла и грозното каре, помисли си тя, докато разглеждаше малката стаичка. Леглото представляваше матрак върху дъски с четири къси крачета, но одеялото ѝ се стори дебело и топло.

Вместо гардероб имаше скрин, но тя хареса формата му, а също и картината на три жени — може би богини — над него. Имаше маслена лампа, килим и малко квадратно огледало, което показва умореното ѝ, недоволно лице.

През прозореца — нямаше перде — се виждаше гората. Видя каменния кладенец, който можеше да ѝ спести ходенето до потока, ако някой си беше направил труда да ѝ каже, че го има.

Тя забеляза клетка за птици, което означаваше, че ще има пресни яйца, и с изненада видя крава.

Значи може да прави всичко това, но не може да пристрои една баня.

Реша да не подрежда нещата си, върна се при него, за да се оплаче.

— Искам баня. Не живеем в седми век.

— Тогава трябва да научиш достатъчно, за да си построиш. Засега имаме онова, което ти е необходимо, за да приготвиш яхния за вечеря — погледни в шкафа.

Това ѝ подежда като нов шок.

— Искаш да готвя ли?

— Аз ти осигурих закуската — напомни ѝ той, докато разрязваше хляба. — А ти яде хляб и сирене на обяд. Майка ти те е научила да готвиш. Тя е забележителна готвачка.

— А ти какво ще правиш, докато аз готвя?

— Ще ям. Имаме крава за мляко, кокошки за яйца — и месо, когато се налага, гора за дивеч и насаждения в оранжерията. Достатъчно.

Беше гладна, затова си взе хляб и сирене.

— Трябва да направим кошер, да отглеждаме пчели за мед, освен ако нямаш източник на захар. Откъде вземаш сирене, брашно, сол, мая или квас за хляба?

— Разменям ги. Ще се грижим за животните и растенията заедно. Нищо не разбирам от кошери, така че това ще бъде твоя задача, след това ще ме научиш и мен.

Тя яде права, също и той, докато се измерваха с погледи.

— Сечището е твърде малко за къща, обор и пристройки. А къщата е прекалено малка, за да побере всички стаи. Ще ме научиш как да създавам такава илюзия.

— Тук съм, за да те уча.

— Ако се уча добре, искам баня. Тоалетна, душ, мивка с топла и студена течаща вода.

Той изви вежди.

— Това ми се струва прекалено голяма награда задето ще учиш.

— Какво се налага да направя?

Той се замисли.

— Ще ти дам три цели. Когато постигнеш и трите, ще получиш онова, което искаш.

— Какви са тези цели?

— В гората има дърво, което ражда една-единствена златна ябълка. Бяла птица я пази ревниво. Донеси ми ябълката, без да нараниш птицата, без да нараниш плода и да се катериш по дървото.

Това звучеше невероятно — истинско приключение. Но...

— След това?

— Приключи с първата задача и ще ти кажа каква е втората. — Той уви сиренето в къс плат и го прибра в студената кутия.

Щеше да намери златната ябълка и да надхитри проклетата птица.

— Какво има горе?

— Работна стая и твоята учебна стая. — Той уви и хляба. — Ще ти покажа. След това кравата трябва да се издои, яйцата да се съберат, а ти да започнеш да приготвяш яхнията.

Тя предпочиташе да тръгне да търси ябълката, но реши, че може поне да надникне горе. Последва го по стълбите, след това се постара да не изглежда слисана. Не искаше да му достави такова удоволствие.

Шишенца с внимателно поставени етикети бяха подредени по полиците на едната дълга стена. Отвари, реши тя, докато — небрежно, доколкото е възможно — обикаляше, за да разгледа. Съставки за магии, някои от тях дори блестяха с магическа светлина. Книги изпълваха отсрещната стена, някои изглеждаха невъзможно стари. На западната стена бяха подредени инструменти. Казани, ножове, звънци, купи, свещи, кристали, вълшебни пръчки, тояги.

Искаше ѝ се да докосне всичко, затова пъхна ръце в джобовете.

В средата на стаята видя дълга маса и два стола. От двете страни на друго огнище, сега студено, на източната стена, имаше затворени шкафове. Над огнището бяха подредени още свещи и меч с извит ефес.

Единственият прозорец бе на покрива и през него нахлуваше следобедното слънце.

— Тук ще се обучаваш и тренираш. Тук ще станеш обновена.

Тя посочи меча над огнището.

— Това не е мечът, който използва.

— Не е мой, за да го използвам.

— Мой ли е? За него ли каза на майка ми? Мечът и щитът, които трябва да получа?

— Не, но когато си достойна, ще ти служат.

— Не знам как да използвам меч.

— Ще се научиш.

Това ѝ допадна, както и мисълта за тази стая с всичките ѝ чудеса. Щеше да ѝ бъде приятно да открие златната ябълка. Само че нямаше да си вади нещата, все още не. Щеше да изчака седмица. Една седмица — така беше справедливо. Искаше да намери златната ябълка и да я пусне в ръката на Малик. Искаше да се научи как да върти меч, как да владее магията, която не познава, и да научи всичко това в стаята с прозорец на покрива.

Една седмица, помисли си тя. След това щеше да реши.

Тъй като Малик запълни останалата част от деня и дори част от вечерта, на Фалън не ѝ остана време да мисли над решението си. Той я

изпрати в оранжерията, за да набере всичко, от което има нужда за яхнията от еленско. Тя одобри работата му там, макар да забеляза, че има нужда от подобрения, докато береше лук, чесън, моркови, домати и подправки, които щеше да използва заедно с месото и картофите, складирани в къщата.

Каза си, че майка ѝ ще бъде горда от начина, по който белеше, кълцаше и бъркаше. Въпреки че Малик възропта, когато тя поиска да използва виното му за яхнията, тя не отстъпи.

Докато правеше яйчените нудълс — нещо, с което не се беше заемала сама — той ѝ каза да запише нужното за кошера.

— Всъщност, пчелите си строят кошера. Ние построяваме кутията за пчелите. — Тя избърса ръце, взе молива и листа, които той ѝ подаде. — Ще трябва да се поразтърсим.

— Просто напиши онова, което ти трябва. Аз си имам начини.

Силно заинтригувана, тя вдигна поглед.

— Магически ли?

— Не точно. Когато си готова, качи се горе. Започваме.

Най-напред Малик пробва основните ѝ знания и умения. Палеше свещи, левитираше дребни предмети, забъркваше отвари, правеше заклинания, които наричаше кухненски.

Това бяха бебешки занимания.

След това той започна да я тества с ритуали и божества, символи и празници.

Клатеше глава и въздишаше. След това тикна в ръцете ѝ купчина книги, трябваше да прочете и научи всичко.

Фалън остана много доволна, когато дъждът плисна точно както бе предрекла, много преди нощта да падне. А пък яхнията, която сервира с яйчен нудълс, не беше просто хубава, а страхотна.

Надяваше се на следващия ден да има упражнения с меч и да отиде да търси златната ябълка, което щеше да е много по-забавно от готвенето и забъркването на отвари за сън и мехлеми за изгоряло.

Четеше в стаята си на светлината на маслената лампа, докато умът и тялото ѝ не се предадоха на умората.

Първоначално се нагърби да се грижи за конете. Когато излезе навън, откри пред вратата пакет, увит в кафява хартия и завързан с връв. Огледа гората в очакване да забележи движение, после вдигна пакета.

Внесе го вътре, постави го на масата. Замисли се. Може и да беше за Малик, но... На него не беше написано името му, нали? А тя също живееше тук. Поне за една седмица.

Поуспокоена, Фалън дръпна връвта и скъса хартията.

Пита сирене, видя тя и я помириша. Пакет брашно, още един, по-малък, със сол и бутилка с тапа, вероятно вино.

Малик влезе в стаята, докато тя оглеждаше съдържанието на пакета.

— Някой е оставил това на вратата.

— Аха. — Той огледа провизиите. — Искрено сме благодарни.

— Кой ги е оставил? Защо?

— И други живеят в тази гора. Те са благодарни и поднасят почитанията си. Знаят, че Вестителката е дошла.

— Защо не са почукали?

— Все още не изпитват нужда. Нахрани ли конете?

— Не, току-що...

— Погрижи се. Животните трябваше да бъдат нахранени преди нас.

Вместо с мечове, Фалън прекарваше повечето си сутрини с книги. Обичаше книгите, но след като гората беше толкова свежа и чиста след дъжда, предпочиташе да прекара утрото навън и да се учи да се бие с меч.

Но пък ѝ беше приятно да чете за богове, за героизъм, за предателство, битки и триумфи.

Той критикуваше липсата ѝ на знания и разбирането ѝ за духовната страна на Умението, неговите ритуали.

Тя настръхна.

— Ние трябваше да осигурим храна, да помагаме на съседите. Мама ни научи на всичко, което може, което знаеше.

— И се е справила добре. Ти обаче трябва да знаеш повече. Ще усвоиш онова, на което те е научила майка ти, както и онова, на което те науча аз, също и нещата, които сама ще научиш.

Той крачеше из работната стая с меките си ботуши, докато говореше, след това спря и вдигна ръка.

— Ето ти урок, Фалън. Твоят дух е твой, както моят е мой. Онова, което чувстваш и знаеш, си е твое и никога няма да бъде огледало, подобно на друго. Прояви обаче уважение към духа и

светлината, трябва да има разбиране за мрака. А това е показано в традицията на ритуала, в неговите думи, символи, в онова, на което отдаваш почит. Силите ти не идват от нищото, момиче. Има източник за светлината, за всичко, което сме, за въздуха, който дишаме, за земята, по която ходим. Животът е дар, дори за стръкче трева, и трябва да бъде почитан. На нас ни е дадено повече и ние трябва да се прекланяме пред този дар и онзи, който ни го е дал. Когато се грижим за земята и онова, което расте на нея, за животните, един за друг, това не е ли поклон? Да, но от някои се очаква повече, отколкото да живеят честно и благородно. Дори най-обикновено действие може да бъде символ. Ако ти предложи ръката си и ти я поемеш, това е нещо повече от поздрав. Това е жест на доверие, може би на съгласие. Моята дясна ръка се притиска в твоята. Ръцете стискат меча и това е жест на доверие.

Тя погледна ръката му — дълга като пръстите, с тясна длан. След това вдигна очи към лицето му.

— Някои хора са леваци.

Той се усмихна и кимна.

— Самата истина, а има и такива, които ще ти предложат жеста, но няма да почетат символа, за тях няма значение в коя ръка е мечът. Затова трябва да се научиш да преценяваш на кого да имаш доверие. Това е друг урок.

Той пристъпи към полицата и избра кристал.

— Какво е това? — попита той и го постави пред нея.

— Това е... хелиотроп. — Опита се да си спомни. — Използва се в заклинания за лечение.

— Дори преди моето време войниците носели хелиотроп в битките, за да спрат кървенето на раните.

— Ако само това е било нужно, тогава нямаше да има толкова много мъртви войници.

— Прагматизмът ти е оправдан. Нужно е повече от един камък, дори да е с мощно въздействие, и вяра, за да лекува. Но камък, осветен в ритуал или използван по време на ритуал, осветен и използван в магия или отвара, може да лекува. За това също е нужна вяра, но също така знания и умения.

— Майка ми е лечителка.

— Тя притежава тази дарба.

— Тя... да, стрит на прах хелиотроп, смесен с мед и ъ-ъ-ъ, белтък и масло от розмарин.

— Добре. Камъните са дарове и инструменти. Трябва да се научиш как да ги почистваш, как да ги зареждаш, как да ги използваш. Вземай от тези, които са тук, направи талисман за неспокойна нощ, друг за яснота на ума и трети, който да дарява спокойствие на завистливото сърце. След това можеш да правиш каквото желаеш докато мръкне.

Той се обърна към стълбите.

— Не излизай от гората — добави той. — Не ходи далече и да се върнеш до мръкнало. Не по-късно.

Тя се застоя за кратко в стаята. Талисманите, които ѝ беше поръчал, бяха основни, не представляваха предизвикателство, но тя искаше да ги направи съвършени — за да го накара да я изправи пред предизвикателство следващия път. Освен това предпочиташе да прави кесии.

Провери в един от шкафовете до огъня и откри плат, панделка, връв и избра каквото ѝ трябваше.

Премести се при другия шкаф и разбра, че е заключен.

Това ѝ се стори много интересно.

Вдигна ръка — да отвори ключалка не беше предизвикателство за нея — но след това я отпусна. Не беше възпитана така. Може и да съжаляваше в момента, след като пред нея имаше заключена врата, но това бе факт.

Малик имаше право на своите тайни, също както и тя.

Затова взе сушени билки от бурканите. Анасон, лайка, лавандула, кипарис. И парченца кристали. Азурит, аквамарин, цитрин, тигрово око. И още черен пипер, бергамотово масло и масло от розмарин.

Подреди всичко на три групи, написа простички заклинания за всяка върху бялата панделка и с помощта на игла заши платата с връвта, за да оформи торбички. Събра нужното за всяка, изрече думите три пъти преди да добави и панделката към торбичката и я завърза три пъти.

Когато ги занесе долу, не видя Малик. Остави ги на работната маса и си взе якето. Развълнувана от възможността за свобода, да потърси ябълката, тя изтича навън.

Повървя успоредно с потока, но не в посоката, от която бяха дошли, тъй като не беше видяла ябълково дърво.

Замисли се, че може и да не бъде ябълково дърво. Може би тъкмо това бе част от номера.

Претърси клоните, забеляза птици — врабчета, сойки, кардинали, сипки. Мярна гнездо на сокол, скривалище на бухал. Нямахме обаче бяла птица.

Отдели се от потока и навлезе в по-гъста гора. Забеляза следи и изпращения на сърна, мечка, опосум. Видя следи на глиган и си каза, че следващия път трябва да си вземе лъка. А също и Грейс, каза си тя. Конят ѝ сигурно беше отегчен след няколко дни в обора.

С периферното зрение мярна феи, но те се стрелнаха нанякъде, когато тя се обърна. Сигурно все още бяха срамежливи, реши тя, и имаха нужда от време, за да свикнат с нея. Тя смени посоката, последва яркия блясък на светлината им към дълбоките сенки, където дебел мъх покриваше дърветата като балтони и превръщаше сенките в меко, много меко зелено.

На тази зелена светлина, малко езеро се беше ширнало в наситено синьо, а по повърхността се носеха бледозелени листа на водни лилии. Видя жаба, очевидно задрямала, докато десетина водни кончета се стрелкаха и спускаха на дълги, дъгоцветни крилца.

Полянка на феи, разбра тя, дори въздухът излъчваше щастие и сладост.

Фалън седна с кръстосани крака до езерото, отпусна брадичка на юмрука и се загледа с почуда в стъклената яснота на водата. Виждаше дъното, меката кал, осеяна с малки пъстри камъчета, рибите, златни и червени, които плуваха в синята вода.

— Толкова е красиво тук. — Наведе се напред и топна пръст в езерото. — Топло е! Може пък да ми позволите да поплувам.

Следващия път щеше да донесе дар, реши тя.

Тук беше толкова защитено, не като потока, в който имаше чувството, че всички я гледат след като си свалеше дрехите, за да се измие. Плуването тук щеше да е почти толкова хубаво — може би дори по-хубаво — отколкото да вземе душ.

Доволна за пръв път, откакто пое от дома, тя се отпусна назад и пое дълбоко въздух.

Тогава видя ябълката да блести на висок клон над главата ѝ.

— Мили боже! Намерих я.

И птицата, помисли си тя, докато се изправяше на крака.

Не беше гълъб, както предполагаше, ами бухал, при това най-едрият, който някога беше виждала. Беше кацнал на клона до ябълката и я наблюдаваше с нетрепващи очи в тъмнорозовото.

Също като Итън, тя умееше да се свързва с животни, птици, насекоми, риби. Затова първо се опита да пусне в действие чара си.

— Здравей, много си красив.

Бухалът я гледаше, без да трепва.

— Аз съм Фалън. Живея в къщата на около километър и половина оттук. С Малик. Може би го познаваш.

Чу бърбуркането на феи, но не им обърна внимание. Знаеше, че не бяха важни думите, а намерението, образите в ума ѝ.

Когато се появи образът как държи ябълката, бухалът разпери крила и обгърна с тях ябълката.

Тя натисна, съвсем леко. Беше ѝ забранено да наранява бухала, а тя никога не би причинила вреда на нещо толкова великолепно, въпреки това се опита да го избути. Вместо да отлети, както се надяваше, той наежи пера и я погледна с неприкрита неприязън.

— Добре, добре. Господи, просто искам душ. Искам тоалетна. Нямах представа колко много ми се иска. Виж, аз съм Вестителката и това ме прави важен човек. Не искаш ли да ми направиш услуга?

Той не помръдна и след десет минути, докато се опитваше да използва ума си, за да го излъже да отлети, усети, че главата я заболя.

Трябваше ѝ план, каза си тя. Щеше да измисли план и тогава да се върне.

Сви рамене, сякаш бухалът и ябълката не означаваха нищо, и се отдалечи. Щеше да се върне, помисли си тя, докато излизаше от зелените сенки на шарена сянка. Щеше да донесе дар за феите, за да може да поплува в езерото, и да измисли как да разсее бухала за достатъчно време, за да откъсне ябълката.

Не каза нищо на Малик, не спомена, че е открила ябълката, и въпреки че за втора вечер си легна с купчина книги, отдели достатъчно време, за да обмисли стратегията си.

На сутринта, за втори път, откри дарове пред вратата. Учудена, очарована, тя коленичи, за да огледа дървото, мрежите, пироните.

Добродетелят дори бе намерил нужните плоскости, за да отдели работничките от царицата в кошера.

Изправи се отново и погледна към дърветата.

— Благодаря! — провикна се тя. — Когато имаме пресен мед, ще има и за теб.

Хукна да почисти боксовете и да сложи прясна слама. Докато хранеше и поееше двата коня, напомни на Грейс, че по-късно ще пояздят.

Докато правеха кошера, Фалън беше учителката и това много ѝ допадна. Така се създаде баланс с утрините, прекарани в уроци, инструкции, упражнения (нямаше мечове) и неприкритото недоволство на Малик от работата ѝ в час.

За направата на кошера тя пое ръководната роля, защото знаеше, поне така си мислеше, всичко за кошерите, пчелите и производството на мед.

— Правим го от долу нагоре — каза му тя щом подреди инструментите и пособията според изискванията си. — Това тук е основата, която държи кошера над земята. Ще направим дъска, на която пчелите да кацат.

Тя вече я бе премерила и срязала, затова показа на Малик как да постави капчица дървесно лепило. Миризмата ѝ напомни за баща ѝ.

— У дома имаме три кошера. Първият баба е подарила на дядо за рождения му ден през пролетта преди Гибелта. Другите два помогнах на татко да ги построи, след това направихме един за дамите във Фермата на сестрите. Всъщност, те не са истински сестри — обясняваше тя, докато работеше. — Те са вещици, много приятни, и са приятелки най-вече на мама.

— Сега ще направим дъното твърдо — продължи тя. — Ще използваме мрежата за вентилация и трябва да оставим вход. Пчелите влизат и излизат през основата. Затова ще направим нещо малко. Така няма да влизат мишки и оси. Ще се запази от натрапници и крадци.

Тя се справяше добре, помисли си Малик, работеше усърдно, без прекъсване, обясняваше всяка стъпка, водеше го напред. Възложи му да направи разделителните дъски за общата част.

— Ще сложа две рамки. А две са достатъчни за нас, за да се хранят пчелите и да има малко за размяна. Сега ще построим помещение за пчелата майка, за да я отделим.

— Да я отделим ли? — намръщи се Малик. — Мислех, че пчелата майка е жизненоважна за кошера.

— Така е, но не искаме тя да снася яйца в меда, нали?

— Признавам, че не се бях замислял по този въпрос.

— Щеше да го направиш, ако ти се беше случило. Тя е по-голяма от останалите медоносни пчели и пчелите работнички, така че трябва да направим разделителя. Така няма да може да влиза в питите, но и останалите няма да могат да стигат до майката. Ще направим осем рамки и разделителят ще бъде отстриани.

— Баща ти ли те научи на всичко това?

— Да. Той трябваше да се научи. Прочете записките за поддържане на кошерите на дядо, защото не е работил много около кошерите преди баща му да почине и не е знаел достатъчно. След това построихме още. Татко обича да строи разни неща. Много е добър. Построихме стаите към къщата, масите за пикник и...

Тя замълча, сведе глава и се зае с работата.

— Нормално е да ти липсва, цялото семейство да ти липсва.

— Ако мисля прекалено много за тях, става ужасно трудно.

Той ѝ беше казал, че никога не е обичал, но не беше така. Беше обичал майка си. Хиляда и петстотин години не бяха убили спомена за мъката, когато бе заминал далече от нея.

Задължението му беше да преподава, не да дарява със спокойствие, помисли си той. Въпреки това, успокоението със сигурност проправяше пътя към знанието.

— Онова, което вършиш тук, жертвите, които правиш, знанията и уменията, които придобиваш, всичко това е за тях. За света, но те са твоят свят. Онова, което майка ти е направила, за да те опази, онова, което е направил биологичният ти баща, а също и вторият ти баща. Те са ти осигурили живот, основа. Братя, семейство. Дали са ти причина, Фалън, да приемеш онова, което предстои, не просто като обикновено задължение. Те са те обучили добре, дали са ти знания. Знаеш достатъчно, за да ме научиш как да построя дом за пчелите.

— Ако... ако кажа не, те ще умрат ли?

— Не мога да кажа. Не знам. Но ти не каза не. Все още.

Тя го стрелна с поглед и се върна към работата.

Огледа прилетната дъска, одобри я, след това го накара да внимава, докато правеше стъпка по стъпка една решетка, а той втора.

— Така, тази част сега е кофти работа. Трябва да омажем това с пчелен восък. Той дава начало на пчелите. Първо трябва да стопим восъка. Аз ще го направя, ще го разтопя на огъня.

Малик изви любопитно вежда.

— Или пък можеш да приемеш тази част от задачата като практика.

Това ѝ допадна.

Беше поставила двете восъчни пити, които благодетелят им беше оставил, в малко котле. От време на време, под зоркия поглед на Малик, тя задържаше ръце над него, спускаше ги отстрани, после отново ги вдигаше.

Той усети топлината, бавна, умерена, видя как струи от дланите ѝ, от върховете на пръстите ѝ. Беше мека, чисто бяла.

Вътре в котлето восъкът започна да се топи.

— Какво призова?

— Светлината — прошепна тя, без да откъсва очи от топящия се восък. — Топлината. Не беше нито огън, нито пламък. Само топлина и светлина.

— Къде в теб се разпалва?

— Навсякъде. От корема и... под него. От сърцето и главата. Тя е навсякъде в мен.

— Как я контролираш?

Намръщи се, щом чу въпроса.

— Ами... мисля. Трябва да е достатъчно, за да топи, но не чак толкова, че да прогаря или да заври. Това е достатъчно.

Тя вдигна поглед и се усмихна.

— Сега вече става много мърляво.

Отне им почти целия следобед, за да построят и сглобят, да боядисат вътрешността в ослепително бяло. Докато Фалън обикаляше на колене, за да огледа всичко критично, Малик отстъпи назад. Откри, колкото и да беше глупаво, че изпитва задоволство да е част от нещо, направено със собствените му ръце.

— Хубав е — заяви Фалън. — Здрав, як.

— Ще ми даваш уроци за отглеждането на пчелите, нали? Те сами ли идват в кошера, привлечени от кутията и восъка?

— По този начин няма да имаш здраво семейство и никога няма да привлечеш пчела майка. Викаш ги, каниш ги.

— Покажи ми.

— Вчера потърсих семейство. Ще им хареса тук. Никога ли не си призовавал пчели?

— Не. Дарбата ми не е в това. Покажи ми — повтори той.

Тя затвори за момент очи — младо момиче, дългокрако, слабо, гарвановочерната ѝ коса, сплетена на плитка, бе прехвърлена през едното рамо.

— Аз съм във въздуха, от въздуха. Аз съм в светлината, от светлината. Аз съм на земята, от земята. Аз съм край водата, от водата. Цялата тази магия се преплита. Аз съм от магията, която е в създанията що ходят, пълзят, летят, заравят се, плуват. Ние всички сме във, от, на, край. Майката гнезди, докато другите мислят, работят, ловуват, строят. Смирено ви предлагам дом. Елате и го вижте. Елате да поживеете тук. Елате да пребъдете.

Тя разпери ръце.

— Елате.

Той не видя нищо, не чу нищо, но момичето, разперило широко ръце, стоеше неподвижно като статуя. А лицето ѝ, помисли си той, излъчваше светлина.

Измина минута, след нея втора, после трета. Той мислеше да я спре, да ѝ каже да опита отново някой друг път.

След това чу рояка.

Въздухът се изпълни с дълбоко, наситено жужене, а Фалън не помръдваше. Облакът, роякът се показа от гората. Инстинктът му нашепваше да се втурне към нея, да я дръпне настрани, да я прибере вътре на сигурно място.

Преди той да успее да помръдне, тя отвори очи. И засия.

Огромна пчела майка — царицата? — кръжеше над дясната ѝ длан. Роякът покри протегнатите ръце, косата, раменете в лудешка бръмчаща маса.

Тя се разсмя, сякаш бе заобиколена от пеперуди.

Дали знаеше, дали предполагаше онова, което притежаваше, питаше се Малик. Даваше ли си сметка каква ще бъде, ако той не се

провали? В този момент силите ѝ бяха толкова могъщи, а тя бе още много млада и болезнено невинна.

Какво ли щеше да бъде, какво щеше да се разгърне в нея, когато тези сили узрееха, когато изгубеше невинността си?

Тогава тя се раздвижи, насочи върховете на пръстите си към кошера.

— Добре дошли — приветства ги тя и роякът като една пчела влезе в кошера.

— Те как... — Той замълча, за да овладее гласа си. — Те откъде знаят къде в кошера да отидат?

Отговорът ѝ беше придружен с любопитна усмивка.

— Ами, аз им казах.

— А-ха. Ясно, браво. Ще прибера инструментите и останалото. До мръкнало сме свободни.

— Ще изведа Грейс да се поразтъпче.

Той кимна.

— Не се отдалечавай много и не закъснявай след мръкнало.

Тя хукна, млада, невинна. Малик се вслуша в жуженето на пчелите и се почувства много стар.

ОБНОВЛЕНИЕ

*Ученето не е детска игра.
Не можем да учим без болка.*

Аристотел

6.

Всеки ден, в продължение на три дни, Фалън посещаваше мястото, което наричаше земята на феите. Опита да въздейства на бухала с какви ли не магически прийоми, но така и не постигна нищо. Опита с подкуп, със заплахи, с онова, което майка ѝ наричаше обратна психология.

И без това не искаше тъпата ябълка.

Той просто си стоеше на мястото и пазеше ябълката, която висеше примамливо от високия клон.

Тя плуваше в езерото, обичаше да го прави. Малките феи свикнаха с нея и излизаха да танцуват или да подскачат по водата.

Не успя да убеди нито една от тях да ѝ помогне да вземе ябълката.

В края на първата седмица седеше на тревата и си сушеше косата, оглеждаше инатливия бухал с непреклонни очи.

Не можеше да се изкачи по дървото, но какво щеше да стане, ако се издигнеше, без да се катери? Беше се упражнявала — далече от зорките очи на Малик — и въпреки че формата ѝ не беше устойчива, тя успяваше да левитира около шейсет сантиметра над земята.

Ябълката, поне доколкото можеше да прецени, изискваше изкачване от поне три метра. Не биваше да забравя едрия, остър клюн и извитите нокти. Затова трябваше да се упражнява, докато успее да се понесе високо и бързо.

Искаше да надхитри бухала не само заради банята, а и за да постигне своето.

— Една седмица мина, остават сто и три — каза тя на глас, докато си сплиташе косата.

Все още не си беше разопаковала багажа, повтаряше си, че на сутринта ще си тръгне и след по-малко от два дена езда ще се прибере.

Нямаше нищо против уроците, беседите и упражненията, макар отначало да бе на друго мнение. Някои неща бяха интересни, въпреки че свободното ѝ време намаляваше, тъй като Малик започна с физическите тренировки.

Все още не бе започнал да я учи как се върти меч.

И макар тя да не разбираше как умението да балансира на една ръка или да жонглира с топки от светлина ще ѝ помогне да спаси целия проклет свят, беше ѝ приятно да се учи. Нямаше нищо против да научи за хора, които Малик твърдеше, че били нейни прадеди. Харесваше и правенето на заклинания.

Само че всичко отнемаше толкова време. Не можеше да си представи още една от стоте и три седмици, в която да повтаря все същото. Или да няма с кого да си говори, освен с Малик.

Може би щеше да пробва да балансира на една ръка над водата. Това щеше да се получи интересно. Ако успееше да работи с два елемента — вода и въздух — щеше да балансира на повърхността на водата.

Дори Малик щеше да бъде впечатлен.

Пробваше да левитира в стаята си, тъй като ябълката все още беше нейната цел, а балансът оставяше за земята на феите. След като овладееше тези умения, щеше да ги използва като основа, за да започне обучението с меч.

Искаше ѝ се да се беше сетила по-рано за балансирането над водата, защото сега по-голямата част от времето ѝ през деня беше заето.

— Утре — прошепна тя.

Тя усети и чу, когато бе прекалено късно. Завъртя се бързо, тъкмо навреме, за да види как момчето се измъква от дървото, поставило стрела на лъка си.

Дори когато вдигна ръка, за да се защити, тя забеляза, че стрелата не е насочена към нея, а към бухала.

Тя не помисли, само почувства. Беше възмущение, страх за някой друг. Чувството се изстреля три метра във въздуха и тя протегна ръка, за да отклони стрелата. Острият връх раздра дланта ѝ преди стрелата да се отклони и да се забие в друго дърво. Шокът от болката, шокът от издигането притъпи чувството. Тя се търкулна долу с такава сила, че остана без дъх.

— Ти луда ли си? — Момчето, с рошава бронзова коса и очи с цвета на пролетни листа, побесняло скочи към нея. — Можех да те убия.

— Защо ти е да убиваш бухал! Никой не яде бухали.

— Кървиш. Дай да видя колко е зле.

— Няма нищо. — Гореше като огън, но тя отблъсна ръката му. — Нямах работа тук, да стреляш с лък на това място, нито пък по бухала.

— Живея тук. — Той тръсна гъстата си коса с една-единствена плитка, паднала над дясното ухо. — Може и така да се каже. И не стрелях по бухала.

— Напротив!

— Не е вярно. Тайбше е богът на тази полянка. Никога не бих го наранил. Целех се в ябълката. Ти искаш ябълката, нали?

— Теб какво те интересува?

— Интересува ме. Сега щеше да имаш ябълката, ако не беше провалила изстрела ми, а аз щях да съм надхитрил Тайбше. Дълбоко съм те порязал. Малик сигурно има някой балсам. Той е велик магьосник. Ти си му ученичка.

— И мога сама да се грижа за себе си.

— Все тая. — Той извади парцал и го подхвърли към нея. — Поне го превържи.

Ядосана, тя уви парцала върху раната на дланта и притисна силно ръце, след това дръпна окървавения парцал и му го подхвърли.

Раната се беше затворила, беше започнала да се лекува.

— Дори да се целеше в ябълката, можеше да пропуснеш и да уцелиш бухала.

Той вирна брадичка.

— Аз не пропускам.

— Този път обаче пропусна.

— Ти ми се пречкаше — сви рамене той. — Разправят, че ти си Вестителката, нещо като велик воин, магьосница, спасителка. На мен ми приличаш на най-обикновено момиче.

Той не беше много по-голям от нея, най-много с година или две. Беше по-висок, но не и по-голям. Тя настръхна, че някой на нейната възраст се отнася толкова презрително към нея, като към момиче.

— Ако бях най-обикновено момиче, стрелата ти нямаше да бъде забита в онова дърво.

Гордостта, както и силите ѝ я накараха да замахне с ръка, да я протегне, да я прибере така, че стрелата падна в основата на дървото с бухала.

Искаше да я пусне в краката на момчето, но и така ставаше.

— Доста добре. — Той пристъпи напред и я вдигна, докато бухалът го наблюдаваше със студено презрение.

— Виж, просто се опитвах да ти направя услуга. Дни наред се опитваш да се добереш до ябълката. — С парцала избърса кръвта ѝ от стрелата преди да я прибере.

— Не ти влиза в... Ти откъде знаеш? — Ужас, мигновен, дълбок, пламна в нея. — Ти си ме шпионирал.

Добре поне че той ѝ се стори смутен и ушите му пламнаха в розово.

— Не бих казал, че съм те шпионирал. Просто те видях, когато дойде. Никой от външния свят не знае за това място, никой, който не е един от нас, не може да влиза тук. Така че исках да видя какво си намислила.

— Ти си, ти си... — Тя се опитваше да се сети за думата. Беше я чула в един филм. — Ти си Питко-Любопитко.

— Казвам се Мик. Баща ми е Томас, не познавам никакъв Питко-Любопитко.

— Това е израз.

— Какво означава?

— Човек, който си вре носа.

— Да не би да е моя вината, че си свали дрехите, да не говорим, че си кльоцава. Освен това се опитвах да ти направя услуга. Остави сладкиши.

Тя присви очи.

— Ти ли оставяш нещата пред къщата?

— Един от нас ги оставя. Това е от уважение, не очакваме да ни се плати. Беше мило, че остави сладкишите. Много бяха хубави. Татко казва, че на вниманието трябва да се отговаря с внимание, за да има още и още.

— Обзалагам се, че баща ти не е знаел, че си ме шпионирал. — Тя пристъпи към коня. — Не го прави отново. Ще разбере. — Метна се на гърба на Грейс. — И не стреляй по бухала и ябълката. Това не е правилният начин. Не е честно.

Тя го погледна отвисоко, надменно и царствено, доколкото можеше, след като вече знаеше, че той я е виждал гола.

— Много благодарим за дара, предай благодарностите ни и на баща си и на който друг е участвал. Сега върви да се промъкваш

някъде другаде.

Тя сръчка Грейс и конят пое в тръс.

— Утре ще се върнеш ли? — провикна се той.

Тя въздъхна, помисли си: „Момчета“ и дори не отговори.

Когато приближи края на сечището, тя чу плясък на крила. Дръпна юздите на Грейс и вдигна поглед. Ококори се, когато Тайбше се спусна отгоре, стиснал дръжката на ябълката в човката си.

Някакъв инстинкт — Малик щеше да го нарече зов към кръвта й — я накара да вдигне ръка. Въпреки това остана изумена, когато бухалът се спусна надолу и кацна на китката й, сякаш бе клон.

Тя усети тежестта му, но не и болка от ноктите. Златните му очи се вглеждаха в нейните и тя усети как двамата изковават връзка.

Малик излезе от къщата, остана на прага да я наблюдава как приближава, стиснала с една ръка юздите и с великолепия бухал на ръката й.

Не беше ли сънувал този момент? Не го ли беше видял? Бухалът, призракът бог, ловецът, щеше да бъде неин. Също като него.

— Намерих ябълката. Не съм наранила бухала. Той е Тайбше.

— Да, знам.

— Не съм се качвала на дървото. Не искам да взема ябълката от него. Все едно да я открадна. Но ти виждаш, че я намерих, така че той може да я отнесе обратно. Искам баня, Малик, но нямам намерение да крада, за да я получа.

— Ти изпълни първата задача. Ябълката е друг символ, Фалън. Мнозина щяха да са заслепени от златото и нямаше да видят истинската награда. Ти спечели лоялността на Тайбше, ловец, пазител, мъдър дух. Сега той е твой, както ти си негова.

— Може ли да го задържа?

— Момиче, той не може да бъде нито задържан, нито притежаван. Вие двамата си принадлежите. Вдигни ръка, за да го освободиш. Той няма да отиде далече.

Фалън вдигна ръка, Тайбше се извиси и кацна на висок клон. Когато остави ябълката, дръжката се прикрепил към дървото, сякаш златният плод беше расъл там.

— Той е красив и смел. Каква е втората задача?

— Щя я обсъдим по време на вечеря. Погрижи се за коня си.

— Не искаш ли да разбереш как получиш ябълката?

— Искам, разбира се. По време на вечеря.

Същата вечер тя си извади нещата и закачи чана на Колин на прозореца. На перваза постави малко бурканче и в него сложи цветето на Итън, заедно с книгата на първия си баща и снимката на цялото семейство.

Когато погледна в мрака, през танца на светлините на феите, видя едрия бял бухал да ловува.

Утре, помисли си, ще ловува и тя. След като приключи с работата, след уроците и упражненията, двете с Грейс щяха да излязат да пояздят в гората за втората задача, която Малик ѝ възложи. Трябваше да намери златния нашийник и вълка, който го носеше.

Докато тя сънуваше, други ловуваха и опипващи пръсти в мрака драскаха повърхността на сънищата ѝ. Тя беше жертвата, още откакто се беше родила.

Мяташе се в съня си, страхът я караше да се обърне настрана от образите, гласовете бяха почти недосегаеми. Бягай от тях, скрий се, трябва да оцелееш.

Онова, което сънят я тласкаше да види и чуе, бе замъглено и неясно. А искаше да знае с какво ще се бори.

Кръжащи врани, убийство, извършено с радост възвестяваше смърт. Проблясъци на светкавици, черни за смърт, червени за пожар. Кръг от камъни плуваше в мъглата, някакъв мъж вървеше през нея, за да застане и да се вгледа в обгорялата напукана земя вътре в стария танц.

Ефесът на меча, който той носеше, заблестя с една-единствена искра на лунната светлина. Неочаквано погледът му се откъсна от камъка и тъмно, наситенозелено прониза границите на съня.

Това е първият от седем щита, унищожен от предателство и черна магия. Тук е пролята кръвта на син на боговете, тук кръвта на нашата кръв беше отровена. Така плъзна чумата.

Сега, Фалън Суифт, аз чакам. То чака.

Той вдигна меча си. Светкавица удари смъртоносния връх, избухна и той вдигна острие от бял, искрящ пламък.

Ще вземеш ли меча и щита на Вестителката? Ще отговориш ли на зова? Ще дойдеш ли? Ще бъдеш ли обновена?

Когато заби върха на меча в земята, мъглата се разгоря. В каменния кръг нещо бълбукаше и кипеше.

Избирай.

Докато тя сънуваше, докато други ловуваха, имаше и такива, които се подготвяха за кърваво жертвоприношение.

В някогашно богато предградие във Вирджиния, прекрасно преди Гибелта, банда Воини на безупречната добродетел строяха базов лагер. Почти сто мъже, жени и деца, заловени или с промити мозъци, живееха в огромни къщи и провеждаха ежеседмични публични екзекуции.

Някои, истински вярващи, следваха поддръжниците на Джеремай Уайт, създател на култа, самоназначил се командир. Всички Странни, абсолютно всички, които притежаваха магически сили — или им симпатизираха, или бяха изчадия на ада. Демони и такива, които се движеха с тях, трябваше да бъдат унищожавани.

Присъединяваха се и други, носеха символа на култа, защото обичаха да изнасилват, да измъчват, да убиват, а религиозният плам в кръвта им и религиозната слепота им даваха тази възможност.

Самият Уайт беше посетил базата. Беше прекарал два дена в една от огромните къщи, беше изнесъл въодушевяващи служби за отмъщението на ненормалния си бог и наблюдавал обесването на трима затворници.

Един елф, едва на двацет, ранен по време на битка в покрайнините на окръг Колумбия, жена, лечителка, над седемдесет, която се грижела за раните на елфа и на други — дори на онези, които я проклинаха като демон. Имаше и един мъж, най-обикновен, обвинен в магьосничество, задето се бе опитал да защити дете на десет от побой.

Обесването бе предшествано от мъчения. Уайт нарече писъците на прокълнатите зов към праведните. Онези, които го следваха, крещяха, обгърнати от черната вълна на омраза, която помиташе като бушуващо море.

Уайт пътуваше с бодигардове, стратегии, подлизурковци и войници. Някои — ако проявяха достатъчно безразсъдство, че да се напият — шушукаха, че част от антуража се състои от Тъмни Странни.

Уайт обаче награждаваше верните си люде с храна, роби, с проповеди и обещания за вечен живот, след като демоничната заплаха бъдеше заличена. Затова повечето си мълчаха.

Неделите, сабат, започваха с богослужение. Преподобният Чарлс Букър, преди шарлатанин, който специализираше със смесен успех в завличане на възрастни хора за домашни ремонти и охрана, водеше паството в молитвите и песнопенията от Стария завет към един бог, жаден за кръв. Съобщения следваха службата, направени от Кърт Роув, назначен за съветник от Уайт като награда за участието му в клането в Нова надежда. Той ръководеше базата с железен юмрук и се радваше на поста си, а в неделите Роуз гуляеше.

Случваше се да съобщава за промени в законите, често пъти противоречиви. Четеше официални съобщения от Уайт, доклади от други бази за битки, описваше броя на убитите и заловените под акомпанимента на възторжени викове, които приветстваха пролятата кръв.

Накрая прочиташе имената на затворниците и на избраните — от комитет — за неделната екзекуция.

Присъствието на богослужения, съобщения и неделните екзекуции беше задължително. Единствено онези, назначени да охраняват, можеха да не присъстват. Болестите служеха като извинение за отсъствие, ако лекар от базата, чието медицинско разрешително бе отнето преди края на света, дадеше позволение.

Онези, които не присъстваха, рискуваха, ако някой докладва за тях, да прекарат двайсет и четири часа в заграждението пред гаража за три автомобила, което служеше като затвор.

Откакто Роув беше назначен, екзекуциите се провеждаха точно в полунощ. Нито минута по-рано, нито минута по-късно. „Ескортите“, избрани на лотариен принцип, водеха затворниците от гаража към поляната в центъра, където бе вдигнат ешафодът. Всеки затворник беше жигосан с пентаграм на челото — решение на Роув, след като Уайт нареди същото да се въведе в полицията на Воините на безупречната добродетел. Косата им, грубо подстригана, често разкриваше окървавен скалп. Беше забранено да носят обувки, единствено груби препаски, ушити от роби.

Ако затворникът имаше крила, те биваха отрязвани. Вещиците не ги закачаха след пленяването, запушваха им устата и слагаха

превръзки на очите им, да не би да се опитат да урочасат някого или пък да изрекат заклинание.

В тази неделна вечер, когато образи на сенки и форми се натрапваха в сънищата на Фалън, докато врани кръжаха над ешафода и насъбралия се народ, двама от шестимата затворници бяха изведени навън.

Вещицата, изнасилена, пребита, всичките ѝ пръсти счупени, се стараеше да не куца, да не се препъне. Ако паднеше, щяха да я ритат, а вече бяха пречупили духа ѝ с болка. Тя беше готова да умре.

До нея се бореше да намери смелост превръщенец, момче едва на дванайсет. Държеше високо глава. Беше избягал, за да отдалечи ловците от малкото си семейство. Беше спасил брат си и останалите, затова непрекъснато си напомняше, че няма да умре като страхливец.

Не обърна внимание на подигравките и подвикванията на ескорта, на хората, които се бяха събрали на улицата. Не трябваше да обръща внимание на тъжните, безнадеждни очи на робите или щеше да се остави на писъците, които звучаха в главата му.

Не беше готов да умре, само че нямаше намерение да се моли.

Камък го перна по бузата. Бързата болка, мирисът на кръв накара животното в него да опита да се изтръгне, за да намери свободата. Тези мръсници нямаше да видят душата му.

Един от ескорта се провикна.

— Хвърлянето на камъни е забранено! Престанете веднага, освен ако не искате да прекарате час зад решетките. — След това блъсна момчето. — Мърдай, мръсен демоне.

Пумата вътре в момчето изръмжа тихо. Мощните ѝ предни лапи теглеха въжето, с което бяха стегнати ръцете на момчето зад гърба му.

Тогава видя ешафода, двете примки, тълпата хора, осветени на поляната. Щяха да го убият, помисли си той със студена преценка, която младостта му беше помагала да отрече. В полунощ щяха да го обесят, той щеше да се задуши, докато те крещяха възторжено.

Щяха да го убият, защо тогава да не умре в битка? Защо да не се бие с всички сили, които притежава? Може би щеше да успее да завлече поне двама със себе си.

Пое дълбоко нощния въздух и позволи на котката да се протегне в костите му, мускулите, кожата. Те щяха да го убият, помисли си той, но нямаше да го пречупят.

Когато се отвори за промяната, приветства я, вероятно за последен път, една стрела изсвистя от мрака.

Ескортът, който го беше блъснал, издаде нещо като ръмжене, след това падна на земята. Възторжените викове се превърнаха в писъци, когато полетяха нови стрели и хората се пръснаха.

Стрелите свистяха, а пумата се измъкна от въжетата и стъпи на четири лапи. Очите ѝ блестяха, когато скочи сред обхванатата от паника тълпа. Видя мъж, може би момче, който смъкваше превръзката от очите на Джан — вещицата — а след това я пое на ръце и се олюля.

Той затича с една цел, една посока. Втурна се към мястото, което беше неговият затвор. Чу стрелба, нови писъци, топуркащи крака. Подуши кръв, усети страх.

Искаше кръв. Искаше страх.

Когато стигна до затвора, жертвата му лежеше на земята окървавена, в безсъзнание. Едно момиче беше застанало над него, след това се обърна и го погледна в очите. Премести се така, че застана между него и онова, което искаше най-много. Той усети вкуса на кръв в гърлото си.

— Паднал е и е невъоръжен. Можеш да се промъкнеш покрай мен, за да му разкъсаш гърлото. Никога обаче няма да си същият, ако го направиш. Брат ти е при нас, Гарет, в безопасност. Маршъл и останалите са в безопасност.

Той потръпна. Превърна се в момче.

— Маршъл ли? Всички ли?

— И Маршъл, и всички. И осмината. Общо девет заедно с теб. Ти също си в безопасност. Трябва да измъкнем оттук всички, които можем. Джона! — Провикна се тя към гаража. — Хлапето е при мен. Превръщенецът.

— Води го към мястото на срещата. Тук са още четирима и трябва да ги превозим.

— Разбрано. Ти трябва да... — Тя млъкна, когато Гарет замахна — на мястото на ръката на момчето видя ноктите на пумата — и раздра дясната ръка на пазача.

— Те ни биха и гориха, чупеха каквото свареха. Белязаха ни. И друго... той ме изнасили. — Гарет си пое накъсано дъх. — Сега аз белязах него.

— Добре. — Тя отпусна ръка на рамото му и го изтегли настрана. — Трябва да се придвижим бързо, да вземем колкото може повече от затворниците. Можеш ли да тичаш? Има по-малко от четиристотин метра.

— Мога да тичам.

Тя затича, накара го да докаже, че и той може.

Тя имаше тъмна коса, цялата на къдрици, които изскачаха изпод лента. Тичаше бързо, оглеждаше всичко, докато се движеше. Той реши, че очите ѝ са сини, но не бе сигурен, тъй като луната ту изплуваше, ту се скриваше.

Тя носеше къс меч и стрелница, лък.

— Ти ли изстреля стрелата?

— Коя?

— Първата.

— Не. Брат ми я изстреля. Той спечели, когато теглихме чоп. Аз съм Тоня. — Тя се ухили, изпружи ръка във въздуха и с пръст описа три кръга от светлина. Точно пред тях Гарет видя отговора. След това забеляза двама мъже с пушки до един камион.

— Водя брата на Маршъл. Гарет е с мен.

— Тази вечер Маршъл ще бъде едно щастливо момче. Ранен ли си, синко?

Човекът изглеждаше много, ама много стар, но стискаше пушката така, сякаш знаеше как да я използва.

— Добре съм.

— Аз съм Бил, а това е Еди.

— Как е, мой човек? Не искаш ли да се качиш в камиона, за да правиш компания на Джо?

— На кого?

— На кучето ми Джо. — Еди свали задния капак на автомобила. Огромно куче се изправи, малко бавно, малко неумело, и размаха опашка.

— Трябва да се върна.

Еди кимна към момичето.

— Върви. Той вече е с нас. Да се върнеш жива и здрава, иначе майка ти ще ме нарича.

— Не можем да го допуснем. — Тя хукна и мракът я погълна.

— Да те качим в камиона, пич.

— Мога и сам. — Гарет се качи отзад и когато кучето се облегна на него, той прегърна кучето, притисна лице към козината му, за да не види никой сълзите.

Трепна, когато чу експлозии, потръпна, когато видя първия огън в небето.

— Какво е това? Какво е?

— Просто се грижим за всичко — отвърна Еди, а Бил се наведе и метна одеяло на раменете на Гарет. — Нали не искаш гадовете да те последват? Открадваш някои от превозните им средства, останалите ги гръмваш. Поне всички, които можеш. Вие двамата с Джо ще направите ли малко място? Очакваме още пътници.

Някои дотичаха като него. Други ги пренесоха. Спря още един камион и мъжът зад волана посочи напред.

И други се качиха с помощта на Еди и Бил. Повечето бяха деца, имаше и жени. Той позна някои от тях. Когато си направеха труда да хранят затворниците, робите им донасяха помията, която наричаха храна.

Момчето до него потръпна от студ.

— Ела, ще споделим одеялото. Това е Джо.

Той чу рева на двигателя, видя момичето, с което беше тичал зад момче на мотор. Той имаше същата тъмна коса като момичето, само че не беше толкова къдрава.

Той, досети се Гарет, беше помогнал на Джан.

Момчето описа полукръг с мотора и спря.

— Взехме всички, които можахме — някои избягаха, така че не можахме да ги вземем. Те ще са заети да гасят пожари, избягалите може и да успеят.

— Джона каза да потегляме — провикна се Еди и се качи зад волана.

— Разбрано. Флин и Стар ни пазят.

Той избръмча и тъмната му коса се разстла зад него.

Еди отвори прозореца към каросерията и повиши глас, докато се подреждаше в конвоя.

— Здравейте. Аз съм Еди и тази вечер съм вашият шофьор. Просто се настанете удобно, защото ни чака дълъг път. Отзад има вода

и одеяла. Бъдете добри и споделяйте с другите.

Гарет се премести по-близо до прозореца.

— Кой беше на мотора?

— Дънкан. Братът близък на Тоня. Местната ни луда глава. Вземи си вода, пич, поспи, ако искаш. Чака ни цял час път, храна и медицински грижи, когато стигнем.

— Маршъл там ли е? Ами останалите?

— Абсолютно, Джак. — Еди вдигна ръка от волана, протегна я през малкия прозорец и стисна ръката на Гарет. — Всички ви чакат, така че споко.

Напираха нови сълзи и Гарет замига.

— Къде отиваме? Накъде караш?

— Човече, тръгнаха сме към Нова надежда.

7.

Фалън състави основно заклинание — два пъти — и за малко да добави беладона, вместо бергамот към прстичката отвара преди Малик да я спре.

— Да не би да искаш да отровиш врага?

— Какво? — Тя сви вежди и вдигна поглед. — Не. — След това сведе очи към ясно написания етикет върху шишенцето в ръката ѝ. — Олеле. — Върна шишенцето на място и след малко — твърде дълго според Малик — избра бергамота. — Какво толкова, сбърках.

Той не можеше да търпи както пренебрежителното отношение към невниманието ѝ, така и самото невнимание.

И двете бяха неприемливи, но пренебрежението показваше слабост.

— Грешка с беладона може да убива. Както грешката със заклинанието може да има не просто огромни, но и катастрофални резултати. Думите и действията ти, точността им, имат значение.

— Може би ако не очакваше да помня всичко и не стоеше да ме гледаш през всичкото време, нямаше да правя грешки.

— Може би грешката ми е, че повярвах, че си напреднала достатъчно и знаеш свойствата и начина на използване на екстракти, масла и пудри. Сядай, започваме от началото.

— Знам тъпите свойства. — Гласът ѝ трепереше и остротата му се изгуби. — Просто посегнах към грешното шишенце. А съставки като беладона, напръстник и други смъртоносни растения трябва да бъдат отделени, вместо да са подредени с останалите в азбучен ред.

Той наклони глава.

— Имаш право. Започни да го правиш веднага.

— Но те са стотици! Ще ми отнеме половин ден.

— Значи започвай бързо. Задачата ще ти помогне да се успокоиш и съсредоточиш.

— Не искам да прекарам цял ден затворена тук, докато правя нещо, което ти е трябвало да свършиш. Искам да изляза. Искам чист въздух. Не се чувствам добре.

Очевидно, помисли си той, не се чувстваше добре. А нещастieto в очите ѝ, сълзите в тях силно го притесниха.

Защо той, мъж, който не знаеше почти нищо за децата и още по-малко за момичетата, беше получил задачата да се грижи за момиченце и да го обучи?

Макар да притежаваше мощ, тя си оставаше дете.

Момиче, напомни си той и прочисти гърло.

— Аха. Да не би да са започнали месечните ти неразположения?

— Моите... — Трябваше ѝ минута, докато се досети, след това нещастieto проблесна и се превърна в отвращение. Отвращението надмогна презрението.

— Господи! — Тя подръпна косата си, завъртя се в кръг и по невнимание запали свещите. — Майка ми беше права. Права беше! В мига, в който жената е разстроена за нещо, мъжете си въобразяват или са достатъчно тъпи за да решат, че се дължи на месечното ѝ неразположение.

— Аз... просто не разбирам.

— Докато мъжете не започнат да кървят всеки месец и да имат крампи, те просто трябва да млъкнат по този въпрос.

— Разбрахме се.

Фалън отпусна ръце, след това ги вдигна, за да притисне пръсти към очите си.

— Просто съм уморена. Уморена съм. Не спах добре.

— Направила си чудесен амулет за спокоен сън. Вземи го, използвай го. Ще ти помогна да преподредиш билките, тъй като беше права за разделянето. След това ще направим отвара за сън, нова, специално за теб. А по-късно ще излезеш да поядиш на чист въздух.

Той замълча, защото огънят в очите ѝ — тези въздействащи сиви очи — може и да беше стихнал, но мъката стана по-изразена.

Има нещо повече от една нощ, в която не си е доспала, помисли си той. А той беше глупак, защото оплескваше грижите за нея както тя оплеска заклинанието.

— Мъчно ти е за семейството ти, а аз не съм от семейството. Искат ти се майка ти да те успокои, да се отпуснеш на рамото на баща си. Не мога да ти предложа същото. Няма ли обаче да ми се довериш и да ми кажеш какво те тревожи?

— Сънувах разни неща.

— Сънища или видения? — Той вдигна ръка, когато очите ѝ се наляха със сълзи. Да, беше глупак, при това неумел. — В момента няма значение. Ела да седнеш. Седни — повтори той. — Ще ти направя чай.

— Не искам...

— Ще те успокои — увери я той, докато пристъпваше, за да избере билките. — И аз ще пийна малко. Мога да те обучавам и тренирам, мога да те напътствам и защитавам. Не знам обаче почти нищо за младите момичета и нуждите им, знам достатъчно единствено за обучението им. Трябва да ми дадеш време да се науча, да се упражнявам. Значи сънищата са те притеснили.

— Ами... аз си подредих багажа. Закачих вятърния чан на Колин и сложих на перваза цветето от Итън. Сложих и снимката, която родителите ми направиха за мен. На нея е цялото семейство. Така стаята заприлича на моя.

Тя избърса очи с кокалчетата на ръцете. Не бършеше сълза, забеляза Малик, опитваше се да заличи умората.

— Открих Тайбше и това беше... беше страхотно. Както ти казах, запознах се с Мик. Той е голям кретен, но... — Тя сви рамене. — Мислех да потърся вълка със златната каишка, това ще бъде голямо забавление. Така че, ако трябва да го правя, след като уча, тренирам и практикувам, си имам Грейс, а сега и Тайбше и скапания Мик. Така че може и да науча достатъчно. Като да построиш кошер е. Стъпка по стъпка и частица по частица. Както казва татко, първо правиш едно, после друго, след това трето. Усетих щастие.

Той пренесе чая на масата и седна срещу нея.

— След това си сънувала. Ще ми разкажеш ли?

— Първо имаше едно място. Беше тъпо.

— Мястото е било тъпо ли?

— Не, не. Никога не съм ходила там. Това е най-далечното място от фермата, на което съм била, така че никога не съм стъпвала там, но усетих, че ми е познато. Камъните бяха подредени в кръг, показваха се от мъглата, от празните поля, гората беше тъмна, съвсем наблизко. След това един мъж излезе от мъглата и отиде при камъните. Знам, че никога досега не съм го виждала, но имаше нещо и усетих... усетих нещо. Той имаше тъмна коса и меч. И зелени очи. Бяха тъмнозелени, като сенките в страната на феите.

— Страната на феите значи.

Тя се изчерви и вдигна чашата чай.

— Така наричам полянката, където открих Тайбше. Знам цвета на очите му, макар да не бях в съня, както става понякога. Не бях в него, но той обърна глава и погледна право в мен. Все едно през прозорец или в огледало. И ме заговори.

— Какво ти каза?

— Каза ми името, каза, че кръгът бил първият от седемте щита, че кръвта на боговете — кръвта на предците ни — неговите и моите — била пролята там, отровила и разрушила щита и отприщила чумата. Извади меча си и го вдигна. Удари го светкавица и той пламна. Огънят беше бял. Попита ме дали аз ще бъда отговорът, дали ще взема меча и щита, дали ще се бия и ще бъда силна, дали искам... дали съм дошла, за да се обновя. Каза ми да избира. Не знам дали е сън или видение.

— Може да бъде и двете.

— Мама има видения и понякога... Понякога знам къде се крият момчетата и дали са намислили да ми извъртят номер. Виждам всичко това в главата си. Не всеки път, но понякога. Веднъж един мъж ме спря при фермата. Имаше белези по ръцете и по лицето. Видях го в огън, пищеше и бягаше, накрая падна в мрака навън и го оставиха, защото мислеха, че е мъртъв. Похитители. Видях всичко това.

— Това те е уплашило.

Тя кимна и отпи от чая.

— Ти ми разказа първия. Имала си и други сънища.

— Още един. По-дълъг е и не беше ясен като първия. Беше размазан. През повечето време. Все едно стъклото беше мръсно, а гласовете далечни. Чувам някои, но не всички. Беше различно място. Също като онова с големите къщи, през което минахме.

— Да, наричат ги комплекси. Нещо като общности.

— Добре, беше такова място. Много големи къщи. Там живеят Воини на безупречната добродетел. Знам кои са те.

Част от мъката ѝ отстъпи на гнева.

— Те ни преследват, избиват ни, единствено защото не сме като тях.

— Те се страхуват от нас и от всички, които са различни.

— Те имат роби — сподели Фалън. — Те превръщат в роби хора, които не вярват като тях. Дори деца. А хората с магически сили държат

под ключ. Причиняват им ужасни неща. Имаше едно момче, видях го в мислите си. Малко момче. Видях части от неговите мисли, затова знам за ужасите. Щяха да го обесят, също и жената с него, вещица. Тя се казва... забравих ѝ името.

— Нищо.

— Той е Гарет. Да, беше Гарет. Не знам кога. Дали е сега или преди, или предстои? Не знам. Той обаче беше Гарет, превръщенец. По-малък от мен. Бяха го пребили и горили, бяха го рязали... и изнасилили. Бяха му отрязали косата, също и на жената. Тя имаше превръзка на очите, бяха ѝ запушили устата, ръцете и на двамата бяха вързани отзад. Трябваше да вървят боси по улицата, а хората крещяха, един хвърли камък по главата на момчето. И двамата имаха знаци тук. — Тя докосна челото си. — Бяха ги жигосали. С пентаграм.

— Воините на безупречната добродетел жигосват всички като нас, които залавят.

— И робите. Ето тук. — Тя докосна горната страна на лявата си китка. — Прогарят символ тук. Кръг с кръст в него. Момчето, Гарет го видя, затова и аз го забелязах, докато вървяха към платформата с двете примки.

— Ешафод.

— Добре, ешафод. А това чух от ума му. Той щеше да се промени, да се превърне в пумата, която живееше в него. Щеше да себие преди да го убият. Тогава от мрака излетя стрела и уби мъжа, който го тикаше напред. Последва я друга, след това трета, докато момчето се преобразяваше и пумата тичаше между хората, които пищяха и бягаха. После видях момче, друго момче. Беше по-голямо от Гарет, също и от мен. Отиде при жената, махна превръзката на очите и на устата и я пое на ръце, когато тя припадна. Видях и това. Струва ми се, че може и да беше по-малкият брат или синът на мъжа от първия сън, защото не знам кога се случи и това. Видях го само за минута, с жената, която припадна, защото бях с момчето, пумата, и той препускаше към мястото, където държаха останалите затворени.

Тя си пое дъх, отпи чай и усети, че стегнатият ѝ на възел стомах се е поотпуснал.

— Той никога не беше убивал преди, Малик, нито като момче, нито като пума, сигурна съм, усетих го. Сега обаче искаше да го направи. Само че мъжът, който пазеше затвора, беше на земята.

Кървеше, беше замаян, но жив. Усетих как светът застива. Имаше едно момиче, много красиво, и тя не се страхуваше от пумата. Всичко се смеси. Мисля, че имаше и други, които помагаша в затвора, а момчето се преобрази отново и момичето му помогна да се махне, докато останалите чакаха. Един човек с друг, по-възрастен, и куче. Кучето беше старо. Чух, че мъжът го повика по име, Еди, а кучето беше Джо. Познавам тези имена, Малик. Познавам ги.

— Да.

Тя потръпна, когато Малик се съгласи с онова, което тя знаеше.

— Момичето се върна, дойдоха други. И от робите, и от заловените. Имаше още един камион с хора. Стана експлозия... в селището. Беше като нападение, но целта бе да се спасят хората, да бъдат освободени, да им се помогне. Тогава момичето се върна на мотор заедно с момчето, което беше помогнало на жената. Дънкан и Тоня. И тези имена са ми познати.

— Да.

— Всички потеглиха и когато момчето, когато Гарет попита Еди къде отиват, чух отговора ясно. Той каза Нова надежда. Познавам мястото. Баща ми е загинал там. Биологичният ми баща, когато Воините на безупречната добродетел са дошли, за да убиват. Целта им е била да убият мен.

Думите се изливаха бързо, много бързо, за да я освободят от тежестта вътре в нея.

— Мама е избягала оттам, за да ме спаси, за да спаси хората, които са живеели там. Приятелите й. Еди й е бил приятел. Той е имал куче Джо. Дънкан и Тоня — Антония — са близнаци, били са още бебета, когато е живяла там. Майка им е била приятелка на моята майка. Те — Еди, Дънкан и Тоня, старецът, както и всички други, рискуваха живота си, за да спасят Гарет, жената, останалите хора. Не обичам нападенията. Спасението е много по-добро. Дънкан и Антония не са много по-големи от мен, а вече се бият. Гарет дори е по-малък, а беше готов да се бие.

— Да не би да питаш защо си защитена?

Тя не беше осъзнала, че това е тежестта, която я притискаше повече от всичко останало.

— Ако съм Вестителката, защо не се бия? Защо не помагам на хората?

— И това ще стане. Майка ти и баща ти са ти осигурили основа и то не само с това, на което са те научили. Семейство, общност, лоялност и любов. Война като тази не може да се води единствено с мечове и светкавици. Трябва да вярваш, да усетиш в костите си каузата, за която си струва да умреш, да убиваш. А онези знания, които трябва да придобиеш, да научиш, да запомниш, са необятни, момиче. Някои са воители, някои са лидери, някои са символи. Ти ще бъдеш всичко това. Времето ти обаче все още не е дошло.

— Затова ли мечът стои там и шкафът е заключен?

— Много скоро мечът ще бъде в ръката ти. Защо не си се опитала да отключиш шкафа?

— Откъде знаеш, че не съм?

Той се усмихна.

— Имам очи, момиче.

— Добре. Не съм, защото е невъзпитано и неуважително.

— Нямахте да притежаваш това разбиране и чувствителност, ако ги нямаште годините със семейството ти. Те ти служат добре и ще продължат да ти служат.

Това може и да беше истина, помисли си тя. Само че...

— Ти познаваш ли мястото от първия сън?

— Да.

— Има още шест. След като унищожението на първия щит е избило почти всички, какво ще се случи, ако и другите бъдат унищожени?

— Първият не беше унищожен нито бързо, нито лесно. Необходима беше огромна концентрация на тъмни сили и липса на светлина. Вярата може да избледнее, а когато това се случи, същото сполита и силата. Страх от мрака ли? Той е вроден и по този начин мракът може да гради и надгражда. Тъй като е станало по-лесно да пренебрегва светлината, тя стана приглушена и защитата около щита отслабна. Отслабна достатъчно. Този ужас може и да е събудил светлината, да я е накарал да засияе, но тя е възкресена.

— Това не отговаря на въпроса ми.

— Сега щитовете се пазят много внимателно.

— Но?

Той въздъхна. Непреклонен ум, помисли си, заслужава уважение.

— Един по един, щит след щит? И други ще измрат, заразени от лудост, посевите ще стоят в полята, докато не изгорят, задушени от бурени, ще гният в земята. Ще последва глад. Чума ще покоси животните. И риби, и пернати, и млекопитаещи. Единствено онези, що пълзят и се влачат, ще останат. А пък реки и потоци, езера и океани ще се наситят с кръв и смърт, гнилото ще сее зараза и когато водите се надигнат, за да залее земята, ще разпространят отровата в тях.

Вече пребледняла, тя стана още по-бяла, докато той говореше. Въпросът обаче заслужаваше пълен, искрен отговор.

— Нетърпима жега ще изпепели земята, ще изгори дърветата, светкавици ще поразяват горите. Светът ще потъне в огън и дим. След това ще се спусне мрак, ще започне мор за всички останали. Земята ще се тресе и пука, онова, що управлява мрака, ще властва над всичко.

— Но защо? Защо? — попита тя. — Няма да остане нищо, над което да се властва.

— Тъкмо това е целта. Всичко светло ще бъде заличено, всичко добро ще занемее, цялата надежда ще бъде покосена.

— Но това е ужасно.

— Тогава онези от нас, които се бият, трябва да проявят ум.

Тя се опита да се стегне, да разбере. Не искаше да бъде... невежа.

— Значи, когато щитът се е счупил и Гибелта е покосила милиарди, някои хора, които са си мислели, че са най-обикновени, са открили, че притежават магически сили. За да започнат хората да вярват отново ли?

— Вярата е и меч, и щит, стига човек да я крепи с кураж и ум и мускули. Някои от онези, открили, че притежават магически сили, са се обърнали към мрака, други пък са полудели. А трети, като биологичния ти баща, са се научили да ръководят. Също като майка ти са се научили да прегръщат, строят и защитават. Някои като онези от видението ти са се научили — и с магически сили, и без тях — как да се обединяват, как да се бият, как да работят заедно, за да помагат на другите. И това е основа за теб, Вестителката, над която да надстрояваш.

Тя въздъхна.

— Че аз дори не мога да накарам смотаните си братя да направят каквото им казвам. И така е през повечето време. Как ще ръководя

всички?

— Как построи кошера? Със знания и умения. Как повика пчелите? С вяра и светлина и вътрешни сили.

Фалън побутна чашата с чай. Може и да се беше поуспокоила, но не се чувстваше по-умна, нито пък по-сигурна.

— Не трябваше да допускам грешката със заклинанието и беладоната само защото бях разстроена. Ще бъда по-внимателна.

— Добре. Аз трябваше да подреда запасите по по-разумен начин, не биваше да разчитам на старите навици. Ще бъда по-внимателен.

— Мама винаги слага отровните на най-високата полица, далече от... — Всичко се надигна в нея и рукна от очите ѝ преди да успее да го спре. — Добре съм. — Притисна длани към очите. — Добре съм.

Дете, помисли си той отново, често се случва боговете да искат прекалено много.

— Погледни към огъня. Само за минута. Погледни — повтори той, когато тя отпусна ръце. — Погледни, хайде.

Когато тя се обърна, той отвори прозорец, за да може тя да види. Беше за малко, само за минутка.

В пламъците се очерта фермата, листата се сипеха при всеки порив на бързия вятър. Братята ѝ, и тримата, трупаха дърва за огрев, а баща ѝ поправяше оградата на близкото пасище. Майка ѝ работеше в градината.

Фалън гледаше и попиваше и в този момент майка ѝ се изправи. Притисна ръка към сърцето си и се усмихна, въпреки че в очите ѝ блестяха сълзи. Притисна пръсти към устните си и изпрати въздушна целувка преди образът ѝ да се стопи.

— Тя видя ли ме? Видя ли ме?

— Усети те. Само това можах да направя.

— Тя ме е усетила. Благодаря ти.

— Вземи си коня. Глътни малко въздух.

— Добре, но първо ще довърша отварата и двамата ще подредим запасите ти. Сега вече съм добре.

В продължение на цяла седмица Фалън много се старал да учи, да работи и да подобрява физическото си състояние. Сега вече можеше да жонглира с пет топки светлина, но предстоеше да научи

колко тежък е мечът в ръката ѝ. Трябваше да усъвършенства балансирането на една ръка в езерото — нещо, което правеше зад завеса, която сама вдигаше, да не би Мик отново да я шпионира. Занимаваше се с това само по дваайсет минути на ден.

Останалата част от свободното си време прекарваше в търсене на вълка със златния нашийник. Обикаляше гората, но нито откри вълка, нито следи, нито изпращания, абсолютно нищо.

На няколко пъти забеляза Мик и нарочно промени посоката, за да му даде да се разбере. Докато листата падаха, носеха се към земята и оставяха клоните голи, тя реши да му позволи да я настигне.

Когато той изскочи от едно дърво пред нея, тя спря Грейс.

— Нямах ли си по-добра работа?

— Ти не притежаваш гората. — Проследи с поглед как бухалът кацна на един клон. — Сега вече те следва навсякъде.

— Когато иска. Ябълките тази сутрин са хубави. Ако имах повече и малко захар — най-добре кафява — щях да направя ябълково масло.

— Как се прави ябълково масло?

— Мама ме научи. Хубаво е. Ако направя, ще отделя и за теб. Намазваш го върху хляб или бисквити.

Той вървеше редом с коня, от време на време дотичваше до някое дърво и се преобръщаше със скок. Тя реши, че трябва да научи как се прави този номер.

— Какво търсиш? — попита той.

— Кой е казал, че търся нещо?

Той се подсмихна.

— Знам, когато някой се опитва да проследи нещо. Само че ти не си тръгнала на лов.

— Имаме достатъчно еленско. И Малик обича да лови риба. Може да тръгна на лов за глиган, но още е рано.

— Та какво, значи, търсиш?

— Щом държиш да научиш, получих втората си задача.

— Каква е била първата?

— Тайбше и златната ябълка, глупчо.

— А, да. — Той се пхна отново в дърво. — Каква е втората?

— Вълк със златен нашийник. Трябва да го накарам да ми даде нашийника.

Когато чу тези думи, Мик се смя, докато не падна.

— Тази няма да я бъде. Ама никога.

— Ти пък откъде знаеш?

— Знам, че Фоя Бан ще ти изяде черния дроб преди да си даде нашийника.

— Така ли се казва? Знаеш ли за вълка?

— Всички знаят за Фоя Бан. Боже, какво си бебе. Той живее в тайна пещера и обикаля гората нощем. Богинята на луната му е дала нашийника за лоялността и смелостта. Със сигурност няма да го даде на някакво си момиче.

— Коя богиня на луната?

— Не знам. Една от тях.

Вероятно имаше значение, помисли си Фалън. След като вече знаеше името, още нещо от историята, може би щеше да открие повече в книгите на Малик.

— Както и да е — продължи Мик, — ще правим огън на открито за Сауин^[1]. Забавно е. Може да дойдете, ако искате.

— Трябва да правя ритуал с Малик и да почета онези, които са отпътували зад булото. У нас винаги палехме огън на открито, но обличахме костюми, които си правехме, играехме различни игри и дялкахме лица по тикви.

— Къде е това? За дома ти питам.

— На цял ден езда на север. Една ферма. Преди майка ми е била шеф, а татко войник. Имам трима братя. Ти имаш ли сестри?

— Не, само ние с татко сме, но сме част от клан. Общо сме трийсет и трима. Сега вече трийсет и четири — поправи се той, — защото Мириъм току-що роди.

— Да не забравя преобращенците — продължи той и се превъртя, започна да върви на ръце. — Те трябва да са към двайсетина. Има и клан на феите.

Превъртя се назад.

— Много повече са, ако броиш малките, елфчетата и нимфите. Те оставиха ябълките и цветята онзи ден. Много ги бива да отглеждат разни неща. Един от тях има само едно здраво крило, защото го ранили по време на нападение на Воините на безупречната добродетел, никой не може да го излекува. Той обаче се оправя.

— Може Малик да го изцери.

— Не можа. Опита. Той е добър в лечението, но не можа да го оправи.

— Много жалко. Те са убили баща ми. Истинския ми баща.

— Знам. Всички знаят историята за Макс Фалън и клането в Нова надежда.

— Така ли?

— Разбира се. — Наклони глава, сякаш чу нещо отдалече. — Трябва да вървя. Огънят е голямо забавление. Може Малик да ти разреши да дойдеш след ритуала.

Той хукна като вихрушка и изчезна от погледа ѝ.

Огънят на открито щеше да е голямо забавление, мислеше си тя. Дори Малик да разхлабеше юздите и да я пуснеше, тя едва ли щеше да има достатъчно време.

Щеше да чака, докато Малик заспи, за да отиде да търси Фоя Бан в гората.

Нощта, в която булото между мъртвите и живите изтъня, беше студена и ясна. Вятърът, лек, безгрижен, караше листата да танцуват. Когато се разстла мрак, малките феи, светли точици, наблюдаваха от разстояние, докато Малик правеше олтар от камъни. По негово настояване Фалън изнесе атамe, свещи, ябълка, билки. Връща се на няколко пъти, за да донесе тиквите и кратуните, оставени на вратата същата сутрин, както и казана.

Като следваше уроците на майка си, тя украси олтара с тиквите и кратуните, с дивите цветя, които бяха оцелели след първата тънка слана.

Влезе за последно, за да донесе малка чинийка с хляб, сърп и книгата на баща си.

Когато остави книгата на олтара, Малик кимна одобрително.

— Това е нощта на прадедите. Показваш уважение.

— Ти имаш ли нещо от твоите?

— Атамето, което избра, беше на мама. Може би нейната ръка те е насочила да го оставиш тази вечер на олтара. Направи кръга.

Тя се ококори.

— Аз ли? Никога досега не съм правила кръг за Сауин.

— Направи го сега.

Нервна, уплашена да не би да направи грешка и да предизвика гнева му, тя започна бавно. Постави свещи на четирите страни. Запали други с дъх и тръгна по посока на часовниковата стрелка около олтара. Със силата на волята си, тя запали източната свещ.

Трябваше да поеме два пъти дъх, за да се успокои, да се постарее да прочисти ума си от нервност и съмнения.

— Пазителю на Изтока, богиньо на Въздуха, призоваваме ви, умоляваме ви за знания и мъдрост, да ни закриляте в този кръг, да ни обгърнете в любов и доверие.

Погледна към Малик за одобрение или критика, но той не каза нищо. Фалън пристъпи към южната страна, призова пазителя ѝ, енергията и волята на огъня. Докато самоувереността ѝ нарастваше, тя пристъпи към запада, водата, страстта. Най-сетне стигна север, земята и силата.

Въпреки че духаше вятър, пламъците бяха високи, когато се обърна към Малик.

— Кръгът е описан. Ще влезеш ли в светлината и любовта на богинята?

— Ще вляза. — Той направи крачка напред. — Тази вечер ти си жрицата. Призовавай.

Гърлото на Фалън пресъхна, когато запали черната свещ.

— Тъмна майко, богиньо на смъртта и прераждането, чуй покорната си слугиня, която те почита. Моля за благословията ти. На това място, в този час, аз те призовавам да използваш силите си. Вдигни булото между световите така, че онези, които са били преди нас, да чуят думите ни.

Тя запали следващата.

— Тъмни бащице, господарю на подземния свят, чуй покорната си слугиня, която те почита. Моля за благословията ти. На това място, в този час, аз те призовавам да използваш силите си. Напътствай ни и ни закриляй, докато булото изтънява, пази всички що сме вътре.

— И пламъците се надигат — рече Малик, — когато богинята и нейният съпруг те чуват.

Тя усети силите, потръпваха като пламъци на свещи — тънки жарвания, които донасяха и удоволствие, и болка. Продължи без напътствията на Малик, изговаряше думите, които сами изскачаха в ума ѝ, в сърцето ѝ, на езика ѝ.

— В тази нощ, с тази светлина, прегръщаме мрака, твоя противоположност, приветстваме духовете с пълно сърце. Всички преминават от един в друг свят и ние подаваме ръка за опора, докато в зори се оттеглите.

Тя пристъпи напред, взе ябълката и сърпа, срязва плода на кръст и оголи символичния пентаграм вътре. След като отхапа малко парче от едната половина, тя го постави в казана, добави билки, парчета хляб, вино от бокал и с ръка запали огъня отдолу.

Взе жилавата пръчка, вдигна я, вложи в нея силите си, така че от нея изскочиха звезди през дима.

— Предлагаме дар за всички, които дойдат, с обич към всички, без омраза към никого. А тази светлина ще гори ярка през нощта, за да ви насочва, докато сте тук.

Усети ли как потръпна вятърът, питаше се Малик. Усети ли дъха на боговете по себе си?

— Ето, Тъмна майко, казан на смърт и прераждане, на въздух и земя. Тъмни татко, острие за защита, острие с кръв, както силна, така и нетърпелива, ако аз съм онова, което сте очаквали, вземете моята.

Тя взе атамето, разряза дланта си и остави кръвта си да покапе в казана.

Пред удивените очи на Малик, от нея блъвна светлина, посипа се над олтара, превърна кръга в слънчева светлина.

— Кръв от твоята кръв, кръв от моята, тук, в знак на почит се сливат. Докато отмира бавно годината, живите и мъртвите има от какво да се страхуват. Твоята светлина, моята светлина, светлината на преминали духове, на предстоящи, призовавам ви сега да се присъедините към мен, за да отблъснем мрака, да оставим своя следа. Ако съм ваше дете, вселете се в мен. Каквото решите, това ще бъде.

Тя остави пръчката, когато всичко притихна. Пое плитката си в една ръка и я отрязва с атамето.

— Полагам клетвата си. А това е символът на детето, което се надига и се превръща във воин.

Тя въздъхна дълго. Светлината от казана избледня. Свещите, които се бяха стрелнали нагоре като факли, се превърнаха в трепкащи светлинки в мрака.

Кожата на Малик все още тръпнеше, сърцето му продължаваше да блъска, когато пристъпи към нея. Отпусна ръка на рамото ѝ и тя

трепна, сякаш се изтръгна от транс или от сън.

Сигурно бе точно така, помисли си той.

Тя го погледна с потъмнели, замаяни очи.

— Всичко... мина през мен, беше навсякъде около мен.

— Да, знам.

— Първо беше онова, което знаех от мама, повечето неща. След това... остана каквото аз знаех и то ставаше все по-силно и по-силно. Малко ми е лошо.

— Беше много за първи път. — Без да мисли, той вдигна бокала.

Тя отпи и детето на тринайсет направи гримаса на неподправено отвращение.

— Какво е това?

Той поклати развеселено глава.

— Най-обикновено вино. Една глътка няма да ти навреди. Ще затворим кръга и ти ще можеш да хапнеш, да пийнеш, да си починеш.

— Чувствам се... — Тя замълча и погледна ужасено плитката, която все още стискаше. — Отрязах си косата.

— Да.

— Отрязах си косата. Защо не ме спря?

— Момиче, не съм сигурен дали и мощта на боговете щеше да те спре.

— Косата ми...

— Ще порасне отново. Можеш ли да затвориш кръга?

— Да, ще се справя.

Когато приключи, той затопли малко от супата, с която бяха вечеряли. Въпреки че тя изяде само няколко лъжици, пи вода като камила.

— Ти предложи кръвта си.

Тя се намръщи към дланта си, по която вече нямаше следи.

— Ти ли ме излекува?

— Не. Аз може би щях да те спра от това жертвоприношение, символа и мощта, ако знаех какво възнамеряваш. Щях да сбъркам. Жертвоприношението ти беше добре прието.

Тя вдигна ръка към подстриганата си коса.

— Така изглежда.

— Ти почете боговете, почете предците и даде обет.

— Все едно бях друг човек, но не напълно. Все едно знаех какво правя, но не съвсем.

— Ще ти помогна да разбереш. Ти даде обет. Беше направила избор, за добро.

Тя разбърка супата.

— Бях направила избор, когато си подредих нещата. Страхувам се.

— Щеше да си глупачка, ако не се страхуваше. Тази вечер обаче се справи добре. А утре ще вземеш меча.

Очите ѝ заблестяха.

— Наистина ли?

— Утре. Сега отивай да си лягаш.

[1] Галски фестивал за края на жътвата и началото на зимата или „тъмната половина“ от годината. — Б.пр. ↑

8.

Тя не заспа. Фалън изчака да се увери, че Малик си е легнал, след това се измъкна през прозореца. Въпреки че не се чувстваше длъжна да преследва вълка — както предишната вечер, но пак без успех — тя имаше нужда от нощта, от въздуха, от гората.

Колкото и уморено да беше тялото ѝ, духът ѝ си оставеше жив, жаден, нетърпелив, сякаш бе поел по свои дела. Затова тя се измъкна през прозореца, пое между извисилите се дървета с оголели клони, през въздишките и шепота на нощта. В далечината се виждаха отблясъци от огъня на елфския клан. Щеше да има гощавка и игри, танци на светлината на огъня. Там може и да имаше момичета на нейната възраст, с които да си поговори.

Въпреки това тя обърна гръб на отблясъците, придържаше се към сенките. В нея имаше твърде много вълнение за игри и момичешки разговори и то я тласкаше напред, все по-напред, докато тъпаните на клана се носеха откъм лагера.

Музика от сърцето, от дърветата, от земята, от тъпаните, от духовете, които се промъкваха навън и навътре през изтънялото було, пулсираше в нея. Нощни твари, ловци и плячка, пълзяха и дебнеха в сенките, щръкналите голи клони скърцаха като кости на старец.

Тя не се страхуваше, усещаше единствено дълбока жажда, нужда да бъде навън, да потърси онова, което така и не бе видяла досега.

Вдигна ръка, прокара я през косата си. Беше по-къса, отколкото на братята ѝ, помисли си тя.

Може би същото, което я бе подтикнало да я отреже, сега я тласкаше напред, да търси нощта. Пресече полянката на феите, но откри, че не иска да остане. Обзета от безпокойство, сякаш нещо я гъделичкаше нагоре и надолу по гърба, тя се луташе без цел и посока.

Намери вълка, може би защото не го търсеше.

Той беше застанал, чисто бял, между две дървета. Дръзки сини очи я наблюдаваха. Дебелият златен нашийник на врата му искреше.

Не можеше да каже, че изглежда приятелски настроен, но Фалън реши, че Малик не би я изпратил да извърши подобна задача, ако

знаеше, че ще открие вълк, който ще я разкъса.

Нещо в нощта, нещо неопределено, начинът, по който въздухът променяше вкуса ѝ, спокойният пулс на мощта, която бе нахлула в нея, докато извършваше ритуала, я направи безстрашна.

— Поздравявам те, Фоя Бан. Бъди благословен. Аз съм Фалън Суифт, дете на Туата де Данан, ученичка на магьосника Малик. Търсех те.

Тя направи предпазлива стъпка напред. Вълкът оголи зъби.

— Добре, ще остана тук. — Тя натъпка ръце в джобовете и откри късче тиквен кекс, който бе забравила, че е пъхнала там следобеда.

Извади го и го протегна напред, за да го види вълкът.

— Много е хубав. Направих го тази сутрин. Не е като на мама, но никога досега не го бях правила сама. Искаш ли?

Тя забеляза, че очите на вълка се изместват към кекса в ръката ѝ, след това се върнаха на нейните.

Сети се как обучаваха Джем и Скаут с твърдите бисквити, които майка ѝ правеше специално за целта, и подхвърли хляба.

Може би щеше да успее да направи кучешките бисквити и да донесе следващия път.

Фоя Бан разгледа хапката, подуши я. Погледна студено Фалън за пореден път, след това лапна сладкото лакомство.

— Хубав е, нали? Използвах малко повече мед, но нищо. Както и да е, Малик изобщо не умее да готви, така че аз се опитвам.

Тя усети, не чу движението до себе си. Изтегли ножа и се завъртя рязко, за да защити вълка. Забеляза сянката на мъж.

С нож в едната ръка и силата, съсредоточена в другата, тя се приготви да защитава.

— Ако се опиташ да го нараниш, първо аз ще нараня теб.

— Никога не бих наранил нито вълка бог, нито теб.

Сянката излезе от мрака и ръката ѝ потрепери на ръкохватката на ножа. Сърцето ѝ запърха в гърдите.

— Познавам те — прошепна тя.

— И аз те познавам. Имаш моите очи и устата на майка си. Виж се само колко висока си станала, силна, смела и красива.

Баща ѝ, истинският ѝ баща пристъпи към нея. Стори ѝ се по-висок, отколкото си го беше представяла, по-слаб, отколкото на

снимката на книгата. Косата му, тъмна като нейната, падаше на вълни около това лице, което бе гледала толкова много пъти.

— Не сънувам. Не съм заспивала.

— Не сънуваш — увери я Макс. — Ти ме призова.

— Аз...

— Със сърцето си. Воалът тази нощ е изтънял. Стана още потънък, благодарение на силите ти. Ти ме преведе.

Предпазлива, любопитна, тя протегна ръка и откри, че пръстите под нейните бяха твърди.

— Ти си истински.

— От плът и кръв съм, за кратко. Ще ми позволиш ли... — Той докосна бузата ѝ с ръка. Усмивката му разцъфна, раздвижи устните му, лицето, премести се в очите. — Ето те и теб.

— Ти си загинал заради мен.

— Да те защитя беше мое право, моя цел, моя радост. Повърви с мен, докато имаме време. Добре ли си, щастлива ли си?

— Аз... Тя те обичаше. Майка ми.

— Знам, мое сладко момиче. И аз я обичах. Имахме много кратко време заедно, за да се обичаме, да учим. Толкова голяма част от времето ни беше наситена със страх и насилие. Имаше и още, радвали сме се и на удоволствия, и на смях. И на чудеса, и на радости. Аз се влюбих в красива чародейка, която предпочиташе да си купува нови обувки, вместо да се упражнява в изкуството на магията, и я наблюдавах как се превръща в силна, безстрашна жена, която притежава огромна мощ. Ние бяхме част от това, от промяната, която ни направи по-добри от преди. Искам да науча за живота ти. Някои неща мога да видя, но не всичко. Разкажи ми най-щастливия си спомен.

Сълзи опариха гърлото ѝ, чувство на вина прободеше сърцето ѝ.

— Когато се учех да яздя, струва ми се. Когато ми позволиха да яздя сама за пръв път.

— Какво е това? — Макс чу сълзите ѝ и обърна лицето ѝ към своето. — Не, не. Да не би да мислиш, че ще се разсърдя, задето имаш баща, който те е научил да яздиш? Или ще се разсърдя на Лана за живота ѝ с този мъж?

— Не знам. — Никога не бе знаела.

— Как бих могъл да те обичам и да ти се сърдя заради онова, което той означава за теб? Аз съм му благодарен.

— Наистина ли?

— Наистина, а и той със сигурност трябва да ми е благодарен. Аз те създадох заедно с майка ти, а той заедно с майка ти те е приветствал на този свят. Любовта не е нещо крайно, Фалън. Дори да не научиш нищо друго от мен, запомни това.

Докато говореше, той я галеше по косата.

— Любовта няма нито край, нито граници, нито предел. Колкото повече даваш, толкова повече има. Майка ти ти е дала моето име, Саймън Суифт ти е дал неговото. Той ти е баща, също и аз. Това те прави благословена.

— Същото казва и мама.

— Точно така е — отвърна протичко той. — Нищо чудно, че я обичах.

— Татко... Саймън... той е благодарен. Казва, че ти си герой, че ти дължи всичко, което сега е важно за него. Мама, мен, имам и трима братя. Искан ми се да можеш да го срещнеш. Странна работа.

Той се разсмя, прегърна я през раменете, докато вървяха.

— Светът е пълен със странни неща.

— Ти си писал за тези странни неща. Прочетох книгите ти. Мама каза, че си писал поредната, когато си загинал, а тя е трябвало да бяга, за да защити и мен, и хората от Нова надежда. За какво се е разказвало?

— За любов и магия, за тъмнината и светлината и в двете. За битки и смелост, за въздигането на спасител.

— Не знам как да ръководя хората.

— Нито пък аз. Предпочитах да си създам протичък живот с майка ти. Протичките неща изглеждат толкова ценни след Гибелта. Само че аз бях нужен, нужна си и ти. Може и да ми се иска да водиш обикновен живот, Фалън, но светът има нужда от повече. Ти ще водиш, при това добре. Напълно уверен съм, че ще бъде така.

— Мъжът в съня ми каза, че трябва да избира. И аз избрах.

— Какъв мъж?

— Не съм сигурна. Струва ми се, че може да е момчето, което е пораснало. Може би.

— Кое е това момче?

— Дънкан, струва ми се. От Нова надежда. Видях го в различен сън.

— Дънкан на Кейти ли? Хм. — Макс усети болка при мисълта, че дъщеря му мисли за момче.

— Той спаси едни хора от Воините на безупречната добродетел. Те те убиха.

— Уби ме брат ми. Тъмнината, която той избра, ме уби. Неговата кръв, моята кръв, твоята. — Той замълча за кратко, стисна здраво ръката ѝ и я погледна право в очите.

Тя усети връзката и мощта на преплетените ръце.

— Същата кръв — продължи той, — но Ерик обърна гръб на светлината, любовта и лоялността. На него не може да му се има доверие, Фалън, но и не трябва да бъде подценяван.

— Според мама, той е мъртъв. Тя мисли, че е успяла да убие и него, и онази жена.

— Алегра. Не знам отговора. Дори мъртвите имат въпроси. Ако обаче той е жив, онова, което е в него, ще стори всичкото зло, на което е способно, за да те довърши. Той поквари кръвта си и всичко, което произхожда от нея. Внимавай с него. Оглеждай се за врани.

— Добре. Добре. — Сякаш той все още беше жив, в този момент тя се зарече да го ликвидира. — Малик ще ме научи как да използвам меч.

— Мили боже.

— Не можеш да се биеш единствено с магия. Кралят маг има меч.

Макс се разсмя.

— Така беше. Разкажи ми още за живота си, за братята си.

Беше невероятно. Бе истинско вълшебство да вървиш и да разговаряш с човека, когото познаваш единствено от разкази и от една снимка на корицата на книга. Сега вече тя познаваше гласа му, начина, по който се движеше, нещата, за които мислеше.

Сега вече знаеше защо нощта я е призовала, защо я бе заредила с нервно напрежение. Тя бе посегнала към него през воала и той беше дошъл при нея.

Тя го заведе до полянката на феите и не спря да му разказва, а Тайбше долетя и се настани като страж на един клон. Вълкът, който ги беше последвал, остана в сенките.

Когато тя го помоли да ѝ разкаже за бягството си от големия град и всичко случило се след това, той не спести нищо, както тя подозираше, че прави майка ѝ.

Говореше открито за ужасите и трудностите, за чудото и тежестта, когато усещаш как мощта ти нараства. Когато заговори за брат си, за опита да отнеме живота на Ерик, да убие човек от собственото си семейство, тя долови и мъката, и студената решителност.

— Трябвало е да избираш. — Докато го казваше, се облегна на него. — Мама, мен, останалите, които си защитавал.

— Да, трябваше да избира и нямаше спор какво беше правилното. Но да използваш дарбата си, за да причиниш зло, вреда, е труден избор, Фалън. Да причиниш вреда на човек от семейството, в чиито вени тече същата кръв като твоята, е още по-трудно.

Тя разбра. Искаше. Стараеше се. Само че...

— Аз съм тук, защото ти направи своя избор в планината, а след това и в Нова надежда. Ти загина, защото брат ти е направил своя избор.

— Като водач, всеки път ще се изправяш пред труден избор.

— Искаше ли ти се да не си който си?

— Непрекъснато. — Той обърна глава и докосна слепоочието ѝ с устни. — Накрая обаче ние сме които сме.

— Вярваш ли в това?

— Да.

— Тогава трябва да престанеш да се чувстваш виновен, задето си се опитал да убиеш Ерик. В края на краищата той е бил какъвто е бил.

Макс се изсмя.

— Този път ме хвана. Права си.

— Разкажи ми повече за Нова надежда. Мама ни е разказвала много, а понякога, когато използваме аматьорското радио на татко, чуваме репортажите.

— На Арлис ли? На Арлис Рийд?

— Да, тя прави репортажи за Похитителите, за Воините на безупречната добродетел, за спасителни операции и така нататък. И за

други неща разказва. Често сменя честотата, заради сигурността. Татко казва, че вероятно ще успее да го нагласи така, че мама да поговори с нея по радиото, но мама отказва.

— Тревожи се.

— Да, страх я е да не разберат за фермата, да не би да я използват по някакъв начин, за да нападнат отново Нова надежда. Знам обаче, че е имала истински приятели, добри приятели сред хората там.

— Наистина имахме добри приятели — съгласи се той. — Стигнахме там с По и Ким, с Еди и Джо, спуснахме се от планината, а Флин и групата му взехме от малкото село в подножието.

— Момчето с вълка. — Тя погледна назад и видя, че белият вълк продължава да се таи в сенките.

— Лупа. А по пътя към нас се присъединиха и други.

Той ѝ нарисова картина, по-подробна от тази на майка ѝ. Тя пък започна да вижда майка си през неговите очи. Млада, смела, красива, учи се да шофира, притеснена, че ще става майка, опълчва се на побойник на събрание на хората от града.

Тя се унесе, отпуснала глава на рамото му, докато чуваше разказа му до ухото си.

Гласът му я събуди.

— Фалън. Събуди се, бебчо, утрото почти дойде.

— Какво? Но... аз съм заспала. Не исках.

— Даде ми възможност да прегръщам дъщеря си, докато спи. Още един дар. Хайде, ела. Ще те изпратя докъдето мога.

— Не искам да си тръгваш.

— Да знаеш, че е истина, когато хората, които те обичат, казват, че винаги ще бъдат с теб.

— Не е същото — прошепна тя и провлачи крака.

— Знам, но това не го прави по-малко истина. Какво ще правиш днес?

— Ще храня кокошките, ще събера яйцата. Малик обикновено дои кравата. След закуска имаме уроци в работната стая. Понякога е досадно, понякога не. Трябва да се погрижим и за растенията в оранжерията. Той каза, че днес мога да започна да се уча с меч.

— А ти очакваш тази възможност с нетърпение.

— Това е меч, който е бил избран за момичето, което съм. Но в нощ като онази, в която съм се родила, раздирана от буря, озарявана от

светкавици, в нощ след като държа в ръце Книгата на заклинанията, след като се потопя в Кладенеца на светлината, ще взема меча и щита на Вестителката. На дъщерята на Туата де Данан, на Воина на светлината. С тях ще предизвикам мрака и няма да отстъпя. В тях мощта и кръвта ми текат като лед и огън.

Очите ѝ бяха станали тъмни и напрегнати. Тя примигна. И детето се върна.

— Приличаш на майка си, когато имаше видение.

— Почувствах се различна. Почувствах се силна.

— Ти си силна. — Той я целуна по челото. — Трябва да вървя.

— Татко. — Тя го прегърна и притисна до себе си. — Ще те видя ли отново?

— Сигурен съм, че ще ме видиш. — Целуна я отново и я отдръпна от себе си. — Ние сме които сме, Фалън. Виждам коя си и много се гордея с теб. Обичам те — заяви той и отстъпи назад към сенките, когато първите слънчеви лъчи заблестяха на източния хоризонт.

— Обичам те, татко.

Побеснял, силно изплашен, Малик изфуча от къщата. Момичето не беше спало в леглото си и не го намери никъде. Когато я откри, тя много добре знаеше какво е наказанието за проявената тази нощ глупост.

Тъкмо се обръщаше към обора, за да оседлае коня си, когато видя белия бухал да излита от гората. След това излезе и момичето. Следваше я вълкът, проклетият вълк, който тя сигурно бе търсила цяла нощ. Спря в края на гората, след това отстъпи назад и се отдръпна.

Отмести ръка от меча и се отпусна, малко по-спокоен. Не сдържа избухването си.

— Ти луда ли си, или си пълна глупачка? Да се скиташ през нощта, без да кажеш и дума. Щях да правя заклинание за търсене с надеждата да не откроя обезобразеното ти тяло. Тук има хищници, момиче, и на четири крака, и на два, които ще решат, че си вкусна хапка. Да излезеш през прозореца и да се скиташ сама през нощта!

— Не бях сама. Бях с татко.

— Рискувала си живота си заради... — И слухът, и зрението му бяха замъглени от гняв. Очите бяха натежали, но също така объркани и влажни. — Баща ти ли? Биологичният ти баща ли?

— Той каза, че съм го повикала със сърцето си, затова бил дошъл. Влязъл през изтънелия воал. Разхождахме се през гората и говорихме много. Заведох го до езерото на феите и там продължихме да си говорим. За малко съм заспала. Ще ми се да не бях. След това той трябваше да си тръгне.

— Получила си дар.

— Знам. Не съм много тъжна. — Въпреки това сълзите й рупнаха. — Той е същият като татко. Саймън. Искам да кажа, че е силен, смел и мил. Каза, че се радвал, че имаме Саймън, ние с мама, също и братята ми, също както татко казва, че се радва, че ние с мама сме си имали Макс.

— Ти си късметлийка.

— Много ли си ми сърдит?

Магьосникът изпита огромно страхопочитание пред мощта и волята й да призове биологичния си баща в света на живите, но въпреки това, като наставник трябваше да бъде строг и непреклонен.

— Ти потъпка доверието ми, по-точно казано доверието, което вярвах, че сме изградили помежду си.

— Извинявай. Вълкът ловува през нощта и исках да го проследя. Трябваше да те попитам дали може, но се страхувах, че ще кажеш не.

— Измъквала ли си се преди?

— Да. Но намерих Фоя Бан. Изпитвам нужда да го накарам да дойде при мен, но го открих снощи, преди татко да дойде. Ако ще бъда воин, би трябвало да мога да излизам нощем в гората.

— Все още не си воин и все още ми е по силите да ти забраня да ходиш през нощта в гората.

— Да, но...

— Родителите ти позволяваха ли ти да скиташ нощем сама?

Тя наведе глава.

— Не, но сега съм на тринайсет, така че...

Наклонил глава, Малик скръсти ръце.

— Страхотна възраст, като се замислиш, хем си малка, хем не си. Тъй като беше свела очи, той не забеляза пресметливия й поглед.

— Ти ми възложи задача. Трябваше да ти кажа, че ще го преследвам нощем, и се извинявам, че премълчах. Само че не мога да изпълня задачата, ако не мога да проследя вълка.

— Умно момиче си ти — измърмори той.

Тя остана с наведена глава, но вдигна очи.

— Всичко е истина. Извинявам се, но ти ми възложи задачата. Той взе кекса, който носех в джоба си — все още не от ръката ми. Знам как да направя бисквитите, които кучетата ни обичат. Ще го накарам да дойде при мен, да ми даде назаем нашийника, стига да имам време.

Сега Малик пресметна.

— Мик ще ходи с теб.

— Мик ли? Защо?

Той я прекъсна със стоманен поглед.

— Мик познава гората... при това по-добре от теб. Той е съвършено точен с лъка.

— Не ми трябва някакво си момче, за да...

— Това е без значение. Уменията му са важни. Ще бъда склонен да те пусна да обикаляш нощем — само по за два часа обаче — ако имаш придружител. Това са моите условия.

— Добре.

— Искам думата ти, веднага, че ще ги спазиш.

— Ще ги спазвам. Имаш думата ми.

— Много добре. Можеш да отидеш да поспиш един час преди да започнем уроците.

— Не съм уморена, честна дума. Чувствам се... много добре.

— В такъв случай, призови енергията си, занимай се с кокошките и кравата преди да направиш закуска и да внесеш още дърва. По-късно набери от оранжерията нужното за супа.

— Защо трябва аз да свърша всичко?

— Малко наказание заради прегрешението ти. Да видим дали можеш да спечелиш доверието на Фоя Бан и да си върнеш моето.

— Все още ли си готов да ме учиш как да използвам меч? Имах видение за меча — онзи на камината, и меча и щита, които използвам в бой.

— Проклето момиче! Защо чака толкова дълго, за да ми кажеш?

— Ти беше побеснял. — И все още не ти е минало, помисли си.

— Казвай веднага.

— Добре. — Тя затвори очи, за да върне думите, може би дори чувството, което я беше завладяло, и му разказа. — Почти ги усетих в ръцете си. Трудно ми е да обясня, но почти ги усетих. Мечът в дясната ръка, щитът в лявата. Няма да мога да взема онзи меч, докато не науча как да използвам другия, над камината.

— Браво, умно момиче, самата истина. Свърши работата, която ти възложих, при това добре. Ако съм доволен, ще вземеш избрания меч, за да те уча.

Когато тя подскочи и извика от възторг, Малик вдигна очи към небето. Молеше се на всички богове да му дадат сили да се справи с детето и да подготви война.

Въпреки заклинанието на Малик върху остриетата да не нараняват плът и да не отварят кървави рани, Фалън завърши първия си урок насинена, натъртена и във възторг.

На смрачаване излезе, натъпкала твърди бисквити в джоба, за да се срещне с Мик, който я чакаше в края на гората.

Взе и лъка и стрелите. Щяха да видят кой е чак толкова добър стрелец.

— Здравсти. Наистина ли намери Фоя Бан или просто си измисли, защото Малик ти беше ядосан?

— Аз не си измислям. Намерих го и ще го намеря отново.

— Може би. Трябва да си луда, за да влезеш в гората през нощта на Сауин. Може да бродят духове, а не всички са приятелски настроени. Да не говорим, че феичките обичат да правят номера.

— Мога да се грижа за себе си. Тук си единствено, защото Малик ме накара. Освен това снощи срещнах баща си.

— Мъртвия ли? Измисляш ли си... — Той сви рамене, изтича до едно дърво, изкачи се догоре и слезе. Перото на сокол, което бе боднал в плитката си, трепкаше. — Значи не си измисляш разни неща, супер. Никога не съм говорил с истински дух. Какво беше усещането?

— Говорим за баща ми, за биологичния ми татко. Това беше дар.

— Мама е починала веднага след като съм се родил. Ще ми се да поговоря с нея.

Тя познаваше болката и учудването, затова поомекна.

— Може някой ден да стане.

— Може би. Я, отрязала си косата си. Защо го направи?

— Така исках. — Или поне част от нея бе искала. — По-лесно ще я поддържам къса. Ако продължиш да говориш, никога няма да се приближим до вълка.

Мик изсумтя.

— Той може да ни чуе как дишаме. Няма да го намериш, освен ако той не пожелае. А защо му е да го прави, след като искаш да му откраднеш нашияника?

— Няма да го крада. Ще го взема назаем... с неговото разрешение. — Тя усети как сянката на бухала премина над нея и се подсмихна. — Не съм аз тази, която стреля по бухали богове, за да им открадне ябълката.

Мик сви рамене, скочи три метра високо, за да кацне на един клон, след това се гмурна надолу, превъртя се и се приземи на крака.

Ако трябваше да го търпи, мислеше си Фалън, може би щеше да я научи на разни такива трикове. След като откриеха вълка.

Когато вълкът излезе на пътеката пред тях, Мик млъкна, което бе съвсем необичайно за него.

Фалън извади една от твърдите кръгли бисквити, които беше направила, коленичи и я протегна.

— Леле. Ама той бил огромен.

— Тихо — изсъска Фалън.

— Не вярвах, че ще го видя.

— Млъкни! Стой мирно.

— Да не би да си въобразяваш, че ще вземе нещо от ръката ти? Та той е скапан бог.

— Той е най-обикновено момче — обясни Фалън на Фоя Бан. — И приказва прекалено много. Направих това за теб. В знак на признание. Разбираш ли ме? Фоя Бан, аз те разбирам. Виждаш ли сърцето ми, главата? Онова, което съм, уважава и почита онова, което си ти.

Тя подхвърли бисквитката. Вълкът я помириша, пое я със зъби и изчезна нанякъде.

— Казах ти.

— Той прие това, което бях направила, в знак на почит — изтъкна Фалън. — Все още не очаквам да ми яде от ръката. Нужно е време.

— Можеш ли да го разбираш?

— Малко. С кучетата, конете и котките е по-лесно. Той е много силен и не е готов да ме допусне до себе си. Ще ми трябва време — повтори тя.

— Искаш ли да го проследиш?

— Не — реши тя. — Най-добре да го оставя той да ме намира когато иска.

— Имаме почти два часа.

— Добре. Научи ме как да се превъртам във въздуха и да тичам нагоре по дърво.

— Ти не си елф.

— Това не значи, че не мога да го направя.

В продължение на две седмици всичко си остана същото. Мик я чакаше, след това започваше да приказва. Фоя Бан излизаше на пътеката, вземаше бисквитата и изчезваше.

На Фалън ѝ се струваше, че всеки път остава малко по-дълго. Започна да наблюдава превъртанятия и паданията ѝ от сенките, откъдето тя усещаше, че дебне.

По средата на ноември, една нощ след ледена слана, от която стъпките по земята скърцаха, а водата в езерото бе обгърната от мъгла, тя се срещна с Мик. Луната беше бяла, а звездите студени.

— Ще станеш на милион години преди той да те допусне на крачка от себе си. Може би дори още по-стара. Ти защо не... — Мик щракна с пръсти. — Нали си магьосница, трябва да имаш сили.

— Чародейка съм и наистина притежавам сили. Просто ще бъде нужно време.

— Все това повтаряш. Да го измамим.

— Нищо ли не научи от Тайбше? Той няма да ни позволи да го подлъжем, освен това е неуважително дори да опитваме. Тайбше ми предложи ябълката, защото не го измамих и бях ранена, вместо да позволя той да бъде наранен.

— Мога да изпратя стрела към него и ти отново да ѝ застанеш на пътя.

Фалън въздъхна.

— Не му обръщай внимание — каза тя на Фоя Бан, когато вълкът излезе на пътеката. — Той е глупак.

— Ти си тази, която носи сладки на вълк бог всяка нощ, а аз съм бил глупакът.

Обиден, решен да се докаже, Мик се втурна напред. Фалън го запрати назад със замахване на ръката.

— Той няма да направи нищо лошо. — Този път, вместо да приклепне, тя коленичи. — Аз съм Фалън Суифт, дъщеря на Туата де Данан. Аз съм от светлината и меча. Аз съм от гората и поляната, от долината и хълма, от големия град и скромната колиба. Аз съм всичко преди мен, всичко, което идва след това. Аз съм обвързана с Тайбше, бухалът бог... — Тя вдигна ръка. Тайбше се спусна към нея. — А сега ще се обвържа с теб.

Тя извади бисквитка.

— Това е нещо малко, за да ти отдам почитта си, но съм го направила сама, за да ти доставя удоволствие. Ще ми окажеш ли честта да го вземеш?

Вълкът я погледна в очите и тя го усети как се вмъква в нея. Това е тест, реши тя, за куража и духа ѝ.

След това той пристъпи напред, направи крачка към нея, докато двамата застанаха един срещу друг. Той пое бисквитата от ръката ѝ. Не откъсваше очи от неговите, когато положи ръка върху главата му и погали копринената козина.

— Не мога да взема нашийника. Няма да го направя. Той си е твой. Ще дойдеш ли, за да се покажеш на Малик, за да разбере той, че съм изпълнила и втората задача?

Когато тя се изправи, Мик я сръчка в гърба.

— Може ли да го докосна?

— Аз не бих — отсече Фалън. — Не и след като предложи да изстреляш стрела по него.

— Не по него. Никога не бих... Той взе храна от ръката ти. Той ти позволи да го докоснеш.

Тя се обърна назад и видя страхопочитание и нещо като страх по лицето на Мик.

— Аз съм същият човек, който бях преди. Тази вечер трябва да пропусна упражненията ни. Трябва да кажа на Малик.

— Мислиш ли, че Фоя Бан ще тръгне с теб?

— Изборът е негов, но аз трябва да кажа на Малик.

Мик не спря да бърби, докато я изпрацаше до края на гората.

— Утре следобед можем да се видим, за да се поупражняваме. —

Тя го погледна с блеснали очи. — Освен ако вече не се страхуваш от мен.

— Не се страхувам от теб. Следващия път, когато замахнеш към мен, ще замахна и аз.

Тя сви рамене и излезе на сечицето.

Сякаш по команда, Малик излезе от къщата и остана да наблюдава как тя приближава с бухала на едната ръка и вълка от другата ѝ страна под светлината на бялата луна.

9.

Запознанството на Фалън с меча я остави насинена и изранена, но изпълнена с решителност. Третата и последна задача я озадачи силно и тя се почувства объркана.

Опита се да спори, докато се стараеше да блокира и парира ударите и замахванията на Малик.

— Но аз си имам кон. Имам си страхотен кон. Защо ми е да търся друг?

Отново се озова по дупе и натъртеното място гореше, за пореден път, при контакта с твърдата заскрежена земя.

— Баланс, момиче. При меча не са важни само силата и ударите. Нужен е баланс.

— Да, да, да. — Тя се изправи, и тялото, и ръката ѝ, с която държеше меча, тръпнеха от болка, но въпреки това опита отново. — И златно седло ли? Това е тъпо. Ще бъде прекалено тежко, прекалено твърдо.

— Ако мислиш така, няма нужда дори да търсиш.

— Искам банята, така че... — Отново се озова на земята, но този път Малик бе насочил омагьосания връх на меча си в корема ѝ.

— Изкормена си.

— Твоят меч е по-дълъг от моя. Също и ръцете ти.

— Ти да не би да очакваш да се биеш единствено с онези, които са твоят размер?

Той отстъпи назад и ѝ даде знак да стане.

— Просто изтъквам.

Тя успя да блокира и остана права.

— Както и да е, ще потърся коня и седлото, въпреки че не ми трябва нито кон, нито седло. — Тя блокира, при това доста добре, за втори път. — Какво ще правя с тях, ако конят дойде с мен като Тайбше и Фоя Бан?

— Задай този въпрос когато и ако ги намериш.

— А, ще ги намеря.

Добила самоувереност след трето успешно блокиране, тя пробва да нанесе удар и да пробие гарда на Малик.

Той блокира, завъртя се и я плесна силно с плоската страна на меча си по нараненото дупе и тя се просна по очи.

— По дяволите!

— Ще има моменти, когато ще се биеш сред безброй неща, които да те разсейват, и ако не внимаваш и не следиш противника, ще изгубиш. Не мисли сега за задачата, не мисли за нищо, освен за меча, моя меч, моето тяло, твоето тяло. Моите очи. И учи.

Тя се постара да се съсредоточи, въпреки това отново се озова на колене или с лице в калта.

В края на урока ръката, с която държеше меча, бе почти безчувствена, а дупето ѝ гореше сякаш бе изложено на адски огньове.

Докато есента преминаваше в зима, тя се упражняваше и въпреки че Малик бе пестелив на комплименти, тя знаеше, че уменията ѝ се подобряват. За да заякне горната част на тялото ѝ, започваше всяка сутрин с лицеви опори, както ѝ беше показал баща ѝ, и завършваше с йогата, която майка ѝ толкова обичаше, за да увеличи гъвкавостта и баланса си.

За да бъде по-трудно, тя се качваше на дървета — ставаше все по-добра — и правеше пози от йогата на някой клон. Така повишаваше баланса и се учеше да се съсредоточава по-добре. Освен това беше забавно и тя си представяше колко ще се смеят братята ѝ, когато направи асана на някое дърво.

Тя щеше да се превърне в дърво вътре в дървото.

Вдигаше кофи с вода и правеше раменни преси, докато мускулите ѝ не затрепяха и не започнеха да горят.

Когато беше сигурна, абсолютно сигурна, че никой няма да я види, тя танцуваше, с надеждата да подобри стъпките си.

Изучаваше боговете, историите, традициите, магическите ритуали, упражняваше се с Мик и претърсваше гората за белия кон, известен като Лоях, и златното му седло.

Заедно с Малик изпълни ритуала за Юле^[1], запали огньовете, свещите, за да пресъздаде връщането към светлината след най-тъмната нощ на зимното слънцестоене. Тя направи и закачи венеца, символ на Колелото на годината.

Макар да копнееше за видение, за нощ с майка си, както бе прекарала нощ с баща си, тя усети единствено вълни от сили, чу единствено гласа на боговете.

Когато ритуалът приключи, те оставиха част от тортата за птиците, разляха вино по земята за богинята.

Първата ѝ Коледа далече от дома накара сърцето ѝ да тръпне от тъга, също както когато се отдалечаваше от фермата. Дори елхата за Юле, която Малик ѝ позволи да избере, освети и украси, не я развесели.

Колелото на годината продължаваше да се върти и премина към следващата.

Януари донесе сняг и късове лед в потока заблестяха на слънцето. Донесе безуспешен лов на дивеч и безплодно търсене на неуловимия бял кон, за който Мик твърдеше, че е велик жребец, цели два метра висок, който не понася ездачи на гърба си.

Донесе нощи, които изглеждаха безкрайни, твърде много време за сънища с кръжащи врани, прииждащи бури, за каменен кръг, който се показва сред мъглата, и неща, които пълзят в мрака.

Докато зимата стискаше света на Фалън в ледената си хватка, хората от общността Нова надежда ринеха сняг, ходеха на лов, събираха плодове и зеленчуци от парниците. Общинската кухня, която Лана бе създала преди години, правеше казани супа, огромни количества хляб, печеше пайове, правеше масло и сирене.

Децата ходеха на училище, за да трупат знания и практически умения. Магическата академия на Макс Фалън помагаше на децата със способности да се научат на контрол и уважение.

Сега в общността живееха над петстотин човека, затова безопасността и вътре, и отвън, беше от съществено значение. Бяха си избрали кмет и градски съвет, бяха организирали малка полиция и пожарна. Повече от четиринайсет години след като първата група оцелели бяха спрели тук, Нова надежда живееше според представата на създателите си за общност.

Нито един, преживял Гибелта, пътуването, клането на Четвърти юли, не бе забравил колко важна е защитата на общността и колко е тънка границата между светлината и мрака.

Кейти Парсони бе оцеляла след всичко това и знаеше по-добре от повечето. Беше изгубила не само родителите си, но знаеше, че баща ѝ, макар вината да не беше негова, бе освободил вируса, който щеше да убие него, а след това майка ѝ, съпруга ѝ, цялото ѝ семейство, освен близнаците все още в утробата ѝ, както и да се разпространи и да отнеме живота на милиарди.

Чумата беше погубила градове, правителства, беше освободила магически способности, които се вихреха и от двете страни на тази тънка линия.

Тя беше оцеляла и благодарение на добрината, състраданието, героизма на двамата човека, които въведоха двете ѝ деца в този измъчен свят, беше приела сираче, което отгледа като свое.

Питаше се как е възможно любимите ѝ близнаци да притежават дара на магията, след като нито тя го притежаваше, нито баща им. С течение на времето обаче видя деца с обикновени родители да показват забележителен талант, докато други, родени в семейства на магове, нямаха такива заложи.

Идваше от плътта и кръвта, тя бе сигурна, че е така, но невинаги от родителите. Беше убедена, че невероятната дарба на Дънкан и Антония, също като очите на Тоня са наследство от дядо ѝ. Той беше добър човек, който не бе имал представа какво тече в кръвта му, нито че мракът от другата страна на линията ще намери начин да го използва, за да руши и унищожава.

Тя се тревожеше, тъй като силите на близнаците ѝ ги превръщаха в мишени извън границите на Нова надежда. Мишени за готовите да убиват Воини на безупречната добродетел, мишени, както разнасяха слуховете, за тайни части в изпадналото в криза правителство, което искаше да вербува и обучава, да събере всички, които притежаваха сили.

А с тяхната дарба, с техните умения, с тяхното безстрашие дори майка им не беше в състояние да ги държи в границите на общността.

В стария свят трите ѝ деца щяха да ѝ създават неприятности за много други неща. Училището, капризите и бунта на тийнейджърите. Не че сега нямаше проблеми с подобни прояви, но в стария свят нямаше да ѝ се налага децата ѝ да ходят на разузнаване, на лов и спасителни мисии.

Четиринайсетгодишният ѝ син изобщо не трябваше да кара мотоциклет — и тя все още се мразеше, задето му беше позволила. В стария свят близнаците ѝ никога нямаше да отидат на бойно учение, камо ли да напреднат толкова, че да обучават други.

Сладката ѝ Хана трябваше да мисли за момчета или да надува силно музиката, вместо да зашива рани и да обездвижва счупени кости в клиниката на общността.

Мракът беше лишил и тримата от детство. Беше лишил всички тях от нещо.

Имаше и хубави моменти, напомни си тя, докато се обличаше за деня. Приятелствата бяха силни и безценни като диаманти. Бе чудесно да строиш нещо красиво и обединено.

Ами любовта, неочаквана, сладка, преходна, бе дошла при нея с един добър човек, който преподаваше история, приласкал децата ѝ, олекотил товара ѝ.

Когато Остин загина по време на мисия за търсене на храна и материали, тя отново започна да скърби. Времето обаче облекчи мъката и тя отново се върна към светлите спомени.

Най-голямата ѝ радост беше да наблюдава как децата ѝ растат — умни, дръзки и истински.

Тя имаше нужда да вярва, че онова, което е помогнала да бъде построено тук за тях ще издържи, ще изхранва всички. Така че я чакаше работа.

Слезе по стълбите на къщата, в която бе отгледала децата си, и забеляза, че огънят в хола тлее.

Завари Дънкан в кухнята, облечен, готов за излизане.

— Здравсти. — Той ѝ отправи широка усмивка, но майчините очи веднага забелязаха гузните искрици. — Добро утро. Тъкмо се канех да ти напиша бележка.

— Сериозно?

— Да. Тази сутрин заминава разузнавателна мисия. Казах на Флин и Еди, че ще отида с тях.

— Днес е учебен ден.

Той изви очи, зелени като нейните.

— Стига, мамо. — Господ да ѝ е на помощ, но тя чу собствения си глас, когато на четиринайсет отговаряше по същия начин на майка си. — Наваксам с всичко. Помагам в преподаването на половината

класове, а и днес нямат нужда от мен. Както и да е, Тоня заминава с Уил, Виша и Сузан на лов.

— Първо щях да попитам. — Тоня влезе и прониза брат си с остър поглед.

— Да бе, сигурно.

— Щях да попитам.

Кейти приглади къдравата ѝ кестенява коса, след това вдигна и двете си ръце за предупреждение.

— Никой няма да ходи никъде преди да закуси. Хана станала ли е?

— Да. — Тоня, висока и слаба, тъмната ѝ коса вече сплетена на ловджийска плетка, както я наричаше Кейти, отвори хладилника за бурканче от зеленчуков сок, който майка ѝ приготвяше в стар блендер. — Слиза.

— Хана ще ходи само половин ден — обясни Дънкан, готов да се отърве като натопа пред майка си която и да е от сестрите си. — След това отива в клиниката.

— Това се нарича работа в полза на общността — напомни му Кейти, — и е част от обучението.

— Същото се отнася и за разузнаването и лова. — Той се усмихна отново, когато тя въздъхна. — Просто казвам. Ако ще закусваме първо, може ли да са пържени филийки?

Той пристъпи към Кейти и я прегърна.

— Твоите са най-хубавите.

Чаровник, помисли си тя, когато иска. Въпреки това ѝ беше безкрайно трудно да приеме, че трябва да вдига очи, за да го погледне. Също и Тоня, помисли си тя, въпреки че не чак толкова. Единствено с Хана беше различно.

— Свали си палтото.

— Добре, госпожо...

Кейти поклати глава. Постът кмет беше поредното, в което я убедиха. Въпреки това тя си казваше, че се справя доста добре. Извади яйца, кана мляко и от безценните си запаси захар и канела.

Нямаше сироп, но децата заливаха филийките с ябълков сос и ядяха като за последно.

— Пържени филийки? Вкуснотийка! — Хана влезе, с руса, жива, златистокестенява коса, кафяви като на кошута очи и фигура с

апетитни извивки, заради която Кейти вече знаеше, че всички момчета отправят на дъщеря ѝ прекалено дълги погледи.

Не че Хана проявяваше интерес — все още. Интересите ѝ бяха насочени към клиниката и да научи колкото е възможно повече от Рейчъл, лекарката на градчето, и от Джона, парамедика, съпруг на Рейчъл, героят, който беше изродил близнаците в ужасен ден, когато Гибелта върлуваше.

Докато приготвяше закуската, Кейти слушаше децата си, които обичаха да се шегуват. Нека се майтапят, помисли си тя, тъкмо ще изхабят малко енергия. Когато станеше напечено обаче, бяха готови да се защитават един друг. Открай време беше така и щеше да си остане така.

Преди Кейти да успее да спре Дънкан, той грабна първата филия от чинията, нави я и захапа, без дори да седне.

— Седни като нормално човешко същество. Хана, нали по-късно ще работиш в клиниката?

— Стига да може. Рейчъл каза, че ще имат нужда от мен. Рей ще поеме визитациите, а Карли щяла да роди всеки момент, затова работи на бюро. Вики и Уейн днес отварят зъболекарската клиника, затова медицинската е с по-малко хора.

— Ще се разрази буря — подхвърли небрежно Тоня. — До довечера. Ще ни направи на мокри кокошки.

Дънкан кимна, остави парченца от филията в чинията си и ги заля с ябълков сос.

— Вече е на път, а и вятърът ще се усили.

Те знаеха, помисли си Кейти. Беше част от дарбата им.

— Бая време ще вилнее — продължи Тоня. — Така че ловът и разузнаването днес са не по-малко важни от работата в клиниките.

Кейти забеляза как Дънкан намигна на сестра си, докато се тъпчеше.

Тя вдигна ръце.

— Няма да караш — насочи тя пръст към сина си.

— Мамо, стига. Аз...

— Това е условието. Ще карат Еди или Флин. И без това сме прецакани, а пътищата извън Нова надежда са опасни. Нямах никакъв опит при подобни условия.

— И как точно да придобия този опит?

— Няма да го придобиваш днес. Еди и Флин взеха ли вече дажбата за бензин?

— О, да. Може да донесем малко на връщане. Все още има достатъчно автомобили по пътищата. Ще вземем каквото можем.

— Вземете малко храна, да не би...

— Еди ще вземе запаси от общинската кухня. Едва ли ще ни потрѣбват, но за всеки случай. Беше супер, мамо. Трѣбва обаче да трѣгвам.

Той скочи и грабна палтото си.

— Трѣбват ти ръкавици и...

— Всичко ми е в джобовете. — Наведе се и я прегърна. След това я притисна до себе си. — Не се тревожи чак толкова.

— Това ми е работата. Първата ми работа. Най-добрата ми работа.

Знаеше, че той ще вземе меча, лѣка от килера и се успокои при мисълта, че знае как да използва тези оръжия и останалите, които носеше.

— Това е начин да се измъкне от миенето на чинии. И аз ще се измъкна — добави Тоня. — Иначе ще закъснея.

— Върви. Не се отделяй от другите, Тоня.

— Добре. — Тя целуна Кейти по бузата. — И двамата ще се върнем преди вечеря. Успех, Хана.

— И на вас. Аз ще измия чиниите, мамо. Имам почти час преди училище. А те ще се върнат преди вечеря. Днес ще ядем спагети, нали?

Кейти се разсмя, когато чу въпроса.

— Точно така. Права си. Те няма да пропуснат вечерята. Обичам те, Хана.

— И аз те обичам.

Пораснаха твърде бързо, помисли си Кейти, докато си обуваше ботушите — безценен чифт „Ъг“, които Дънкан беше открил преди три години. Тогава беше на единайсет и вече претърсваше изоставени къщи, автомобили, разграбени молове.

Прекалено бързо.

Облече парката, за която се пазари ожесточено и носеше всяка зима повече от десет години, след това шапката и шала, които Хана —

единствената в семейството, чието плетене ставаше за нещо — ѝ беше направила за Коледа.

Взе си куфарчето — старо, очукано, предадено ѝ от първия кмет на Нова надежда — и излезе от дома, който отдавна обичаше, за да отиде на работата, за която бе доказала, че е добра.

В друг живот беше най-малкото дете и единствена дъщеря на стабилно семейство, родена и израсла в Бруклин, щастливо омъжена за любимия си от колежа. Работеше в маркетинговата фирма на семейството и когато двамата с нейния Тони научиха, че е бременна с близнаци, тя възнамеряваше да си остане вкъщи и да гледа децата, да се посвети на майчинството.

Може би — беше наистина под въпрос — щеше да помага в „Маклауд и Маклауд“ от време на време, но си представяше как разхожда бебетата в парка, кани приятелки, записва първите им постижения в красиви бебешки дневници, фотоалбуми, видеозаписи.

Заедно с майка си и свекърва си обзаведоха и украсиха детската стая. Смяташе се за най-щастливата жена на света.

След това светът се срива. Изгуби баща си, няколко часа покъсно и майка си, братята си, съпруга си и цялото му семейство. В следващите седмици сама, потънала в мъка, ужасена, тя се бореше заради двата живота в нея.

Беше убедена, че е оцеляла заради бебетата.

Сега вървеше по тротоара в общност, създадена от оцелели като нея в името на надеждата. Дим се виеше от комините към яносиньото стъклено зимно небе. По нищо не личеше, че се задава буря, но не се усъмни и за миг в прогнозата на близнаците.

Ако Тоня ѝ връчеше чадър в слънчев ден, Кейти задължително го вземаше.

Тръгна към центъра на града, мина покрай къщата, където бившата ѝ съквартирантка, лекарката на града и наставник на Хана, живееше със съпруга си — героя на Кейти — и децата им.

Ето я къщата, в която бяха Арлис и Уил със семейството си.

Лана и Макс живееха тук навремето, това го помнеше ясно, заедно с По и Ким и Еди в апартаментите в пристройката.

Сега По и Ким си имаха къща на една пресечка от главната улица и се радваха на двете си деца. А пък странната сладурска двойка Еди и Фред си имаха малка ферма в самия край на Нова надежда.

Фред, веселата, неуморима фея, очакваше четвърто дете.

Тревожеше ли се Фред, когато Еди заминаваше както днес? Похитителите все още обикаляха, Воините на безупречната добродетел все още ловуваха, хардлайнери все още залагаха мрежи и капани. Имаше много, което будеше тревога извън Нова надежда. И в града имаше предостатъчно за тревога.

Изглеждаше спокойно, мирно, съвсем като малко градче в някоя историческа книга. Видя табелата „Отворено“ на „Изпята песен“, магазина за стари вещи, който Бил Андърсън държеше, „Затворено“ на „Къдрици“, малката бръснарница и козметичен салон, отворен от козметичка, бръснар и чародейка.

Магазинът за сандвичи беше превърнат в офис на общинската полиция. Шефът на полицията, Уил, син на Бил Андърсън, щеше да води днешния лов. Заместниците му бяха бивше ченге, превръщанец и елф.

Арън работеше на половин ден, защото беше и инструктор в Академията.

Баланс, помисли си тя. Важна част от плана, от черновата, изготвена преди години в хола на дома ѝ. Смес от магическо и обикновено създаваше усещане за единство.

В повечето случаи се получаваше.

За четиринайсет години единствено петима бяха осъдени на най-строгото наказание на общността. Прогонване.

Беше участвала в съдебния състав на две от петте решения и се молеше с цялата си душа и сърце никога повече да не бъде призована.

Спря, за да види как ситни една лисица и се прокрадва като червена нишка през снега. След това пресече притихналата улица към старата сграда — някога къща, фирма за недвижими имоти, а сега кметство.

Влезе и запали единствената лампа. Пестенето на електричество си оставаше едно от основните правила в града.

Тя отиде в кабинета на кмета. Беше избрала стаята заради прозореца с изглед към главната улица. Седна на бюрото си и отвори куфарчето. Веднага се зае за работа.

Час по-късно градската архитектка дойде, после и секретарят на общината, имаха да обсъждат различни въпроси.

Трябваше да чете доклади на стария лаптоп, който шефът на комуникациите ѝ беше направил. Без Чък със сигурност щяха да им трябват викачи. Или пък щяха да използват димни сигнали.

Имаше молби за запаси от няколко места. Училищата, кухнята, градината и клиниките.

Заедно с това доклади за отпадъци, доклади за състоянието на електрическата мрежа, както и молби да се разшири подаването на електричество до райони извън сегашната мрежа.

Училището — от детска градина до гимназия — имаше нужда от нови мебели, и както винаги, от нови запаси. Петдесет и осем деца учеха там в момента, но щеше да има още.

Градският съвет трябваше да се събере, да обсъди, да разисква и да намери начин, поне така бе решила тя.

Архитектката, енергична дама на седемдесет, почука на отворената врата на Кейти.

— Имаш ли минутка?

— Разбира се. Какво има, Марлин?

— Става въпрос за нещо, от което всички имаме нужда. Хубава чаша кафе и шоколад.

— Марлин, трябва ли да ме измъчваш?

Жената се изсмя, после влезе с износените си ботуши от „Тимбърланд“ и седна на един от столовете с широки облегалки, които Уил и Джона ѝ бяха донесли, когато пое работата.

— Слушай сега. Фред, Селина, Кевин и някои други мислят, че този път ще успеем. Разправят, че знаели какво се е объркало преди.

Кейти беше чувала тази песен.

— Да опитат да създадат тропически климат на определено място с умерен климат — че какво може да се обърка? А, да — Кейти докосна с пръст слепоочието си, сякаш едва сега си спомняше, — торнадо, не едно, ами няколко.

— Съвсем мънички — отвърна с усмивка Марлин. — И почти никакви щети.

— Изгубихме шест дървета.

— Тъкмо имахме повече дърва за огрев.

— Едното падна върху гаража на Холдън Мастърсън и причини пожар.

— Съвсем незначителен пожар, който Кевин веднага потуши. А Холдън нямаше нужда от гаража. Вече знаят къде са объркали заклинанийцето.

Кейти вдигна поглед към тавана.

— Заклинанийцето значи.

— Миличка, разбирам от заклинания колкото и ти, но Фред е много запалена.

— Фред е бременна, хормоните ѝ бушуват и копнее за шоколад.

— Може и така да е. Аз не съм бременна и хормоните не представляват проблем за мен от много отдавна. Искам малко проклет шоколад. Много го искам. Лимон, портокали, банани — и не говоря за онези дребосъци, които растат в парника. Захарна тръстика. Пипер — повече от онова, което отгледахме от онзи, който групата донесе от юг. Лекарства — продължи Марлин като отброяваше на пръсти. — Хербалистите и холистиците ще се заемат.

Ким беше председател на холистиците, а за Кейти нямаше по-разумна от нея. Въпреки това. Торнадо.

— А, да, Кейти, Фред каза, че ако успеят с това, ще могат да създадат и други видове климат. Можем да намерим начин да вадим сол, така че вместо да пращаме хората все по-далече за тези неща от първа необходимост, ще си произвеждаме наши.

От това за солта я заболя. Солта беше една от най-важните находки в списъците, когато Остин загина.

Като кмет обаче, тя не биваше да мисли по този въпрос, а да се занимае с важните неща.

— Ще повдигна въпроса пред градския съвет. Обещавам, но отсега да знаеш, че Фред и групата ѝ трябва да дойдат и да обяснят всичко, което смятат да правят. Да бъдат много убедителни.

— Ще им предам. Искам също да ти кажа, че те си мислят, че имат скрито оръжие. Близнаците.

— Моите деца ли?

— Били като бустери на сила, така каза Фред. Тя разправя, че имали достатъчно, но твърди, че с Дънкан и Тоня щели да имат подобър шанс да заработи.

— Казала ли им е нещо?

— Кейти, знаеш, че няма да им каже и дума преди да говори с теб. И тя е майка.

— Добре, добре. — Кейти притисна пръсти към очите си. — Трябва да помисля и да говоря със съвета. След това ще говоря с Фред и нейната група климатични вълшебници. Господи...

— Ти искаше тази работа, кмете.

— Сериозно? — Кейт погледна към тавана. — Не мога да си обясня защо.

— Какво ще кажеш да накарам Лирой да ти направи от енергийния си чай? Не е като кафе, но... Здравсти, Арлис.

— Здравей, Марлин. Може ли Лирой да направи две чаши чай?

— Защо не. — Тя се изправи. — Сядай.

— Благодаря. Имаш ли време за мен? — попита тя Кейти.

— Зависи какво ти е настроението.

Арлис се усмихна.

— Какво ли не.

— Усмихни се, защото косата ти изглежда великолепна.

— Карлота е истински гений. — Арлис приглади късо подстриганата си кестенява коса с бронзови кичури. — А и Фред се отби, докато бях там.

Кейти въздъхна.

— Значи знаеш за проект „Тропици“.

— Знам и няма да съобщя нищо за него. Все още не.

— Благодаря ти. — Тя замълча, когато Марлин се върна с две чаши горещ чай. — И на теб ти благодаря, Марлин.

— За мен е удоволствие. Да затворя ли вратата?

— Какво ще кажеш? — обърна се Кейти към Арлис.

— Ако нямаш нищо против.

— Няма проблем. — Марлин излезе и затвори вратата.

Арлис започна направо.

— Чък е хакнал разни комуникации. Воини на безупречната добродетел. Планират яко нападение.

— Къде?

— Селище на Странни в национален парк Шенандоа. Доколкото е разбрал, те са създали нещо като комуна там. Живеят си мирно и тихо. Разузнавачите на войните казват, че били между трийсет и четиридесет човека и нямали никакви оръжия.

— Какво? Никакви ли?

Арлис се намести по-напред на стола.

— Били положили някаква клетва, нещо — не ставало ясно какво точно — което забранявало използването на оръжия и на магия.

— С която да нараняват, нали това имаш предвид? Това е същността — да не причиняват зло, но не и при атака, не при защитата.

— Значи не използват магия, ясно. Предполагам, че става въпрос за религиозна секта, и се опитвам да го потвърдя. Както и да е, те ще бъдат беззащитни. Воините се мобилизират и възнамеряват да се изнесат в района другиден. Ще заобиколят комуната и ще я заличат.

— Има ли начин нашите хора да ги предупредят?

— Можем да опитаме, но според Чък няма да има никакъв резултат. Те няма да се отбраняват. Сред трийсетте или четиридесетте, дванайсет са деца, има и бебета.

— Добре. — След като изпусна дълго сдържания дъх, Кейти притисна пръсти към слепоочията си. — Говори с Джона. Уил и Еди ще ни трябват в мига, в който се върнат. Чък трябва да посочи точно мястото на комуната, след това ни трябва някой от Странните, който е добър в астралните проекции. Не говоря за моите деца — заяви тя преди Арлис да отвори уста.

Стана от стола и започна да крачи напред-назад.

— Не защото ги защитавам, а защото са деца. За да се съобщи нещо толкова важно, за да бъдат убедени тези хора да се преместят или да се скрият, или да се бият, ни трябва възрастен човек.

— Съгласна съм с теб. С всичко. Чък вече е говорил с Джона и мисли, че мястото е много точно определено.

Кейти погледна през прозореца и видя една от съседките си с малко куче на каишка.

— Питам се ще спре ли някога? Ще има ли край? Трябва да изпратим хора, които да се бият за хора, които не желаят да се бият за себе си.

— Според мен Уил, Джона и Маги като ръководители на мобилизационните ни сили трябва да решат.

— Дънкан и Тоня ще отидат. — Тя усети как стомахът я присвива. — Няма да мога да ги спра. Мога да опитам. Мога да изтъкна какъв е законът, но просто ще отложи неизбежното. Това е светът, в който живеят. Светът, в който съм ги родила. В който и ти роди твоите. Твоите са още много малки, но...

— Няма да са малки още дълго. Тио е на единайсет, Сибил на девет. А тя проявява по-силни способности с всеки изминал ден. Откъде идват? Бих казала, че са от баща им.

Кейти се усмихна и се обърна.

— Тя прилича на него.

— Така ли? Да, с изключение на крилата. — Арлис стана и пристъпи към прозореца, застана до Кейти. — Създаваме нещо хубаво тук. Направили сме нещо значително. Не можем да спрем сега. Докато строим, докато отбиваме вражеските атаки, побеждаваме. А човек трябва да вярва, ти трябва да вярваш, че един ден светът... ще стане прецакан, какъвто си беше преди.

Вместо да се засмее, Кейти наклони глава към Арлис.

— Дънкан сънува едно момиче. Жена.

— Че кое момче на четиринайсет не го прави?

Тя се разсмя.

— На мен не ми казва нищо, но казва на Тоня, а тя на Хана и Хана ми разказва на мен. Висока, слаба жена, с тъмна коса и сиви очи. Красива. Понякога е окъпана в светлина. Понякога се бие рамо до рамо с него в мрака, в бурята. Арлис, мислиш ли, че това е дъщерята на Лана? На Лана и на Макс. Спасителката, за която говорят Странните. Вестителката?

— Непрекъснато мисля за Лана. — Липсваше ѝ, всеки ден. — Мисля и за онзи ужасен ден, в който Макс загина. Когато толкова много загинаха. Когато тя избяга, за да защити бебето, да защити и нас. Трябва да вярвам, че е на безопасно място, където е родила детето си. Фред е убедена, че дъщерята на Лана е отговорът.

— Тя трябва да е по-малка от моите деца — прошепна Кейти и отстъпи от прозореца.

— Първо важните неща. Щом всички се върнат, ще направим събрание и ще решим кой е най-добрият начин да спасим групата Странни пацифисти. Да кажем осем, за да бъдем сигурни.

Арлис кимна.

— Ще осигуря детегледачка.

[1] Коледа. — Б.пр. ↑

10.

Всеотдаен маг, донякъде фанатик, бе създал комуната, наречена с простицкото име Мир, уверен, че мирът е отговорът за всичко.

Хавиер Мартинес, някога имигрант без документи, който работел в памуковите поля в Тексас, влачел торби цимент в Ню Мексико, берял и пакетирал карфиол в Аризона, посветил живота си, за който бил уверен, че Господ го е пощадил, на мира.

Той се събудил с нови умения в деня, в който любимата му починала от ужасната болест, която дяволът посял на света. Бил на двайсет и шест. Страхът и мъката изстрелвали светкавици от върховете на пръстите му и тези светкавици подпалили малката къщичка, в която живеел заедно с Роза и още трима — до един умиращи.

Единствено той избягал, с пламнали пръсти, докато душата му надавала писъци. В лудостта си той подпалил поля, сгради, дори хора.

Всичко горяло и не гаснело.

Той обаче оцелял.

Скитал през пустинята, кожата му пламтяла, покрила се с мехури под жаркото слънце. Следвал свой път, докато ломотел нещо на демоните, които единствено той виждал, на виещия се пушек, на кръжащите врани. Известно време гладувал, ребрата му прозирали под изгорялата от слънцето кожа. За кратко залъгвал глада си с изгорелите тела на плъховете и зайците, които поразявал със светкавици.

Месеци наред крадял каквото може, давел мъката и яростта си в алкохол. И изгарял какво ли още не в пиянството си.

Беснеел срещу мъртвите, когато попадал на тях.

Оцелял. По-късно щял да повярва с цялото си същество, че божественото го е закриляло, че го е съжалило, подложило на изпитание. Как иначе е знаел къде да се скрие, когато банди Похитители профучавали на моторите си? Как иначе е знаел кога да се скрие, за да наблюдава, докато военни конвои превозвали хора в камиони? Колко пъти само чувал писъците на прокълнатите като него, заловени от Воините на безупречната добродетел?

Него обаче така и не го намерили. Нито през първата година, нито през втората, нито през третата. Не и докато изминавал много километри през пустиня и гора, по магистрали, осеяни с автомобили и мъртви тела.

И тогава получил видение.

Треперел, докато къртеща кашлица разтърсвала тялото му една нощ през лютата зима в останките от малък магазин край шосе 70 извън Топика. Тогава му се явила Роза.

Красивата Роза с меките коси и нежни очи отпуснала ръце върху него в мрака, в студа и го стоплила.

Насълзил се, когато усетил облекчението, сладкото облекчение след щипещия, смазващ студ.

През тези сълзи той я видял каквато била наистина, каквато била винаги. Ангел, вестоносец на божественото с бели, лъскави криле.

— Вдигни се, вдигни се! — казала тя. — Пречисти тялото и душата си. Отърви се от демона вътре в теб, защото едва тогава ще изпълниш великата цел, за която си сътворен. Вдигни се, тъй като ти си Избрания.

Той посегнал към нея и тя поела ръцете му в своите. Както бил в делириум, Мартинес се надигнал с усилие на крака.

— Демонът е упорит — предупредила го Роза. — Трябва да затвориш очи и уши за него. Пречисти се. Отхвърли и него, и силите му, защото позволиш ли му да се освободи, той ще те погълне и тогава всичко е изгубено. Върви напред, все напред и учи света. Върви напред и събери паството на прокълнатите. Пречисти ги, миропомажи ги, дари ги с мир. Отведи ги в долината, покажи им планинския връх, затвори се за злините на хора и демони и в последния ден за разплата ще бъдеш чист.

Сълзи опарили зачервените му очи.

— Остани при мен, Роза. — Гласът му пресекнал, станал дрезгав, думи като остриета пронизали гърлото му. — Покажи ми пътя.

— Ще намериш пътя, когато се пречистиш, когато си чист. Аз ще те защитавам, както досега, по време на ужасните ти изпитания. Покай се и бъди спасен. Бъди спасен и спаси всички.

С болно тяло, болен мозък, Хавиер Мартинес се заклатушкал, за да се пречисти със сняг в студа, под бялото око на луната.

И така започнал новият му път.

Той постел, намерил ръкавици, с които да скрие пръстите си, проклетите от демона. Беснеел и се молел, куцукайки, с премръзнали крака. Трескав, не на себе си, той се добрал до малко селище. Заслепили го светлини, около него се раздвижили сенки. Изпаднал в безсъзнание и чул отново гласа на Роза: „Покай се и ще бъдеш спасен. Бъди спасен и спаси всички“.

Дни наред се лутал между живота и смъртта, въпреки че за него се грижела лечителка. Косата му, посивяла, падала над лицето, изпито от болестта и глада.

Той обаче оцелял.

През следващите седмици възвърнал силите си, умът му се прояснил. Той обяснил мило, внимателно на лечителката, която го спасила благодарение на таланта си, че е безбожница, че силите ѝ са проклетие, настоявал да се покае. Завладяла го тъга, когато тя отказала да се отърве от демона си.

Проповядвал по същия внимателен начин пред всички, които нямали нищо против да го слушат, и пред мнозина, които не желали. Когато укрепнал, той тръгнал сред хората, слаб мъж с мили, завладяващи очи, който говорел за свят без оръжия, без смърт, за свят на мир и молитви.

Разказвал за благословена долина и свят планински връх, където последователите му щели да живеят вечно.

Когато си тръгнал от селището, двама го последвали. Докато стигне в Тенеси, вече имал дванайсет апостоли и създал божи заповеди, спуснати му от ангелите в сънищата му.

Единствено заразените от демони, които се покаят, ще бъдат допуснати да влязат на свещена земя.

Нито един от вярващите няма да притежава или използва каквото и да било оръжие. Нож, използван за прибиране на реколтата или за приготвяне на храна, ще бъде осветен.

Вярващите няма да консумират животинска плът, нито която и да било част от живо същество.

Онова, което принадлежи на един, ще принадлежи на всички.

Жени, навършили дванайсет, ще изпълняват определеното им божествено задължение да търсят и заченат и така да населят земята с вярващи.

Никой не ще вдига ръка, когато е обладан от гняв, нито ще нанася удари.

Всеки, който използва силите на демона, ще бъде пропъждан от святата земя.

Докато вървял на изток (ангелите му забранили да използва моторизирани превозни средства), паството му се разраствало. От трийсетимата вярващи, които останали две седмици близо до Шелбивил заради раждане, единствено единайсет успели да избягат от атаката на група Похитители разузнавачи.

Онези, които останали, живи или мъртви, се били преселили на онзи свят, обяснил Хавиер. Това била жертва, която божественото искало, за да могат останалите да продължат.

Някои измрели от болести или по време на раждане. Други избягали през нощта. Трети се присъединили единствено заради безопасността на многобройната група, но повечето от тях ги изоставили.

В един зелен пролетен ден, три години след изкуплението, той довел паството си от двайсет и трима до един планински връх.

Там, сивата му коса се веела, слънцето огрявало светналото му лице, очите му били мили, налудничави, той отворил ръце към долината под тях.

— Ще живеем в тази свята долина — заявил той. — В тази свята долина ще боготворим. С нашите молитви и с нашата вяра светът ще бъде пречистен, както ние бяхме пречистени и станахме достойни за идването на божественото.

Трябвали им дни, докато стигнат в долината, където бълбукала река, пълноводна след пролетния дъжд. Те наклали огньовете си, вдигнали палатките.

Жени, тъй като ръцете и сърцата им били по-чисти, подготвили ястие от диви плодове и овес. Мъже, тъй като гърбовете им били по-здрави и умовете по-остри, събрали камъни, клони и кал, за да построят по-здрав подслон.

Тук, в тази закътана долина, един луд, отдаден на сляпата вяра, създаде своята представа за мир.

Осем години по-късно Дънкан коленичи на покритата със сняг земя. Спускаше се мрак, тънък, сив. В този мрак той разглеждаше комуната.

— Никаква отбрана. Абсолютно никаква — прошепна той на Уил. — Няма стражи, нито пропускателни пунктове. Господи, Сузан се е опитала да ги предупреди, но те не са ѝ обърнали никакво внимание, прогонили са я с безумните си проповеди. Дори не са пожелали да я изслушат, така че сега врагът може да се настани по склоновете и да ги целне като мухи.

Уил кимна, намести се леко, докато тъмносините му очи оглеждаха хребета.

— Със сигурност ще сложат хора там, за да изловят бегълците. А те със сигурност ще искат да заловят колкото е възможно повече. Екзекуциите са голямото им шоу.

Настанилият се до тях Еди изсумтя. Сламенорусата му коса се подаваше изпод черната скиорска шапка, която Фред му беше оплела.

— Леле, човече, тук са съвсем голи. Не само че нямат никаква отбрана, но я ми кажете, кой си строи лагер на място, от което няма измъкване? Стигаш до реката и какво, мама му стара, правиш? Няма начин да я преплуваш по това време на годината. Студът ще те убие като куршум. Планината натам блокира пътя. Тръгваш към гората, хубаво, ама докъде ще стигнеш? Нито един от тях не е с прилични ботуши. И още нещо, пич, какъв им е случаят с тези откачалски роби?

Флин наполовина се показва от едно дърво.

— Можем да ги разпитаем за гардероба им след като спасим благочестивите им задници. Двамата със Стар можем да се приближим от това място.

Стар, тиха като дух, се измъкна от друго дърво и кимна. Ако можеше да каже нещо с две думи, нямаше да използва три.

— Стив и Конър ще тръгнат отгук. — Той замахна към няколко дървета, където чакаха други, включително двама от елфите.

— Добре тогава — намести се Уил. — Кажи им.

Лесно беше, тъй като елфите умееха да общуват без думи.

— Нека Маги отведе групата си на онзи хребет. Всички Воини на безупречната добродетел, които се появят там, да бъдат елиминирани

безшумно, нали, Еди?

— Дадено, мой човек.

— Отведи екипа си до южния край при Джона. Воините ще започнат да пристигат много скоро.

— Вече пристигат. — Флин, висок, слаб като хрътка, наклони глава. Очите му, остри, зелени, се присвиха. — Чувам бумтене на двигатели.

— Елфски слух — измърмори Еди.

— Посока?

— Югоизток. Може би са на четиристотин метра. — Погледна към Стар за потвърждение, след това вдигна ръка. — Спряха.

— Ще дойдат пеша. На това му се казва изненада. Заемете местата си — нареди Уил. — Да устроим засада на онези, които се канят да устроят засада.

Заеха позиции, докато Дънкан наблюдаваше как мишените се събират. Те излязоха — в откачалските си роби и странни обувки — от палатки, които приличаха на землянки от кал и клони, и застанаха в кръг около огън в средата.

И децата бяха с тях, забеляза той.

Никой не говореше. Когато едно от бебетата изплака, жената, която го носеше, оголи гърда и му даде да суче.

След това настъпи тишина, единствено вятърът се промъкваше между дърветата, докато всички, дори децата, спуснаха качулки над лицата си и наведоха глави.

Като агнета на заколение, помисли си той. От първия до последния. Вятърът се заигра за кратко с робите и разкри боси крака, които сигурно бяха измръзнали.

От една от землянките излезе мъж с дълга, свободно пусната посивяла коса, която се вееше при всеки полъх. Застана в средата на кръга. Вдигна високо ръце.

— Ние сме Избраните.

— Нека бъдем достойни — откликнаха от кръга.

— Всички сме били грешници.

— Покайваме се.

— Отхвърляте ли демона у вас?

— Отхвърляме и него, и всичките му злини.

— Приемате ли божественото?

— Приемаме го. Молим се за неговата ласка.

По време на подаването на реплики и отговорите, Дънкан се местеше напред, докато не застана до Тоня.

— Ако феите не успеят да вземат всички деца — прошепна той, — трябва да им препречим пътя или да ги насочим към гората, откъдето ще ги приберем след това.

— Има три жени с бебета. Ако не можем да спасим жените, грабваме децата. Две новородени и едно детенце, може би на година, година и нещо.

— Разбрахме се.

— Дънк? Те са пълни откачалки.

— Абсолютно, но това не означава, че трябва да бъдат избити.

— Не, но тази вечер ще им отървем кожата, дори ще ги отведем на сигурно място. После те просто ще се върнат. Защото са откачалки.

Макар да не беше съгласен, той сви рамене. Тази вечер си беше за тази вечер. Утре пък си беше за утре. Освен това не биваше да надценяват възможността да нападнат и победят бойна група Воини.

Той искаше битката да започне.

Уил вдигна седем пръста преди да посочи хребета.

Съобщение от елфите, помисли си Дънкан. Седем Воини се изнасяха към хребета. След това посочи към позицията на Еди и показа на два пъти по десет пръста. Двайсетима се движеха южно от лагера. Петнайсет, Дънкан потвърди информацията от следващия сигнал на запад — тяхната позиция. Още осем се движеха на изток.

Екип от шестима се разгръщаше в гората — екипът по почистването, реши Дънкан.

Елфите бяха страхотни, много по-бързи от уокитата.

Чу движение, изпука съчка, докато групата около огъня продължаваше да се провиква и отговаря за ангели и демони. Той докосна коляното на сестра си.

— Готова ли си?

— О, да. — Тя се стрелна, бърза и тиха като змия, надигна се и се шмугна зад едно дърво. Постави стрела на лъка си. Дънкан стисна ефеса на мечата си и се изнесе напред.

— Хребетът безопасен — прошепна Уил. — Светлини.

Дънкан вдигна свободната си ръка, свита на юмрук, във въздуха и нощта се превърна в ден. Всички с очила за нощно виждане бяха

заслепени на мига. И тогава започнаха писъците.

Някои от кръга просто паднаха на колене, може би, помисли си за миг Дънкан, решили, че светлината е знак от всевишния. Останалите се пръснаха.

Проехтя стрелба и Воините на безупречната добродетел нахлуха.

Дънкан беше чувал поговорката за това да влезеш с нож в битка с огнестрелни оръжия, но мечът бе нещо друго. Освен това огнестрелното оръжие нямаше да ти свърши работа, когато отсечеш ръката, която го държи.

Мъжът, когото рани, изпищя остро и кръвта му рухна. Тоня успешно прониза друг със стрела и Уил отвърна на огъня.

Размахал меч, Дънкан запрати напред силова вълна и двама мъже и една жена отлетяха назад. Усети движение от лявата си страна и се завъртя рязко, за да отбие удара. Добре че го направи, помисли си покъсно той, когато чу свистенето на куршум покрай главата си.

Имаха пушки, заредени с метал. Шрапнелите се посипваха по дървета, землянки, по земята. Усети жилване в бедрото, не му обърна внимание и насочи силова вълна към пистолета. Когато той се разтопи, стрелецът изрева и го изпусна.

Елф се надигна от скала, свали стрелеца.

Настана хаос. Един от лечителите се втурна напред, изтегли ранените на безопасно място. Феите рискуваха живота си, за да се спуснат надолу и да вдигнат децата далече от летящия метал. Дънкан се биеше с онази целенасоченост, на която бе обучен. Отблъсни врага. Защити невинните и своите хора.

След това с ужас забеляза, че трима от Воините на безупречната добродетел са пробили северния фланг. Един от тях имаше огнехвъргачка. Отби атаката на друг нападател, остави го окървавен, обърна се и хукна към поляната отпред.

Не беше достатъчно бърз, така и не успя да спре жената, която изкрещя победоносно и обля един от коленичилите мъже в огън.

Кошмарният остър писък, ужасяващото пропукване на горяща плът заглуши звуците от престрелката, виковете и свистенето на стрелите.

Дънкан дори не се замисли, годините обучение си казаха думата, и той се втурна напред. С див вик се нахвърли върху тримата, едва

успя да запрати силова вълна — и почти веднага — да блокира пламъците, които се стрелнаха към него.

Мечът му сякаш оживя в ръката, когато порази жената и обзет от ужас, погълнат от ярост се завъртя и замахна към другарите ѝ. Не видя ножа, нямаше и да го види, както бе заслепен от гняв и нанасяше удари.

В следващия миг видя как ножът се изплъзна от ръката на четвърти мъж, който се беше хвърлил към гърба му, а сега падаше с пронизано от стрела сърце.

След това всичко сякаш спря. Чу далечни викове, някой имаше нужда от лечител. Огънят пареше лицето му, усещаше противния мирис на горяща плът да се разнася във въздуха. В краката му се търкаляха четирима мъртви.

Чу Уил да се провиква, искаше да организират претърсване — както за врагове, така и за мишени, но остана неподвижен и усети как окървавеният меч тежи в ръката му.

Тоня пристъпи до него.

— Да вървим.

— Нещо се отнесох. — Все още се чувстваше малко замаян.

— Да, забелязах.

Той погледна пронизания със стрела.

— Благодаря ти, че ми пазиш гърба.

— Мама ужасно ще се вкисне, ако се прибера без теб.

Избърса с ръка пот, кръв и един господ знае какво още от лицето си и се обърна към нея.

— Я, тече ти кръв.

Тоня се намръщи, когато погледна ръката си.

— Да, удари ме шрапнел. Много боли.

— Хич не ми разправяй. И мен ме уцели. — Той посочи бедрото си. — Аз ще те оправя, а после ти мен. И нито дума пред мама.

Тоня вдигна вежди и изви очи.

— Нали ще види дупките и на панталона ти, и на якето и ризата ми.

— Ще му мислим по-късно. — Той постави ръка върху нейната; тя притисна своята към бедрото му. Преплели погледи, те впрегнаха силите си, за да се излекуват.

Когато Уил приближи, Дънкан разбра от изражението му, че му се пише лошо.

— Оправяй се сам — прошепна Тоня.

— Какви, мама му стара, ги вършиш, Дънкан? Не са ни притрябвали тъпи мъртви герои. Изскачаш, без някой да те прикрива, сам срещу трима.

— Просто...

— Просто нищо — озъби се Уил.

— Те го подпалиха, Уил. Той си стоеше на колене и те го подпалиха.

— И ти реши да рискуваш живота си за един мъртвец. Изпълнихме мисията си тук без нито една жертва от наша страна. Щяхме да имаме обаче, ако сестра ти не беше достатъчно бърза, за да ликвидира онзи, дето се канеше да ти изреже черния дроб, защото ти беше прекалено зает да се правиш на самурай, за да го забележиш.

— Добре, разбрах. — Част от него обаче не бе убедена, че е постъпил нередно. — Извинявам се.

— Едно извинение изобщо не върши работа. Трябва да ти имам доверие, както и всички останали, трябва да мислиш, да следваш принципите на обучението си. Има и по-лошо, какво щях да кажа на майка ти? — Уил замълча и потри лице с ръка.

Дънкан реши, че ще има още, но Еди доуцука и привлече вниманието на Уил.

— Ранен ли си?

— Абе, нещо си ударих коляното. Рейчъл ще ме оправи. Уил, видях Карл Роув. Роув беше с тях.

— Роув ли? Сигурен ли си?

Нещо заблестя в очите на Еди и се превърна в смесица от студен гняв и гореща мъка.

— Познавам мръсника, Уил. По-стар е, по-дебел, но познавам тази гад. Бягаше, скапаният страхливец. Държа да ти кажа, че изоставих другите, за да хукна след него. Тогава си ударих тъпото коляно. Не можах да го настигна, Уил. Просто не успях.

— Нищо, всичко е наред. Сега знаем със сигурност, че е жив. Ще го спипаме, Еди. Един ден ще го спипаме.

Дънкан искаше да разбере защо на Еди му се размина с едно „нищо, всичко е наред“, след като беше изоставил другите, докато на

него му изнесоха цяла лекция. Той обаче знаеше за Карл Роув. Знаеше, че е участвал в клането на четвърти юли.

— Хайде — подкани го Уил и отпусна ръка на рамото на Еди. — Да откараме тези хора до Нова надежда. Които не желаят, оставете им малко запаси. Да се прибираме.

— Ясно.

Дънкан изчака да се отдалечат, да не би Уил да се сети и да довърши лекцията.

— Той няма да каже на мама — заяви Тоня. — Може да заплашва, че ще ѝ каже, за да те уплаши, но няма, защото знае, че тя ще перколяса. — Замълча за кратко. — Много ме уплаши, но аз знам защо го направи. Това е вътре в нас. Уил не може да разбере. И мама не може, защото това е вътре в нас. То е част от дарбата... не знам. Просто сме си такива.

Тя въздъхна и дъхът ѝ се превърна в бял облак.

— Да помогнем да почистят и да се прибираме. Този път не беше същото, Дънкан. Този път не почувствах радостта, която изпитвам при друга спасителна операция.

— Значи ставаме двама. Права си, да почистим и да се прибираме.

Когато се обръщаше, за да тръгне с нея, забеляза движение с периферното си зрение. Мечът буквално излетя в ръката му. Момичето, което се криеше зад землянката, се сви, изплака. Сини като метличина очи заблестяха със сълзи от страх.

Дънкан изпусна съдържания дъх и прибра меча.

— Няма да те нараним. Сега си в безопасност.

Тя обаче поклати глава и се сви още повече.

— Трябва да дойдеш с нас. — Тоня се опита да повтори строгия глас на брат си. — Ще те заведем на безопасно и топло място.

— Жените никога няма да напуснат тази свята долина.

Дънкан прецени, че е приблизително на неговата възраст, може би малко по-малка. Според него, тя не влизаше в числото на жените, но не каза нищо.

— Тук вече не е безопасно. Воините знаят за него и ще се върнат. Как се казваш?

— Аз... Петра.

— Слушай, Петра. Майка ти, баща ти, тук ли са? Ще ти помогнем да ги намериш.

— Мама е починала при раждането ми, защото съм прокълнатата. А пък баща ми...

Тя посочи овъглената купчина на земята.

— Моите съболезнования. — Тоня коленичи. — Много ми е мъчно за него, но трябва да дойдеш с нас. Тук не е останало нищо за теб.

— Хавиер благословения казва...

— Него го няма. — Изгубил търпение, Дънкан вдигна ръка, за да покаже мъртвите, кръвта, съсипията. — Да го виждаш някъде?

— Отведоха го.

— Кои? — попита Тоня.

— Хората, които дойдоха да осквернят свещената долина. Видях ги, когато го повлякоха нанякъде.

— Значи го няма — заяви Дънкан. — Тук вече няма никой. Значи трябва да дойдеш с нас.

— Мястото е хубаво — добави Тоня. — Отиваме на хубаво място.

— Свещено ли е?

— Хубаво — повтори тя и подаде ръка. — Ще заведем там някои от твоите... хора. Всички, които искат да дойдат. Ще имаш и храна, и подслон. — И душ, помисли си Тоня, защото имаше нужда от душ. — И никой няма да те нарани.

Когато тя пое ръката на Тоня и се изправи, Дънкан забеляза, че е висока почти колкото сестра му. Косата ѝ, сплетена на дълга, сплъстена плитка, беше мръсноруса. Много мръсна.

Робата — по-скоро чувал, помисли си той — приличаше на някакъв тъкан материал. Беше със същите безполезни обувки до глезените.

Тя обаче тръгна покорно с Тоня, затова той помисли, че проблемът е приключил. Реши да остане — самоналожено наказание, задето не се беше подчинил — и да помогне да изгорят мъртвите, тъй като земята бе много твърда и не можеше да се копае.

Веднага след като настаниха хората от култа на Хавиер — единайсет деца, включително и бебета, плюс трима възрастни, Еди се отправи към дома.

В клиниката нямаха нужда от него, там щяха да се справят с ранените. Той щеше да накара Рейчъл да му погледне коляното на сутринта. Сега единственото му желание беше да се прибере.

Нямаха нужда от него и в кухнята, където доброволци приготвяха храна за хората, които бяха довели. Нямаше нужда да раздава дрехи и припаси или да ги настанява в къщите, които други доброволци бяха подготвили за целта.

Той искаше Фред. Искаше Джо. Искаше да погледне децата си, които сигурно спяха. Просто да ги погледне.

Влезе в къщата, която Фред беше превърнала в щастлив, пъстър дом. Качи се по стълбите. Първо надникна в стаята на момичетата. Рейнбоу, най-голямата, се беше сгушила под пъстро одеяло с котка, кученце и усмивка на лицето.

Ейнджъл, най-малката, се беше проснала на леглото, почти заровена под колекцията си от плюшени играчки.

Влезе в стаята на сина си. Макс, средното му дете, кръстено на скъп, загинал приятел, спеше с друго кученце, любимото си камионче и дори в съня изглеждаше готов да създава неприятности.

Очите му започнаха да парят.

През целия си живот Еди никога не си беше представял, че ще обича нещо, някого по начина, по който обичаше децата си. Щеше ли да ги има, щеше ли да има Фред, която просто озаряваше този откачен свят, щеше ли да има собствения си живот, ако не бяха Макс и Лана?

Тръгна към стаята, където знаеше, че Фред го чака. Тя беше седнала в леглото, червената ѝ коса приличаше на великолепен ореол от къдрици, коремът ѝ — наедрял с четвъртото им дете. Плетеше одеяло за новото бебе.

На пода, свит на рогозката с още едно кученце, Джо забарабани с опашка.

— Чух те, че се прибиращ. — Фред остави одеялото. — Брайър съобщи преди няколко часа, че всички са добре. — Усмивката ѝ угасна. — Не ми се струваш добре. Ще ти направя нещо за ядене.

— Недей, не ставай. — Той махна с ръка, за да я спре, влезе и седна тежко от едната страна на леглото. Беше го донесъл от изоставена къща на деветдесет и пет километра от дома им, защото знаеше, че тя ще хареса балдахина. — Не съм гладен.

— Куцаш.

— Просто си ударих коляното.

— Рейчъл или...

— Остава за утре, нали! Трябваше да се прибера. Някой ще го погледне утре.

— Ще направя малко лед, за да...

— Всичко е наред, Фред.

Тя се намести и се притисна до него.

— Какво се случи? Какво не е наред?

— Беше ужасно. Онези хора просто стояха в кръг и се молеха, дрънкаха някакви дивотии. Имаше и деца, а те нямаха прилични дрехи, нито обувки. Бяха кльоцави, мръсни и... според мен всички са напълно луди, Фред.

— Хората се справят по различен начин. Дори лудите.

— Имахме добър план, бяхме заели добра позиция и се получи. Почти напълно. Гадовете спипаха около десетина от тях и се разкараха, но ние спасихме всичките деца. Има бебета, Фред. Съвсем малки бебета.

За да го успокои, тя постави ръката му върху корема си.

— Имахме наранявания, но нищо тежко. Погрижиха се за всички, а останалите са за Рейчъл. Няма обаче тежки случаи. Върнахме общо четиринайсет, единайсет са деца. Някои от лудите се пръснаха и разузнавачите не ги откриха, нито пък телата им, така че... Други просто отказаха да дойдат и не успяхме да ги накараме. Добре поне че доведохме тези четиринайсет, и това е нещо.

— Какво става, Еди? Трябва да ми кажеш.

— Видях Роув. — Той стисна силно ръката й. — Скапаняка Карл Роув. Видях го как застреля една от лудите, жена. Застреля я в гръб. След това хукна, защото ние имахме надмощие, Фред. Направо ги сразихме и те се разбягаха като истински страхливци. Хукнах след него. Отделих се от останалите и се втурнах след него. Само че не видях тъпия корен. Не го видях, защото мислех единствено за Роув, онзи мръсник. Ударих си коляното и той се измъкна. Не успях да го спипам, Фред. Заради Макс. Заради Макс и Лана. Не успях да го докопам.

Фред го прегърна, притисна го до себе си, докато той плачеше.

ВИДЕНИЯ

Кой поглежда извън сънищата?

Кой поглежда в будните очи?

К. Г. ЮНГ

11.

Три дена по-късно една от жените, които бяха спасили, се измъкна от града с бебето си и две от децата. Единственият мъж, който беше дошъл със спасителите си, избяга с чувал продукти и остави петгодишното момиченце, за което твърдеше, че било негова дъщеря.

Рейчъл седеше в кабинета си и четеше картоните на онези, които бяха останали.

Недохранване, измръзване, трихофития^[1], импетиго^[2], развалени зъби — зъболекарите щяха да имат много работа — инфекция на бърбреците. Две момичета, на не повече от четиринайсет, бяха бременни. Случай на двустранна пневмония, няколко стари счупвания, зле зараснали, няколко рани — ухапвания от диви животни или други наранявания — зле защити.

Тя се отпусна назад, свали очилата, които беше започнала да използва отпреди две години, и потри очи. Беше напрегната, къдравата ѝ коса беше опъната назад, защото така се чувстваше по-добре след няколкото дълги дни, и бе използвала малко от органичния грим, който ѝ даде Фред.

Влезе Джона и седна върху бюрото ѝ. Подаде ѝ чаша.

— Представи си, че е силно черно кафе.

— Ще ми се да можех да забравя какъв вкус има. Хубаво, черно, прясно смляно.

Тя отпи от чая с ехинацея.

— Фред е твърдо решила, че ще имаме кафе.

Тя въздъхна.

— В момента съм готова да кажа, че си струва риска да пробват... отново.

Джона се наведе и я целуна.

Той имаше нужда от подстригване, помисли си тя, макар да харесваше косата му, когато не му оставаше време да отиде при бръснаря.

— Даде ли на децата да закусят? Изпрати ли ги на училище?

— Аз си върша задълженията. Хенри ти направи чая. Люк измичиниите. Не беше във възторг, но ги изми.

— Момчетата ни са добри.

— Като говорим за момчета, има едно от онези, които ги доведоха... И не преиначавам нещата, Рейчъл, можеш да ми вярваш.

— Нищо не съм казала.

— Та това момченце. То е само на три. Твърди, че се казва Гейбриъл. Поговори с мен. Не повдигнах въпроса снощи, защото ти беше уморена. И двамата бяхме уморени.

— Имаме група, която отказва лечение, заплашват и останалите и ги карат да се опъват. А на онези, които са съгласни, ще им трябва и време, и много грижи, за да оздравеят. Имаме дете, което е силно недохранено и дехидратирано, защото и майка му е в същото състояние, а млякото ѝ не е достатъчно. Другото е може би на година, майката е продължавала да го кърми, но е загинала по време на нападението и то има ужасна инфекция на ухото.

Тя отпи нова глътка чай и потри слепоочията си с пръсти.

— Отказват одеялата, защото били вълнени, не искат ботуши, защото са от кожа.

— Култ. Промити мозъци. — Джона застана зад нея и започна да масажира раменете ѝ. — Децата поне могат и ще научат други неща. Скоро. Поне това.

— Гейбриъл, на три, момченце, недохранен, трихофития, също с ужасно възпаление на ухото.

— Да, за същото говорех. Има нещо в него, Рейчъл. Виждам, че ще оцелее. Също като... двустранната пневмония...

— Казва се Ися, на шейсет.

— Той няма да оцелее.

— Ако приеме лечението...

— Може да приеме, може и да не приеме. Но той няма да оцелее.

Тъй като дарбата на Джона бе да вижда смърт и често живота на мъртвите, Рейчъл не спори с него.

— Добре.

Джона отново приседна на ръба на бюрото.

— Децата ще имат нужда от семейства.

— Култът... ти си прав... те се смятат за семейство.

— Само че не са. Семейството няма да позволи децата да гладуват, след като има дивеч. Няма да ги остави да мръзнат, след като има места, които предлагат подслон. Може и да няма начин да се променят възрастните, нито да бъдат лекувани, но при децата става. Поне при малките. Той е на три, Рейчъл. Баща му или поне мъжът, за когото се предполага, че му е баща, е загинал по време на нападението. Майка му е починала при раждането или скоро след това. Не е сигурен.

Тя кимаше, докато го слушаше, след това нещо в тона му я подсети.

— Джона, да не би да искаш онова, което мисля, че искаш?

Той пое едната ѝ ръка и я потри между своите.

— Той има нужда от дом. Ние имаме дом. Той има нужда от семейство. Ние сме семейство. Има нещо у него, Рейчъл. Не мога да го обясня, но има нещо. Той има нужда от нас.

Тя се отпусна тежко на стола.

— Джона. Той е на три. Нашите момчета са на единайсет и осем. Тригодишно дете. Никога не е виждало нито тоалетна, нито вана... или поне не е виждало допреди два дена. А нашите момчета...

— Трябва да поговорим с тях. Трябва да се съгласят.

— Хенри няма да има нищо против. Той е добра душа. Само че Люк... той е по-корав. — Повече приличаше на нея, помисли си Рейчъл, както на външен вид, така и като темперамент. — А и аз не съм убедена, че трябва да го направим.

Все още малко объркан, Джона разпери ръце.

— В мига, в който го погледнах, а той мен, се получи връзка. Не беше като първия път, когато видях Хенри и Люк, когато ги поех в ръце. Няма я тази завладяваща, обсебваща любов. Въпреки това... А, ето те и теб. Да, виждам те.

— Дарбата ти ли говори или доброто ти сърце?

— Истината ли да ти кажа? Според мен, и двете.

— Ще говорим с момчетата.

Той пое и двете ѝ ръце в своите и ги вдигна, за да ги целуне.

— Обичам те. Благодаря.

— И аз те обичам, но ни чака дълъг път преди да ми благодариш.

Дънкан вървеше към дома след урок в академията с най-добрия си приятел Дензъл, превръщенец. Тъй като на Дензъл му предстоеше да премине военно обучение, той не беше участвал в истинска битка и истинско освобождаване на пленници. Познаваше единствено симулации. И така, както обикновено, той искаше да чуе всички подробности около битката в Шенандоа.

Антония вървеше няколко крачки зад тях заедно с Ейприл. Дънкан чуваше как момичетата се кискат. Обсъждат момчета, реши Дънкан. Феята беше обсебена от романтиката.

— Кажи бройката, човече. Колко свали?

— Не е така. Нали ти казах. Това не ти е някоя от игрите на Чък или симулациите.

— Стига де. — Дензъл, едро момче, което се превръщаше в пантера — а това беше направо върхът — бутна Дънкан с рамо. — Носи се клюка, че си размазал трима едновременно и за малко да те изпържат с някаква тъпа огнехвъргачка. Това така ли е, или не?

Дънкан си спомни коленичилият мъж, мръсната му роба, мръсната брада, очите, празни от страх, и... нещо като унес. А как го погълнаха пламъците, изядоха го жив.

Това не беше нещо, което искаше да сподели с Дензъл, независимо че му беше най-добрият приятел. Дензъл беше много почувствителен, отколкото си мислеше.

— Не останах на мястото, което ми беше определено, и затова сега трябва да напиша смрадливото есе за йерархията по време на бой.

— Не е честно, човече. Трябва да участвам и аз.

— Ти се провали на лък, на ръкопашен бой и все още не можеш да уцелиш мишената с гумени куршуми. Трябва да продължиш да се упражняваш, защото имаш нужда, човече, а имаш нужда, защото може и да няма чародейка до теб, която да бълва пламъци или да предизвика взрив. Та ти едва издържа изпита по тактика.

Дензъл го погледна с големите си тъмни очи, след това се ухили широко.

— Просто ще призова Като и ще ги разкъсам.

— Да бе, да. — Дънкан беше на мнение, че Дензъл трябва да се придържа към спорта, където беше най-добрият, независимо дали ставаше въпрос за футбол, за баскетбол или бейзбол.

Не всички бяха подходящи за битките.

— Какво ще кажеш да се помотаем довечера? Магна е приготвил филм на ужасите на дивиди.

Магна, на осемнайсет, единственият мързелив елф, когото Дънкан познаваше, живееше в апартамент, който всички наричаха Елфската централа, защото много от тях живееха там.

Домът на Магна често миришеше на мръсно пране, на немити чинии и на разложен боклук, който беше забравил да изхвърли в общинския център за рециклиране.

Не че Дънкан беше особено придирчив, собствената му стая беше ужасна, докато майка му не въведе правила.

Въпреки че Магна отказваше да се бие — твърдеше, че е в разрез с морала му — и често се измъкваше от работа в полза на общността, той беше безобиден и добронамерен. Дънкан го харесваше.

Само че...

— Забрави ли, че ме чака есе?

— Гадост. Трябва да се чупиш, човече. Тротс ще ходи и ще доведе Шели. Щом Шели е там, значи и Кас ще бъде. А ти си падаш по Кас.

Наистина си падаше по Кас, красива брюнетка, която ходеше в цивилното училище, както той го наричаше. Миналото лято ѝ се появиха много интересни гърди.

Ако обаче разкараше есето, щеше да си плати за тази работа и да бъде автоматично изключен от следващата операция.

Приоритетите бяха на първо място, дори да предпочиташе онези интересни гърди, до които му се струваше, че може да се добере.

— Не става.

— Кофти. Да ти помогна ли?

Наистина щеше да му помогне, помисли си Дънкан. Можеше да зареже готиното прекарване и да виси над тъпото есе, ако Дънкан го помолеше.

— Не, аз ще се оправя.

— Ако се справиш по-рано, ела да се покефим.

— Добре.

Той остана да наблюдава Дензъл, с широките рамене и месести ръце, как пресича улицата с едри крачки, а къдравата му коса, вързана на опашка, подскачаше на гърба. Видя хлапето от миналогодишната спасителна мисия — спомни си, че се казва Гарет — с раница, да тича

на отсрещния тротоар. Превърна се във вълк, после отново в човек и останалите прихнаха.

Гарет спря, отправи на Дънкан широка усмивка и му помахаша. След това се провикна към Тоня.

Сваляше я, усети се Дънкан. Хлапето си падаше по сестра му, а тези непрекъснати закачки можеха да му навлекат куп неприятности.

Но пък беше добро хлапе.

Доволен, той натъпка ръце в джобовете, когато Тоня го настигна. Ейприл, с нейния кикот и плющящи крилца, си беше тръгнала.

— В кого е влюбена сега?

— В Грег.

— Грег, елфът с червената коса и луничките, или Грег, братът на Дензъл, или...

— Луничките. Разправя, че бил голям готиняга.

— Какъв?

— Сладур. Чула, че го казват така в някакъв филм. Това е любимата ѝ нова дума.

Готиняга. Я стига.

— Ти защо все се мотаеш с нея?

— Тя е забавна. Глуповата е, но е забавна. Освен това е по-умна, отколкото мислиш. Достатъчно умна беше да те разлюби.

Той отпусна рамене и си спомни времето, когато Ейприл пърхаше с крила и се кискаше около него.

— Не е мой тип.

Тоня изсумтя.

— Ти си на четиринайсет. Знам го със сигурност, защото и аз съм на толкова. Значи още нямаш тип. Момчетата на твоята възраст, онези, които харесват момичета, имат само едно изискване към така наречения си „тип“. Гърди.

Замисли се за Кас и за тъпото есе.

— Ти пък какво знаеш по този въпрос?

— И аз имам гърди.

Той едва се сдържа да не изсумти, но следващата мисъл го порази като гръм и той се закова на място.

— Ако някой кретен се опита да те докосне, ще разбере.

— Ако някой кретен се опита да ме докосне, мога и сама да се погрижа.

— Глупости. Ако някой се опита да... с теб, ще му счупя ръката, а след това ще му размажа лицето.

Тоня отметна назад коса, дълга, пусната свободно под плетената шапка.

— Не е нужно ти да водиш моите битки. А може някой да ми харесва и да му позволя да опита.

— Я стига глупости!

Мисълта, че някой тип ще прави с Тоня онова, което той си представяше да прави с Кас, го накара да избухне като граната.

— Първо ръката, след това лицето, а после ще се разправям с теб.

— Не можеш да се разправяш с мен, тъпчо.

Тя го блъсна.

— Само гледай.

Той също я блъсна.

— Я да си гледаш работата.

Този път го сръчка с лакът.

— Това и правя.

Стисна ръката ѝ и я изви назад.

Тъкмо преди тя да го ритне — толкова силно, че да види звезди посред бял ден — той забеляза русото момиче, сините ѝ ококорени очи, докато се опитваше да се скрие зад храст със снежна гугла.

Поотпусна ръката на Тоня, колкото тя да разбере предупреждението, и се изви така, че и двамата да застанат срещу момичето.

— Здравсти... ъ-ъ-ъ... Петра, нали?

За малко да не я познае, тъй като преди красотата ѝ беше скрита под пластове мръсотия. Косата ѝ сега беше слънчево, златисторуса, а кожата мека и нежна. Тя отново се сви, също както бе направила в лагера.

— Ние просто се закачаме — обясни той и стисна предупредително Тоня.

— Момчета. — Тоня сви рамене. — Покажи се.

— Аз... ами... не би трябвало да съм навън.

— Защо? — Тоня разреши проблема като отиде при нея.

— Защото... Ние трябва да сме отделно. Така каза Мина.

— Вече не. Ние живеем отсреща. — Тоня посочи къщата. — Ела, влез за малко.

— Не знам дали е позволено.

— Разбира се, че е позволено. — Без да се колебае, Тоня стисна ръката на Петра и не я пусна, докато вървяха. — Как е при теб?

— Не знам.

— Харесват ми обувките ти.

Петра сведе поглед към кецовете си.

— Те не са точно мои, но моите ги взеха. Донесоха други, но бяха направени от животинска кожа.

Тоня я отведе до къщата и влязоха през незаключената врата. След това щракна с пръсти, за да запали огън.

Петра ахна и се отдръпна.

— Демонът...

— Защо пък демон? — попита Дънкан, свали си палтото и го метна върху облегалката на канапето. — Ние не вярваме в такива неща. Ти вярвай, ако искаш, но ние не вярваме. Имаме дарба и сме убедени, че идва от светлината. Както и да е, умирам от глад.

— Той е винаги гладен — отбеляза Тоня, докато Дънкан отиваше към кухнята. — Хайде, свали си палтото.

— Ама не е...

— Вече е. — Тоня се съблече и хвърли палтото си при другото, на Дънкан, изчака Петра предпазливо да си свали синята парка, малко голяма за слабото ѝ тяло. — Сестра ни Хана сигурно е в клиниката. Може да си се запознала с нея.

— Не знам.

— Нали те прегледаха? — Тоня отново поведе Петра, този път към кухнята. — Там са лекарите.

— Те казаха, че съм недо...

— Недохранена. Значи трябва да ядем.

— Мама е уцелила десетката! — извика възторжено Дънкан. — Има пица.

— Приготвят я в общинската кухня — обясни Тоня, докато търсеше запечатана бутилка безалкохолна бира. — Можем да я замразим, а след това да я опечем. Имаме и това.

— Какво е това?

— Безалкохолна бира. Корен от исиот, захар, лимон и мая — заради мехурчетата — и вода. Хана е правила тази партида, но ние всички сме били на уроци по готварство и химия. Да направиш безалкохолна бира си е чиста химия. Освен това е много хубава.

Тоня наля в три чаши, докато Дънкан държеше ръце над пицата, за да се образува кафява коричка и сиренето да започне да се топи.

— Каква е твоята дарба? — попита той небрежно Петра. След това сви рамене, когато забеляза, че тя свежда глава. — Добре. Кажете как е в общата ви къща?

— Лекарката... лекарката каза, че някои от нас са заразени и имат нужда от лекарства, а кърмачетата — от по-добро мляко. А Кларънс и Миранда си свалиха ботушите от животинска кожа и сега трябва да ги оставят.

— Кофти. — Дънкан нарязва пицата на парчета.

— Трудно е, защото си живяла някъде по определен начин, а сега живееш тук по съвсем различен начин. — Тоня извади чинии. — Само че не можеше да останеш там.

— Ако божественото е внесло насилие в живота ни...

— Просто лягаш и умираш ли? — Дънкан прехвърли парчетата в чинии. — Не ми се струва много божествено.

— Ти на колко години си? — попита Тоня, седна до плота и ѝ посочи високия стол до себе си.

— Не съм сигурна. Вече съм жена, но не съм зачевала.

— Какво? — Парчето, което Дънкан поднасяше към устата си, увисна в ръката му.

— Вече съм жена — повтори Петра. — Въпреки че съм се отдавала, дори на Хавиер, не съм била благословена с дете.

— Казваш, че трябва да го правиш, при това с онзи дъртак?

— Хавиер няма възраст — грейна Петра. — Истинска чест е да заченеш от него.

— Глупости. Това е извратено, ненормално.

— Дънкан...

Той обаче не обърна внимание на предупреждението на сестра си.

— Ти искаше ли да го направиш с него? Или се налагаше, защото той е измислил свои откачени закони.

— Страхувах се... — прошепна тя. — Но това беше моята слабост. И ме болеше, но това е жертвата на всички жени заради греховете на Ева.

— А това са още по-големи глупости.

Тоня замахна с ръка към Дънкан, когато Петра наведе глава.

— Остави на мен. Тук не е така. Ако четеш книги и слушаш по-възрастните хора, ще разбереш, че и преди не е било така. Хората, които са вършели подобни неща, са били наказвани, когато ги хванат. Ти имаш права. Всички имаме. Само защото сме жени не означава, че някой има право да ни наранява или да ни принуждава да правим секс. Никой няма да ти причини подобно нещо тук.

— Но нали трябва да има деца, за да се увеличава паството, да има кой да се грижи за възрастните, да се разпространява словото. Много от тях умират още в утробата или скоро след раждането. Всички ние изпълняваме дълга си.

Тоня, родена феминистка, но по-дипломатична от близнака си, заговори внимателно.

— Тук, при нас, и в цивилизованото общество хората имат деца, защото ги искат, защото са готови да се грижат за тях, да ги обичат. Колко време беше в онзи лагер?

— Не съм сигурна. Не съм родена там. Две зими, струва ми се. Преди това просто се местехме, вървахме, криехме се. Баща ми ме удряше и ругаеше заради проклятието ми, въпреки че и той беше прокълнат. Хавиер и нашите хора нито ме удряха, нито ме ругаеха. И баща ми спря, след като се пречисти.

— Престанал е да те удря, но останалото е различен вид тормоз. — Дънкан не можеше да понесе тази мисъл. — И ние тук имаме закони. Ако някой нарочно нарани друг, бива наказан. Всички допринасят с каквото могат. Ние се грижим един за друг.

— Имам един въпрос — намеси се Тоня. — Беше ли щастлива там?

— Там... Не знам. — Разстроено, момичето преплете и изви пръсти. — Не знам.

— Може би ще разбереш, ако си щастлива тук. Пицата ти изстива.

Петра сведе поглед към чинията.

— Благодаря за храната, но... това животинска плът ли е?

— Салам. — Дънкан отхапа парче. — Махни го, ако не го искаш.
— Правят го в голямата ферма — обясни Тоня. — И го карат в общинската кухня.

Петра внимателно махна кръгчетата месо, след това отхапа малко парче пица. Ококори се. Бързо отхапа огромно парче.

— Много е хубаво!

— Могат да я правят и без салама — обясни Тоня, след това подаде на Петра една от салфетките, натрупани на плота.

— И можеш просто да я вземеш ли?

— Всички работят — повтори Дънкан. — Всички ядат.

— Вие имате тази голяма къща и какви ли не неща. — Петра огледа кухнята със замечтан поглед. — Само за вас ли е?

— И за сестра ни Хана, и за мама. Децата не живеят сами, докато не станат поне на шестнайсет. Някои деца идват без родители или възрастни. Но някой ги приютява и се грижи за тях.

Петра прехапа устни.

— Кларънс иска да е с други. Опита се да избяга от божественото, но го върнаха. Неговото проклетие са крилата и топките светлина и...

— Фея — прекъсна я Дънкан.

— Трябваше да го отделят много пъти и да го затварят в землянката за покаяние преди да престане да се предава на демона си. Тъй като е дете, не беше отлъчен, но се страхувахме, че отново ще се предаде на демоните си, когато порасне.

— Това не е неговият демон, а природата му — поправи я Дънкан. — Негова дарба. Той наранил ли е някого?

— Веднъж... два пъти — уточни тя, — се би с други момчета, които му казваха груби неща.

— Това е различно. Нарича се да устояваш себе си.

— Тази вечер ще отиде с жени, които се казват Ан и Марла.

— Те са мили — заяви Тоня с пълна уста. — Живеят близо до академията. Отглеждат овце и ламы, тъкат одеяла и плетат пуловери. И правят изкуство. Красиво е. Ан е елф, а Марла — обикновена жена, няма дарба. Чух, че преди Гибелта, докато живеели в Балтимор, искали да имат бебе заедно.

— Но те и двете са жени. Не е възможно. Освен това е грях.

— Не е грях да обичаш някого. Преди Гибелта е имало наука и медицинска технология, която помагала на хората да имат бебета, когато искат. Те са много добри жени. Кларънс има късмет, че е с тях.

— Той каза... каза ми, че Миранда може да отиде с него. Че жените щели да вземат още един. Аз може да отида.

— Давай... пробвай — обясни Дънкан. — Ако не ти хареса там, не си длъжна да останеш.

— Мога да отида, но да не остана, така ли?

— Ан и Марла няма да те карат да оставаш, ако не си щастлива.

— Различно е. Всичко е толкова различно.

— Не плачи — прошепна Тоня. — Всичко ще бъде наред. Пийни си безалкохолна бира.

Петра послушно вдигна чашата и отпи. След това се разсмя и избърса сълзите.

— Гъделичка.

— От мехурчетата е.

— Никога досега не бях пила мехурчета. Поне не помня. Толкова много неща от преди са неясни или смесени. Есми каза, че трябва да се върнем.

— Есми ли?

— Тя си тръгна, с бебето си, и взе две от малките деца. Каза, че трябва да се върнем, иначе ще бъдем прокълнати. Никой обаче не искаше да тръгне с нея. Замина и каза, че се връща на свещената земя, в свещената долина. И Джеръм си тръгна. Взел разни неща от мястото, на което живеел, и заминал. Каза, че мога да тръгна с него, но аз не исках. Хубаво е да си на топло и да имаш обувки и дрехи, които не ти драскат кожата, да ядеш пица и да пиеш бира. Каквото беше преди е неясно, трудно и аз бях уплашена, гладна и ми беше студено.

— Добре. — Дънкан постави ново парче пица в чинията ѝ. — Сега започва от този момент.

— Сега започва от този момент — прошепна тя и му се усмихна.

Изяде и второто парче и тъй като бирата не беше много, Тоня ѝ наля сок.

— Много съм ви благодарна за храната и напитките. Трябва да се връщам. Ще се тревожат и ще се питат къде съм. — Тя стана и се поколеба. — Ако не отида с Кларънс и Миранда при жените, а остана с Мина и бебето ѝ, ще продължите ли да говорите с мен?

— Разбира се. Ще се виждаме в училище, а ти можеш да излизаш с нас.

— Не знам как да ходя на училище.

— Не се притеснявай, ще наваксаш. Ще те изпратя.

Петра излезе с Тоня, след това спря и се обърна към Дънкан.

— Трудно ми е да разговарям с онези, които не познавам. Приятно е, но е трудно. Ти уби мъжете с меч си и проклятието си — дарбата — поправи се бързо тя и се изчерви. — Знам, че щяха да ми отнемат живота. Учили са ни, че божественото не позволява никога да вдигаме ръка срещу друг, никога да не посягаме към оръжие, дори когато ни отнемат живота или живота на друг. Това е най-големият грях. Само че аз се страхувах да умра. Много се страхувах.

— Да стоиш просто така и да не помогнеш на друг? Мен са ме учили, че тогава си страхливец, и ако не е грях, то това е слабост.

— Значи ти не си слаб.

Той седна замислен, докато Тоня я изпращаше. Остана замислен и когато сестра му се върна. Тоня се зае с чиниите веднага, без да настоява да ѝ помогне. Искаше ръцете ѝ да са заети, това бе нейният начин да мисли, реши той.

— Можех да съм на нейното място — заяви тя.

— Няма начин.

Тоня обаче поклати глава.

— Тя е приблизително колкото нас, може би малко по-малка. Трудно е да се каже, но сме горе-долу на една възраст. Ако не беше мама, ако тя нямаше Джона и Рейчъл да ѝ помагат да ни изведе всички от Ню Йорк, ако не бяха срещнали Арлис и Чък и Фред и...

— Много „ако“, все неща, които не са се случили.

— Това „ако“ е за неща, които не са се случили. Искам да кажа, че е можело да бъда отведена на такова място, да бъда принудена да живея така, да ми промият мозъка... защото е имало такава възможност, нали? Да ми промият мозъка дотам, че да си мисля, че съм едно нищо. Просто нищо, което да се използва за правене на бебета и да обожествявам някакъв кретен, който дрънка небивалици за божественото. И щях да си стоя там, докато някой...

— Изрод е думата, която търсиш. Мама я няма, така че можеш да го кажеш. Някой болен, извратен изрод.

— Да, докато някой болен, извратен изрод не ме изнасили. Защото е било точно това. И щях да вярвам, че онова в мен е зло, също като нея.

— Тук вече грешиш. — Тогава той стана и се зае да бърше чиниите, които тя беше измила. — Ти никога нямаше да бъдеш като нея, защото си силна и умна и щеше да сриташ извратеняка в топките преди да те изнасили.

Той ѝ помагаше да се почувства по-добре и тя се усмихна.

— Аз пък си мислех, че имам нужда от теб, за да чупиш ръце и да размазваш глави заради мен.

— Не съм казал, че имаш нужда от мен, казах, че това ще направя. Ти никога нямаше да си като нея. Нищо и никой не може да те накара да станеш като нея. Може би, ако тя остане, ако си позволи, ще се превърне в човека, който трябва да бъде.

— Радвам се, че не го спасихме. Въпросния Хавиер — уточни Тоня. — Знам, че не бива, че това е против всичко, на което са ни учили, но съм доволна, че Воините са го завлекли някъде преди да го спасим. Ако го бяхме измъкнали оттам, ако той беше тук, тя нямаше да има шанс да направи нищо. Нито един от тях нямаше да има шанс.

Дънкан разбра, че разговорът с Петра беше разстроил сестра му много повече отколкото него.

— Знам, че има — как се нарича — школа на мисленето. Някои я следват, занимават се с това какъв е смисълът на нещата, съдбата, орисията и разни подобни глупости, но това не е за мен.

Той махна с ръка.

— Хората правят така, че нещата да се случват по един или друг начин. Дори да не знам, че това не е за мен, бих казал, че не ни е било писано да го спасим. Писано е било да спасим хлапета като Кларънс, Миранда, като нея.

Тоня не беше убедена.

— Писано или не, това сме направили.

— Трябва да кажем на Рейчъл — също и на мама, но на Рейчъл като лекар — за онази работа със секса.

— Почти съм сигурна, че добър лекар като Рейчъл знае. Още повече че едно от момичетата, и то на наша възраст, е бременно. В доста напреднала бременност ми се стори.

— Господи...

— Ти си прав. Ще кажем на Рейчъл. Можем да отскочим сега до нея.

— Това е момичешки въпрос. — А за този ден момичешките приказки му бяха повече от достатъчни. Дори за цяла година.

— Момичешко ли? — озъби се подигравателно родената феминистка.

— Ти си момиче и тъй като въпросът засяга момичетата, значи е момичешки. Мен и без това ме чака тъпото есе.

Когато обаче се качи в стаята си, Дънкан се просна на леглото и се загледа в тавана. Замисли се за гърдите на Кас. Замисли се за златната коса на Петра.

Замисли се също така, както често се случваше, за онова високо, слабо момиче с къса тъмна коса и буреносни облачни очи.

Не се запита дали е истинска. Беше я виждал в мислите си, в сънищата, твърде често, за да вярва в друго.

Питаше се обаче къде, по дяволите, е тя.

[1] Кожно заболяване, причинено от гъбички. — Б.пр. ↑

[2] Силно заразна бактериална инфекция при децата, която се проявява под формата на рани и мехури около носа и устата. — Б.пр. ↑

12.

През пролетта Фалън вече държеше уверено меча. Малик я поваляше, обезоръжаваше я и метафорично ѝ отрязваше главата по-често, отколкото ѝ се искаше, но тя си напомняше, че той е имал векове, в които да се упражнява, а тя едва месеци.

Пролетта означаваше засаждане, нов живот и тя намираще спокойствие в познатото. Докато обработваше почвата знаеше, че семейството ѝ прави същото. Не ѝ бяха нужни уроците по математика, с които я тормозеше Малик, за да пресметне, че е минала една четвърт от времето ѝ за обучение.

Малик я учеше на основни неща — математика, история, литература и практическата страна на стратегии и чертаене на карти. Когато стигнаха до инженерните науки и механиката, тя се почувства горда, щом видя изненадата му от онова, което вече знаеше.

Та нали беше помагала на баща си да строи, беше се научила как работят машините, как да ги поправа, дори да ги прави от намерени части.

Той я тласкаше все по-напред и по-упорито в уроците по магия, даваше ѝ много повече от майка ѝ и тях тя приемаше с готовност. Колкото повече научаваше, толкова повече се разтваряше, толкова повече светлина се разгръщаше в нея.

Кристалът, който той ѝ беше подарил като бебе, все още оставаше мътен.

Уменията ѝ в стрелбата с лък ставаха по-добри — може би и заради желанието да достигне Мик и дори да го надмине.

Докато се затопляше и листата започваха да зеленееят, той ѝ позволи да посети елфския лагер, жилищата на феите, бърлогата на превръщенците. Тя им носеше храна за подарък, амулети и лечебни мазила. Приемаше посещенията си като награда за напредъка, който постигаше, кратко откъсване от задълженията и учението.

Тя научи за други култури, ритуали, вярвания, история. Макар да обичаше от време на време да разговаря с момичетата, бе по-

привлечена от момчетата, с техните състезания и надбягвания, и по-възрастните, които говореха за лов и битки.

Веднъж, докато тичаше в гората с младите елфи и се упражняваше да се катери по дърветата с младо момиче елф, не по-голямо от Итън, момичето падна, когато клонът под нея се счупи.

Тупна тежко върху дясната си ръка. Замаяна, тя изплака, но когато другите дотичаха и я обърнаха, изкрещя от болка.

— Багър, доведи майка й — нареди Мик. — Бързо! Мисля, че ръката й е счупена. Всичко е наред, Туила. Всичко ще бъде наред. — Той приглади назад гъстата й черна коса и откри преbledняло лице под кафявата кожа. Кръв се процеждаше от драскотините на челото и скулата.

— Мама! — изкрещя отново тя.

— Ще те заведе при майка ти. Просто ще те вдигна и...

— Недей. — Макар да знаеше, че елфите си имат свои начини на лечение и че момиченцето имаше нужда от майка си, Фалън пристъпи напред. — Не я местете. Може да се е наранила другаде.

Фалън коленичи и постави ръка на рамото на хлипащото дете.

Сълзи като течено стъкло се стичаха по бузите на момичето.

— Искам мама.

— Знаем. Тя идва. Виждаш ли ме, Туила?

Тя шепнеше, докато движеше длани над момичето. Глава, гърло, сърце, горната част на тялото, крайници.

— Виждаш ли ме? — попита отново, без да откъсва очи от очите на Туила. Тези тъмни, изпълнени с болка очи, трогнаха Фалън.

Тя бавно отпусна онова, което се надигаше в нея.

— Виждаш ли ме? — попита пак, докато наблюдаваше как очите се замъгляват.

— Виждам те.

— Чуваш ли ме, Туила? Чуваш ли гласа ми? Чуваш ли как бие сърцето ми? Усецаш ли как онова, което живее в мен, се размърдва и надига?

— Чувам те.

Фалън не обърна внимание на шума от тичащи крака, на уплашения вик и съсредоточи всичко, което притежаваше, към момичето.

Бащата на Мик, застанал зад нея, стисна ръката на майката на Туила.

— Чакай. Чакай. Вестителката е с нея.

— Аз ще бъда в теб, ти ще бъдеш в мен. Костите ти са все още меки и счупването е чисто. Аз съм в теб, ти си в мен. Споделяме болката и тя намалява. Така. Гледай мен, само мен.

Фалън постави ръка върху счупването и се остави на знанията.

— С мен, Туила. Бързо.

Пое в ръка счупената кост, стисна. Усети как дъхът ѝ секва в мига, в който секна и дъхът на момичето, двете споделиха мига на болка. Очите на Туила се разшириха от шока, зениците ѝ се свиха като точици, след това отново се разшириха, а очите ѝ се затвориха с въздишка и тихо скимтене.

Потече нова сълза.

— Сега си добре. Тя е добре. — Докато силата все още бълбукаше в нея, Фалън се отдръпна назад. Как бе възможно да се чувства толкова силна, питаше се тя покрай призрачната болка в ръката и стомахът, който заплашваше да се надигне.

— Беше ръката ѝ — успя да изрече тя, когато се надигна. — Останалото са само натъртени места и одрасквания. Тя е добре.

Майката се втурна напред с вик, пое Туила в ръце и обсипа с целувки косата и лицето ѝ. Докато прегръщаше дъщеря си, протегна ръка към Фалън.

— Благодаря ти.

— Няма защо. — Тя се обърна към бащата на Мик. Приемаше Томас като плашило, защото беше висок и слаб, с гъста пшениченоруса коса, която носеше на неподдържана опашка.

В този момент го виждаше размазан.

— Клонът се счупи. Така ръката ѝ се изви, когато падна върху нея.

— Вземи. — Той ѝ подаде манерка. — Пийни вода.

Усети, че гърлото ѝ гори от жажда, и започна да пие на едри глътки, но той отпусна ръка върху манерката.

— Бавно. Пий бавно.

Тя го послуша и светът се проясни, успокои се.

— Няма да забравим грижите ти за едно от децата ни. — Той я докосна по ръката, когато тя понечи да махне. — Грижата за другите е

най-важна. Ще приберем Туила в лагера, а Мик ще те изпрати до вас. Мик?

— Добре, господине.

Томас се обърна и пое на ръце Туила.

— Няма да забравим — повтори той и понесе момичето, докато майка ѝ я галеше по косата.

Останалите потеглиха след тях.

— Не знаех, че можеш да правиш това.

Нито пък аз, помисли си Фалън.

Когато се върна в къщата, завари Малик да събира мед, задача — въпреки че понякога пчелите го жилеха — която му беше много приятна. Беше си сложил широкопола шапка с мрежа и ръкавици. Тя забеляза последния пушек, който той бе призовал, за да прогони пчелите, които не бяха излезли, докато вадеше рамките и пъхаше резервните.

Постави рамката в кофа, обърна се и я видя.

— Пчелите ни са произвели много мед.

Точно както му беше показала тя, той тръгна с кофата към оранжерията — не остана навън, тъй като миризмата на мед щеше да привлече пчели.

Тя вървеше с него, усети мирис на пръст и растеж.

— Нещо се случи.

Той я погледна бързо, остро, но изражението ѝ го накара да се отпусне отново. Посегна за нож, затопли го и започна да отделя восъчната пита.

— Какво се случи?

— Едно от момичетата — казва се Туила, на пет или шест, струва ми се, падна. Катереше се по дърво и един клон се счупи. Падна тежко и ръката ѝ... Както и да е, ръката ѝ се счупи.

Той спря работа и загрижеността му се върна.

— Имат ли нужда от помощта ни?

— Не, аз... аз я излекувах. Оправих ръката ѝ.

Той кимна, продължи да работи и да разделя мед, прополис и восък. Всичко можеше да бъде използвано.

— Как?

Фалън посегна към нов буркан за прополис.

— Просто знаех как. Беше повече, отколкото съм правила преди. Никога не бях лекувала счупена кост. А тя беше много уплашена и я болеше. Плачеше за майка си, затова трябваше първо да я успокоя. Въведох я в транс, съвсем лек. Никога не бях правила подобно нещо, Малик, но знаех как става. Не се наложи да мисля или да се чудя.

— Постъпила си мъдро. Толкова малко дете не може да се успокои само.

— Направих каквото знаех и каквото ме е учила мама. Как търсиш наранявания с ума си, с вътрешната си светлина. Беше само ръката, почти. И беше като пропукване — не назъбено, чисто. Слях се с нея. При незначителни наранявания не се налага. Просто...

— Просто изплува — заяви той и продължи да работи.

— Да, появява се. Но за да заздравее кост, е нужно повече. Мисля, че мина бързо, защото бях там, защото беше прясно счупване, а тя е толкова малка. Заболя я.

— Ти сподели ли болката с нея?

— Беше само за секунда. — Никога нямаше да забрави тази секунда. — Костта се намести толкова бързо, само секунда от огън и болка, а след това тя се оправи.

— Ами ти?

— Почувствах се странно. Силна бях, но усетих странно чувство и всичко ми беше размазано. Бях много жадна. Томас ми даде вода и отведоха Туила у дома.

— Справила си се добре. Научила си се.

— Какво съм научила?

— Понякога мислиш, планираш, преценяваш. Друг път чувстваш и действаш. Винаги, абсолютно винаги имай доверие в онова, което е вътре в теб. Довери се на себе си. Справила си се добре.

На следващата сутрин Фалън откри дарове на прага. Малка торбичка сол, още една със захар — и двете безценни — и малко бурканче черен пипер, което бе най-ценното от всичко.

Всичко това беше подредено в красива плетена кошница и поръсено с цветчета.

Когато я вдигна, тя видя Туила и майка ѝ. Жената плесна леко детето по дупето и го прати да върви напред.

— Дойдох, за да ти благодаря.

— Няма защо.

— Направих това за теб.

Тя вдигна корона от цветя, в която бяха преплетени розови пъпки и бели маргарити като звездички.

— Много е красива. — Фалън я прие и накара момиченцето да се усмихне, когато си я сложи на главата.

— Много си красива. Като принцеса, но мама разправя, че си кралица.

— Не съм...

— Аз бях в твоята светлина — усмихна ѝ се Туила. — Тя беше толкова ярка и топла, нищо не ме болеше и вече не се страхувах.

Фалън се отпусна на колене.

— И аз бях в твоята светлина. Беше мека и красива, също като цветята.

Туила се изкиска, след това обви с ръце врата на Фалън, а сетне хукна при майка си.

Малик беше доволен от нея, затова ѝ позволи да посвети допълнителен час на задачата си. Тя излезе сама, убедена, че когато е с Мик, дори с Фоя Бан и Тайбше, конят става неуловим.

Трябваше обаче да признае, че и преди бе излизала сама, със същия резултат.

Бе напреднала много — и със заклинанията, и с учебния материал, и в стрелбата с лък, и в упражненията с меч. Беше усъвършенствала баланса на една ръка в езерото, както и на земята.

Затова пък нямаше никакъв напредък в търсенето на Лоях.

През зимата си повтаряше, че трябва да изчака, докато снегът се разтопи. Тогава щеше да го открие.

В първите дни на пролетта си каза, че ще го открие, когато листакът отново стане гъст.

Но независимо дали беше зима или пролет, сама или с придружители, тя не откри и следа от него.

Този ден, както и много други, тя потегли като избра посоката наслуки. Утешаваше се с мисълта, че дори да не открие коня, дните стават по-дълги и се затопля. В гората бяха нацъфтели цветя. Тя откъсна някои, други изкорени — не само заради магическите и медицинските свойства, с тях къщата заприличваше на дома ѝ.

Направи така, че светлината ѝ затанцува над стръкчетата момина сълза, направи я по-силна, когато малките звънчета звъннаха. Нежната, красива музика привлече сини и жълти пеперуди.

Магията, както я беше научила майка ѝ, трябва да носи радост, където е възможно.

А звънтенето на цветните камбанки, трепкащите пъстри крилца ѝ донесоха радост.

Тя чу шумолене и се усмихна. След това долетя тежка стъпка и пръхтенето, което единствено кон би изпуснал.

За момент се заблуди и сърцето ѝ подскочи диво.

— Стига с твоите глупости, Мик. Да не би да си въобразяваш, че не знам разликата между кон и елф смешник, който се опитва да ме измами.

— Стига де, шегичката си я биваше! — Той направи циганско колело от скривалището си сред шубрака, скочи на крака и ѝ се усмихна широко. — Бяхме излезли на лов — тази вечер ще се наядем като крале — и забелязах следите ти.

— Не съм се опитвала да ги скрия.

— Няма значение. Мога да проследя всичко и всеки.

— Наистина ли? Седмици наред излизаш с мен, но така и не проследи коня.

— Това е различно. Лоях няма следи и през повечето време е невидим.

— Сега вече си измисляш.

— Най-вероятно не е наоколо. — Мик скочи върху един камък и потъна в него до кръста. — Чувал съм, че живее на планинската поляна, където е вечно лято.

— Дори не те бива да си измисляш.

Той изскочи от камъка и увисна на клона на едно дърво.

— Че къде си чула и видяла кон да живее в гората като сърна или мечка?

— Малик казва, че е тук, а Малик не лъже.

— Тук е един ден в годината. Може да е затова — заяви Мик и скочи на земята. Двамата тръгнаха отново.

— Може би единствено на лятното слънцестоене. То приближава. Защо просто не направиш заклинание или нещо такова?

— Как можах да не се сетя — подметна саркастично тя. — Между другото, мина ми през ума, но не това е начинът. Не намерих Тайбше и Фоя Бан със заклинания.

— Ти си тази, която примира за баня.

Тя се канеше да му се озъби, когато изведнъж прозря истината.

— Вече не е това. А и Малик изобщо не е имал това предвид. Просто го използва, за да ми възложи задачите. А сега вече банята е без значение за мен.

— Какво тогава? Вече си имаш кон, при това хубав.

— Грейс е страхотна. Това обаче е различно, това е...

Осени я прозрение. Тя спря и се обърна.

— Съществуват три духа. Те са чисти и мощни. Те са едно, същевременно отделни. Сами избират на кого да посветят верността и предаността си и от кого да се пазят. Има ли вяра, има ли кураж, има ли състрадание? И те са едно и същевременно отделни.

— Когато трите духа се слоят, когато трите духа се обединят с Вестителката, те се превръщат в горещ, огнен меч, който ще поразии мрака, в ярко, блестящо огледало, което ще върне светлината.

Мик мълча известно време.

— Добре. Само че ставаш много странна, когато говориш по този начин.

Видението избледня, но я остави настръхнала.

— Чувствам се много странно, когато говоря по този начин, но е истина. Има и още. Те са три, също като Малик и неговите символи. Мъдростта на бухала, ловкостта на вълка и героизма на коня.

— А твоето място какво е?

— Аз имам нужда от тях. — Докато го казваше, го почувства. Отпусна пръсти върху ръката на Мик. — Бавно — прошепна тя.

Тя закриволичи между дърветата и усети, че Мик е доловил мириса, също като нея. Беше мирисът на цветя, на кон и на кожа.

Той бе застанал не на ливадата с вечно лято, а на малка полянка. Цветен килим скриваше земята.

Беше минавала оттук безброй пъти, а никога не бе виждала килима от цветя. Сега пред нея стоеше великолепен бял жребец с дълбоки зелени очи, а гривата му трептеше при всеки порив на летния ветреца.

Седлото беше от злато, точно както ѝ беше казал Малик, но не от твърд, тежък метал, както си беше представяла. Тя видя — и подуши — меката, гъвкава кожа, както и отблясъците от ярките стремена.

— Мама му стара — ахна Мик. — Той бил истински. И е огромен. Не съм си представял, че е толкова голям. Поне два метра.

Фалън веднага прецени.

— Два и двайсет. — И най-вероятно, помисли си тя, тежи повече от четиристотин и петдесет килограма. Лоях. Тя се опита да се поклони. — Аз съм Фалън Суифт. Малик магьосникът ми възложи три задачи. Първата беше да намеря Тайбше, белия бухал, и неговата златна ябълка. Втората беше да намеря Фоя Бан, белия вълк със златния нашийник. Последната бе да открия теб, великолепия Лоях, и златното му седло.

Тя понечи на направи крачка напред, но Мик стисна ръката ѝ.

— Почакай. Ако те връхлети...

— Защо да го прави? Аз не съм му враг.

Когато тя излезе на поляната, Лоях замахна с дългата си опашка и пристъпи на огромните си крака. Вдигна се на задните, а предните биеха въздуха.

Мик се хвърли напред като светкавица, дръпна Фалън назад, застана между нея и мощните копита.

— Опитай се да го нараниш, само се опитай! Ще си имаш работа с мен.

Земята се разтресе, когато Лоях спусна предните крака. Фалън бе готова да се закълне, че дърветата потрепериха.

Конят вдигна десния си преден крак, наклони се наляво.

— Той е ранен. Всичко е наред, Мик, всичко е наред. — Тя се шмугна покрай него. — Мога да ти помогна. Позволи ми да погледна какво не е наред. Нека ти помогна.

— По дяволите, Фалън, той ще те смаже като буболечка.

— Не, няма. Защото той ме вижда и ме чува. — Тя погледна в очите на Лоях, докато отпускате ръка на крака му. — Освен това той ме познава. Позволи ми да погледна. Позволи ми да помогна. Показа се пред мен, за да мога да го сторя.

Тя вдигна предния крак и прокара внимателно ръка по него.

— Не усещам навяхване. А, ето — прошепна тя, докато оглеждаше копитото. — Забил се е камък. Голям е. Сигурно го боли на

всяка крачка.

Вгледа се в дълбоките зелени очи.

— Мога да го оправя. Ти ме виждаш — рече тя, докато вадеше бавно ножа. — Знаеш, че никога не бих те наранила.

— Фалън.

— Всичко е наред. Имай ми доверие... Ти също, Мик. Трябва да стоиш напълно неподвижно. Ще извадя камъка. Искам да го извадя, без да те нараня, затова трябва да стоиш неподвижно. Мястото е натъртено, така че може малко да боли. Съвсем малко.

Тя си пое дъх, след това още веднъж, накрая много внимателно подпъкна върха на ножа под камъка.

— Набил си го дълбоко. Извинявай, че те боли. Почти успях. Стой мирно, стой мирно, само още минутка.

Налагаше се да натиска повече, отколкото искаше, но успя да разхлаби камъка и да го извади внимателно. Подхвърли го на Мик.

— Само още малко — гукеше тя, докато галеше крака и прибираще ножа обратно в канията, за да освободи другата си ръка.

Постави я над раненото копито, успокои го.

— Ако дойдеш с мен, ще ти сложа мехлем, от който ще се почувстваш още по-добре. Не е нужно да оставаш. Мога да помоля Мик да изтича обратно и...

— Фалън.

— Всичко е наред. Можеш да отидеш и да се върнеш за нула време. Малик ще знае какво да ти даде.

— Фалън — повика я отново той и тя долови нетърпението му, обърна се.

Видя сянката на Тайбше над земята преди да си избере клон, на който да кацне. Видя как Фоя Бан излиза от сенките.

— Те са заедно. Заедно са. — Изпълнена с радост, тя погали с ръка крака на Лоях. Усети трепета му, усети как се стягат силните мускули и инстинктивно отстъпи назад.

Двамата с Мик наблюдаваха с почуда как сребърният рог израства на едрата глава. Когато конят отново се изправи на задните си крака, се разпериха сребърни крила.

— Леле, мили боже. Мамка му! Това не е кон.

— Аликорн е. — Фалън въздъхна, обзета от страхопочитание. — Този вид се нарича аликорн. И е мой. Той е мой, както аз съм негова.

Както е на Тайбше и на Фоя Бан и те са негови. Ние сме едно.

Тя посочи към небето и цветът заблестя, разпространи се. Радост, помисли си отново тя. Разсмя се, когато остави своя цвят да се слее с десетки дъги.

Стисна бялата грива, за да се метне на златното седло.

— Той... той няма юзди — заекна Мик.

— Ние нямаме нужда от тях. Искаш ли да те върнем обратно?

— Предпочитам да повървя. Тук долу ми е добре. Никой няма да ми повярва.

— Кажи им да гледат нагоре.

Разсмя се и вдигна ръце нагоре. Лоях се изправи с подскок и следвана от бухала и вълка, тя се устреми нагоре към радостта.

Малик я наблюдаваше как се носи в яркото небе на белия кон. Прелитаща звезда, помисли си той, ярка, прекрасна.

Усети как сърцето му се свива, докато тя се гмуркаше и се издигаше, описваше кръгове и се въртеше. Магьосникът, отговорен за Вестителката, усети как душата му пее.

— Най-сетне се държи здраво — прошепна човекът.

Тя обаче протегна ръка за бухала, гмурна се надолу и кацна на трийсетина сантиметра от препускащия вълк.

Малик усети как гърлото му се свива пред красотата и мощта, която се излъчваше от тях.

— Открих го! Ти не ми каза, че е аликорн.

— Не беше моя работа да ти казвам. Лоях сам избира пред кого да разкрие истинската си природа.

— Точно така. Мик за малко да напълни гащите. — Все още засмяна, тя погали Лоях по врата. — Толкова е красив. Само че има нужда от мехлем. На предното копито се беше забил камък. Извадих го и успокоих натъртеното място, но раната беше дълбока и той има нужда от повече грижи.

— Ще се погрижим за него.

— Знам какво са за мен, какво сме едни за други.

— В противен случай никога нямаше да ти позволи да го откриеш.

— Трябва да направим пристройка към обора, за да се чувства добре, когато реши, че иска да остане.

Тя прехвърли крак и се спусна на земята — скочи от доста високо — весело, с лекота.

— Добре.

— Но не обор. Просто навес. На него няма да му бъде приятно да стои затворен. Просто навес и слама, вода. Трябва да може да идва и да си отива когато пожелае.

Тайбше отлетя на близко дърво, Фалън погали вълка преди да пристъпи до главата на Лоях.

— Сега вече разбирам. Грейс е моя, но не е създадена за война. Той обаче е създаден за мен, за тази цел. Как само ми се иска да можеше просто да лети или тича, да си живее безгрижно. — Тя притисна лицето си към коня. — Искане ми се с всички ни да беше така. Само че не можем да си го позволим, нали?

— Предстоят битки. Но не и днес.

— Не и днес. — Тя отстъпи назад. — Отивам да донеса мехлем.

— Не каза нищо за най-голямото си желание.

— Нали току-що казах, че ми се иска всички да можехме да живеем безгрижно.

— Говоря за банята.

Тя го погледна, след това се разсмя.

— Съвсем забравих за нея. Това не означава, че не я искам. Бяхме сключили сделка. Ще ни трябват материали. Само че Лоях има нужда от мехлема. И от ябълка.

Малик остана при коня, бухала и вълка под небето, все още озарено от цветове. Наблюдаваше как момичето, което щеше да изпрати на война, влиза в къщата.

Усети как го сграбчва дива гордост и му прилошава от страх.

13.

В един слънчев ден през юни Фалън повали Малик по задник.

Въпреки че уменията ѝ с меч се подобряваха забележително, това изненада и двамата. Малик седеше на земята, останал без дъх, мечът до него, където беше паднал, след като се изплъзна от ръката му под силата на нейния удар. Фалън стоеше, разкрячена, стиснала с две ръце ефеса, и се олюля назад, готова за нов удар.

Дишаше накъсано, лицето ѝ беше окъпано в пот. Отпусна меча. След това го вдигна отново с другата ръка към синьото небе и извика възторжено. Затанцува.

— Да, да, да! Най-сетне! — Тя разтърси рамене, след това дупе, стиснала меча, докато изпълняваше нещо като пирует.

— И както си застанала с гръб към мен, докато изпълняваш глупавия си танц, мога да те убия поне шест пъти.

— О, остави ме да се порадвам. Нека се насладя на победата! — След това спря и избърса потта с opakото на китката. — Нали не ме остави да те поваля? Нали?

Той осъзна засрамено, че много му се иска да каже, че го е направил нарочно. Момичето, което бе дошло при него и ожесточено, и опърничаво, бе наранило колкото гордостта, толкова и задника му. Но това беше по-глупаво от танца ѝ. Истината бе, че тринайсетгодишно момиче го беше победило (този път), но победата беше и негова.

— Не съм. Какъв е смисълът?

Тя извика доволно отново, потанцува още малко, след това размърда рамене. Стегна се. Подсмихна се.

— Хайде пак.

— Когато човек се държи дръзко по време на битка, губи.

— Чувствам се дръзка и ще те поваля отново.

Той се изправи и замърмори.

— *Nidwyfyn credo hynny.*

Както бе ухилена, тя отново стисна меча с две ръце.

— *Lyn gwybod.*

Малик отметна коса назад и зае поза. След това спря и я зяпна.

— Какво каза?

— Казах, че ще те победея, отново.

— Не, след това.

— Ти каза, че не мислиш, че ще стане... и го каза кисело. А пък аз ти казах, че знам. Знам, че ще успея. Готова съм.

— Аз ти говорех на уелски.

— Какво?

Той отпусна меча и пристъпи към нея.

— *Ydych chi'n deal?*

Тя остана загледана в него за момент, след това изпусна сдържания дъх.

— *Gwnaf.* — Да. — Как? — попита тя. — Разбирам думите, но не разбирам как стана така, че ги разбирам.

— *An dtuigeanntu?*

— *Ta.* Същият въпрос, същият отговор, но този път на ирландски. Откъде знам, че това е ирландски?

— *Come ti chiami?*

— Не разбирам това, не знам какво означава.

— Попитах те как се казваш на италиански. И това ще стане.

— Кое? Това е лудост. — Обзе я паника. Как бе възможно да знае онова, което не знаеше? — Не съм учила тези езици, нито уелски, нито ирландски. Как така ирландски се оказва език? Откъде знам, че е език? И откъде знам, че когато мърмориш *damnar air* казваш „по дяволите“ на ирландски. Предполагах, че ругаеш на уелски, защото си роден в Уелс.

— Очевидно се налага да бъда по-внимателен с ругатните си.

— Това изобщо не е важното. Не разбирам откъде знам. Чакай, чакай. — Тя стисна очи и притисна ръка към главата си. — Шотландски галски, също има елементи.

— Те имат корен — обясни Малик. — Коренът е поникнал у теб.

— Как? Как е възможно да знам онова, което не знам и никога не съм знаела?

Той остави меча си, облегна се на него, човек, който е чакал цяло хилядолетие за момент като този.

— Ти си Вестителката, Фалън Суифт. Това е вътре в теб. Знанията, отговорите, дори способността ти да повалиш учителя си.

Да не би да си мислиш, че всички, които ще срещаш, всички приятели, всички врагове, ще говорят единствено английски? Онези, които водиш, онези, срещу които ще се биеш, онези, които ще защитаваш? Трябва да ги разбираш, а и те теб. Езикът представлява мисли, вложени в думи, това е.

Той рядко я докосваше, но сега отпусна ръка на рамото ѝ.

— Това е поредната победа за теб. Не очаквах да настъпи толкова бързо. За това можеш да благодариш единствено на себе си, не на мен.

Думите нахлуха в главата ѝ, многобройни, също като пчели, които строят кошер.

— Не мога да мисля. Всичко се обърка в главата ми.

— Успокой ума си. Знанието е колкото благословия, толкова и сила, толкова и оръжие. Засега, докато корените напират, приеми благословията. Сега вече можеш да ме ругаеш на няколко езика.

Това я накара да се усмихне едва-едва и усмивката изтласка напирещата паника.

— Понякога имам чувството, че ще бъда готова. Ще знам какво да направя, как да го направя. Друг път... просто искам да си отида вкъщи.

Толкова много, помисли си Малик, за едно малко момиче в слънчев следобед. Беше се посветил да обучава и защитава, но това бе нищо без грижовност.

— Чуваш ли жуженето на пчелите? Виждаш ли как избуява градината, която засадихме. Можеш да подушиш пръстта, всичко, което расте. Усещаш ли въздуха около себе си, затоплен от слънцето? Вслушвай се, чувствай, вгледай се. По-дълбоко.

С ръка на рамото ѝ, той замахна с другата. И двамата застанаха на хълма, където бе стояла майка ѝ преди много години. Виждаше фермата в ниското.

Майка ѝ прибира прането. Чаршафи, които са трепкали под поривите на вятъра. Итън хвърля червена топка, за да я преследват кучетата. Смехът му звънти. Травис се опитва да ходи на ръце, докато Колин му се подиграва. Подхвърлят си закачки, толкова нормални, толкова истински.

Баща ѝ крачи след майка ѝ, за да я прегърне, да я завърти, да я целуне. Любовта, истинска, каквато я познаваше, прониза сърцето ѝ.

Пчелите жужаха, в градината се усещаше мирис на пръст и свежи растения. Слънцето топлеше въздуха.

— Времето ще мине — каза ѝ Малик. — Няма да се върнеш същата, каквато беше, когато замина, но ще се върнеш.

Ръкавите на ризата на баща ѝ бяха навити до лактите. Силният, щастлив смях на Итън се понесе, докато кучетата тичаха след топката. Чаршафите се издуваха зад гърба на майка ѝ. Лицето на Травис беше поруменяло от усилие, докато ходеше на ръце, а Колин го обикаляше в кръгчета.

Господи, боже господи, част от нея, най-дълбокото кътче в сърцето ѝ искаше да избяга, да хукне към тях. Останалата част обаче, онова, което знаеше в кръвта, я спираше.

— Как ще се върна?

— По-силна.

— Може ли да се върна по този начин отново? Просто да ги видя за минутка?

— Когато се научиш как.

— Значи ще се науча как.

Ето че братята ѝ се сборичкаха, а след тях и кучетата. Майка ѝ внесе прането вътре, баща ѝ вдигна червената топка и я хвърли, така че момчетата и кучетата хукнаха след нея.

Фалън стоеше на сечището, чуваше пчелите, усещаше аромата на градината, усещаше слънцето.

— Благодаря ти.

— Победите трябва да се награждават. — Той отстъпи крачка настрани.

— Добре, вдигай меча, защото искам реванш.

В най-дългия ден, когато слънцето беше в зенита си, Фалън описа кръга. С меча си, вътре в кръга, тя нарисова пентаграма и на всеки от върховете ѝ постави свещ. Запали ги.

Беше донесла слънчогледи и продукти от градината, прясно набрани подправки, хладна вода от потока.

Тя призова бога на огъня, отправи благодарност към светлината му. Благодарни на богинята за плодородието, с което бе дарила земята.

Малик я наблюдаваше как изпълнява ритуала и се замисли за Сауин, когато видя как се надигат силите ѝ.

Видя ги и сега, когато тя вдигна меча, докато косата ѝ, подстригана късо, трептеше с всяко нейно движение.

— Мечът му ще пламне. Той е кръв от моята кръв. Моят меч поема огън от боговете. Аз съм кост от техните кости. Моя светлина, негова светлина, тяхна светлина, наша светлина ще порази мрака. Мой живот, негов живот, техен живот, наш живот, съединете се за тази цел. Слънцето ще изгрее и залезе, ще изгрее и залезе. Земята ще разцъфне и ще си даде почивка, ще разцъфне и ще си даде почивка. Магията ще се разбуди и повече няма да заспи. Времето за сън отмина и тук аз полагам клетва. В този ден, в този час, под слънцето, сред цветята, аз съм твоя слугиня, аз съм твое дете. Ще се изправя пред онова, което дойде при мен, кротко или диво. Ти, що изкова съдбата ми, запали пламъка в мен и срещу мрака се кълна да засияя, макар да отнеме десет хиляди дни. Давам онова, що искаш от мен. Както пожелаеш, тъй да бъде.

Тя отпусна меча, притихна. Не беше пребледняла както преди. Вече се виждаше воинът, в който щеше да се превърне, помисли си Малик.

— Сега вече не мога да се върна. — Тя говореше тихо, не като дете. — Изминах дълъг път, вече твърде много е в мен, за да се върна.

— Значи даде обет.

— Бях планирала да извърша ритуала, който мама прави за средата на лятото. Много е красив. Духовен, струва ми се, но е красив. След това обаче... направих избор. *J'ai fait un choix.*

Той изви вежди.

— Френски.

— *Parlo italiano anche.* Не го бях направила преди ритуала. Не мисля. Не е впечатляващ този път, но означава много.

— Така е. Трябва да затвориш кръга. След това, до края на деня си свободна.

Тя искаше това, но...

— Много е, но остава още много за учене. Имам нужда от още практика. Имам нужда от повече.

— Тогава ще работим. Тази вечер ще отидеш до огъня на открито. Празненствата осъществяват баланс между работата и

учението.

— Искам да отида. И ти трябва да дойдеш. Трябва — настоя тя, когато усети, че той си търси извинение. — Празненствата осъществяват баланс.

— Много мъдро.

Тя се усмихна.

— Чух го някъде.

Тази вечер, след като слънцето залезе над най-дългия ден, тя танцува около огъня на открито заедно с елфи и феи и група превръщеници. Товарът, че в идващите дни я чака работа и учение, се вдигна. За една нощ, една-единствена нощ, тя можеше да бъде най-обикновено момиче, отдало се на веселие.

Беше си сложила короната от цветя, която Туила ѝ беше подарила, а тя направи заклинание, за да удължи живота на цветята. Донесе като дар за домакините мед и ябълково масло, кекс, подсладен със стафида. Тъй като през месеците, прекарани с Малик, беше пораснала цели два сантиметра и половина, тя потърси елфа Джожо, на която се носеше славата, че можела да намери всичко, и поиска нови панталони. В замяна предложи гривна, която беше направила от кожа.

Докато димът се виеше, огънят пропукваше и барабаните биеха, тя седна при елф, която кърмеше бебето си. Преди Гибелта била студентка на разменни начала. За да се упражнява, Фалън проведе разговора с Орелана на френски.

— Хората от семейството, при което бях отседнала, бяха много мили. За Коледа се прибрах у дома и се върнах в Америка на втори януари. Никой не знаеше, не и по онова време какво е започнало. Нямахме представа, затова оставих нашите и заминах за Америка. Върнах се на училище и започнах да чувам, да виждам. Въпреки това никой не знаеше нищо. Бащата в американското семейство се разболя пръв. Докато той беше в болница, се разболя майката, след това Маги — момиче на моята възраст, дъщерята. Всичко стана толкова бързо, беше ужасно. В болницата имаше много болни, а колко измираха. Обадох се на нашите. Татко беше вече болен. Опитах се да се върна у

дома, но не можах да си купя билет. Отидох на летището, за да се опитам да замина, но се оказа, че цари истинска лудница.

Тя внимателно прехвърли бебето на другата си гърда.

— Болни хора, отчаяни хора, гневни хора. Блъскаха се, удряха, крещяха. Имаше полиция, войници с пушки. Избягах оттам. Трябваша ми часове, за да се добера до къщата, вече празна, и останах там. А колко много автомобили идваха и си отиваха, мнозина от хората в тях бяха болни. Отново се опитах да позвъня на семейството си, но не успях да се свържа. Повече не се чух с мама, нито с татко, нито с брат ми.

Фалън гледаше в огъня как червени и златни пламъци пропукват в горещото синьо огнище.

— Било е ужасно време, но още по-ужасно за хора като теб, които не са могли да се върнат при семейството си.

— Знам, че татко е починал. Той беше вече болен. Все още се надявам мама и брат ми да са оцелели. Бях толкова уплашена, докато стоях в празната къща. Страхувах се и защото усещах промяната в себе си.

— Елфската ти кръв.

— Да, тя ме плашеше. Какво бях аз? Защо се случваше с мен? Семейството живееше в тогавашните покрайнини. Знаеш ли какво е това?

— Да. Докато идвахме, Малик ми показа. Общности извън градовете.

Орелана кимна.

— И аз живеях в такава. Тихо място, за богати хора, с прекрасна голяма къща, но вътре в нея се чувствах самотна и уплашена. Отвън се чуваше стрелба, носеше се грозен смях. Също така виждах красиви светлини.

— Феи.

— Да. — Тя вдигна бебето на рамото си и го погали по гърба. — Онова в мен знаеше, че светлините са добри. Взех, каквото прецених, че ще ми трябва. Бях едва на деветнайсет. Дете, расло в удобства и спокойствие. Младо момиче и първото му пътуване до Америка, далече от дома. Добра студентка, която мечтае да стане модна дизайнерка. Модна — повтори Орелана през смях. — Взех каквото можех да нося в една раница и последвах светлините.

— Как дойде тук?

— Вътре в мен имаше нужда не само да следвам светлините, но да поема по този път, вместо по онзи, да завия насам, вместо натам. Дни наред оставях нуждата да ме води, също както ме насочваше да се слея с някое дърво или хълм, когато нещо лошо приближеше.

Тя погледна Фалън с усмивка, когато унасящото се в сън бебе се оригна.

— Научих се да не се страхувам от онова, което е в мен, а да го използвам. Щом виждах да кръжат врани, веднага се криех. Щом чуех шум от бой, отново се криех. Или пък бягах, колкото бързо може да бяга един елф, за да не ме заловят. Едни мъже обаче ме хванаха. Войници.

— Прибрали са те? Не знаех.

— Казаха, че щели да ми помогнат, да ме заведат на безопасно място. — Докато си припомняше, Орелана прегръщаше бебето и го люшкаше, за да го приспи. — Те ми дадоха храна и вода. Бях толкова уморена, толкова уплашена и гладна. Както обаче знаеш, елфите имат забележителен слух и могат да чуват и мисли, стига да са достатъчно високи. Така ги чух да говорят за затворените центрове, за лаборатории и тестове. Изолационни лагери, все стряскащи думи и мисли. Бях с още трима отзад в камиона, покрит с някаква плътна материя, за да не виждаме къде сме и къде ни водят.

— Не знаех, че си била в затворен център.

— Така и не стигнах там. Един от войниците мислеше много високо, искаше да говори с мен. Мин.

Фалън погледна елфа, който говореше с мъжете и подрусваше сънено дете на коленете си. Знаеше, че това е мъжът на Орелана, че родителите му са дошли в Америка от Виетнам. Не знаеше обаче, че е бил войник.

За да ръководи, помисли си тя, щеше да е нужно много повече от това да разбира думите на различни езици. Трябваше да научи и историите на онези, които изричаха думите.

— Какво ти каза?

— Мислеше: „Това не е помощ. Затвор е. Бъди готова“.

— И какво направи?

— Първо искам да ти кажа, че той беше добър войник, искаше да служи на страната си. Само че беше скрил истинската си същност от

онези, с които служеше. Той знаеше за какво става въпрос, защото бе виждал лагерите и центровете и знаеше какво ще му се случи. Какво се случва с другите. Някои от войниците постъпваха по същия начин и те се бяха съюзили. Някои от тях.

Тя замълча, за да намести бебето, освободи ръката си, взе чаша и отпи.

— „Бъди готова“, каза той с мисълта си и скоро след това камионът спря. Спря, защото една от съпротивата, чародейка, го накара да спре. Те направиха експлозия, не в камиона, наблизко. Последва още една. В настъпилото объркване Мин дойде, бърз като елф, пое малко момченце — превръщенец, на не повече от три, и каза на жената, която се грижеше за него и беше станала негова майка, да върви. Аз хванах за ръката момиченце с имунитет и го изтеглих навън. Бягахме сред дърветата, където чакаха други, за да ни помогнат. Така избягахме. Мин поведе ударите срещу един от лагерите, един от центровете. Заедно с Томас и други. Освободиха някои, имаше жертви и от двете страни. Дойдохме тук, за да си създадем живот. Нали познаваш момчето, Грегъри?

Фалън погледна към групата тийнейджъри, които се преструваха на отегчени.

— Да, разбира се. Превръща се във вълк.

— Той беше момченцето с мен в камиона. Дарла, въпреки че не е от Странните, живее с глутницата. Тя му е майка, все пак. Малкото момиче, с имунитета, е войник в съпротивата. От време на време ни праща съобщения.

— Красива история. Много силна.

— Важно е никога да не забравяш кой си и защо си тук. — Тя остави чашата и въздъхна доволно. — Не съм говорила на майчиния си език от години. Ти ми направи истински подарък.

— Това е първият ми разговор на френски, така че и за мен е дар. Радвам се, че Мин е до теб. Радвам се, че е бил войник и е искал да служи. Също така се радвам, че е разбрал на какво трябва да служи и е бил достатъчно смел, за да постъпи правилно.

— В онзи ден му бях много благодарна. Възхищавах се на куража му през следващите седмици, на способността му да води и да ни осигурява храна. Влюбих се в него в една пролетна нощ тук, точно

където сме седнали с теб сега, когато го заварих да пее на момиченце, сънувало кошмар.

Фалън познаваше светлината в очите на Орелана, когато поглеждаше Мин. Беше я виждала в собствената си майка към баща ѝ.

— Ето това е мъж, помислих си аз, който е готов да се бие, който е избрал правилното и рискува за него живота си. Това е мъж, който ще те закриля, който умее да успокои дете с песен. Мислила съм прекалено високо — засмя се тя. — Не се бях научила как да съм тиха, как да защитавам мислите си. Той ме чул. След това ме погледна и тъй като беше смел, ми позволи да чуя неговите. — Тя въздъхна. — Лита^[1] е време за любов и влюбени. Един ден ще вдигнеш очи и ще разбереш.

Тя погали Фалън по коляното.

— Сега обаче трябва да сложа бебето да спи.

Фалън остана да седи, загледана в огъня. Не бе сигурна дали за нея ще има време за любов и влюбване, дали притежава онова, което озарява по този начин очите.

Тя даде клетва. Баланс, мислеше тя, точно така. Танц около огъня в деня на лятното слънцестоене, хубава храна и приятелство. Първият ѝ разговор на френски. Но за да балансира това, тя бе научила, че Мин е бил войник, част от съпротивата. Той знаеше, ако на нея ѝ дотрябваше тази информация къде са били лагерите и центровете.

Може би все още бяха там.

Забеляза, че Малик се наслаждава на виното, но и обсъждаше нещо с Мин, който бе подал момиченцето на по-голямото му братче, с Томас и някои от старейшините.

Съмняваше се, че говорят за любов и влюбване.

Битки, нападения, провизии, стратегии, безопасност.

Не ѝ бяха нужни уши като на елф, за да разбере какво обсъждат онези, натоварени да ръководят.

Тя беше дала клетва, беше приела задълженията си. Един ден щяха да очакват от нея планове и отговори. Трябваше да бъде готова. Подпря брадичка на юмрука си, погледна към огъня, сините сърца на пламъците, пропукването на червената топлина, и се запита дали ще успее да види бъдещето си.

Когато се получи, тя скочи и се отдалечи от музиката, гласовете и танците.

— Ехо! — Мик я настигна. Очите му блестяха игриво и тя разбра, че е успял да глътне тайно малко от виното на феите. — Къде си тръгнала?

— У дома. Късно е.

— Днес е лятното слънцестоене. — Той се изкачи по ствола на едно дърво и се преметна. Когато едва не падна при скока, тя си каза, че е пийнал повечко от виното. — Ще ходим до поляната, за да поплуваме. Ела и ти. — Той я стисна за ръката.

— Не, не мога. Утре ще ставам рано.

— Утре си е за утре. Тази вечер си е тази вечер. — Той я прегърна и се опита да я върне на празненството.

— Мик, уморена съм. — Беше уморена до смърт. — Прибирам се.

— Ще се почувстваш по-добре след като поплуваш. — Обърна се към нея под светлината на промъкналите се през листака лунни лъчи. — Днес е лятното слънцестоене. Истинска магия. Всичко тази вечер е магия.

Тя чу мислите му. Те я стреснаха, бяха предупреждение, но тя не се отдръпна навреме. Може би част от нея бе любопитна. Дори го искаше.

И така, в топлата лятна нощ, под промъкналата се през листака лунна светлина, тя му позволи да я целуне. В целувката имаше сладост, може би вкус на вино, направено от феи, може би се дължеше на момента. Откъде можеше да знае? Това беше първата ѝ целувка. Тя ѝ донесе спокойствие, макар да раздвижи нещо непознато.

Сладост, помисли си тя, докато анализираше и едновременно с това усещаше. И мекота. За момент се остави на сладостта и мекотата.

След това се отдръпна. В очите му вече ги нямаше закачливите искрици, забеляза тя. Видя желание.

— Толкова си красива — прошепна той и отново посегна към нея.

— Не мога. — Нещо друго се надигна в нея и този път тя разбра, че е съжаление. — Много се извинявам.

— Приятно ми е с теб. Харесвам те.

— И аз те харесвам. Само че аз не съм... Извинявам се — рече отново тя.

— Добре. Добре. Все тая. — Отказът накара лицето му да пламне. — Просто си мислех, че ще искаш истинско забавление. Нормално е в тази нощ. Но предполагам, че искаш да се отделиш и да се потопиш във вестителството си.

— Не е честно. — Тези думи я жилнаха като оса. — Изобщо не е честно.

— Точно това правиш. Винаги го правиш. Защото си мислиш, че си толкова важна. Мислиш се за по-добра от останалите.

При това ужилване, дълбоко, болезнено, тя отвърна.

— Знам, че съм по-добра от теб. В момента съм сигурна, че съм по-добра от теб.

После го блъсна, усети как очите ѝ се наливат със сълзи и се отдалечи.

— Ти отвърна на целувката ми! — провикна се той.

— Повече няма да се случи. — Тя вдигна пълните си със сълзи очи към небето. — Това е поредната клетва.

Излезе на сечището. Свещите, запалени през деня, блестяха и беше направено заклинание да горят до зори. Прииска ѝ се да ги загаси, просто да замахне с ръка и да ликвидира светлината им, да се сгуши в мрака.

Знаеше, че не е създадена за мекота и сладост, а за битки и кръв. Битките и кръвта, които бе видяла в горещото синьо сърце на огъня. Битката, която се вихреше около нея, докато яздеше Лоях сред размахани мечове и червени светкавици. По лицето и меча ѝ имаше кръв, все още топла, от онези, които бе убила.

А в пепелта, в пепелта на огъня видя как се надигат врани, чу крясъците им, докато кръжаха над мъртвите и умиращите.

Беше надникнала в огъня на лятното слънцестоене и гайдите и барабаните на празника се бяха превърнали в ритъма на войната. Беше погледнала и беше видяла бъдещето си.

Влезе в празната къща и за пръв път от месеци се заключи в стаята си. Сгуши се в леглото и плака, докато не ѝ останаха сили. Преди настъпването на зората, тя — момиче все още ненавършило четиринайсет — даде трета клетва.

Това щяха да бъдат последните сълзи, които проливаше заради онова, което предстоеше.

Мик не се мярна цяла седмица, което бе добре дошло за нея. Изпълнена с решителност, тя караше Малик да я учи на повече неща, да ѝ дава повече, да я изпитва повече. В края на седмицата вече можеше да поиска всичко това на испански и португалски.

Той знаеше, че нещо я измъчва, но когато опита — трябваше да признае, че го направи неумело — да научи какво е станало, тя се затвори. Беше като заключена кутия.

Неочакваният ѝ ненаситен глад за знания и умения го изтощаваше и когато тя излизаше да пояде с Грейс или Лоях, той въздишаше облекчено. И лягаше да поспи.

Вечер пък го заливаше с въпроси за битките, които е водил, битки, които познаваше. Настояваше, разпитваше, измъкваше всички подробности, обсъждаше, докато умът му отказваше да си спомни коя битка е изгубил и коя спечелил.

Тя знаеше, че прави същото с Мин, Томас и феята воин Ясмин. Не разпитваше единствено за битки, но и за места. Лагери, селища, бройки, сгради, затворени лагери.

Той подозираше, че тя се е скарала с Мик, тъй като не беше мяркал момчето около къщата, а когато я попита небрежно къде е, Фалън му се сопна разпалено: „Аз пък откъде да знам?“.

Мик обаче се появи отново и първоначалната студенина на Фалън към него скоро изчезна. Въпреки това вече рядко тичаше в гората с него, тъй като прекарваше повече време с Малик или със старейшините.

Лятото се изнизваше и по време на тренировките с меч тя често го побеждаваше.

Стана по-висока, мускулите ѝ бяха по-изразени, очертани. Смееше се рядко и Малик откри, че звънкият ѝ смях му липсва. Бе обзет от съжаление към края на първата им година заедно, когато виждаше как воинът с пресметливи очи поглъща момичето.

На рождения ѝ ден помоли една от елфите да направи торта с джинджифил. Подари на Фалън жезъл, който бе изработил сам от клон на самодивско дърво, открит по време на някогашно пътуване в Хималаите. На върха беше поставил кристал от бистър кварц, гравирани със символи на власт, след това закален с три светкавици, лакиран и осветен.

Беше го направил за нея цял век преди да се роди.

— Малик, много е красив. — Тя го вдигна, завъртя го в ръка, за да го пробва. — И е як. Благодаря ти.

— Ще ти служи. Можеш да се упражняваш с него като създадеш закриващо заклинание. Когато се върнем.

— Когато се върнем ли? Къде отиваме?

— Тъй като е рожденият ти ден, ще те заведа на хълма над фермата ти, за да видиш семейството си.

Тя стана сериозна.

— Няма нужда. Те са в безопасност, само това е важно. Ако искаш да ме водиш някъде за рождения ми ден...

Тя стана, взе една от картите и я разтвори.

— Заведи ме тук.

Малик се намръщи и погледна към мястото, на което бе забола пръст.

— Кейп Хатерас. Това е Северна Каролина. Защо?

— Интересува ме селото Хатерас на носа. Може да ми се е приискало да видя океана. Никога не съм го виждала. Може да ми се иска да повървя по брега.

— Това не е причината. — Той я погледна разочаровано в очите. — Не ми казваш истината.

— Не е лъжа. — Тя сви рамене. — Искам да видя океана и да повървя по плажа, защото не съм правила нито едното, нито другото. Искам да отида, защото там се намира един от затворените центрове, за които Мин знае. Поне там е бил. Искам да разбера дали все още е там, да разгледам обстановката, мерките за безопасност, броя на хората.

Той можеше да ѝ откаже. Само че така и не измисли причина да го направи. Освен това знаеше, че много скоро тя няма да има нужда от него за това.

— Добре.

— Сега ли?

Той постави ръка на рамото ѝ.

— Веднага.

[1] Името Лита произлиза от саксонската традиция и означава „лятно слънцестоене“. — Б.пр. ↑

14.

Тя застана на брега — на златния пясък — и видя океана.

Огромен, мощен, зеленото се сливаше със синьо, вълните се надигаха, разбиваха, разстилаха бяла пяна като течна дантела. Слънцето, великолепно на безоблачно небе, спускаше лъчи, които танцуваха по водата.

Тя притаи дъх.

Беше го виждала на снимки, в книги, на дивиди, но реалността измести всичко видяно досега. Обзе я възторг. Звучите, които издаваше, бумтежът, отмереният ритъм на сърцето му, гърленият рев на непрекъснатото движение заехтяха вътре в нея.

Над нея се рееха морски птици, понесли се на въздушно течение над вода и пясък.

Тя пое дълбоко мириса — никога не бе усещала подобно нещо — и остави живителната му сила да я облее като бързия вятър, под който ризата ѝ плющеше.

Неспособна да устои, тя пристъпи напред. Водата плисна върху ботушите ѝ, когато тя приклезна, за да потопи пръсти в Атлантика.

— Хладна е. — След това вдигна пръст към езика. — Солена. Можем да намерим начини да добиваме сол.

Докато мислеше за това, тя вдигна малка мида. След това още две. Помисли си за Колин, с какво удоволствие щеше да ги прибере в кутията със съкровища.

Изправи се и ги пхна в джоба. В този момент забеляза проблясък, блисък.

— Толкова голяма риба може да нахрани много хора.

— Русалка — поправи я Малик, — не е риба.

— Русалка?

— Или мъж русалка. Не видях цялото тяло.

— Чуваш истории — прошепна Фалън. — Те в океаните ли живеят?

— И в морета, и в заливи, и дори в реки.

— Те имат ли воини?

— Готови да водят ожесточени битки.

Тя кимна, запомни чутото и се обърна.

Видя къщи над плажа, строени върху подпори. Времето, вятърът, бурите бяха отнесли покриви и прозорци. Верандите висяха килнати настрани от сградите.

— Сигурно са евакуирали всички, които са живели тук, или са ги отвели. Отнесли са мъртвите, за да ги изгорят или погребат. Използвали са обаче сградите, поддържали са ги. За да се подслоняват, за складове, за различни операции. Всичко обаче е разрушено.

Тя крачеше към тях, докато говореше. Откри, че по пясъка се върви различно. Той теглеше надолу краката ѝ — усещане, което я забавляваше и дразнеше.

— Избрали това място, така каза Мин, защото можели да контролират единствения път, който водел насам, а от другата страна е водата. Океан от едната страна, пролив от другата — продължи тя и посочи, — и един-единствен път по тясна ивица земя. Могат да контролират, а мястото е изолирано и подходящо за затвор. Ако някой избяга, къде ще отиде? Само че не са могли да контролират времето. Урагани, бури, ерозия. Онези, които са пазели затвора, са били също толкова изолирани по време на бурите, както и охраната.

Той не знаеше за мястото, помисли си Малик. Тя обаче знаеше, защото бе попитала, бе засипала другите с въпроси, беше дълбала в подробностите също като момиче с лопата.

— Мин бил ли е тук?

— Каза, че е бил навремето, когато все още вярвал, че пазят и защитават. Бил убеден, че водят хората тук, за да ги поставят под карантина, докато намерят лек. После обаче разбрал, че всичко е лъжа. Дюни — отбеляза разсеяно тя. — Висока трева? И всички тези цветя, толкова са много. Познаваш ли ги?

— Гайлардия.

Тя повтаряше името, докато се качваха по дюните.

— Ето го — посочи тя. — Затворения център. Затвора.

Постройката от другата страна на покрития с пясък път бе направена от бетон и желязо, без прозорци. Охранителни кули стърчаха по ъглите и стените и тя видя в една от тях някакво оръжие. Сигурно бълваше куршуми с ужасен рев, помисли си тя. Освен това се намираще високо над земята, поставено на стоманени подпори.

На друга стражева кула се намираше широкото гнездо на някаква морска птица. Добро местенце, реши Фалън, чудесна наблюдателница, както за птица, така и за човек.

Два етажа отблъскващо, безрадостно сиво. Едва сега видя, че второто ниво имаше някакви прозорци със стоманени кепенци.

Около сградата се издигаше висока ограда със знаци, които предупреждаваха за фатален електрически удар. Портата, достатъчно широка, за да мине един от широките камиони, бе плътно затворена, подсигурена с верига.

— Изоставили са го. Пясък се е събрал върху коловозите, оставени от камионите, има ръжда от вятъра и солта. Някои места на пътя са непроходими отново заради пясъка, а на север? Рухнало е. Сигурно е имало наводнение. Изоставили са го. Заведи ме вътре.

Щом долови нетърпението в гласа си, тя се обърна.

— Извинявай. Благодаря ти, че ме доведе тук. Моля те, заведи ме вътре в сградата. Искам да разгледам.

— Няма никой, Фалън, както ти каза. Вътре няма живот.

— Трябва да видя.

Той кимна.

— Отвори портата. Имаш сили. Мисли — добави той, когато тя направи стъпка напред. — Как би подходила, ако вътре имаше живот? Ако вътре имаше врагове.

Тя устоя на желанието просто да запрати силова вълна, с която да отвори. Вериги и ключалки, замисли се тя. Съвсем просто. Ако обаче вътре имаше врагове, щеше да ѝ бъде необходим по-внимателен подход, за да подмине наблюдателните постове и охраната, електронните ключалки.

Тя обаче беше научила различни стратегии още по времето, когато седеше на коленете на баща си, и магия — от майка си.

— Първо ще направя заклинание на камерите за наблюдение. Няма смисъл врагът да знае, че идваме. Сега никой не наблюдава, няма ток, въпреки това аз ще... Със силата, която блести в мен, виж единствено онова, което аз искам да видиш. Всичко от плът и кръв остава сляпо, докато не вдигна това заклинание. Ако ги изключа, врагът ще изпрати някой, за да ги провери. Веригите и основната ключалка. — Тя протегна ръце и счупи халките. — Електрониката.

След това пристъпи напред и огледа портата.

— Ако това тук беше истинско, щяхме да дойдем през нощта. На кулите щяха да дежурят стражи. Най-бързото решение са стрелци с лък, които да действат едновременно. Ако е възможно да се намалят жертвите, ще бъдат направени едновременно заклинания за сън, но това е по-опасно. След това идва ред на портата... Не, на алармата на портата.

— Добре — прошепна той.

— Един техник ще успее да я заобиколи или да я пререже, но отново ще използвам най-бързия начин. — Тя протегна юмрук и бързо отвори пръсти. — Вече няма аларма, няма ток, но това ще свърши работа. Следва портата.

Този път тя сви в юмруци и двете ръце, кокалчетата ѝ побеляха. Разтвори ги бавно. Портата потрепери, отвори се малко, след това още малко.

Тя си пое въздух.

— Засипана е с пясък, тежка е, не иска.

Тя се подразни и изтласка ръце напред.

— Отвори се, дяволите да те вземат!

Портата се отвори, металът изтрещя, пясъкът се измести.

— Можеше и по-тихо.

— Много по-тихо. Следващия път първо премахни пясъка.

Тя се досети каква грешка е допуснала, изду бузи и изпусна въздух.

— Това щеше да е добре. Както и да е. — Мина през портата, попадна на още пясък, нещо като сух бряг, където бяха изоставени камиони и екипировка.

Огледа широката метална врата.

— Тук ще нанесе удар. Ще влезе бързо. Надявам се да сме имали вътрешна информация и да познаваме разположението, но ще действат бързо. Трябва да има още една врата, може би повече. Отзад и отстрани. Същото е и тук. Влизаме бързо, пръсваме се във всички посоки. Те ще бъдат въоръжени, така че трябва да бъдат неутрализирани — това е от думите на татко — колкото е възможно повече, при това бързо, след това се защитават затворниците и бързо се извеждат. Това е мисията. Освобождаваме колкото е възможно повече от задържаните и ги отвеждаме на безопасно място.

Тя погледна Малик.

— Сега може ли да я гръмна?

— Давай.

Тя размърда рамене и потри длани.

— Ето малко забавление за рождения ми ден.

Светкавична вълна, гореща, мощна. И тя се почувства великолепно. Стресът, който носеше, бе освободен с един-единствен брутален удар.

Металната врата се пръсна.

— Бум, бум! — Малко замаяна, тя влезе вътре.

Без електричество сградата беше тъмна, но слънцето нахлу през вратата. Първото тяло — кости в обгоряла и разкъсана униформа — лежеше на няколко крачки от входа.

— О, боже, о, боже.

— Светлина. — Малик стисна ръката ѝ. — С мен. Светлина.

Тя потръпна, съедини силите си с неговите, за да създаде бледозелена светлина.

Видяха друга врата с решетка в дебело стъкло. Отзад имаше охранителен център. И още много мъртви.

Скелетите бяха отпуснати в столове пред угасналите монитори. Други бяха паднали на бетонния под, почернели от някакъв огън.

Малик пусна ръката ѝ и отвори сам вратата с решетката. Щом влезе спря и се обърна към нея, тъй като тя не го последва.

Беше преbledняла на магическата светлина, забеляза той, очите ѝ тъмни, шокирани. Не само от мъртвите, в това беше сигурен. И той усещаше мириса на тъмна магия, останал години наред.

Едва се въздържа да не я хване отново за ръката, да я отведе далече от мъртвите и мрака. Само че това бе слабостта от обичта му към детето, а не задължението на избраница за спасителката.

— С такива неща ще се сблъскаш. Войната, и преди, и сега, и в бъдеще, води със себе си смърт. Смърт, причинена от хора и магия. По време на война ще причиняваш смърт със силите си и със заповедите си. Ако трябва да сме честни, ако трябва да постъпим мъдро, да бъдем достатъчно силни, за да причиним смърт, трябва да я приемем, да видим какво причинява.

Тя потрепери, но влезе.

Още врати, помисли си тя. Десетки метални врати на бетонните стени, открито стълбище, което отвеждаше към второ ниво, и още

врати.

Тя се насили да отиде до една от тях, макар да ѝ се струваше, че плува, а не върви. Отвори прозорчето и погледна вътре през подсиленото стъкло. Беше не повече от два метра и половина на ширина и дължина, прозорци нямаше, тоалетната беше занитена към пода, а на тясното легло видя отново кости.

Гняв измести шока и тя избяга вратата, след това още една и още една, а металът трещеше и ехтеше. Някои от мъртвите бяха завързани за леглата. Имаше и деца.

Тя изпусна заслепяващия гняв с вик на ярост и протегна напред ръце, запрати сили. Още врати изтрещяха и се отвориха, някои толкова силно, че металът се напука.

— Все още са впримчени тук. Усещам ги. — Гласът ѝ пресекуваше от гняв. — Ти усещаш ли ги?

— Да, усещам ги.

Тя скъса военните плочки от едно тяло на пода и ги стисна здраво.

— Покажи ми — прошепна тя и затвори очи. — Покажи ми.

Видя го, такъв, какъвто бе.

— Сержант Роуланд Джеймс Храдгроув, американска армия, включен към операция „Овладеяване“. Полковник Дейвид Чапълс Пикет. На трийсет и шест. Женен, с две деца.

Тя стисна плочките и продължи.

— Казвал им е, че ги води на безопасно място. Ако се натъкнали на съпротива, използвали сила, избивали наред. Това били заповедите. А войниците следват заповеди. Неговият екип довел последната група. Двама мъже, три жени, две деца. Момчето, на около осем, му напомняло за сина му, но той имал заповеди. Изпълнил задачата, попълнил документите, после загинал.

— Заповеди. Следвал е заповеди.

Тя пусна плочките и пристъпи към едната овъглена стена, постави ръце върху нея.

— Други ще следват моите. Трябва да се изправа срещу смъртта, за да нареждам на хората си да раздават смърт, за да изправам хора да я посрещат, да я причиняват. Тогава остави ме да видя. Нека видя кое е превърнало светлината и живота в мрак и смърт.

— Фалън, не си готова за...

Тя завъртя глава. Очите ѝ, станали почти черни от прииждащите сили и ярост, блестяха.

— Сили в мен, сили, които притежавам. Покажете ми сега, покажете ми всичко. Ако задълженията ми докоснат мрака, тогава ще разтворя завесата. Тогава ще чуя, ще почувствам и ще видя. Така да бъде.

Прекалено много, помисли си Малик, прекалено много. Само че жребият беше хвърлен.

Тялото ѝ се изви, главата се отметна назад, очите потъмняха, не виждаха нищо.

Гласове изпищяха в главата ѝ, плачеха, виеха, молеха се.

— Прекалено много. Прекалено много. Не чувам. О, господи, толкова са много.

Нощ, въпреки че в нито една от килиите не се знаеше дали е нощ или ден. Те ги вкараха, вече дрогирани с храната и водата, които им даваха по време на пътуването. Затова те се тътреха покорно, не се съпротивляваха, когато бяха съблечени, разпределени и получиха оранжеви затворнически дрехи. Повечето заспаха, след като ги вкараха в килиите.

Някои сънуваха и крещяха в съня си. Други се опитваха да се преборят с наркотика в тях, ден след ден. А трети, които се бореха, бяха усмирени, докато не им дадат нов наркотик.

В зависимост от категорията според ПНС — Прояви на неестествени способности — и датата на задържане, откарваха пленниците в лабораторията на центъра за провеждане на тестове.

Фалън се насили, даде всичко от себе си, за да слее ума си с духа на момиче, завързано за маса в ослепително светла стая. Джанис била гимназистка, мажоретка, която се стремяла към високи оценки по химия, когато започнала Гибелта.

Той ѝ взе кръв, мъж с безизразно лице в бяла престилка и бяла шапка. Върза я към машина, лепна студени кръгове към голите ѝ гърди.

Бяха ѝ взели дрехите и тя се чувстваше унижена, докато лежеше гола под светлините, а той я опипваше с очи и ръце.

— Моля ви. Искам мама. Къде е мама?

Бяха избягали заедно, след като баща ѝ беше починал. Избягаха, защото на Джанис ѝ поникнаха крила, и майка ѝ се страхуваше.

Тръгнаха към къщата на баба й, но нея я нямаше. Продължиха да бягат.

И тогава се появиха войниците.

— Моля ви — прошепна отново тя, но мъжът, който беше забил иглите в нея и беше сложил студените кръгове на гърдите, не каза нищо.

Опита се да извие глава, но не можа да помръдне. Да не би да се беше случило нещо? Парализирана ли беше?

— Моля ви — обади се отново тя. — Помогнете ми.

След това осъзна, че думите й не се чуваха. Думите бяха единствено в главата й, защото тя не можеше да говори.

Не можеше нито да говори, нито да се движи. Затова пък виждаше и чувстваше. Когато по бузата й се стече сълза, мъжът попи сълзата с малко тампонче и го постави в буркан. Надписа го.

— Броуди, стимулант на две.

Пред нея се показа жена, пристъпи към машината и докосна някакви копчета.

Джанис усети силен електрически шок да минава през тялото й.

Жената гледаше монитора и съобщаваше числата. Сърдечен ритъм, кръвно налягане, дишане.

— На четири — нареди мъжът.

Този път шокът я зашемети и тя изкрещя безмълвно. Крилата се разпериха, тласкани от инстинкта да полети, да отиде някъде далече.

— Проява на четвърто ниво. Да захванем.

Нараниха я, нараниха я много, нараниха крилата й.

Нещо в нея, надвило наркотика, си спомни, че са я наранявали и преди. Спомни си, че майка й я няма. Бяха я завели другаде.

Болката нахлу в нея, също както преди, когато той използва скалпел, за да отреже парче от крилото й. Рукнаха нови сълзи и този път жената ги попи.

— Както и преди, крилото губи луминесценцията си, след като се отреже. — Мъжът постави кървавия отрязък от крилото в торбичка. Запечати я и я надписа. — Имаме нужда от коса с корени, Броуди. Десет мостри от главата, десет от срамните косми. И още една проба урина. Всички мостри да се изпратят в Центъра за контрол на Странните по специален куриер.

— Всички ли?

— Този път. Има още, ако ни потрябват.

Той не се усмихна, но по лицето му се появи нещо като задоволство. Джанис го прокле с цялото си сърце. Не заради болката, вече не, а заради това изражение на задоволство.

След това нахлу огънят, черен и грозен.

— Не — прошепна Фалън. — Не, не, не е от нея. Откъде може да е, от какво, от кого? Покажи ми.

Войниците бяха на постове си. Трима, освободени от дежурство, се хранеха в стола — бобена чорба, пюре от картофи, направено от дехидратирана прах. Други двама пушеха навън. Цигарите бяха по пет долара едната на черно, но армията им ги осигуряваше.

Един чистеше килията на затворничката, която в момента беше в лабораторията. Шефът държеше всеки сантиметър от центъра да бъде чист и подреден двайсет и четири часа в денонощието. Тъй като нямаше други затворници за тестване тази сутрин, редник Кунс беше решил да си почине като гледа филм преди да си легне.

Командващият офицер седеше в кабинета си на второ ниво и внимателно четеше докладите. На бюрото си беше поставил снимка на семейството си — съпруга, дъщеря, син, техните половинки и двете си внучета.

Горчивината, която го беше завладяла след като починаха от вируса, гореше в него. Бе напълно убеден, че отговорността лежи изцяло на плещите на онези в килиите на долното ниво.

Един маг беше полудял в килията си. Ейбрахам Бърнбаум бе известен невролог навремето, богат човек, посветен на работата и семейството си. Той бе човек, който даваше всичко от себе си и използваше уменията си, за да спасява живота на хората. Обичаше да играе голф и да плава. Като командващ офицер, той бе станал свидетел как семейството му измира и нищичко от знанията и уменията му, дори връзките му в лекарската общност, не успя да ги спаси.

Единствено той и внукът, кръстен на него, бяха оцелели. Малкият Ейб с бързия, клокочещ смях, със страстта си към динозаврите и нечуваната си преданост към Айрънмен бе останал жив и също като дядо си бе започнал да проявява способности, които ученият у Бърнбаум би казал, че са пълни небивалици.

В продължение на повече от година успя да опази момчето. Дори когато се наложи да напуснат къщата в Александрия, тъй като боевете

приблжиха, той пазеше момчето. Превърна всичко в приключение. Обиколки, криене, риболов, лагер в гората или в някоя изоставена къща.

Заведе момчето на юг, там беше топло.

И тогава допусна грешка. Умори се, стана невнимателен или просто наивен. Мислеше, че ще може да създаде живот за момчето в малка разнебитена къща над границата със Северна Каролина. За известно време се получи, тъй като къщата беше сгушена настрани от пътя.

Те обаче дойдоха. Войниците нахлуха толкова бързо, че той разбра, бягството беше невъзможно. Можеше да се бие — имаше пистолет, притежаваше необикновени сили. Само че се страхуваше за момчето.

— Ейб. — Той дръпна малкия в кухнята. — Сега, бързо. Върви в скривалището.

— Ама, дядо...

— Не забравяй какво казахме. — Ейбрахам отвори вратата към мазето. — Не забравяй какво ми обеща.

— Не искам да...

— Ти ми обеща. Върви долу и нито звук. Каквото и да става. Не излизай, каквото ще да стана, докато не дойда да те взема. Или, докато не си сигурен, че са си отишли. Щом разбереш, че ги няма, какво ще правиш?

— Стоя тихо и броя до сто десет пъти.

— Не започвай да броиш, докато не си сигурен, че отвън не долита никакъв звук. — Той побутна детето надолу по стълбата. — Бързо. Нито звук. Обичам те, миличък.

— И аз те обичам, дядо.

Той затвори вратата и както се беше упражнявал, я скри. Дръжката изчезна, не се показваше никаква пролука.

Те нито почукаха, нито изчакаха той да излезе. Нахлуха и през предната, и през задната врата, въоръжени. Дори когато понечи да вдигне ръце, един стреля по него. Не беше куршум, въпреки че го заболя. Той се олюля под въздействието на транквиланта.

Чу как ботушите им чаткат из къщата, чу заповеди да открият детето.

Той се съвзе, но умът му бе замъглен. Беше в малка стаичка, вързан за легло. Опита се да мисли въпреки наркотика.

Малкият Ейб. Бяха ли намерили момченцето?

Можеха да правят с него каквото пожелаят, стига Ейб да бе в безопасност.

Измъчваха го, използваха паралитично средство, докато провеждаха кошмарните си тестове. Понякога чуваше писъци, но те не продължаваха дълго. Никой не разговаряше с него, освен за да го разпита, а след няколко дена дори това престана.

Утешаваше се с мисълта, че е опазил Ейб, че е в безопасност. Позволяваше си да мечтае за прекрасния му смях, за игривите очи.

Но след това дните, седмиците, месеците в самота, наркотици и жестоки тестове заличиха всяка надежда.

Писъкът на Ейб ли чу? Да не би да го викаше на помощ?

Изкрещя и когато те дойдоха, той се опита да се бие, да намери силата на магията отвъд наркотика. Подпали огън, достатъчен, за да изгори един от похитителите, за да си изкара хубав бой. Отново го завързаха за леглото, дадоха му още наркотици, правиха още тестове.

Те го докараха до лудост, лудостта го тласна към мрака.

А мракът беше лукав.

Причини му пристъп, малък, колкото да ги накара да му намалят дозата наркотик. Той им показваше единствено покорство, дори когато го водеха под душовете и го заливаха с маркуча вода. Дори когато го измъчваха.

През всичкото това време събираше мрака около себе си, предложи себе си и чу гъгнеция му смях в главата си.

Те щяха да горят, всички. Черен огън, черни врани кръжат, черен дим се вие, за да скрие слънцето.

Той призова мрака, даде му думи в главата си, които не познаваше. Видя го как му се усмихва, чу обещанията му.

Те щяха да горят, всички щяха да горят, а той щеше да се надигне от пламъците. Триумфално.

И така, когато измъчена фея прокле мъчителя си, Ейбрахам отпусна омразата си, яростта, лудостта и ги изля от себе си в черен огън. И те пламнаха, всички изгоряха.

Само че мракът е лукав, също като лудостта, и помете и него заедно с останалите.

Разтреперана, потна, Фалън се свлече по стената.

— Видях. Видях. Лошо ми е. Ще повърна.

— Сега мълчи. — Малик я пое на ръце. — Поспи.

Приспа я, отведе я.

След като я положи на леглото ѝ, той запали бяла свещ, остави салвията да дими и да докосва лицето ѝ. Когато тя се поразмърда, той ѝ даде отвара, за да облекчи позивите на гадене и шока.

— Видях... — Все още виждаше. Винаги щеше да вижда. — Трябва да ти разкажа.

— Ти ми разказа. Разказваше, докато гледаше, докато чуваше, докато чувстваше. Разказа ми всичко. Трябва да си почиваш. Направи повече, отколкото трябваше. Не беше готова за толкова много.

— Ако не бях готова, нямаше да мога да го направя.

— Ако беше напълно готова, нямаше да ти прилошее. Сега ще се успокоиш, аз ще направя чай, който ще те успокои.

Тя стисна ръката му.

— Той беше добър човек, Малик. Наистина беше добър човек. Лекар, лечител. Жертва се заради внука си. След това дори не му казаха дали са намерили момчето, дали детето е добре. Не му казаха. Също както не казаха на момичето — Джанис — къде е майка ѝ. Защо са били толкова жестоки?

— За да им пречупят духа. Прекършеният дух те осакатява повече от прекършеното тяло.

— Те са прекършили ума му, а това е опасно. Прекършили са ума му, затова той се е обърнал към тъмнината и тъмнината го е напътствала. Нещо тъмно го е чуло и...

— И го е използвало.

— Да, използвало го е. И го е излъгало, защото и той е мъртъв като останалите. Джанис никога не е наранила човек, но мисля, че когато е проклела лаборанта, онзи, който я е наранил, това е дало още повече сили на онова у Ейбрахам. Имаше толкова много гласове, че отначало не чувах, затова трябваше да ги отблъсна. Но си мисля, че толкова много са били пречупени, толкова много са искали да си го върнат, че всичко това се е надигнало и когато Ейбрахам е запалил фитила, всичко е гръмнало.

— Възможно е. Много е възможно. Също както е възможно покрай всички затворници мракът да е нахлул и да е изместил

светлината. А това е допринесло още повече.

— Да, права си. — Тя затвори очи за миг. — Имали са сто четиридесет и шест затворници. Разполагали са с място за сто и петдесет. Някои просто са умрели, други са били изпратени в подобни центрове. Но онази нощ са били сто четиридесет и шест. Случило се е преди десет години, на четиринайсети март в седем и двацет и седем минути вечерта.

— Трябва да се върнем. — Тя стисна юмруци, когато той поклати глава. — Трябва да се погрижим за мъртвите. За всички. Освен това трябва да прочистим земята.

— Да, трябва да се погрижим за мъртвите и да освободим духовете им. Мястото на жестокости може да бъде унищожено, а земята прочистена.

Той изпита гордост, че тя мисли за това, че знае колко е важно.

— Само че няма да е този ден — заяви той. — Утре. Чакали са достатъчно дълго. Ще говоря с Мин, той ще иска да дойде. Също и някои от другите.

— Добре, утре — съгласи се тя. — Само че няма да разрушаваме сградата. Тя е добре построена и мястото ѝ е добро. Някой ден може да ни потрябва.

Той отиде да ѝ направи чай, защото бе по-слаба, отколкото си даваше сметка. Следващия път нямаше да е така, помисли си той. Тя вече бе показала, че има повече самообладание от него. Онова, което видя и чу чрез нея ли? Искаше му се да унищожи всичко на онова място.

Само че воинът, лидерът на воители разбираше, че войната означава смърт. Също така означава затвори.

— Тя никога повече няма да бъде дете — прошепна той, докато добавяше мед към чая, за да замаскира леката горчивина на възстановителната отвара. — Не и след този ден.

В този ден бе родена. Често светлината бе също толкова лукава и жестока като мрака.

Той я чу, че е станала, макар да му се искаше да полежи поне още час. След това чу душа. Тръбите скърцаха малко, но пък вършеха работа. Освен това тя си го беше извоювала сама.

Малик си представи, че тя иска да измие вонята на затвор, мириса на смърт. И той имаше желание да направи същото.

Излезе и се отправи към потока. След като и двамата бяха чисти отново, той щеше да извади джинджифиловата торта, направена специално за нея.

Баланс, мислеше си той, докато се събличаше. Парче торта с чай, тиха вечер, без да ѝ възлага задачи.

Това бе незначителен начин да балансира грозния ден и тъжната задача, която им предстоеше в утрешния ден.

15.

Зимата последва есента и донесе жестоки студове, бръснещи ветрища и обилен сняг. Независимо от това, Малик напредваше упорито с физическото й обучение. Битките, повтаряше той на Фалън, не чакат меката пролет.

Тя се научи да се бие с меч в едната ръка и нож в другата. Когато Малик се утрои с помощта на илюзия, тя се научи да се сражава с многоброен противник.

Често й се случваше да умира, но пък се учеше.

Яздеше Грейс за удоволствие, а Лоях заради тръпката и за да свиква с него, тъй като ездач и кон трябваше да бъдат като едно по време на битка.

Въоръжена с меч и малък щит, тя се биеше с Малик, яхнала кон. Снегът навяваше, докато виещият вятър го завихряше и отново и отново острие от омагьосана стомана звънтеше в острие от омагьосана стомана.

Свикналият с промяната на сезоните Гуидиън се спускаше напред, вдигаше се на задните си крака, въртеше се безстрашно и Фалън се научи да му се възхищава и да го уважава. Лоях беше дори по-умел, Фалън го знаеше със сигурност, също както знаеше, че недостатъкът на нейния кон е ездачката.

Тя щеше да стане по-добра.

Мечовете се сблъскаха, звъntenето им беше приглушено, заради пелената от сняг. Всички часове, в които тя беше въртяла меча, всички кофи с вода, които бе вдигала и пренасяла, й бяха придали гъвкавост и сили. Независимо от студа, усилието затопли мускулите й. Като наблюдаваше и впрягаше умения, които не бе притежавала допреди няколко месеца, тя се изплъзна на Малик и го уцели в сърцето.

Той само кимна.

— Отново — отвърна той и този път създаде илюзия за битка, която се водеше около тях. Воини на коне, пешаци, свистяха стрели, профучаваха огнени кълба.

Те се сблъскваха, оръжията звънтяха. С мисъл и колене тя стисна Лоях, когато той изрита със задните си крака напада тел отзад. Тя взе меч на Малик от щита, наведе се наляво и запрати оръжието му към врага.

И този път той просто кимна, преди да протегне ръка, за да се върне мечът му у нея.

— Отново.

Нападна я с мощ, достатъчно неочаквано, за да я изненада. Тя едва успя да блокира удар, който щеше да й пререже гърлото, и за малко да падне от седлото, ако Лоях не бе предвидил и не бе изметнал тяло, не бе отстъпил назад, за да й даде секунда да се овладее.

Гуидиън нападаше, мечът на Малик блестеше. Сега обаче тя беше готова. Блокира го с щита, замахна с него, докато Лоях караше Гуидиън да отстъпва назад.

Въпреки виковете, които се носеха по време на боя, писъците на умиращите, тя чуваше затрудненото дишане на Малик. Тя насочваше младите си сили и нанасяше удар след удар. След това замахна с щита, нанесе удар и той падна от коня.

Тупна тежко върху отгъкания сняг.

Широко ухилена, тя се облегна напред на Лоях.

— Признаваш ли се за победен този път? За трети път в рамките на един час...

Усмивката й се стопи, тъй като той лежеше неподвижно със затворени очи.

— Мамка му!

Тя скочи от коня и се втурна към Малик. Докато движеше длани над него, той отвори очи и отблъсна ръцете й.

— Просто останах без дъх.

— Извинявай, много се извинявам. Сигурен ли си, че не си ранен? Дай да погледна.

— Знам дали съм ранен или не, а сега не съм. — Той седна. — Ти ме свали от коня, но както се беше съсредоточила в един-единствен противник, поне шестима можеха да те нападнат от страни.

— Няма начин. Лоях щеше да ми каже.

Малик премести поглед към коня, който се беше отпуснал.

— Наистина ли?

— Да. И аз усещам — не всеки и невинаги — но усещам, когато някой от призраците ти се приближава към мен. Когато сме двамата, се допълваме и знаем. Ти си този, който не може винаги да е сигурен. Освен това трябва първо да елиминираш главния враг. Ти си ме учил така. Елиминирай главния, мини на следващия.

Той само изсумтя, но тя долови одобрение. И умора.

— Трябва да изчеткаме конете. Навън са повече от час.

— Те са силни, здрави животни. Аз също. Започваме отново.

— Ако те поваля още веднъж, прекъсваме.

Той я погледна с присвити очи.

— Прекалено сигурна си в себе си, а, момиченце?

Тя сви рамене и протегна ръка, за да му помогне да стане.

— Ако ти ме повалиш, продължаваме. Аз мога да се бия цял ден, старче. — Когато той изви вежди, тя само се усмихна. — Няколко века минават за старост в представите на всеки.

— Да видим докъде ще те отведе арогантността ти.

Тъкмо се канеше да се метне на коня, когато чуха виковете.

Мик тичаше към тях, профучаваше над снега с такава скорост, че почти не оставяше следи. Косата му, побеляла, се разстиляше зад него.

— Трябва да дойдете! — извика той. — Трябва да дойдете.

Фалън веднага стисна ефеса на меча.

— Какво? Нападение ли?

— Не, не. Болни са. Хората са болни. Татко... трябва да дойдете.

— По-бавно. — Малик пристъпи напред и отпусна ръка на рамото на Мик. — Каква е болестта? Колко са болните?

— Много. Температура, тресе ги, а татко не може да диша. Кашля. Чайовете и отварите не дават никакъв резултат. Трябва да дойдете.

— И ти не изглеждаш добре — изтъкна Фалън.

— Добре съм. Аз съм... — Сякаш, за да докаже обратното, той се преви от кашлица. — Баща ми...

— Влез вътре.

— Не, трябва да...

— Вътре — повтори Малик. — Трябват ни лекарства. Ти си с температура. Фалън, направи чай. Бял равнец...

— Бял равнец, плод от бъз, мента. Знаем. Не губи време — обърна се тя към Мик и го дръпна към къщата, даде знак на конете да ги

последват.

— Седни пред огъня — нареди тя на Мик и по нейна команда пламъците лумнаха. Джинджифил, помисли си тя, мащерка и мед. Това е за кашлицата. Лакрица, ехинацея, добави тя, докато събираше билките, подходящи за температура.

Кипна чаша с вода и добави билките, за да се запарят.

— Имате ли достатъчно одеяла?

— Май да. — Леко разтреперан, я погледна, без да крие отчаянието си. — Трябва да побързаме.

— Ами превръщенците, феите?

— Феите се опитваха да помогнат, но някои от тях също са болни.

— Изпий това. Трябва да взема още запаси. В работилницата имаме лекарства. Малик ще вземе каквото ни е нужно, а аз ще приготвя билки, още мед, лекарства и от тук, и от парника. Тръгваме веднага щом вземем нужното.

— Някои от старейшините се страхуват, че и тази работа е като Гибелта. Те помнят Гибелта. Страхуват се.

— Не е Гибел. — Тя положи ръка на челото му, погледна го. — Вирус е, пневмония. При теб се е загнездила в единия бял дроб.

— Какво е това? Какво е пневмония?

— Не е Гибелта — повтори тя остро. — Изпий това. Ще се върна.

Тя се втурна към работилницата.

— Пневмония — съобщи тя, докато Малик пълнеше две торби. — Вирусна.

Той кимна.

— Върви в оранжерията и набери...

— Знам какво да набера.

Тя хукна. Майка ѝ беше помогнала да се излекуват трима от селото у дома и тя бе гледала. А Малик ѝ бе разказал за тази болест, докато я обучаваше в лечителство.

Тя напълни още една торба и затича към къщата. Малик тъкмо слизаше по стълбите.

— Ще направим още от нужното в лагера на елфите. Взemi Мик на Лоях при теб.

Щом се качи, тя подаде ръка на Мик. Неговата, влажна, лепкава, без ръкавица, трепереше в нейната.

— Дръж се за мен. Ще бързаме.

— Мога да се държа. Давай. Давай.

Снегът летеше изпод копитата на Лоях. Когато тя усети, че ръцете му са се стегнали на кръста ѝ, накара Лоях да полети над снега, остави го да набере скорост, докато препускаха сред дърветата. Знаеше, че Малик ще изостане, но тя щеше да започне да вари чай.

В мига, в който навлязоха в лагера, Мик скочи от гърба на коня. Въпреки че се препъваше и олюляваше, той се втурна към жилището, което делеше с баща си.

— Има ли някой, който да се чувства добре? — провикна се Фалън. — Трябва да сварим чай.

Орелана, пребледняла от изтощение, добави дърва към огъня.

— Чаят не помогна. Мислехме, че ще свърши работа, ще бъде от полза, иначе щяхме да те повикаме по-скоро. Сполетя ни толкова бързо.

— Този чай ще подейства по-добре, ще има ефект от него. Трябва да направим лапи и да загреем гърнета.

Тя даде инструкции на Орелана и три други как точно да запарят билките и дори не вдигна поглед, когато Малик пристигна.

— Кой е най-тежко болен? — попита Малик.

— Най-малкото ми дете. Най-малкото и старият Нед — провикна се Орелана и посочи към една от колибите. — Внучката на Нед се грижи за него. Тя не е болна. Мин е с бебето.

Той подаде на Фалън един от пакетите.

— Знаеш какво да правиш. Аз ще започна с Нед.

Тя взе едно от гърнетата, нарами торбата, а след това и втора.

— Остани и помогни да направят още, Орелана. Знаем къде живееш.

— Той е още мъничък. Изглеждаше по-добре, а тази сутрин... Той е съвсем мъничък.

— Помогни да направят още.

Фалън тръгна бързо. Тя усещаше болестта, усещаше колко висока е температурата на заразените и се питаше как още не е разтопила снега.

Влезе в колибата, където Мин седеше на крайчеца на едно легло и бършеше лицето на бебето с кърпа.

— Отказва да яде. Още няма годинка. На десет месеца е.

Тя коленичи и прокара длан над бебето. И двата бели дроба бяха пълни с течност, а температурата му беше висока. Очите, стъклени от температурата, не виждаха нищо. Бяха също като на кукла.

— Трябва да изпие този чай и тази отвара.

— Той още не е отбит. Той...

— Ти ще ми помогнеш — прекъсна го спокойно тя и взе пипета от торбата. — Малък е, не му трябва много, но му давай колкото е възможно повече чай. Първо това, Мин.

Докато Мин даваше чая на бебето, капка по капка, Фалън взе малка тенджерата от кухнята, напълни я с вода, добави билки, стрити кристали и капки от друга отвара.

— Сега отварата, която ти дадох. За начало, четири капки.

Мин се бореше с бебето, което започна да се мята и нервничи.

— Горчи, но трябва да изпие четирите капки.

Мин пое сина си в ръце и въпреки че очите му се наляха със сълзи, притисна ръцете на бебето и насила капна капките.

— Добре, добре. Загрей водата в тенджерата. Трябва да кипне и да се вдига пара. — Докато водата бълбукаше, тя взе кърпа. — Чиста ли е?

— Да.

— Никак няма да му бъде приятно, но ще покривя главата му с кърпата. Ще придържаш главата му над парата. Дори да плаче. Така ще поеме лечебната пара в дробовете си. Ще кашля. Най-вероятно силно. Въпреки това ще го държиш.

— Ще го боли ли?

— От кашлицата. Болезнена е. — Тя взе друга кърпа. — Така обаче ще изкашля течността, болестта.

Той кашляше, плачеше, а сълзите се стичаха по лицето на войника, докато Фалън улавяше болестта в кърпата.

— Сега го сложи да легне.

— Диша по-леко. По-добре ли е?

— А-ха. — Тя отново отпусна ръце над бебето. — По-малко течност. Само че... — Тя пое част от течността в себе си. Обърна глава и я изкашля в кърпата. — Той все още има температура, но вече не е

толкова висока. Продължавай да му даваш чай и дръж лапата на гърдите. Ще отида да помогна и на другите, но ще се върна. Налага се да повторим.

— Да повторим — прошепна Мин и затвори очи.

— Няма да е толкова трудно, но трябва да го направим. Може би дори трети път. За най-малките и възрастните е най-трудно. Той ще си почине, след това ти сложи кърпата в казана с гореща вода, която ще оставя. Трябва да се дезинфекцира.

— Добре. Добре. Бог да те благослови, Фалън. Кажи на Орелана, кажи на майка му, че е по-добре.

— Ще ѝ кажа. Още чай, Мин.

Също като Малик, тя започна да влиза от колиба в колиба, за да лекува първо най-възрастните и най-малките. Онези, които бяха по-добре, продължаваха да варят чай и да приготвят отвари.

Когато влезе в колибата на Мик, Томас трепереше в леглото. Той се опита да стане, когато момичето влезе, но падна отново в леглото, повален от силната кашлица.

— Трябва да помогнеш — обърна се към нея Мик. — Той изпи чая. Донесох му.

— Добре. Нося още. Достатъчно е и за двамата. Изпий сега твоя. — След това тя пристъпи към Томас, прихвана го, помогна му да седне. — Пий.

След като той успя да преглътне малко, тя го остави да легне и постави ръце над него. Също като бебето, както и неколцина други, той имаше течност в белите дробове.

— Две чаши, Мик, две тенджери с вода, четири кърпи.

— Добре.

Докато той ги събираше, тя направи лапата.

— Ще я държиш на гърдите. Ще ти оставя лекарство, за да повториш. По два пъти на ден, докато белите дробове не се изчистят.

Тя наля отвара в чашите и подаде една на Мик.

— Пий. — Помогна на Томас да отпие. — Изпий всичко. До последната капка.

Тя остана до тенджерата с вода, кипна я.

— Покрий си главата, наведи се над тенджерата и парата. Вдишвай парата. Използвай втората кърпа, за онова, което изкашляш.

— Това е отвратително.

— Да, не е приятно.

Заедно с Малик тя обиколи колибите, погрижи се за пациентите. Откри го преди да мръкне, седнал пред огъня да пие халба бира.

— Мислех, че ще изгубим стария Нед — призна той. — Той обаче е корав и не е готов да умре.

— Бебето — на Мин и Орелана — вече започна да се храни.

— Ще им оставим още чай, отвара и смес за инхалации. Мисля обаче, че най-лошото отмина. Утре ще дойдем пак, за да сме сигурни.

— Трябва да отидем при феите.

Той кимна и отпи още бира.

— След като си изпия бирата. Там положението не е толкова сериозно, нито пък болестта е толкова разпространена. Превръщенците са здрави. Там няма и следа от заразата, но трябва да вземем превантивни мерки.

Той остана загледан в огъня за кратко.

— Днес се справи добре. Осигури комфорт и лекота, по всяка вероятност спаси живота на някои от тях. Постъпваше внимателно, разсъдливо. Нито веднъж не се наложи да ти казвам какво да правиш и как.

— Вече ми беше казал за болестта. А и мама ме е научила.

— Не всичко, което знаеше и направи, дойде от моите уроци и тези на майка ти. Прецени какво ще им бъде нужно до утре, след това ще посетим феите и ще се отбием при превръщенците. После искам още една бира, вечеря и да си легна.

— Болестта е заразна. Трябва да пиеш отвара превантивно. И аз ще пия, ако кажеш, че трябва, но аз не се разболявам.

— Ти не си нито безсмъртна, нито неуязвима, но поне имаш резистентност към болестите. — Той въздъхна. — Аз, за съжаление нямам, затова ще пия от отварата. Така и не измислих начин да променя вкуса, за да не е толкова гаден.

— Тогава се вкарай в транс, за да решиш, че пиеш бира или вино или нещо друго. Ще ти се струва, че е нещо приятно, а това е достатъчно.

Той свали халбата и я погледна.

— Това е страхотна идея и място не мога да си намеря, че досега не съм се сетил да го направя.

Той пи отварата в продължение на два дена по настояване на Фалън. Цяла седмица обикаляха лагерите.

Мик дойде на зазоряване. Беше се възстановил напълно. Донесе й нови панталони — по-дълги — и нови ботуши — един размер по-големи.

— Ти откъде знаеше, че имам нужда?

— Видях. Панталоните ти са окъсели, а и непрекъснато наместваш краката си в ботушите.

— Много са хубави. Меки и здрави. Благодаря.

— Аз ги направих.

— Ти ли? — Тя ги огледа отново, меката кафява кожа и яките подметки. — Не знаех, че можеш да правиш ботуши.

— Аз съм елф — отвърна сухо той. — Както и да е. Може по-късно да се видим на езерото. Водата е топла.

— Може би.

Той погледна настрани, към бялата пелена от сняг.

— Много се страхувах за татко. Никога не е бил толкова болен. Не бях виждал толкова от нас болни. Ти и Малик ни спасихте. Аз съм — всички сме — много благодарни. Старият Нед прави ботуши за Малик. Почти е готов и ще ги донесе лично. Така. До скоро.

Заедно с болестта, приятелството й с Мик бе излекувано.

През зимата, над снега, в небето, по-често сиво, отколкото синьо, Фалън на два пъти видя как враните кръжат. Не бяха близо, доколкото можа да прецени. Намираха се поне на осем километра, може би дори повече.

Това обаче й подсказа, че докато тя се обучаваше, докато беше на безопасно място, други се биеха и загиваха.

На два пъти помоли Малик да й позволи да вземе Лоях и да погледне отблизо. Искаше само да наблюдава. Щеше да види какво става и да се учи. Той обаче отказа и двата пъти.

През март, когато вятърът задуха и пролетните пъпки все още не се бяха разтворили, тя ги видя отново и отново помоли Малик. И този път той й отказа.

Третият път я накара да избухне.

— Как ще се науча, след като се бия единствено с теб, с мечове, които са омагьосани да не нараняват? Не можеш да ме победиш, когато съм на гърба на коня, и едва се справяш, когато не съм. Мога да изстрелям стрела по-далече от теб и по-точно. Ами това?

Тя замахна с ръце и огънят лумна, свещите заблестяха, изплиска отварата в казана, над която той работеше, а след това я върна обратно.

— Добра съм колкото си и ти.

— Аз си оставам твой учител, а ти си ми ученичка.

— Тогава нека науча какво става по света. Цял живот съм била защитавана. Първо във фермата, сега тук.

— Защото не си готова.

— Ти откъде знаеш? Да не би най-неочаквано да стана готова, когато навърша петнайсет? И без това съм почти на толкова.

— Възрастта не е границата.

— А кое е границата? Кое?

— Отвори тази врата. — Той посочи заключения шкаф.

Тя изтрополи до него и дръпна. Задържа ръка и едва овладя избухването си.

— Заклучил си го, така че не мога.

— Не съм. Когато успееш да го отвориш, тогава ме попитай отново. Сега искам да работя на спокойствие. Върви, направи нещо, свърши нещо.

— Добре. И аз не искам да съм около теб.

Тя изфуча към стаята си. Не искаше да излиза навън. И без това времето беше противно. Нямаше желание нито да язди, нито да плува в езерото на феите. Не искаше повече да стои тук.

Тръшна се на леглото.

— Просто искам да видя. Искам да видя нещо различно. Нови хора. Искам да видя — измърмори отново тя. — Искам да видя, искам да ме остави на мира. Свободна съм да започна онова, което се иска от мен. Трябва да започна да си играя ролята, да оставя следа и отблъсна мрака.

Нямаше намерение да прави заклинание. То се надигна само в нея. Тя не разбра, че нещо се е променило, и започна да крачи, докато мисли.

Едва тогава видя кристала на масата. Видя, че се е избистрил.

— Искам да видя — прошепна тя. — Сега в тази сфера погледа ми изчисти. Ще видя онова, което трябва да видя.

Видя всичко, ясно, непроменено, вътре в топката. Не беше бъдещето, а миналото.

Тя остана да гледа, докато сърцето ѝ блъскаше, докато не усети как страхът докосна гърба със студени пръсти, но изгледа всичко до самия край.

Тъй като знаеше какво следва, какво трябва да направи, тя метна на рамо лъка. Положи ръце върху кристала и му позволи да я поеме вътре.

Малик работеше, за да прогони раздразнението и огромната обида. Поне се опитваше. Когато Фалън се върна в работилницата, почти два часа по-късно след избухването, както той го нарече, му стана ясно, че не е свършил никаква работа.

— Не се извинявам — започна тя.

— Тогава няма причина да прекъсваш работата ми.

— Кристалът се избистри.

Тогава той вдигна глава и я погледна. Беше малко пребледняла, забеляза той, очите ѝ все още бяха пълни с видения.

— Какво видя?

— Видях Нова надежда. Видях нападението. Видях как чичо ми и онази жена убиват баща ми. Сега вече знам как изглеждат. Мога да ги позная. Видях как баща ми закрива нас с мама с тялото си, дава живота си за нас. Видях нейната мъка и ярост. И убийствената ѝ вълна. Бях там.

— Там ли?

— Влязох в кристала.

Бяха му нужни много усилия, за да потисне първата си реакция и да не избухне.

— Как?

— Той беше отворен за мен. Аз се отворих за него. Мама бягаше, за да спаси и мен, и приятелите си. Тя избяга, както беше в напреднала бременност, сама, разкъсвана от мъка, окървавена. Бягаше, криеше се, пак бягаше, избягваше всякакви срещи, веднъж се отпусна изтощена, бе готова да се предаде. Тя ми беше казвала, че в онзи момент съм се

появила пред нея, казвала ми е какво съм ѝ казала, въпреки че тогава не ме е познавала. Не е знаела, че съм ѝ дъщеря. Онова, което съм ѝ казала, ѝ е помогнало да събере сили и да продължи. Затова влязох вътре и казах онова, което трябваше.

Той пристъпи към масата, наля си вино, след това сипа малко и във втора чаша. Добави вода и ѝ подаде чашата.

— Сега вече си видяла повече, отколкото съм ти показал. Кристалът е твой. В него, с негова помощ, ще видиш още повече.

— Следвах я известно време, за да се уверя, че всичко е наред. Тя беше толкова уморена, сърцето ѝ беше разбито и същевременно силно. По-силно, отколкото съм предполагала. Видях това и видях лицата на онези, които убиха баща ми. Не видях обаче дали онова, с което тя ги помете, ги уби. Знам само, че ако са живи, аз ще бъда тяхната смърт. Кълна се.

Тя се обърна към заключения шкаф и пробва отново. Вратичката не помръдна.

— Ще го отворя.

— Сигурен съм, че ще стане, когато му дойде времето.

Тя изпи виното и се намръщи.

— Всичко е наред. Когато влизам в кристала, защитена ли съм?

— Ти си едновременно и тук, и там и си уязвима и на двете места.

— Добре. Излизам да пояздя. Трябва да си прочистя мислите.

Тя излезе, а той седна и се замисли. Раздразнението и обидата се бяха стопили, но бе по-уплашен, отколкото очакваше. Тя щеше да влезе в кристала отново, а сега вече не бе по силите му да я спре. Тази крачка бе нейна, както винаги.

На петнайсет Дънкан търпеше някак часовете в академията. Почесто обучаваше и даваше инструкции, отколкото да се учи, но посещенията му радваха майка му и така се спасяваше от забележки и недоволство.

Работеше на смени при мисиите за търсене на запаси и материали, когато ходеха на разузнаване и лов. Ако го притиснеха, работеше в общинската градина, в комитета по извозване на боклука и отпадъците, в поддръжката на тока.

Знаеше, че обучението по оказване на първа помощ му дава знания като медик.

Обичаше тренировките с оръжия, по баскетбол и да се вози по пътя към фермата на мотора си. Обичаше да се мотае с приятелите си, да се закача с Дензъл, да слуша как приятелят му свири на китара или се изявява на спортната площадка.

Беше направил значително повече от това да се добере до интересни гърди и това също му харесваше. При това много.

Тази пролет започна да помага в планирането и организирането на спасителни мисии, както и да се присъединява към тях.

Помогна при планирането и на мисията тази вечер. Тъй като двамата с Флин бяха заловили ранения Воин на безупречната добродетел и го бяха довели за разпит, той си бе извоювал мястото.

— Повече от сто и трийсет километра. — Еди погледна отново картата. — По-далече, отколкото някога сме пробвали. Много път е от нас до там.

— Според госта ни, там държат повече от трийсет човека, измъчвани, докато чакат екзекуцията. — Уил разглеждаше друга карта, която Арлис му беше помогнала да начертае. — Той казва, че имали около сто човека, но само половината били войници. Построили били стени, огради от бодлива тел тук, а тук имало стражи. — Той посочи с пръст на картата. — Комуникационният им център е тук, това е градската библиотека, а затворът е тук, в някогашната полиция.

— Това са първичните мишени — добави Дънкан, — след като неутрализираме стражите, влезем през портата или през оградата. Ако не взривим портата или не премахнем част от стената, оградата, могат да ни приклепят.

— Точно така. Преди да стигнем там, трябва да минем през или да заобиколим лагерите на Воините, които според разузнаването са тук, тук и тук. Така че хайде да премислим всяка стъпка отново. Ако някой види пробойна, да я запушим.

Когато Дънкан излезе навън при групата си, Дензъл, косата му сплетена на десетки плитки и вързана с връвчица, скочи към него.

— Не може ли да убедиш Уил да ме вземе? Хайде, човече.

— Не става, брат. Ти отново си се провалил на обучението с оръжия. Също и по химия.

Дензъл, висок над метър и осемдесет, само мускули, изрита един камък.

— Химията е гадна работа.

Дънкан се облегна на мотора си.

— Трябва да учиш. — Тази няма да я бъде, помисли си той, въпреки че му стана неприятно, когато видя разочарованието на Дензъл. — Ти си бърз, ловък, но трябва да учиш, да вземеш оръжие и да се упражняваш.

— Имам моето оръжие. — Широко усмихнат, Дензъл замахна с лапата на пантера.

— Ясно. Виж сега, хич те няма по химия, а пък аз не мога да свиря на китара. Аз ще ти помогна и ти на мен. Може пък да се получи.

Бяха пробвали и преди с незадоволителни резултати и от двете страни, но нищо не пречеше да пробват отново, реши Дънкан.

— Дадено. — Въпреки това погледна тъжно камионите и оръжията.

— Трябва да тръгвам.

— Избийте ги.

Двамата удариха юмруци и Дензъл се дръпна на тротоара, за да наблюдава как войните заминават.

Дънкан се метна на мотора, Антония се настани зад него. Първите дни и нощи на април си оставаха много студени, но той искаше бързина. Не че караха бързо през стоте и трийсет километра, още повече че части от най-хубавия път бяха все още задръстени от стари автомобили.

Еди шофираше старото хъмви на Чък — бавно, според Дънкан, но беше безценно, когато трябваше да си пробиват път през ръждясалите брички. Освен това го бяха снабдили с екстри и автомобилът се беше превърнал в страхотно оръжие.

Заминаха през нощта, пресмятаха скоростта, километрите, възможното забавяне и отклонения. Възнамеряваха да пристигнат и да започнат нападението около час преди разсъмване.

Той видя майка си с Арлис, помахаша ѝ. И други излязоха навън, за да изпратят спасителния отряд. Видя братята, които бе помогнал да бъдат спасени, и Петра.

Отправи на Петра бърза усмивка. Знаеше, че тя си пада по него, но колкото и да беше красива, все още му се струваше много малка.

Щеше да ѝ даде още година, а после, един господ знаеше какво ще стане.

— Лепкаво е — прошепна на ухото му Тоня.

— Кое?

— Обожанието към героите. Толкова е лепкаво, че ще ти запуши порите.

— Я стига. — Той даде газ и Нова надежда остана зад него.

След петдесет километра попаднаха на първото място с натрупани автомобили и спряха, докато Еди проправи път. Макси, една от елфите от първоначалния отряд на Флин, спря мотора си до Дънкан и посочи на изток.

В мрака се виждаха отблясъци от огньовете, вдигаше се тъмен дим.

— Похитители — подхвърли Макси. — Горят просто за кеф. Трябва да изпратим екип, за да ги разпръсне.

Във всеки друг случай щеше да се съгласи с нея и да изяви желание да се присъедини към екипа, само че ги чакаха още осемдесет километра.

— Сигурно ще се разкарат, преди да стигнем там. Похитителите обикновено палят, след като са опоскали мястото.

— Да. — Тя погледна напред и даде газ. — Но пък щеше да ми е кеф да ги смажем.

Макси имаше пурпурна коса, отстрани забождаше пера. Беше около три години по-голяма от него и имаше много интересни гърди.

През следващите петнайсет километра той мислеше дали няма да успее да я убеди да остане гола с него. След това попаднаха на ново задръстване.

Спираме и потегляме, мислеше си той, спираме и потегляме. Искеше да пристигнат, да не се мотаят. На осем километра преди мястото двамата с Антония щяха да се отправят на северозапад, заедно с Макси и Соло, превръщенеца. Друг екип щеше да мине на североизток. Щяха да ликвидират стражите и тогава задачата му беше портата. Трябваше да я отвори, да разпрати светкавици — беше станал много добър в това — към сградите, които виждаше на картата в главата си. Оръжейната.

Бум, бам, бум.

Влизане. Тоня се насочва към затвора заедно с екипа си, той се отправя към комуникационния център с неговия. Почти всички ще бъдат все още в леглата, ще си търсят оръжията, няма дори да са облечени.

Стражи, порта, оръжейна, комуникации, повтаряше си той. Щяха да попаднат в свят на болка.

Бяха на двайсет и пет километра от мястото, когато фаровете осветиха момиче на бял кон, застанало по средата на пътя.

Беше като статуя, очертана на синкавата светлина на полумесеца.

Той я познаваше, помисли си Дънкан, когато спряха. Познаваше я от сънищата. Със сигурност я познаваше от сънищата и тази мисъл го ядоса и същевременно очарова.

— Това е капан — провикна се тя. — Те знаят, че идвате.

Той слезе от мотора, целият разтреперан. Удоволствие, гняв, изненада се заблъскаха в него.

Тя знаеше ли, че десет пушки са насочени към нея? Дори да знаеше, не я интересуваше.

Уил изскочи от камиона.

— Ако посегнеш към оръжие, ще допуснеш огромна грешка.

— Аз не съм ти враг.

Еди пристъпи до Уил.

— Коя, по дяволите, си ти, тогава? И откъде намери този кон?

— Намерихме се един друг. — Тя скочи от коня, просто праметна крак и скочи с вдигнати ръце. — Готвят ви капан — повтори тя.

— Еди, върви назад и кажи на останалите да чакат.

— Еди ли? — повтори момичето, докато Дънкан не откъсваше поглед от лицето ѝ, досега сериозно, по което плъзна усмивка. — Еди Клосън. Къде е Джо?

— Той е в... Ти пък откъде знаеш за Джо?

— Знам много неща за теб. Знам как Лана и Макс са те открили, как си ги научил да използват вериги. Свириш на хармоника и си от Кентъки. Видях къде се намира на картата.

— Слушай, хлапе, ще трябва да... — Еди пристъпваше напред, докато говореше, след това видя очите ѝ. — Мили боже. О, боже господи. Имаш неговите очи.

— Знам.

— Имаш очите на баща си. — Той се затича и я прегърна. —
Това е хлапето на Макс. Хлапето на Макс и Лана.
— Ти си му бил приятел. Аз съм ти приятелка. Казвам се Фалън.

МЕЧЪТ И ЩИГЪТ

*Не звездите определят съдбата ни, а ние
самите.*

Уилям Шекспир

16.

Отпуснал ръце на раменете ѝ, Еди отстъпи назад с влажни очи, докато оглеждаше лицето ѝ.

— Тя ти е дала неговото име. Приличаш на него, но също и на нея. Взела си най-красивото. Добре ли е майка ти?

— Съвсем добре.

— Аз... аз обещах на Макс да се грижа за нея и за теб. Не го направих.

— Не е вярно. Ти рискува живота си да се добереш до тях по време на нападението. Само че Макс беше мъртъв, а тя беше вече избягала.

— Тя къде е?

— Не мога да ти кажа. Сега не е моментът. Извинявай. Но да знаеш, че е в безопасност.

— Добре. Добре. — Еди потри лицето си с ръце. — Ще се върнем на този въпрос. Ти обаче на колко си, на четиринайсет? Какво търсиш тук съвсем сама? На този огромен кон.

— Предупреждавам ви. Те знаят, че идвате. Заложили са ви капан.

Уил пристъпи напред.

— Чакай, Еди. А ти откъде знаеш? — попита той Фалън.

— Ти ли си водачът?

— Уил Андърсън.

— Баща ти е Бил и се е сражавал с Еди и останалите с него. Оставяли са ти знаци, за да ги следваш до Нова надежда. И ти си ги намерил. Мама ми е разказвала за теб, за всички вас. Знам за капана, защото... Аз съм дъщеря на Макс Фалън и Лана Бингъм. Аз съм дете на Туата де Данан. Мъжът, когото сте открили, е убеден вярващ. Той се е оставил да го заловите, за да ви даде подвеждаща информация и да ви вкара в капана.

— Той е полумъртъв — намеси се Дънкан.

Усети привличане, топло, бавно, дълбоко. Той я познаваше. Познаваше я от сънищата. Но той бе участвал в залавянето и бе видял

в какво състояние е затворникът.

— Убеден вярващ — повтори Фалън. — Срещна погледа му. — Ти си Дънкан, а близначката ти е Антония. Дарбата ти е като моята и знаеш, много добре знаеш, че казвам истината. Името на затворника е Патрик. Найджъл Патрик и той е бил доброволец да бъде застрелян, пребит и оставен на място, на което ще разузнавате.

Вътре в себе си усети, че казва истината, въпреки това...

— А те откъде знаят къде ще разузнаваме?

— Не мога да ти кажа. Не ми е показано. Но ви чакат. След още осем километра. Двайсет и петима войници, въоръжени. Подсилили са стените на базата си с още войници. Един от отговорниците е Лу Мърсър. Брат му е бил убит по време на нападението над Нова надежда, нападението, когато е бил убит баща ми. Мърсър иска да пролее кръвта ви, много повече отколкото Уайт и кръгът му искат моята. За Мърсър това е личен въпрос.

— Това е хлапето на Макс — обади се Еди. — Тя няма да ни лъже.

— Капан или не, не можем да оставим онези хора там — започна Дънкан.

— Дошла съм, за да ви помогна. — Тя извади карта и я освети с едно замахане на ръката. — Патрик ви е казал, че затворът е тук, но не е. Намира се тук. Оръжейната е тук. Освен това имат цистерни с гориво. Ето тук. Казал ви е за главната порта, но е пропуснал да ви каже за другата от западната страна. Тя се охранява, но очакват да се появите тук. Първата им отбранителна линия са дващсет и петимата с автоматични оръжия, разположени от двете страни на пътя. Те ще ви подложат на кръстосан огън, докато друг взвод ви заобикаля отзад, за да ви попречи да се оттеглите. Трупат муниции от седмици, за да се подготвят. Онези, които оцелеят след първата вълна, ще бъдат приквещени. Или избити, или заловени. Искат някои от вас живи, стига да е възможно.

— За да ги изтезават и екзекутират.

Тя кимна към Уил.

— Най-голямото им желание е да заловят или Дънкан, или Антония. Ако е възможно, и двамата.

— Така ли? — наклони глава Дънкан. — Защо сме толкова ценни?

— Мърсър мрази всички Странни, но маговете и чародейките най-много. Надява се да ви използва, особено ако успее да накара единият да измъчва другия, като начин да премине през охраната и да завладее Нова надежда, тъй като предишния път не са успели.

— Много им здраве.

— Той нито ви познава, нито ви разбира — продължи простичко Фалън. — Сега трябва да се движим бързо, в противен случай ще изпратят разузнавачи. Оттук ще изпратите няколко човека пеша, за да се промъкнат зад първата линия и да ги пречупят. След това се присъединяват към останалите, когато нападат портата, един екип на главната порта, един на запад.

— Ти не командваш — каза Дънкан.

Погледът, който му отправи, беше студен като нощта.

— Аз съм родена за това, в противен случай нямаше да бъда тук. Имам много строг учител и само това време, за да ви помогна. Трябва да се организирате за атаката и да поставите на позиция пешаците. Аз ще взривя цистерните с гориво.

— Съвсем сама ли?

Тя отправи на Дънкан усмивка, която можеше да мине за самодоволна.

— Имам Лоях.

Положи ръка върху главата на коня.

— Ти знаеш какво съм — обърна се тя към Еди. — Знаеш защо мама е избягала онзи ден, окъпана в кръвта на баща ми, с разбито сърце.

— Да, за да защити и теб, и нас. Те искаха да те убият. Искаха да убият Вестителката.

— Ти си й приятел. Ти си мой приятел.

— Много мило — отбеляза Дънкан. — Как смяташ да го направиш? Просто ще яздиш с коня си до портата и ще почукаш ли?

— Не. Когато взривя цистерните, когато те са разсеят и хукнат, можете ли да свършите останалото? — попита тя Уил.

— Да. Да. Ще се координираме. Флин, елфи и превръщенци пеша, за да издебнат в гръб първата линия.

— Добре — одобри Фалън. — По-бързо, по-тихо. Ти познаваш мама — подхвърли тя към Флин.

— И Макс. Отдавна те чакаме.

— Чакането почти приключи.

Тя слушаше, докато Уил планираше атаката и събираше екипите. Постара се да остане безизразна, докато сърцето ѝ препускаше, а кръвта ѝ думтеше, гореща и бърза.

— Сигурна ли си за местата? — попита Уил. — Затвор, оръжейна, затвора за роби.

— Сигурна съм, имай ми доверие.

— Май се налага.

— Добре, съгласен съм, но пак всичко се крепи на едно момиче с кон, което да взриви горивото. Как ще стане? — попита Дънкан.

В отговор, Фалън се метна на гърба на Лоях и го погали по врата. Сребърният му рог се показва и заблестя. Разпери крила.

— Мама му стара! — Еди отстъпи крачка назад. — Летящ еднорог. Ритни ме в задника и ме наречи Сали.

— Аликорн. — С блеснали очи Тоня сръчка брат си и погледна Лоях в очите, погали го. — Никога не бях виждала. Не знаех дори че съществуват. Страхотен е.

— Те няма да гледат нагоре — изтъкна Фалън. — И аз ще...

Тя разпери пръсти и в ръката ѝ се появи огнена топка.

— Ще ударя цистерните с две такива. — Тя събра пръсти и угаси огъня. — Можете да сте сигурни, че се целя добре.

— Хлапе, ти си направо невероятна — ухили се Еди. — Чакай само да кажа на Фред.

— Кралица Фред! Мама я наричаше така понякога. Много я обича.

— И аз.

— Трябва да побързаме. Имам само час тук.

— Чакай. Можеш ли да се снишиш достатъчно, за да ме пуснеш до затвора?

— Тоня.

Тоня махна с ръка към Дънкан.

— Затворниците са ни приоритет. Тя взривява цистерните, спуска се и ме пуска. Всички хукват без цел и посока. Ще се справя с пазачите. Ще изведа затворниците към западната порта към медиците и камионите. Ще можеш ли да се спуснеш достатъчно ниско, за да стане?

Фалън кимна.

— Ще те свалим там.

— Уил?

— Знаеш ли колко са пазачите пред затвора?

Фалън затвори очи.

— Виждам двама отвън, един вътре. Мъж и жена са навън, а вътре има мъж.

— Не се спускай, ако са повече от двама — кимна Уил на Тоня.

— Можеш да се справиш с двама.

— Да, мога. Аз отивам с нея. — Тя стисна ръката на Фалън, за да се качи.

И двете го усетиха, мигновена връзка, дълбока, силна като кръвта.

Тоня се настани зад нея.

— Приятно ми е да се запознаем и така нататък.

— И на мен.

— Да действаме. Първите екипи да тръгват. — Уил погледна Тоня. — Ако се случи нещо, майка ти ще ми отреже главата.

— Ще се справя.

След това погледна Фалън.

— Успех. Тръгваме щом чуем взрива.

— Тогава се гответе. Няма да отнеме много време.

След тези думи Лоях се издигна на сребърните крила.

— Мислиш си, че си видял всичко — измърмори Еди, — след това виждаш нещо невероятно.

— Прекалено много залагаме на това момиче — прошепна Уил.

— Тя е Вестителката.

Уил погледна към Флин и кимна.

— На позиция.

Дънкан се метна на мотора, без да откъсва очи от коня и ездачките. Усети възторга на близначката си — чувството грееше също като крилата. Усети още нещо, което не можа да определи, което се излъчваше от Фалън.

Трябваше да помисли над това по-късно, каза си той. В момента го чакаше работа.

— Невероятно е! — Тоня вдигна лице към вятъра. — Учихме за аликорните в академията, но никой не е виждал. А аз яздя истински.

— Той е прекрасен. Много си смела, щом помисли първо за затворниците.

— Ти знаеш ли какво им причиняват Воините?

— Чувала съм. — И съм виждала, помисли си Фалън. — Стегни се. Ще пътуваме по-бързо.

— Обичам бързината.

Бързо бе много меко казано, откри Тоня. Тя потисна бойния вик, който напираше в нея, и се запита, докато вятърът я блъскаше и земята се изнизваше под тях, дали и те са се превърнали в нещо като светкавица, както ставаше при елфите, когато тичаха с всички сили.

— Виждам засадата. Виждам ги точно където каза, че са. Щяха да ни разкъсат.

— Можеш ли да правиш огнени топки? — попита Фалън.

— Трябва ми повече време, отколкото на теб, а и не съм правила голяма като твоята. Но пък се целя безпогрешно.

— Можем да поразим оръжейната след цистерните с гориво, на път към затвора. Няма да я разрушим, само ще им попречим да си вземат оръжия. Така твоите хора ще вземат каквито оръжия успеят и ще унищожат останалото.

— Добра идея. Да действаме.

— Първо горивото.

Те минаха над стената, над главите на стражите и войниците, които бяха в готовност. Тя видя затвора, оръжейната, къщите. И ешафода.

И трите цистерни бяха пълни с гориво.

— Никак не ми е приятно, че ще гръмнат. Можехме да използваме бензина.

— Голяма загуба — съгласи се Фалън. — Но това е най-добрият начин. Може би единственият. Дръж се.

Въпреки че не се впечатляваше от магии, Тоня се възхити от скоростта на Фалън — една, две, три огнени топки, колкото за баскетбол, полетяха надолу. Възхити се и на точността, с която поразиха цистерните.

Те гръмнаха, огнени бомби, разпратиха наоколо шрапнели от унищожените камиони, всичко се превърна в ад. Тя видя пламтящ

метал, докато горещият мирис на бензин напои въздуха.

Фалън описа малък кръг на Лоях и се гмурна надолу към оръжейната.

— Обграждаме я с огън — изкрещя тя, докато хората се мятаха и разпръсваха, обзети от паника. — Навсякъде, за да не могат да преминат. Можеш ли да отвориш ума си за елфа Флин?

— Мога.

— Покажи му какво правим, за да каже на останалите. Не помислих за това докато не бяхме във въздуха, иначе щях да кажа на Уил. Започвай с огъня, колкото можеш повече.

Тоня посегна дълбоко в себе си и с тяло, притиснато към това на Фалън, изненада себе си колко бързо направи огнена топка. Прецени разстоянието, избра място и метна.

— Браво.

— Играя в баскетболния отбор на Нова надежда. И Флин също — добави тя, докато Лоях обикаляше сградата, а ездачките вдигаха стена от огън.

Над рева на пламъците и нови експлозии, те чуха изстрели.

— Бъди готова да скачаш — провикна се Фалън, докато летяха. — Ще се видим отново.

— На пропускателния пункт.

— Не, не мога да остана. Ще изчакам, докато ме изтеглят, но ще се видим отново.

— Къде ще те изтеглят?

— Готова ли си? — Фалън отново се гмурна надолу. — Навън няма стражи. Страхливците са се разбягали. Скачай! Успех!

Видя как Тоня се приземява, вади стрела, след това срутва вратата със силите си.

Фалън накара Лоях да се издигне. Усети първото подръпване от изтеглянето. Остава съвсем малко време, помисли си тя, докато оглеждаше битката, която се водеше долу, за да открие слабости или да помогне. Дънкан с двама други спря мотора си точно пред огнената ѝ стена. Подозираше, че той може да угаси огнените топки на сестра си, но не бе убедена, че ще се справи с нейните. Затова отвори врата за него и екипа му, отблъсна огъня, за да проправи пътека.

Той вдигна очи, срещна погледа ѝ, задържа го за кратко, след това сякаш се отдалечи и завихри.

В следващия момент Фалън и Лоях стояха на сечището пред Малик. Той държеше кристала в ръце.

— Ранена ли си?

— Не. — Тя се спусна на земята и прокара ръце по Лоях. Припомни си как бе полетял шрапнелът, как бе експлодирал високо... Той обаче не беше дори одраскан. — Не сме ранени.

— Постигна ли успех?

— Хванах ги навреме. Някои от тях са познавали родителите ми, така че ми повярваха. Картата, която ми помогна да начертая, ми показва как да осветя мрака. Последвах плана, който ти одобри, освен...

Той изви вежди.

— Освен?

— Тоня помоли да язди зад мен, за да стигне по-бързо до затвора. И двете заедно... Замислих се едва след като бяхме във въздуха. Обградихме оръжейната с огън, за да не може врагът да се добере до оръжието си. Така войниците от Нова надежда можеха да вземат каквото могат, след това да я разрушат.

Той се замисли.

— Приемлива промяна на споразумението ни. — Той нямаше да разбере, ако тя не беше признала. На него не му беше позволено да наднича в кристала.

— Останалото зависи от тях, но те имаха предимство. Ако можех да остана малко по-дълго...

— Един час. Така се разбрахме. Погрижи се за коня, след това ела вътре.

— Искам да видя. Кристалът ще ми покаже.

— Когато влезеш вътре. Лоях има нужда от вниманието ти.

— Той беше съвършен, Малик. — Все още развълнувана от пътуването, битката, полета, тя се обърна, за да прегърне Лоях. — Бяхме свързани. Той знаеше, аз знаех всяко движение, всеки завой. Оказа се прав, когато каза, че Грейс не е създадена за битки. Докато той е.

Тя поведе коня. И ти си създадена за същото, помисли си Малик и влезе вътре.

Щяха да я нарекат Огнената битка.

Беше нещо повече от спасителна операция, мислеше Дънкан, докато пътуваше към дома с Тоня зад него. Бяха спасили всички затворници, освободиха двайсетина роби и прибраха дванайсет полуавтоматични пушки, двайсет и два пистолета, четири кутии гранати и две пушки с къси цеви.

Автомобилите, които не успяха да повредят или унищожат, взеха за Нова надежда.

Бяха ги разбили напълно, мислеше той, беше истински разгром. Подготвеното за тях клане се беше превърнало в една от най-големите победи на съпротивата от Нова надежда.

— Няма начин просто да е изчезнала.

Дънкан изви очи. На всеки няколко километра Тоня изкрещяваше почти същото в ухото му.

— Има, защото стана точно така.

— Тя е отлетяла.

— Казах ти, че не е. Беше пред мен, след това изчезна. Просто се стопа във въздуха.

— Не е било астрална проекция. Аз я докоснах. Бях там. Тя беше там.

— Беше там. След това изчезна. — Как, по дяволите, го беше направила, питаше се той на всеки няколко километра. Много му се искаше да разбере как става, за да го прави самият той.

— Имаше нещо в нея...

— Да, да. Вестителката. Спасителката. Да, имаше страхотно готин кон, може да прави огнени кълба, но на мен ми приличаше на най-обикновено момиче заклинателка.

— Ти не си я докосвал. Когато се допрых до нея, усетих тръпки, кръвта ми кипна. Не е както при нас с теб, но беше нещо подобно. Мисля само за това, откакто престанах да мисля за битката. Докосвах я — притисках се към нея на коня — когато правех огнените топки. Никога не съм го правила толкова бързо, никога не са били толкова големи. Те сами се оформиха, Дънкан. Мисля, че е било заради контакта. Заради физическия контакт.

— Ако беше останала, можехме да я попитаме. Защо се беше разбързала, дяволите да я вземат?

— Тя каза — забравих да спомена — каза, че не оставало много време преди да я изтеглят. Не каза обаче нито къде, нито как, нито

защо. Бяхме малко заети тогава.

Блъсна ги порив студен вятър, но Дънкан усети аромата на напъпваща пролет.

Пред очите му се появи Фалън, лицето ѝ озарено, докато танцува около огън на открито. Корона от бели цветя бе положена на тъмната ѝ коса.

— Тя е искала да остане.

— Какво?

— По дяволите — измърмори той, защото не искаше да го каже на глас. — Искала е да остане. Усетих го в нея. Да, има връзка. Усетих я, когато я погледнах. Искаше да остане и да се бие, но... не му беше дошло времето.

— Едно е сигурно. Ако не се беше появила тази вечер, много от нас, може би повечето, нямаше да се приберат.

— Откъде, по дяволите, е научила? Това искам да знам.

— И двамата сме имали видения — напомни му Тоня.

— Ти имала ли си някое толкова ясно и подробно, че можеш да нарисуваш карта? Ама много точна карта?

Той искаше това умение. Копнееше за него.

— Сякаш е била вътре в базата. Знаеше колко стражи са пред затвора, знаеше броя на цистерните с гориво.

— И ги гръмна — добави ведро Тоня. — Ние не сме Вестителката, Дънк. Тя знае повече, защото е повече.

На него обаче щеше да му трябва повече от час, каквито и успехи да бяха постигнали, за да е напълно сигурен.

Когато пристигнаха в Нова надежда, Тоня отиде с екипа си да разкаже, да лекува и настани затворниците и робите, които водеха. Той предположи, че Хана ще прекара по-голямата част от нощта в клиниката.

Много от онези, които водеха, бяха в тежко състояние.

Той отиде с друг екип, за да прехвърлят конфискуваните оръжия в оръжейната.

Тъй като Уил отиде да разпита Патрик, Дънкан не очакваше да го види отново до следващия ден. След по-малко от час обаче Уил влезе в оръжейната.

— Онзи плъх призна ли си? — попита Дънкан. — И какво, по дяволите, да го правим?

— Не. И ще го погребем. — Уил крачеше из стаята. — Каква гадина. Гад мръсна, обесил се е в килията.

Еди въздъхна.

— Виж ти, виж ти. Уил, може би така е най-добре. Сега не се налага да се питаме какво да правим с него. Приключихме.

— Трябваше да говоря с него. — Разтреперан от разочарование, Уил заби юмрук в дланта си. — Трябва да разбере откъде са знаели, че разузнаваме точно там, където го открихме. Какво още знаят?

— Работили са с Тъмни Странни и преди — изтъкна Еди. — Онези мръсници Ерик и Алегра. Мислехме, че сме ги убили в Пенсилвания, но те са оцелели. Може да са оцелели и след онова, с което Лана ги порази след Макс. Някои от тях имат видения като Лана навремето и някои от нашите.

— Може — Уил се обърна, очите издаваха безпокойството му. — Или пък си имаме шпионин.

— Мили боже, Уил.

— Ние водим хора в общността. И сега доведохме. Някои може да останат, други ще заминат.

— Но ние се грижим добре за тях и ги преценяваме.

— Още два часа на онова място и Патрик щеше да умре в деня, в който го намерихме. — Дънкан се замисли над нещо. — Хана ми каза, а тя знае. Рейчъл го оперирала, имал вътрешни наранявания. Затова ми беше много трудно да повярвам на момичето — на Фалън — веднага.

— Убеден вярващ. — Уил кимна. — Едва ли е единственият. Виждали сме такива и преди.

— В повечето случаи са наполовина луди — изтъкна Еди. — Ще забележим откачалките.

— Ще ми се да мисля, че е така. — Уил прокара ръце по лицето си. — Не знам обаче кое е истина. И в единия, и в другия случай ще трябва да вземем мерки.

— Вече имаме магически щитове, но можем да ги подсилим. — Щяха да поработят над това. — Ако някой работи с Воините и вече е вътре, зад щита, трябва да разберем как изнася информация.

— Може да не е от онези, които притежават магически сили. Да, работят с тях от време на време — продължи Еди, — но през повечето време не го правят. Ненавиждат ги до смърт, мамицата им. Извинявай, Дънкан.

— И аз ги мразя, така че няма нищо. Не е толкова лесно да изкараш информация, нали? Явяваш се като доброволец за лов, за претърсване на район или за разузнаване. Или отиваш до една от фермите. Оставяш съобщение на предварително уговорено място.

— Те също имат комуникации. Може да е някой с радио, който предава информация. Да започнем оттук — реши Уил. — Подсилваме щитовете, започваме да проверяваме за излъчвания и не ми е никак приятно да го кажа, но оглеждаме по-внимателно всички, които са пристигнали и останали през изминалите шест месеца. Един от робите — може би дори повече от един — може да е бил с промит мозък, внедрен.

Той пристъпи към прозореца и се загледа навън.

— Ако Фалън не ни беше предупредила... щях да ви заведа в една касапница.

— Не го приемай по този начин — започна разгорещено Еди.

— Аз приех работата, така че ще я довърша. Сега отивам да погребя скапаняка, за когото бях убеден, че сме пречупили и затова ни дава информация как да освободим робите и затворниците.

— Той даде информацията. По този въпрос съм единодушен с Еди, Уил. Той прецака всички ни. Бяхме убедени, че казва истината. Почти за всичко. Аз ще ти помогна да го погребеш.

— Не, благодаря, ние с Пини ще се погрижим. Това ще помогне на Пини. Той пазеше Патрик. Най-обикновена предпазна мярка, докато се върнем. Заспал — не е имал причина да стои буден. Никой не е предполагал, че шибанякът ще се самоубие. Събудил се, отишъл да провери килията. Патрик висял на чаршафа. Все още бил топъл, разправя Пини. Той го срязал и се опитал да го върне към живот, но вече бил мъртъв.

— И Пини не е виновен.

— Не, Еди, никой не е виновен. Патрик е направил избора си, взел е страна. Просто заключи тези неща. Не е нужно тази вечер да правим пълен инвентар. Заключи ги и се прибирай. Ще се видим утре.

— Уил? Знам, че е проблем, и си мисля как за малко да ни сгащят, а какво стана. Само че всички да се приберем, а? Направихме онова, което трябваше, и сега всички да си ходим. Не го забравяй.

— Няма.

Еди въздъхна отново, когато Уил излезе.

— Много се радвам, мамка му, че никога не съм бил на ръководна позиция. Това е голям товар. Войник си, това е достатъчно трудно, но е много по-трудно да си този, който дава всички заповеди. Така че нека бъдем добри войници и следваме заповеди. Ще заключим и ще се приберем. Искам да разкажа на Фред за момичето на Лана.

Докато прибираха останалото за бъдеща инвентаризация, Еди сръчка Дънкан.

— Много красиво момиче, а?

— Да, става.

— Става, друг път. Това момиче беше трепач.

— Господи, Еди, та ти можеш да й бъдеш баща.

Малко изненадан, че това е самата истина, Еди не обърна внимание.

— Това не означава, че нямам очи. Трепач — повтори той. — Ти не си достатъчно голям, за да й бъдеш баща, ти също имаш очи.

— Аз си имам момиче.

— Да бе. — Еди заключи, прибра ключовете в джоба си и изчака Дънкан да добави защитен пласт. — Коя е тази седмица?

Дънкан се засмя и сви рамене. Беше се прехвърлил на Каси, след това на Фон, а сега...

— Много са, но няма нито една, с която отношенията ни да са достатъчно сериозни.

— Чувал съм подобно нещо, когато съм бил на твоята възраст.

— Добре де, готина е. Не знам дали е трепач, но яко задейства трепачометъра.

— Има очите на баща си — прошепна Еди. — За мен означава много, че видях момичето на Макс. Наспи се, пич, заслужил си съня.

— И ти.

Когато няколко часа по-късно най-сетне заспа, Дънкан сънува момиче със сиви очи, на бял кон и със сребърни крила. Момиче, което вървеше през такова ярко място, че от светлината го заболяха очите. Тя извади меч и щит от огъня, сякаш бяха хиляда слънца.

Когато ги вдигна, самата тя се превърна в слънце.

17.

Фалън се биеше с Малик и призрачните му воини. Бяха ѝ нанесли въображаеми удари, които се оказаха болезнени. Тъй като времето ѝ за тренировки намаляваше, той реши, че по време на битките трябва да изпитва болка.

Не ѝ течеше кръв, но щеше да усеща.

И така, когато мечът на един от призраците остави плитка вдлъбнатина на лявото ѝ рамо, тя усети как горещият метал разрязва плътта.

Продължи да се бие.

Първите няколко пъти, когато се биеше с болка, с шока от удар или порязване, я завладяваше паника. И я убиваше. Тогава тя бързо разбра защо Малик е настоял за това.

Раната не само че шокираше, но и отслабваше силите ѝ. Той я караше да се бие с ума си и тялото си и да издържа на всичко.

Пот течеше по лицето ѝ, десният ѝ крак се напрягаше за баланс срещу острия меч на Малик. Тя обаче порази двама от четиримата противници и се би ожесточено срещу Малик и единствения останал призрак.

Усети как издръжливостта ѝ намалява — адреналинът нямаше да я тласка напред безкрайно. За да приключи всичко, тя метна огнена топка срещу последния призрак, превъртя се, след това замахна с меча към краката на Малик.

Когато той падна, тя го прониза. След това се срути до него.

— Всичко ме боли.

Той дишаше накъсано, но успя да отговори.

— Да.

Тя се намръщи и го погледна. Лицето му беше потно и бледо.

— И ти ли се биеш с болка? Защо? Аз съм тази, която се обучава.

— Когато мечът ти порази противник, той също чувства. Така че с напредъка ти, аз също чувствам.

Тя стана, отиде до кладенеца и загреба вода.

— Пий. Няма нужда и ти да се биеш с болка или да се биеш изобщо. Използвай единствено призраците. Така ще можеш да наблюдаваш и преценяваш.

Той я погледна над черпака и отпи.

— Аз съм в състояние да се бия и с болка.

Тя научи — и това беше лесен урок — че учителят ѝ е горд човек.

— Да си способен е едно, а ти си много способен. Просто не се налага. Всъщност, ако наблюдаваш, вместо да се биеш, ще можеш да прецениш уменията и слабостите ми по-добре.

Той отпи отново.

— Да не би да щадиш стареца, момиче?

— Старецът продупчи дясното ми бедро. — За да докаже думите си потри пулсиращото място. — Просто съм практична. Ние се изправяме един срещу друг ден след ден и познаваме и техниката си, и ритъма, и слабите места. Има някои промени, разбира се, но в повечето случаи ти финтираш наляво и аз знам да си пазя дясната страна от замаха ти. И повдигах лявото си рамо, съвсем малко, когато се каниш да нанесеш удар.

— Сериозно?

— Да. — Тъй като всичко я болеше и пулсираше, Фалън се просна отново на земята, опъна се по гръб, за да наблюдава пухкавите облаци в небето. — Малко вероятно е да се бия с противници, които познавам добре като теб.

— Следващия път ще се бием с левите ръце.

Интересът ѝ бе разпален, тя се подпря на лакът.

— С лявата ръка.

— Може да дойде време, а то ще дойде, както ти казваш, когато нещата ще се променят. Няма да е днес. Ръкопашен бой, четирима противници, без оръжия.

— Сега ли?

Той ѝ подаде черпака с останалата вода.

— Пий. Бий се. Ще приема предложението ти и ще наблюдавам.

— Ранена съм от...

— Поредното чудесно предложение — отвърна небрежно той. — Изгубила си меча си в предишна схватка и сега се изправяш срещу новия противник в ръкопашен бой.

— Все още имам нож.

— За този урок предположи, че нямаш.

— С магия ли?

— Тя е винаги в теб.

Фалън изгълта водата, подаде му черпака и се изправи. Обичаше ръкопашния бой. Баща ѝ я беше научил на основното в бокса, уличния бой, каратето. Малик ѝ беше обяснил различните форми на карате, кунгфу и таекуондо.

Той настояваше тя да ги упражнява и това ѝ допадаше. Обичаше гладкия, смъртоносен танц.

Той призова четири призрака, два мъжки, два женски. Фалън прецени, че дребната жена е опасна. Изглеждаше и гъвкава, и неудържима.

Докато те се появяваха, тя реши да се пробва първо с най-едрия мъж, изглеждаше як и брутален. Щеше да е силен, реши тя, но не и чевръст.

Преди те да я нападнат, тя им се нахвърли, изтегли крак по време на скок и порази най-едрия в гърлото. Превъртя се назад, преобърна се и едва успя да избегне ритник в главата. Завъртя се бързо, за да ги накара да се разпръснат, и нападна втората жена.

Малик наблюдаваше и кръжеше около нея. Все още не, мислеше той, все още не беше постигнала пълен баланс на оръжията си — тяло, ум, магия. Въпреки това остана доволен от напредъка ѝ.

И беше много горд с безстрашието ѝ.

Тя изтърпя и удари — юмрук в дясната буза, злобен ритник в лявото бедро. Но се беше научила да използва болката като инерция.

Когато най-дребната жена се плъзна с бързина и сила и изрита Фалън в краката, момичето използва инерцията, за да ритне в отговор. Мерникът ѝ се оказа точен, тъй като ботушите се забиха в слабините на другия мъж. Докато той падаше, тя запрати по него сили и го елиминира.

Завъртя се към най-дребната жена. Успя да я хване за ботуша, когато риташе, и завъртя силно.

Дребната се оказа чевръста, точно както Фалън подозираше, и скочи на ръце, опомни се. Тя обаче беше съборила втората жена и си беше спечелила време. Изритаха я отново, пред очите ѝ се завъртяха

звезди и тя чу жужене в главата. Завъртя се отново, достатъчно бързо, че образът ѝ да се размаже.

Юмрук назад, ритник назад, страничен ритник. Достатъчно, за да повали жената призрак. След това смаза ръката ѝ с тока на ботуша.

Задоволството ѝ се оказа кратко, нечии сили я запратаха назад. Не беше подготвена, падна тежко, но потисна вика си, когато глезенът ѝ се подгъна. Вдигна ръка и посрещна силите със сила.

През някаква мъгла — беше си ударила главата — видя дребната жена да скачи към нея с нож в здравата ръка.

Инстинктът за оцеляване се задейства. Тя посегна, запрата сили, дръпна. Ножът излетя от ръката на противника в нейната, а после се заби право в сърцето на жената.

Озверяла, притисната от болка, тя стана.

— Гаднярка — каза тя, когато силите ѝ срещнаха отпора на чужди сили. — Свършено е с теб.

С едната ръка Фалън отбиваше чуждата силова атака, другата изви назад и метна напред огнено острие. То проряза трептящия въздух, попадна в целта. Последният ѝ противник избухна в пламъци.

Фалън закуцука няколко крачки, отказа се и седна на земята.

— Не знаех, че мога да правя това.

— Рядко знаем на какво сме способни, докато не ни притиснат в ъгъла.

— Не ми каза, че една от тях ще бъде заклинателка.

— Да не би да си мислиш, че ще се биеш единствено с хора, които не владеят магия?

— Не, но... поне да ми беше казал.

— Битките и войните никога не се водят честно.

Той приближи до нея и коленичи, за да вдигне лицето ѝ.

— Не виждам добре.

— М-м-м, леко сътресение. Затвори очи и ме остави да се справя с него.

Тя изпълни послушно.

— Глезенът е зле. Левият глезен. Лошо е навехнат.

— Аз ще се погрижа. Дишай бавно. — Не беше проблем, още повече че звъntenето в ушите ѝ престана. След това притаи дъх, когато той се премести на глезена. Болка... червена мъгла, помисли си тя. Вгледай се през мъглата към светлината. Стомахът ѝ искаше да се

надигне, затова тя си представи позива за гадене като езеро, което я успокояваше все повече и повече, галеше я и я приласкаваше.

Ръката му се плъзна над пулсиращото бедро, след това, за нейна най-голяма изненада, докосна нежно лицето.

Тя отвори очи, погледна го.

— Винаги си казвал, че няколко синини ще ми напомнят да бъда по-бърза, по-силна, по-умна следващия път.

— Едва ли ще забравиш. Как направи меча?

— С гняв. — Тя сви колене и отпусна буза на тях. — Дребната жена имаше нож. Ти каза без оръжия.

— Тя лъжеше, както ще правят мнозина от онези, с които се сблъскваш. Сега се изправи, пробвай глезена.

Той ѝ помогна да се изправи, наблюдаваше я как върви.

— Чувствам, че е бил наранен — призна тя, — но поне не боли. Мога да стъпвам на него.

— Замъглено зрение, прилошаване?

— Не, отминаха. — Тя кимна доволно.

— Имаш един свободен час, след това ще смесиш шест отвари по памет и две ще приготвиш сама. Ако се справиш добре, останалата част от следобеда ти е свободна.

— След отварите искам да използвам кристала. Искам да отида в Ню Йорк.

— Не мога да ти позволя да го направиш.

Не мога, не искам, не трябва, помисли си тя. За всяко „да“, което той казваше, тя чуваше двайсет „не“.

— В Ню Йорк и окръг Колумбия все още се води война. Там са съсредоточени най-много Тъмни Странни. Трябва да си отвоюваме тези места. Как да разбере какво става там, ако не видя? Ти самият винаги казваш: „Погледни и виж“.

— Все още не му е дошло времето.

— Нещо друго, което повтаряш непрекъснато — измърмори тя.

— И двете са истина. Ако гледаш внимателно, ще видиш, когато му дойде времето.

Тя очакваше тъкмо това и бе готова с отговора.

— Ще ме заведе в миналото, както вече е ставало, и ще мога да видя какъв е планът на Воините на безупречната добродетел да нападнат хората от Нова надежда. Позволи ми да вляза, да видя онзи

Ню Йорк, който мама е познавала и обичала, където се е запознала с баща ми, където са живели.

— Това е стратегия. Поискай онова, което знаеш, че ще ти бъде отказано, с надеждата да получиш по-малко.

— Не е така. — Беше почти вярно, но не съвсем. — Искам да видя настоящето. Искам да отида в Ню Йорк, в окръг Колумбия, на други места и да видя настоящето. Прецених обаче, че ще имам по-добра възможност с миналото. — Тя сви рамене. — Май е едно и също.

— Това е проверена стратегия, защото често се получава.

Надеждата избуя.

— Така ли?

— Ще разбереш, след като направиш отварите. Върви. Искам да поработя в градината през този час. На тишина.

— Отивам да взема душ. Дълъг.

Беше великолепно, въпреки че тръбите дрънчаха и водата не течеше, ами капеше. Лекото ѝ милване успокои останалите болки и натъртвания, а сапунът на феите ухаеше на поляната им — зелена, мека, тиха.

Докато се обличаше, планира остатъка от деня. Щеше да почете и да направи отварите. Искаше да поработи над онази, която създаваше мъгла и заслепяваше приближаващия враг.

Накрая смяташе да влезе в кристала и да види великия град на майка си, какъвто е бил навремето. Щеше да види родителите си заедно — Малик сигурно знаеше, че това е истинската ѝ цел. Искаше да види хората, които я бяха създали, да види мястото, на което бяха живели заедно.

Имаше много за гледане, мислеше си тя. Малик никога не ѝ позволяваше да се застоява повече от час. Щеше да направи така, че да ѝ стигне.

След това щеше да изчака и да поиска още един час на друго място. Докато не поискаше да отиде при първия щит. Беше сънувала това място с поля, гори, хълмове и с кръга от камъни.

Погледна към кристала. Не биваше да предава доверието на Малик. Нямахше да влезе, без да му каже. Той никога не ѝ беше

забранявал да гледа.

Пристъпи към кристала и постави ръка върху него.

— Позволи ми да видя, единствено да видя. Умът и тялото и духът ми ще останат тук, докато ти ме насочваш с видения.

Кристалът заискри бистро и ѝ показа на водниста дневна светлина онова, което бе виждала на светлината на луната.

Поля в зелено и златно, сега обрасли с бурени и трънаци. Сърни с тъмна козина пасяха наблизо. Сега е така, помисли си тя. Хълмовете стигаха до небето, бледа светлина се промъкваше сред дърветата, но земята бе необработена.

А камъните, сиви в сумрака, описваха кръг около почерняла земя.

Дори през кристала тя усети битка на сили, настъпването и отдръпването, светлината срещу мрака.

Чу бърбенето на птици, шумоленето на вятъра сред високата трева, ехото на самота и празно.

След това обгорялата земя се размести, запулсира, затуптя като черно сърце. Птиците замлъкнаха под остроото грачене на враните, които кръжаха над камъните.

Гората притъмня, когато мракът навлезе в нея. Спусна се мъгла над земята и се плъзна около камъните.

От мрака, от мъглата, тя чу глас да шепне.

— Моя.

Повлече я, също като ръка с нокти. Захватът хапеше.

Гласът в тревата, в главата ѝ повтаряше.

— Ела.

Лед скова кръвта ѝ. Остри нокти разкъсаха кожата ѝ, остра болка, тъмно удоволствие. За миг тя се олюля, нещо пулсираше вътре в нея в този момент, нещо горещо, хлъзгаво. Тя потръпна от него, срещу него, объркана, уплашена. Въодушевена.

Ако влезеше вътре, щеше да научи повече, да почувства повече, да види повече.

Земята запулсира по-бързо, като собствената ѝ кръв. Граченето на враните се превърна в писъци. Светлината ставаше все по-бледа и по-бледа, движеше се към мрака.

Шокирана, тя се отдръпна, усети болка, когато ноктите издраха ръката ѝ отгоре.

— Не. — Тя притаи дъх. — Не. Няма да дойда при теб. А ти няма да задържиш онова, което си взел. Връщай се обратно в ада.

Инстинкт, същият, който я беше накрал да хвърли огнения меч, я накара да облее кристала в светлина. Враните изпопадаха мъртви на земята; мракът се отдръпна със съскане.

Фалън отстъпи бавно и видя Малик, стиснал меч в ръката на прага на стаята ѝ.

— Не исках да...

— Какво си направила? — попита той. — Влезе ли вътре?

— Не, не съм, кълна се. Исках да погледна, да видя мястото на първия щит. Сънувах го и исках да го видя. То е изоставено, но не е мъртво. Усетих как светлината и мракът се сблъскват, а мракът е по-силен сега. И той настъпи. Аз...

Тя погледна ръката си, нямаше белези.

— Той ми проговори. И впи нокти в ръката ми. Усетих... — Тя си мислеше, че знае, и срамът се разля в нея. — Накара ме да почувствам...

— Разбирам. — Той прибра меча. — Прелъстяването също може да е оръжие. Ти си му отказала, отблъснала си го. И си унищожила предвестниците му. Сигурна ли си, че не си влизала... не и нарочно, Фалън? Въвлече ли те, дори само за миг?

— Не. Той е силен, но кристалът е мой. Не може да ме завлече там, където не искам да отида. За малко да се предам, за миг ми се прииска. Само че не го направих. Ти как разбра да дойдеш?

— Ти ме извика, с ума си. Винаги ще идвам, когато ме викаш.

— А ти можеш ли да ме повикаш?

— Мога.

— И аз винаги ще идвам, когато ме повикаш.

Той отпусна ръка на рамото ѝ.

— Справи се добре. Да похапнем, преди да започнем работа.

— С удоволствие ще хапна нещо. Готова съм да посветя известно време на отварите, вместо да... Ти чу ли?

— А ти какво чу?

— Прилича на... пеене. Може феите да са дошли да ни видят, но...

— Това не са гласовете на феите.

— Не приличат на техните. — Песента я обгърна, запя вътре в нея. — Но е красиво.

Тя излезе и не каза нищо. Малик я последва през малката къща до работната стая.

Сякаш хиляда гласчета я зовяха, тихо, нежно, приветстваха я, не настояваха да пристъпи напред.

Вратата на заключения шкаф зееше отворена, светлината пулсираше също както мракът бе пулсирал по осквернената земя.

— Ти ли го отвори? — попита тя.

— Не. Ти си го отворила.

— Как?

— Като си отблъснала мрака, с чест и зачитане. Вземи онова, което ти принадлежи, момиче.

Сърцето ѝ пърхаше, когато пристъпи към шкафа. Вътре, осветена, видя дебела книга, корицата бе гравирана богато с магически символи. Книгата пееше с гласа на арфи и звънчета, с гласове, които трогнаха душата ѝ.

— Моя ли е?

— И тя, и всичко вътре в нея, ако я искаш. Пътят ти предлага нов завой, Фалън Суифт. Изборът е твой.

Вътре в нея, около нея, през нея, се носеше песен.

Тя пристъпи напред, озарена от светлината, и посегна към книгата.

— Предполагах, че е тежка, но не е.

Това беше товар, помисли си Малик. Огромен товар.

— Едно момиче ще отвори Книгата на заклинанията, казва оракулът. Всичко в нея ще бъде вътре в момичето. Тя ще знае, а знанията ще влязат в Кладенеца на светлината. Там тя ще вземе меча и щита си, изковани в светлината, закалени в огъня. И тогава Вестителката ще се надигне.

Фалън отвори книгата.

Пеенето стана по-звънко, превърна се в гръмовен хор. Усети порив на вятъра, топъл, див, с вкус на пръст и море, на цветя и плът, докато пламъци се разгаряха по страниците.

И изписаха нейното име.

Подтикът на мощта я остави без дъх. Той беше в нея, около нея, през нея, създаден от нея.

Тя отметна глава назад, очите ѝ се извиха, побеляха, когато нахлу в нея. Въпреки това тя протегна ръце, за да вземе още.

Бе застанала, висока, слаба, с разтворени крака, и поемаше онова, което бе нейно. Също както в нощта, когато бе родена, небето бе прорязано от светкавици, вятърът виеше и превиваше дърветата.

Пеенето стана по-силно, зазвуча в топлия, завихрен въздух. На прозореца над главата ѝ небето се раздираше от светлина.

Когато бурята премина, когато гласовете утихнаха, тя затвори книгата.

— Толкова е... много.

— Всички заклинания, някога съставени, някога правени, черни и бели, за добро или зло, са вътре в теб. Това знание и неговият товар са твои. Това доверие и товарът му са твои. И други може да отворят книгата, но тя няма да им заговори.

— Баща ми е платил цената, за да съм тук. Винаги има цена, това вече ми е ясно. Но разбрах каква е цената, ако не платиш, и тя е много висока.

Тя остави книгата и положи ръка върху нея.

— Книгата първо е била твоя.

— Не, никога не е била моя. Помогнах за създаването ѝ и я пазих много дълго. Това беше мое задължение, беше чест за мен. — Той отпусна ръка върху нейната. — Ще влезеш ли в Кладенеца на светлината, Фалън Суифт?

— Да. — Тя въздъхна дълбоко и се обърна към шкафа и светлината. — Да, но си оставих меча долу.

Малик отстъпи крачка назад, скръсти ръце.

— Няма да ти бъде необходим.

Тя му се довери, довери се и на себе си и пристъпи към шкафа. Погледна за последен път Малик и влезе вътре.

Скочи.

Падаше все по-надолу и по-надолу през ярката бяла светлина, между гладките бели стени. Въздухът свистеше покрай нея, без да издава други звуци.

Погледна нагоре, където светлината се завихряше — също като вода — а под нея блестеше.

Падна с разтворени крака, подпря се с ръка на блестящия под на кладенеца. Остави се на пулсирането, което думтеше в такт със

сърцето ѝ, с кръвта ѝ и с живата светлина.

Когато се изправи, светлината потече около нея като вода, сякаш я докосваха ръце, перваха я криле.

Тя се замисли за фермата, за семейството си, как язди Грейс през полята, как тича през гората. Чу жуженето на пчели, плющенето на проснато пране. Видя годините, в които светлината бе защитавала и нея, и онези, които обичаше.

Помисли за Макс Фалън, който бе запалил искрицата живот у нея и бе отдал своя живот, за да живее тя, и склучи пръсти около символите, които носеше, които обединяваха бащите ѝ.

Замисли се за Мик и Туила, за Томас и всички, които бе опознала и обичаше.

За големите градове и изоставените поля. За хората в Нова надежда и всички като тях, които се бореха, за да оцеляват и строят.

За Малик, който бе дал стотици години, за да я доведе до мястото, на което стоеше сега.

Изборът беше неин, помисли си тя, но всички те бяха прокарали пътя ѝ дотук.

Окъпана в ярка светлина, тя се загледа във високите пламъци.

— Още един скок. Това е вярата. Те ми имат доверие. Аз имам доверие в тях, както и в светлината.

Тя пристъпи напред сред пламъците.

Горещината парна кожата ѝ, светлината заблестя в очите ѝ.

Тя усети дъха им.

— Направих своя избор, това е моят глас. Сред светлина и огън давам тази клетва, приемам онова, което боговете са отредили. Аз съм твоя дъщеря, дете на вятър и огън, на земя и вода. С пламнала магия подемам битката. С този меч, с този щит, ще поразявам на бойното поле.

Тя протегна ръка напред сред пламъците, стисна ефеса, стисна ремъка, вдигна меча и щита.

— Те са мои — прошепна тя. — Също както книгата е моя, както бухалът, вълкът и конят са мои. И аз съм тяхна.

Тя вдигна щита с герба и петте символа, които обединяваха петте елемента с магия. Вдигна високо меча със същите символи.

Той заблестя, сребърен като крилата на Лоях, и пламъкът, който се плъзна от ефеса до върха, пламна в бяло.

Вестителката се надигна сред светлина и огън.

Малик я чакаше. Той разбра в кой миг е посегнала навътре в пламъците по падналата светкавица и пламналите свещи.

И от промяната в него. Сега часовникът му щеше да затиктака отново, а жизненият му цикъл да започне отново. Щеше да познае старостта. Само заради това той я благослови.

Донесе ножницата, която бе направил за нея много преди тя да се роди, и я остави до книгата.

Когато тя излезе, светлината зад нея се замъгли. Но тя блестеше по лицето ѝ, помисли си той, в очите.

Той се отпусна на коляно.

— Какво правиш? Недей!

— Чакал съм този момент стотици години. Искам да го приветствам, така че замълчи! Обричам магията си, меча си, живота си на теб, Фалън Суифт. Давам ти предаността си, Вестителко.

— Добре, но стани. Чувствам се странно.

— Някои неща не се променят. — Той се изправи.

— Не е нужно да ми се кълнеш в нещо, което вече знам. — Тя погледна към шкафа и вече меката светлина. — Кладенецът, невероятен е. Светлината, тя е наистина много ярка, същевременно мека, също като вода. Сигурно затова се нарича Кладенец на светлината. Ами огънят — видях меча и щита сред пламъците, блестяха като злато. Оказаха се обаче сребърни, когато ги извадих. И ги чувствам като свои.

— Защото са твои.

— Просто... ти влизал ли си някога там? Влизал ли си в Кладенеца на светлината?

— Веднъж, беше много отдавна, за да оставя меча и щита за теб.

— Ти, значи, си ги сложил там — прошепна тя.

— Пазя тази ножница за теб.

— Много е красива.

— Ще дадеш ли име на меча си? Такава е традицията — заяви той, — и придава сили.

— Солас. Светлина.

— Хубаво име. Ще ми позволиш ли да го гравирам на острието?

Тя му го подаде, а той, трогнат от доверието ѝ, постави пръст върху острието и гравира името.

— Ще седнеш ли?

— Имам чувството, че мога да пробягам петнайсет километра. — Тя крачеше из стаята, обръщаше меча така, че острието улавяше отблясъци от слънцето. — И после още петнайсет.

— Моля те, седни.

Тя седна, но сякаш вибрираше.

— Вече няма на какво да те науча.

Тя престана да се възхищава на меча и го зяпна с отворена уста.

— Какво?

— Сега вече знаеш повече от мен. Знанието е вътре в теб, а силите ти са много по-мощни от моите.

— Само че... какво ще правим сега?

— През последната част от времето ти тук ще ти помогна да се съсредоточиш и да доведеш до съвършенство онова, което притежаваш. Може да се каже, че ще подредим онова, което ти беше дадено днес.

— От книгата и от кладенеца ли?

— Да. Но ти отвори книгата, взе меча и щита. Не мога да те накарам да останеш. Моля те да ми се довериш, че имаш нужда от времето, което ни остава.

Тези думи я поразиха като стрела от лък.

— Да не би да искаш да кажеш, че мога да се прибера?

— Да. Ти завърши задачите, които ти бях дал, прие задълженията си. Притежаваш знанието. Имаш умения.

— Въпреки това твърдиш, че все още имаме работа.

— Да.

Тя стана отново и започна да крачи.

— Искам да се прибера. Понякога семейството ми липсва толкова, че едва намирам сили да дишам. Извиквам мириса от косата на мама или усещането от ръцете на татко, когато поеме моите, гласовете на братята ми, за да успея да дишам отново. Отчаяно ми се иска да се прибера.

— Изборът е твой.

— Искам да се прибера — каза отново тя. — Знам обаче, че тези две години — почти станаха две — не са посветени единствено на

тренировки и обучение. Трябва да свикна да съм далече от тях, далече от дома.

Той се отпусна назад.

— Това не са знания, които се придобиват от книга, а от добра логика.

— Теб те бива в логиката. Няма да мога да остана във фермата, да остана при тях. Не знам къде ще трябва да отида, колко далече, нито за колко дълго. Но ще бъда далече от дома, далече от тях. Тези две години ще направят раздялата по-лесна. Те ще ми липсват толкова, че няма да мога да дишам. Същото е и за тях, нали? Но на тях ще им бъде по-лесно.

Тя седна отново.

— Знам, че не съм приключила тук. Не съм приключила и имам нужда от твоята помощ, за да стигна до самия край. Затова ще остана и ще продължим да работим. Когато обаче си отида вкъщи, ми трябва време, за да постоя там. Да съм с тях. Има неща, които трябва да направя там, да започна оттам. Преди да се наложи да напусна дома и семейството ми отново, ми трябва известно време с тях.

— Това ще определиш ти, не аз.

— Добре тогава. Има неща, които трябва да бъдат направени, за да ги защитя, когато замина отново. Като разполагам с нужното време и направя каквото трябва, ще ми бъде по-лесно да замина.

— Добре. Сега вземи Фоя Бан и Тайбше, иди на лов или излез да пояздиш Лоях. Прави каквото ти е приятно този следобед.

— Не съм направила отварите.

— Прави други неща.

— Ще приготвя отварите. — Тя се изправи и се усмихна широко.

— Няма да ми отнеме дълго време.

— Арогантна си.

— Уверена съм — поправи го тя и се зае за работа.

18.

Лятото дойде и си отиде с горещи, слънчеви дни, изпълнени с учение и практика. С приближаването на есента, горещите дни преминаваха в хладни нощи, докато въздухът се разбунтува. В далечината се скупчваха облаци, пурпурни като натъртено място, и изсипваха едра градушка над умиращите листа.

Феите шепнеха, че войната на вятъра, ледът и жегата са знак, че обучението на Вестителката е към края си и започва истинската битка на светлината срещу мрака.

Фалън го наричаше наука.

Когато обаче бурите се разразиха над къщата, те донесоха яростен дъжд и гневни светкавици, тътен на гръм, който отекваше из гората.

Фалън сама предизвика една, завихрена от собствената ѝ ярост, когато Малик я накара да води три битки една след друга, а след това започна да я критикува.

Тя застана с ботуши, оплескани в кал, на подгизналата от снощния дъжд земя и избърса от лицето си въображаемата кръв на призраците, които бе сразила.

— Победих ги, всичките. И трите пъти.

— Ранена си — изтъкна Малик, — защото си бавна и немарлива.

Белите ѝ дробове горяха, но това бе нищо в сравнение с избухването, което напираше в нея.

— На крака съм, за разлика от тях.

Беше изтощена, но спокойна, а той омаловажи резултата, подчерта значението на процеса.

— Пет пъти се подхлъзна. На два пъти не използва инерцията си и изгуби предимство.

— Глупости, самоглупости.

— Грубият език няма да те опази жива на бойното поле, единствено подчертава слабостите ти.

— Майната му и на това, и на теб.

Вбесена, обидена, тя призова три призрака, измъчени, и ги порази. Сляпа за всичко останало, освен за нуждата да отвърне на удара, тя режеше и кълцаше, насочваше сили, които бълваха пламъци, докато вътрешно кипеше. С това кипене долетя вятърът, а с вятъра гръмотевичен тътен.

След това изтреця.

Убий, помисли си тя, оставила се на яростта си. Избий ги всички.

И тогава избухна светкавица, кървавочервена, разцепи кипналото сиво небе, спусна се на копия и остриета. Тъкмо обезглавяваше последния призрак, когато светкавицата се стрелна надолу и разполови дървото, на което Тайбше често кацаше.

То се пръсна и разпрати дървени стрели и накъсани листа.

Подгизнала, кална, озадачена, тя хукна към мястото.

— О, боже! Тайбше!

— Той прояви достатъчно мъдрост да се отдалечи от неовладяното ти избухване и проява на глупост.

Тя вдигна поглед към небето, потърси разперените бели крила, докато буреносните облаци се уталожваха.

— Той добре ли е? Добре ли е?

— Щеше да разбереш, ако не беше.

Разтреперана, тя приглади назад кичурите коса, от които капеше вода.

— Можех да... Бях така побесняла, но не исках да...

— Това, че не си искала, не означава нищо. Ти застраши други, унищожи живо същество от чист инат. Използва неразумно дарбата си.

Той не крещеше; тя би предпочела да ѝ се развика. Вместо това, гласът му беше зареден с отвращение, което я смаза.

Очите ѝ плувнаха в сълзи. Усети болка в стомаха, докато се опитваше да ги задържи. Не заслужаваше успокоението на сълзите.

— Извинявам се, въпреки че нямам никакво извинение. Само че...

— Само че си готова да се извиниш.

Тя преглътна, въпреки че усети горчивина.

— Почисти кашата, която сътвори — нареди той, думите му бяха толкова студени, че тя потръпна. Отдалечи се от нея и затвори вратата на къщата.

Ядосана, разбита, тя накара дъжда да спре и отиде при тлеещите останки от дървото. Видя как димът се вдига към синьото небе.

Бавно, мъчително събра онова, което можеше да се използва за горене или за подпалки, и пренесе всичко. Тялото я болеше — призраците ѝ бяха нанесли тежки удари — но чувството на вина бе по-болезнено. Отне ѝ часове, тъй като не искаше да използва магия.

Когато приключи, взе едно клонче, задържа го между ръцете си и то ѝ даде опрощение. Сега вече позволи на сълзите да рункнат, остави и тях, и дъхът ѝ да обгърнат клонката, да пусне корени. Изрече думите смирено, докато я засаждаше. Задържа ръце над нея и призова тих дъждец да измие първите листа.

— От отнетото започва нов живот. Моля за прошка за греховете си.

Вдигна овъглена пръчка, разгледа я и започна да прави предупреждение и напомняне.

Изтощена, с гърло, пресъхнало от жажда, тя влезе вътре. Искеше душ, да пие чаша след чаша хладка вода, но се качи по стълбите на горния етаж.

Малик беше седнал и работеше, с чаша вино край него. Дори не я погледна.

— Няма извинение. Позволих на гордостта да ме превземе и използвах гнева си за разрушение. Нараних живо същество и можеше да стане дори по-лошо, защото аз... не контролирах настроението си. Нямах контрол. Единственото ми желание беше да убивам, да ти докажа, че грешиш. Ти не сбърка.

Тя имаше нужда той да узнае, да разбере, дори да не ѝ прости.

— Мога да използвам гнева на бойното поле. Трябва да чувствам. Малик, ако не чувствам — гняв, радост и всичко останало, аз съм нищожна. Чувствата ме правят по-силна. Сега вече знам, че без да контролирам силите си, мощта си, чувствата ми са слабост.

Той сложи капачка на шише с кехлибарена течност, лепна етикет.

— Значи си научила важен урок. Може би най-ценният.

— Не използвах магия, за да почистя, но създадох живот от част от дървото. За да насадя ново и да помоля за прошка.

Тогава се обърна към нея, готов да ѝ даде своята прошка. В същия миг видя дървения маншет на китката на ръката, с която държеше меч.

Удивен, ужасен, той се въртна към нея.

— Направила си дрънкулка? Използвала си онова, което си унищожила, за украшение?

— Не, не, това не е дрънкулка. То е, за да напомня.

Тя протегна ръка.

Той я стисна, готов да продължи с лекцията. След това огледа гривната.

На нея бяха изписани пет символа и думите *Solas Don Saol*.

Светлина за живот.

— Ще проливам кръв. Ще отнемам живот. Ще изпращам хора в битка или ще им възлагам задачи, които могат да ги убият. Ако приема това, трябва да вярвам в него. Светлина за живот. Ще вода войната, за да сложа край на войната. И никога, абсолютно никога няма да нанасям удар без кауза, без контрол, както направих днес. Ще нося гривната, за да ми напомня. Извинявай. Не можеш ли да ми простиш?

Той я погледна. Насинено око, лошо издрана буза на толкова младо лице. Младостта не може да бъде извинение за нея, но той си позволи да забрави, че това е причина.

— Ще си простим един на друг.

— Ти не си направил нищо.

— Позволих на гнева си да те остави ранена. Лечителството е дарба, а аз пренебрегнах дарбата си, за да те накажа. Седни сега и ме остави да се погрижа за теб, както трябваше да направя още одеде.

На сутринта, след нощ, разкъсвана от сънища, Фалън стана, за да отдаде дължимото и да остави дарове. Подуши есента във въздуха, ароматите и пушека. Замисли се за дома.

Докато запарваше чая реши през свободното си време този ден да мине през кристала и отново да посети Ню Йорк. Да види онзи град, който майка ѝ беше обичала.

Толкова много миризми, помисли си тя, толкова много цветове и движение. Ами шумът! Вече бе вървяла по тротоарите под извисяващите се сгради, беше се удивявала на чудесата. Автомобили, толкова много автомобили издаваха непрекъснат рев. Хора, безброй хора бързаха, облечени в прекрасни дрехи. Витрините бяха пълни с

дрехи и обувки, с чанти и скъпоценни камъни, злато и сребро блестяха зад витрините.

Храна. Навсякъде. Продаваха я на колички, от витрини, вътре в магазини, дори на тротоара. Ароматът на месо, цветя и бензин бе навсякъде. На хора.

Тя наблюдаваше младата Лана в бяла престилка и шапка, докато готви в огромна кухня, пълна с хора, и още шум, викове, движение, пара, горещина. Беше прекрасно.

Беше наблюдавала Макс, докато пише в стая, пълна с книги и снимки. Пръстите му барабаняха по клавиатура, тя знаеше какво е клавиатура. А пък буквите, думите се появяваха като с магия на екрана.

Щеше да се върне, реши тя, може би в деня, когато ги наблюдава как навлизат в огромното зелено пространство, хванати за ръце, засмени.

Нямаше да гледа, не и днес, не и докато Малик беше с нея. Нямаше да наблюдава през кристала обгорелите сгради, разрушенията, мръсотията и кръвта. Днес не искаше да чува писъците в главата си.

Остави чая да кисне и излезе навън да събере яйцата и да нахрани кокошките.

Малик беше вече навън, зад малката им градинка.

Пред него, на мястото на старото дърво, където бе засадила тъничката фиданка, сега се издигаше друго дърво.

Бе напълно израснало, с клони, разперени широко, извити, вдигнати към небето. Листа със сърцевидна форма бяха избуяли гъсти и разкошни. Докато вървеше към него, тя прецени, че ще бъдат нужни трима мъже, хванати за ръце, за да обхванат масивния ствол.

— Ти си омагьосал фиданката. — Тя я заразглежда усмихната. — Много е красива.

— Нищо не съм направил.

— Тогава как... Аз направих магия единствено на клонката от старото дърво, използвах сълзи и дъх, за да призова корените и дъжд, за да избуят първите листа. Не съм го карала да расте и да се променя. Щях да го храня, да помоля феите да се грижат за него, след като си тръгна. Може би феите...

— Не. Това е от теб и за теб.

— Кълна се, че не съм...

Той пое ръката ѝ, докосна с пръст гривната.

— *Solas Don Saol*. Твоята светлина е донесла живот и това е едно от дърветата на живота.

— Едно ли? Значи не е само това.

— Не е. Те са редки и специални, но не е само това. С това ти си дала нещо и ти е направен дар. То ще роди плодове за храна, за лечение и утеха.

Малик се обърна към нея и скръсти ръце, докато я наблюдаваше.

— Корените му прегръщат богинята на земята. Клоните се издигат към бога на слънцето. Листата вдъхват живот на въздуха, улавят дъжда. То ще даде дом на птици и техните песни винаги ще носят сладост на това място. То свързва всички елементи, земята, въздуха, огъня, водата и магията. Всичко що върви, лети, пълзи, ще се свърже с негова помощ със светлината.

Тя се обърна към него, пое ръцете му и в очите ѝ той видя повече от видение. Съзря жената вътре в момичето.

— Това не е за мен, магьоснико Малик, а за теб. Ти ще откриеш почивка и спокойствие тук, след като приключиш работа. Това е моят дар, нашият дар за твоята лоялност и служба, за твоята жертва. Виж. — Тя вдигна ръка. Плодове, като пъстра дъга, наниз скъпоценни камъни се полюшваха на клоните. — Плодовете на живота също като плодовете на твоята преданост най-сетне са узрели.

Тя отпусна ръка и въздъхна.

— Сега виждам какво съм поискала. Какво мога да поискам, благодарение на теб.

В първия момент той не можа да проговори, намери с усилие гласа си, заговори бавно.

— За мен е чест. Това е огромен дар. Благославя мястото, което се превърна в мой дом.

— Наистина ли? Дом ли е?

— Доволен съм тук, живея и работя, когато не се нуждаят от мен другаде.

И щеше да остане тук, помисли си той, на тази земя, под дървото, когато времето му в това кралство изтечеше.

— Трябва да се съберат яйцата и да се издои кравата. След като приключим със задачите за днес, можеш да започнеш да се сбогуваш.

— Да се сбогувам ли? — Тя бе толкова изненадана, че вдигна рязко глава. — Тръгваме ли? Остават ми повече от три седмици.

— Тръгването ще отнеме време. Приятелите, които си създаде тук, ще искат да отпразнуват заминаването ти, да ти направят дарове. А и ти трябва да направиш дарове за приятелите, които оставяш тук. Само че времето, отредено за нас тук, изтича. Това дърво не е само дар, но и знак. Готова си.

— Нали вчера ми каза, че съм немарлива, а защитата ми е безобразна.

— Самата истина. Независимо от това си готова. Прибери яйцата. — Той взе кофата, която беше оставил, и отиде да издои кравата.

— Прибирам се у дома — прошепна Фалън. След това се разсмя и се завъртя в кръг. — Прибирам се у дома.

С Мик се оказа най-трудно. Той се цупеше, търсеше си поводи за караница, зарязваше я.

— Бъди търпелива — посъветва я Малик, когато тя се оплака — за пореден път — от отношението на Мик. — Трудно е да си тръгнеш. Трудно е да бъдеш оставен.

Тя не искаше да проявява търпение; беше ядосана. Вместо това престана да му обръща внимание, тъй като Малик бе прав, че му е нужно време. Имаше тържества и гощавки и подаръци. Плува за последно в езерото на феите, тича за последно с елфите. Имаше и нови разкрития.

Помогна на Малик да върже китки билки да съхнат.

— Ако Мик продължи да ме избягва, така и няма да ме види как се качвам на върха на най-високото дърво в гората. Чак на върха. А и няма да ми се налага да му благодаря, че ме е научил как да се катеря.

— Ще му благодариш и за помощта, и за приятелството, когато го видиш.

— Ако го видя. — Сърцето ѝ се сви при мисълта, че може да не се видят. — Май ще трябва да му благодаря. Нямахте да мога да тичам нагоре по стволите, да се превъртам и да скачам от клоните, ако не ми беше показал как.

Малик въздъхна.

— Мисли, момиче.

— За какво?

— Мислиш ли, че подобни умения могат да бъдат предадени на човек, който ги няма у себе си?

— Да, но той ми показва как да... и аз мога да се похваля с... Чакай. — Тя пусна китка босилек. — Чакай. Да не би да казваш, че имам елфска кръв? Мама няма. Никога не е споменавала и баща ми да има.

— Да не би да си Вестителката единствено за заклинателки и магове?

— Не, но...

— Носиш всичко това у себе си, в кръвта и духа си, така че притежаваш всичко.

— Искаш да кажеш, че мога да тичам почти толкова бързо като някои от елфите, защото притежавам... Ами феите? Нямам крила.

— Ти намери поляната им, плува в езерото им. Те идват при теб. Чуваш гласовете дори на най-малките сред тях.

— Да, но... аз не се превръщам. Мога ли го? Умея ли го? Ако го мога, защо не ми каза, защо не помогна да ме научиш, защо не ме насочи да го открия?

— Мисли. — Той въздъхна отново. — Ти си го открила.

— Задачите, които ми възложи ли? Но аз не мога... — Тя замълча, разбра. — Мога и ще го направя, ако ми се налага — мога да приема формата им. Мога и да се слея с тях, и с тримата, да виждам през техните очи. Ти си ме обучил на всичко това. Просто не съм знаела. Затова дойдохме тук, за да живея близо до другите, да изуча начина им на живот, да се запозная с хората, със способностите им. А аз го наричах свободно време. — Тя изви очи. — И тогава съм се обучавала.

— Това не намалява удоволствието, което си изпитвала. Върви сега да намериш Мик. Много добре знаеш, че можеш да го намериш. Вземи си довиждане с него. Утре заминаваме.

— Утре ли? Не каза ли...

— Току-що го казах.

— Има почти цяла седмица. Те няма да ме очакват. О! — грейна тя. — Така е дори по-хубаво. Ще ги изненадам. Благодаря ти.

Тя го прегърна. Той си позволи да обхване с длан главата ѝ, докато си мислеше: „Да, наистина е трудно да те оставят“.

Фалън не намери Мик, по-скоро го подмами. Яздеше Лоях с Тайбше на ръката си, следвана от Фоя Бан, и криволичеше към поляната на феите.

Там, тъй като познаваше слабостите му, тя направи пикник с малки кексчета, плодови тарталети и сладък чай.

Когато бухалът кацна на един клон, а конят бе оставен на свобода, тя подпря глава, а вълкът се сви зад нея. Отвори книга.

Не бе нужно много време.

Когато го усети, тя обърна страница и посегна към едно от кексчетата, захапа го.

— Има и за теб, но не и ако ще се държиш гадно.

— Пет пари не давам за сладкишите ти. Дойдох да поплувам. — Той излезе от дърветата и застана на зелената светлина, изрита ботушите си, свали си ризата и се гмурна в езерото по износени, широки къси панталонки. — Не притежаваш мястото. Плувах си тук и преди да дойдеш и ще плувам и след като си заминеш.

Тя обърна нова страница.

— Плуването тук ще ми липсва. Може и ти да ми липсваш, ако не се държиш гаднярски.

— Нищо и никой няма да ти липсва. Това са глупости.

Той се гмурна дълбоко, а когато се показва на повърхността, тя остави книгата. Изправи се, кръстоса крака и срещна гневния му поглед.

— Знаеш, че не са, също както знаеш, че трябва да вървя. Още от самото начало знаеше, че трябва да си тръгна. Семейството ми ме чака. И останалите, всички останали, но семейството ми е на първо място. Много ми липсват, но беше по-лесно да съм далече от тях, защото ти ми беше приятел. Оставаш си мой приятел, въпреки че ми говориш гадно и разправяш неща, които не са верни. Въпреки че си глупав, защото можехме да ходим на лов и да плуваме през последните две седмици и просто да бъдем приятели. Сега времето изтече. Малик казва, че утре тръгваме.

— Утре. — Той изскочи от езерото. — Защо?

— Той казва, че е време. Казва, че съм готова. Не си тръгвай — избъбри тя, когато забеляза, че той се кани да хукне.

— Ти си тази, която си отива. Пет пари не даваш как се чувствам. Пет пари не даваш какво изпитвам към теб.

— Това са глупости и ти го знаеш. Никога преди не съм имала истински приятел. Братята ми и някои от момичетата от другите ферми, от селото. Но не съм имала истински приятел, така че не ми се е налагало да се сбогувам преди. Искам да се прибера, но ми е трудно да се сбогувам. По-трудно е, когато приятелите ми се сърдят, задето трябва да вървя.

— Само защото имаш някакъв вълшебен меч... — Той замълча, уморен и ядосан на злобата си. — Майната му. — След като измърмори някои от любимите си ругатни, той се тръшна до нея. — Мога да се бия. И ще се бия.

— Знам.

— Татко казва, че още не му е дошло времето. Казах, че ще тръгна с теб, за да се бия, но той казва, че още е рано. Кога тогава?

— Не знам. Но знам, че ще те видя отново. Знам го със сигурност.

Той си взе кексче и се намръщи. Изяде го.

— Никога не съм изпитвал към друг човек онова, което изпитвам към теб.

— Ти си първият ми истински приятел и първото момче, което съм целувала.

— Да, но не искаш да те целуна отново.

Тласкана от инстинкта, тя постави ръце на бузите му и докосна устните му със своите.

— Ще целуваш много момичета, след като си замина.

— Може би.

Тя се разсмя и го сръчка с пръст в ребрата.

— Въпреки това ще си останеш мой приятел.

Поседяха безмълвно известно време, рамо до рамо, обърнати към езерото.

— Когато дойде време да се бием — започна той, — когато те видя отново, ще ме целунеш ли?

— Може би.

Той се разсмя и я побутна с рамо.

— Направила съм ти нещо. — Тя бръкна в торбата и извади подаръка. Беше оплела кожени ленти на гривна и бе сложила камъни за защита.

— Много е красива.

— Първо я замяташ така... — Тя му я сложи. — След това връзваш ето така.

— Много ми харесва. — Той изпусна дъха си и бръкна в джобовете. — Аз пък ти направих това.

Беше гравирал лика ѝ върху камъка, който тя извади от копитото на Лоях.

— Помолих татко да ми помогне малко, но...

— Прекрасен е. От Лоях е, така че е наистина супер. Много прилича на мен. Благодаря. — Тя обърна глава и му се усмихна. — Приятели ли сме?

Той сви рамене и си взе тарталета.

— Май да.

Тя си събра багажа. Щеше да си тръгне с много повече, отколкото бе донесла, но сега разчиташе на два коня, които да ѝ пренесат нещата.

След по-малко от два дена, мислеше тя, докато опаковаше кристала за пътуването, щеше да си е у дома. Пъхна щита в защитната кожа, която превръщенците ѝ бяха направили, но взе меча в себе си.

Два дена на път означаваша Похитители, или Воини на безупречната добродетел, или просто освирепели хора.

Подсвирна на Лоях, тъй като той щеше да носи повечето ѝ вещи. Сложи и върза първата торба на гърба му, след това влезе за останалото. Когато излезе отново, завари Малик да я чака, стиснал юздите на Грейс.

— Отне ми повече време. Много е. Аз ще я държа, ако искаш да си събереш багажа и да доведеш Гуидиън.

— Няма да ми трябват.

— Става въпрос за два дена, но може би... Какво? — Изненадата я накара да отстъпи крачка назад. — Няма ли да дойдеш с мен?

— Разбира се, че ще дойда с теб. Аз те взех от дома, аз ще те изпратя там. Само че не ми трябва нито кон, нито багаж. Няма да

отнеме два дена.

Сърцето ѝ прескочи.

— Сега ли? Просто така? Ще се пренесем ли? Никога не съм се пренасяла толкова далече.

— Затова ще дойда с теб, за да ти помогна за последен път.

Тя искаше да спори. Тъкмо беше усвоила умението да се прехвърля от едно място на друго, след като се върна от Кладенеца на светлината. Беше си мислила да се пренесе до фермата, да види лицето на майка си за няколко минути, вместо да чака дни.

Думите му я изпълниха с радост и безпокойство.

— Взе ли всичко? — попита я Малик.

— Да, това е всичко. Просто... леле. — Тя се огледа — сечището, кокошките, градината, дървото, къщата, гората. — Елфите ще ти помагат да прибиращ реколтата от градината. — Стомахът я присвиваше. — Ако ти трябва помощ с пчелите, феите...

— Ти за неспособен ли ме имаш? За болен ли? — прекъсна я той.

— Не, но съм била с теб две години. Вече няма да разчиташ на робския ми труд. — Тя се качи на Грейс и вдигна ръка за Тайбше, изчака Фоя Бан да застане между конете. — Сигурен ли си за пренасянето? Не сме само двамата, както досега.

Той плъзна ръка по юздата на Грейс.

— Свърши си работата, момиче.

— Добре, добре. — Тя пое въздух, събра сили и усети тръпката. Миг преди да освободи мощта, видя Мик в края на гората.

Вдигна ръка за сбогом и той вдигна своята. След това премина.

Застана на хълма над фермата.

Обходи всичко с поглед, усети въздуха, зарадва се на гледката, на звуците. Когато погледна към Малик, очите ѝ блестяха от нахлулите сили и от придошлите чувства.

— Ставам доста добра.

— Трябва ти още практика, но се справи добре.

— Татко е вече в полето с момчетата. Косят сеното. Мама трябва да е вътре. Искаш ли да се качиш на Лоях надолу по хълма?

— Няма да идвам. Върви при семейството си.

— Няма ли? Но...

— Изпратих те до дома и сега се връщам в моя дом. Върви при семейството си.

— Чакай, просто... Малик. — Каза го остро и се наведе, за да хване ръката му преди той да я остави. — Ти също си моето семейство. Част от семейството. — Тя стисна силно, след това го пусна. — Благословен да си.

— И ти, Фалън Суифт. — Докосна леко коляното ѝ, след това отстъпи назад.

И изчезна.

— Прибираме се вкъщи. — Тя поведе Грейс надолу към фермата.

Итън беше на полето, когато вдигна поглед — господи, колко беше пораснал! Той извика нещо, помахаше с ръце и затича. Всички затичаха.

Лана беше в кухнята, когато усети, че нещо се промени, измести се, отвори се. Потисна риданието и изскочи навън. Видя детето си, красивото си дете да се спуска в галоп по пътя с огромен бял бухал на ръката, следвана от бял вълк и огромен бял кон.

Тя затича, косата ѝ се измъкна от фибите, сърцето преливаше от радост и блъскаше. Когато Фалън скочи от коня и се хвърли в ръцете ѝ, светът, който не беше на фокус цели две години, най-сетне се избистри отново.

— Детенцето ми, детенцето ми. — Тя прегърна Фалън, сякаш се страхуваше да не изчезне. Олюля се, заплака се.

— Мамо. — Фалън зарови глава в косата на майка си, после Лана я огледа.

— Я се виж! Толкова си висока, толкова красива. Отрязала си си косата! — Тя прокара пръсти през нея, след това погали лицето ѝ. — Много ми харесва. Обичам те. Господи, как ми липсваше. Липсваше ми всеки ден.

— Не плачи.

— Не мога да се спра.

Саймън дотича, вдигна Фалън и я завъртя.

— Ето я и нея. Ето го момичето ми.

Тя се разсмя и го прегърна през врата.

— Татко.

Той миришеше на ферма. Миришеше на дом.

— Господи, прекрасна си. Какво е станало с косата ти? Колко само ми липсваше. — Той привлече Лана и ги прегърна силно. — Моите момичета — прошепна. — Красивите ми момичета.

Момчетата пристигнаха с викове и подсвирквания. Саймън я пусна с нежелание, за да могат братята ѝ да я наобиколят.

Замаяна, останала почти без дъх, Фалън се опита да прегърне всички едновременно. Те я засипаха с въпроси — Колин с глас, който ѝ беше почти непознат. Мъжки глас.

Това ѝ напомни, че са се променили, докато я нямаше. Колин беше наедриял, а Травис бе станал висок и слаб, Итън вече не беше бебе.

Джем и Скаут обикаляха и проточваха вратове.

— Цялата банда е тук — прошепна Фалън. — Почти. Къде са Атикъс и Финч?

Забеляза как Итън отпусна глава преди Лана да заговори.

— Умряха тази зима, съжалявам, миличка. Отидоха си заедно, в съня си.

— Така ли? — Преряза я, когато си помисли, че няма да ги види отново, че не е успяла да се сбогува.

— Погребахме ги под дървото — посочи Травис. — При баба и дядо. Можеш да отидеш да ги видиш.

— Ще отида. — Тя се обърна към хълмовете, гората, градината, видя пчелите, полята. — Всичко изглежда същото. Толкова се радвам, че е същото.

— Ти обаче не си.

Тя отвърна на преценяващия поглед на Колин.

— Нито пък ти.

— Обявявам този ден за празник на семейство Суифт — заяви Саймън. Момчетата се развикаха възторжено. — Деца, да внесем нещата на Фалън вътре, погрижете се за конете. Откъде намери този великолепен жребец? Страхотен кон.

— Той не е точно кон. — Итън пристъпи към Лоях. — Той е повече...

— Повече е — съгласи се Фалън. — Искаш ли да видиш?

Тя срещна погледа на Лоях. Той отметна глава назад. Показа рога си, разпери крила.

— Мама му стара — успя да изрече Саймън и се ухили, когато момчетата пристъпиха напред, за да го докоснат.

— Няма да ги нарани. — Тя предугади какво ще каже майка ѝ, затова я хвана за ръката. — Никога не би наранил нещо мое. Това е Лоях — каза тя на братята си.

— Откъде го взе? — Итън потри буза в коня.

— Дълга история.

— Тя включва ли как си намерила белия вълк и бухала? — любопитства Саймън.

— Да.

— Определено искам да я чуя.

— Сигурно си гладна. Ще ни разкажеш, докато ядеш. Палачинки?

Сърце не ѝ даде да каже на майка си, че не е гладна. Освен това палачинките на майка ѝ можеха да разпалят апетита на всеки.

— Мъжете ще се погрижат за всичко това. — Лана прегърна Фалън през кръста. Докато я водеше към къщата Колин понечи да негодува.

Саймън го спря с поглед.

— Майка ти има нужда от малко време с нея. И за теб ще има предостатъчно време. А и не всеки ден имаш възможност да се грижиш за летящ еднорог.

— Аликорн — поправи го Итън. — Това е аликорн.

— Така ли? Да свалим багажа от аликорна на Фалън и да заведем двамата с Грейс на ливадата до конюшната, въпреки че оградата е напълно ненужна. След това ще похапнем палачинки.

Фалън обиколи кухнята. Подуши маята от хляба, който вече втасваше в голямата бяла купа на майка ѝ, и билките в саксиите на перваза на прозореца.

— Готвех се да направя угощение по случай завръщането ти и искахме да украсим... — Гласът на Лана пресекна. — Той добре ли се държеше с теб? Беше ли Малик добър с теб?

— Да. Строг, взискателен, но се държеше добре. Той ме научи на толкова много. Позволи ми да ви видя всички, в огъня. Не биваше да го прави, но на мен ми беше много мъчно.

— Усетих те и това ме ободри. Мечът.

Фалън отпусна ръка на ефеса и кимна.

— Отворила си Книгата на заклинанията, влязла си в Кладенеца на светлината. — Лана се обърна и започна да събира продуктите за палачинки. — Ще говорим за всичко, за абсолютно всичко, но засега, докато хапваме, ще обсъждаме други неща. За бялата ти тройка и...

Тя замълча отново, когато Фалън я прегърна.

— Не се тревожи. Сега вече съм си вкъщи.

За колко време, питаше се Лана, но стисна ръката на дъщеря си.

— Да, сега вече си вкъщи.

19.

Докато се наслаждаваше на палачинките, осъзна колко много ѝ е липсвала храната на майка ѝ. Разказа на братята си историите за поставените ѝ задачи, за езерото на феите, за Мик, който я научил как да се катери по дърветата също като елф.

Колин настоя да го докаже веднага щом приключат със закуската.

Тя представи двете години обучение като истинско приключение, но не успя да заблуди никого.

Беше празник и ежедневните задачи бяха оставени за по-късно. Остави братята си да гаят Фоя Бан един след друг, а той стоически издържа бандата момчета. Когато вдигна ръка, бухалът долетя от клона на ябълковото дърво при нея.

— Това е Тайбше.

— Защо си го кръстила с това странно име? Защо на всички си дала странни имена? — попита Колин.

— Означава призрак, както Фоя Бан означава вълк, а Лоях — герой. Това е на ирландски и те дойдоха при мен с имената си.

— Защо не им даде други, английски имена? Единственият, който говори ирландски, е старата жена от фермата на сестрите.

— И аз говоря.

— Глу-пос-ти.

— *Nior thug tu anthru* — подсмихна се тя. — *Ta tu jerk.*

— Това пък какво означава?

Гозбите на майка ѝ ѝ бяха липсвали, помисли си Фалън, но колкото и да беше странно, беше ѝ липсвало и подозрителното, предизвикателно изражение на Колин.

— Казах, че не си се променил и все още си смотаняк. Мога да го кажа и на други езици. Избери някой.

— Можеш ли да му кажеш да те целуне отзад на испански? — Травис докосна леко върха на крилото на бухала. — Аз ще разбера, защото съм научил малко испански от Хуан. Сега той живее в селото.

— *Besame el culo.*

— Сипа те — въртна се Травис към брат си. — Би ли... я кажи пак как се казваше.

— Тайбше.

— Тайбше ще дойде ли при мен?

— Може и да дойде, но ти трябва ръкавица като на соколар. Заради ноктите му.

— Фалън няма нужда от ръкавица, защото е неин. — Итън погледна сестра си. — Може ли да поюздим Лоях?

— Искаш да летиш ли?

Лана, която се радваше на децата си, трепна и пристъпи напред.

— Няма да стане.

— Ще ги кача един по един — обеща Фалън. — Ще бъдат с мен. Няма страшно. Честна дума.

— Хайде, миличка. — Саймън намигна на Лана. — Аз обаче искам едно кръгче. Обзалагам се, че и ти.

— Първо аз! Аз съм най-голям — настоя Колин.

— Първо Итън — поправи го Фалън. — Той поиска пръв. — Тя свирна.

На Лоях не му трябваха крила, за да прескочи оградата на ливадата.

Лана притаи дъх. Дъщеря ѝ се качи на златното седло и прошепна кратка молитва, когато Саймън вдигна Итън.

— Дръж се за мен — каза Фалън на Итън.

Крилете се разпериха, предните крака се вдигнаха. Лана видя как момичето ѝ и най-малкото ѝ дете се издигат във въздуха, откъдето долетя дълбокият смях на Итън.

Великолепно, помисли си тя. Вълшебно. Сестрата подарява на брат си най-невероятната тръпка в живота му. Имаше и още. Това бе воин на коня си.

— Тя е същата — прошепна на Саймън. — Същевременно не е.

— Тя все още е наша. Това никога няма да се промени.

Отделиха деня за забавления и обич. Фалън прие предизвикателството на Колин и се качваше по дървета, скачаше от клони, показваше превъртания.

Заедно с Травис отиде при ябълковото дърво и гробовете.

— На татко му беше най-мъчно за тях — започна той. — Били са на майка му. Итън каза на татко, че ще си отидат вечерта, преди да

умрат. Нали знаеш, че той усеща животните.

— Знам.

— Татко остана при тях, дори след като заспаха, и не ги остави, след като си отидоха. Беше му много тежко.

Тя прегърна Травис през раменете.

— Те бяха част от семейството, а преди това от неговото семейство.

— Те трябва да научат и другото. Онова, което не им казваш. Не знам какво е, но сега виждам повече отколкото преди да заминеш, само че сега успяваш да се прикриваш по-добре.

— А ти нали знаеш, че е невъзпитано да четеш чужди мисли?

Той сви рамене.

— Понякога се налага да си невъзпитан. Знам, че има нещо във връзка с меча. Може ли да го видя?

Тя го извади от калъфа и след кратко колебание му позволи да го поеме.

— Какво пише? Слънце ли е?

— Близо си. Светлина. Името му е Светлина. Никой, който ще използва Светлина за мрака, няма да може да го вдигне. Както го извадих от огъня, така ще го вдигна в битка и кръвта, която го омърси, ще бъде кръвта на звяра и всички, които го следват. Въпреки че носи смърт, острието блести чисто. Светлина за живот.

Травис ѝ върна меча и тя въздъхна отново.

— Станала си по-страшна.

— Да, знам.

— Ние трябва ли да се научим да използваме мечове?

— Да. Аз ще ви науча.

— Супер.

Беше се надявала поне за няколко дена да отложи трудните неща и просто да се порадва на дома си. Само че Травис беше прав. Родителите ѝ трябваше да знаят. А тя трябваше да измисли как да им каже.

Остана с Лана в кухнята, когато момчетата излязоха със Саймън, за да нахранят добитъка. Докато вдъхваше аромата на печен бекон — любимата ѝ храна — тя помогна да приготвят картофите за печене.

Лана смяташе да подготви пиршество.

— Основно аз готвех в къщата. Малик е ужасен готвач. Трябваша ми две ястия, за да разбера, че си ми направила огромна услуга като си ме научила да готвя. Станах много добра. Не колкото теб, но доста добра.

— Винаги си била доста добра.

— Една от феите беше пекар. Тя ме научи как да правя така наречената от нея торта-дъга. Много е хубава.

— Ще ми кажеш ли рецептата?

— Трябва ни щипка прах от фея — от малките. Това прави дъгата. Срегнах се с Макс Фалън.

— Не съм и помисляла да използвам... Какво?

Лана спря да кълца подправките и вдигна поглед.

— Макс ли? Видение ли си имала?

— Не, мамо, не говоря за видение. Срегнах се с него. Разговарях с него, както разговарям сега с теб.

— Той загина, Фалън.

— Знам. Беше на първия Сауин, след като заминах. По време на ритуала, първия... в мен нахлуха сили, истински сили. Изглежда съм го призовала. Не съм си давала сметка. Същата нощ аз се измъкнах, за да проследя вълка, и се видяхме. Биологичният ми баща.

— Макс. — Лана остави предпазливо ножа и пристъпи напред.
— На Сауин, когато воалът изтънее.

Фалън нямаше представа как се чувства майка ѝ. Но трябваше да го каже.

— Той дойде при мен. Той те е обичал, мамо, също и мен. Гордее се и с теб, и с мен. Разхождахме се заедно в гората и аз го заведох при езерото на феите. Имахме цяла нощ да говорим, можах да го опозная.

Фалън пристъпи към Лана, коленичи и пое ръцете ѝ.

— Трябва да знаеш какво ми каза. Трябва да знаеш, че той е щастлив и благодарен, че си намерила Саймън.

— О, Фалън.

Докато сълзите капеха по преплетените им ръце, Фалън стисна по-силно.

— Благодарен е, че си намерила толкова добър, толкова силен човек, който обича и теб, и мен. Щастлив е, че си имаме живот и семейство.

— Прекарала си известно време с него и не мога да ти опиша какво означава това за мен. И двамата си върнахте нещо, което ви беше отнето. Аз го обичах, Фалън. Виждам го, когато те погледна, и го обичам. Само че...

Фалън усети как нещо в нея се освобождава, защото знаеше. Знаеше какво изпитва майка й.

— Ти си го обичала, и сега го обичаш, но Саймън Суифт е голямата ти любов. Не просто твой другар, твой съпруг, не само баща на децата ти. Той е голямата ти любов. Знаем го, чувствам го. Радвам се, че е така. Много се радвам.

— Толкова си пораснала. Пропуснала съм толкова много, всички промени, толкова неща, случили се за пръв път.

— Целунах момче.

— Ами... — Разкъсвана между смях и сълзи, Лана обрече с длани лицето на Фалън. — Мик, нали?

— Ти откъде знаеш?

— Майките знаят. Прекрасно ли беше?

— Беше... приятно. Той е мил, когато не се държи тъпо. Нещо като Колин е. Я, току-що го разбрах. Беше приятно — отвърна отново тя, — но той няма да бъде голямата ми любов. Изобщо не знам дали ще имам такава в живота си.

— Не говори така. Никога не блокирай любовта. Само че — добави тя, — такава любов може да почака няколко години.

— Аз си мислех, че съм пораснала много.

— Не противоречи на майка си, когато самата тя си противоречи. Фалън отпусна глава в скута на Лана.

— Има още много да ти разправам, и на теб, и на татко. — Тя се отдръпна и стана. — Те се връщат.

— Не ги чувам.

— Сигурно е от елфската кръв.

— Какво?

— Имам да ти разправам много — повтори Фалън.

Абсолютно никой, нито заклинателка, нито фея, нито елф умееше да прави шунка като майка й. Никой не бе в състояние да направи по-хубава празнична вечеря. Нахраниха се като крале, докато

свещите трепкаха и огънят пропукваше. Тя забеляза, че йерархията при братята ѝ не се е променила. Колин продължаваше да властва над другите като първороден син. Травис си мълчеше, но когато искаше, слагаше Колин на място с остроумни забележки. Итън си оставаше едно слънчево дете.

Когато се усети, че се пита как да усъвършенства силите на всеки от тях, да премахне слабостите им за онова, което предстои, тя пропъди тези мисли.

Все още не му беше дошло времето.

Изчака края на вечерята, когато момчетата започнаха да мрънкат заради задълженията си в кухнята.

— Искам да проверя конете, татко. Ще дойдеш ли с мен?

— Разбира се. Искам още веднъж да погледна супер жребца ти.

Той пое ръката ѝ и двамата излязоха в хладната вечер.

— Какво искаш да ми кажеш?

— Никога не съм могла да те заблудя. Имам да ти разказвам много, и на двамата с мама. Но вече ѝ казах за това, а сега трябва да кажа и на теб. Запознах се с Макс Фалън.

— Как успя?

Лекотата, с която зададе въпроса, ненатрапчивият начин, отпусна напрегнатите ѝ мускули.

— Нали знаеш, с магия, на Сауин, ритуал, разни такива неща.

— А-ха.

— Имахме почти цяла нощ, за да се разхождаме и да говорим.

— Добре. — Той отвори вратата на конюшните. — Това е чудесно.

— Няма ли да ме попиташ за какво сме говорили, какво ми е казал?

— Миличка, той ти е баща.

— Ти също.

— Точно така. — Той обхвана лицето ѝ между дланите си и я целуна. — Получила си двама на цената на един.

Съвсем простичко, помисли си тя. С него бе съвсем естествено. Това беше сила, осъзна тя и в този момент разбра, че всеки мъж, с когото се запознава, всеки, за когото се замисля, ще сравнява с този.

За всички мъже летвата щеше да е много висока.

Пристъпи към бокса, към Грейс, погали главата на кобилата, предложи ѝ един от морковите, които носеше в джоба си.

— Ти ми каза, че Макс Фалън е бил герой.

— Така е.

— Той каза същото за теб. Каза, че ти си герой.

— Аз съм фермер.

Сълзи заблестяха в очите ѝ, но тези бяха от щастие и обич.

— Ти си моят герой.

Той я притисна до себе си.

— Нищо не означава повече за един баща от това да чуе, че дъщеря му казва това. Нищо не означава повече.

Отидоха при Лоях.

— Трябва да е два и двайсет. Едно време щях да извадя смартфона си и да го снимам.

— Ти си ме научил да яздя, да строя с дърво, да хвърлям топка, да блокирам удари, да обичам и уважавам земята, да се държа благородно, да не търпя никакви глупости.

— Не съм те учил да говориш така.

— Напротив.

Той се разсмя.

— Виновен съм.

Тя подаде на баща си втория морков.

— Ти му го дай.

— Заповядай, великане.

— Сега вече познавам Макс Фалън. Обичам го, не само като снимка на корицата на книга или заради думите вътре в нея. Не само заради историите, които са ми разказвани, ами заради онова, което е. Знам как всичко, на което си ме научил, има значение и ми е помогнало да стана каквато съм. Научих повече за теб, за това какъв човек си, докато ме нямаше. Макс Фалън е биологичният ми баща. А ти си татко. Татенце. Обичам те.

Той я притисна до себе си.

— Току-що намери нещо, което означава още повече.

Тя познаваше родителите си, навиците им, съмняваше се, че са се променили. Изчака братята си да заспят, а родителите ѝ да предположат, че и тя е заспала. Тогава отиде в кухнята.

Те седяха, както тя предполагаше, че ще седят на масата след тежък ден, ще пият вино и ще си говорят.

— Не можеш ли да заспиш? — надигна се от мястото си Лана. — Толкова вълнения след дългото пътуване. Почти два дена си яздила, нали така каза? Ще ти направя нещо, за да ти помогне да се отпуснеш.

— Не съм уморена. Малко повече от един ден езда е дотук. Но не сме яздили.

— Да не би наистина да си летяла на коня?

Тя поклати глава към Саймън.

— Това е подходящото място, от което да започна — реши тя. — Въпреки че това е краят, а не началото. Ти някога прехвърляла ли си се? — попита тя майка си.

— В какъв смисъл?

— Ами като... — Тя трепна, изчезна и се появи в другия край на стаята.

— О, господи — ахна Лана, а Саймън се разсмя.

— Направи го отново.

— Саймън...

— Сериозно говоря. Направи го отново.

Лана притисна пръсти към очите си.

— Ще ми трябва още вино.

За да угоди и на двамата, Фалън се прехвърли в килера, а после обратно с бутилка вино.

— Пих вино.

— Така ли? — попита напълно спокойно Лана.

— Доста разрежено. Беше като лекарство. Както и да е, ще те науча да се прехвърляш.

— Чувала съм, че някои го могат, но не съм забелязала да притежавам това умение и мислех, че е легенда.

— Не, ще те науча. Ти притежаваш повече сили, отколкото използваш, и онова, което си използвала... почти изцяло за домакински цели, за лечение или за посеви. Притежавала си повече сили от Макс, защото...

— Ти си расла в мен.

— Да. Затова мога да те науча на това, както и на други неща. Не на всичко — уточни Фалън, — но на много неща.

— Спомена нещо за елфска кръв. Какво имаше предвид?

— Имам такава. Малик каза, че това е част от силата на Вестителката. По малко от всичко в едно. Това съм аз.

Саймън реши, че още вино няма да им дойде зле, и наля.

— Да не вземат сега да ти пораснат крила?

— Мисля, че няма, но... може би. Ще мога да се превърна, когато се наложи.

— В какво?

— В едно от трите божества, които доведох. Във всички тях, както каза Малик. Трябва да се върна към началото. На път към къщата ни нападнаха. Похитители.

Тя им разказа за двете години, доколкото можа. Трудностите ги прескочи. Наблюдаваше как баща ѝ покрива ръката на майка ѝ, докато тя им разказваше за затвора, какво са открили там и какво са направили.

След известно време Лана стана, направи чай.

— Татко ме научи на основното в ръкопашния бой. Ти знаеш повече, отколкото си ни показал. Не ни учеше на всичко, защото мислеше, че сме много малки. Не бива да изоставям обучението си. Мога да призова призраците, но ти можеш да ми помогнеш да научим момчетата. А те трябва да се научат да използват мечове.

— Защо пък мечове? — попита Саймън.

— Все още има доста оръжия, но сега вече не се намират лесно, а пък муниции още по-трудно. Мечовете, стрелите, юмруците, краката са също толкова смъртоносни и лесно се намират. Някои вече ги използват, дори предпочитат меча или лъка.

Тя им разказа какво е видяла в сънищата. Мъж с меч ѝ говори, застанал до каменния кръг, как е видяла същото това място през кристала.

— Мога да отида в него, вътре в кристала, да видя вътре в него. Аз съм и тук, и там, и на двете места. Трудно ми е да го обясня.

— Значи не става въпрос за астрална проекция? — попита Лана.

— Не, различно е. Сякаш се раздвояваш и се намираш и на двете места. Така пресрещнах спасителната група. Така се запознах с хората от Нова надежда.

— Ти... Нова надежда?

— Еди — подсказа тя на Лана. — Флин. Другите.

— Запознала си се с Еди? — За момент тревогите отлетяха. — Той е жив и е добре, така ли?

— О, да. Питаше за теб. Не му казах къде сте, все още не, но му казах, че си добре. Запознах се с Дънкан и Тоня.

— Близнаците. — Лана се размия щастливо и притисна ръка към сърцето си. — Близнаците на Кейти, нали? И с Хана ли?

— Все още не.

— О, боже, децата на Кейти. Те сигурно са пораснали.

— Те са воини... мисля, че Хана не е. Дънкан кара мотор и използва меч. Тоня използва лък. Обучени са да боравят и с други оръжия, но предпочитат меча и стрелите.

— Кейти сигурно е... Запозна ли се с нея?

— Тя не участваше в спасителната операция.

— Ами с Арлис, Фред, Рейчъл, Джона?

— И с тях не съм. Уил Андърсън ги води сега.

— Уил — кимна Лана. — Да. Да. Разбирам.

— Имаше засада.

— Какво? О, боже. Имаше ли ранени?

— През кристала видях какво са направили Воините на безупречната добродетел. Те планираха да примамят спасителите и им бяха устроили засада. Отидох при Малик. Той ми позволи да мина през кристала, за да ги предупредя и да им кажа как да превърнат засадата в контразасада.

— Ти ли го измисли? — попита Саймън.

— Аз съм се обучавала, тренирала съм, освен това имах предимството да видя къде е разположен врагът, какви са позициите им, затова планирах всичко.

— Трябва някой път да ми разкажеш.

— Добре. Нито един от приятелите ти не беше ранен, мамо. А те спасиха хора, които бяха измъчвани, поробени, хора, които щяха да бъдат екзекутирани.

— Замазваш нещата — скръсти ръце Лана. — Ти си участвала в битката. Била си се редом с тях. Може и да съм насочила силите си към по-обикновени неща, Фалън, и да съм направила нужното, за да осигуря безопасен живот за децата си, но съм участвала във война. Виждала съм смъртта, причинявала съм смърт. Не мисли, че ще ти позволя да останеш насаме с баща си, за да кажеш останалото.

Лана се обърна към Саймън.

— Ще разкаже и на двамата.

— Права си. — Саймън пое ръката на Лана и я целуна. — Майка ти е права. Разказвай подред.

— Добре. Те имаха цистерни с гориво — започна тя.

След това им разказа всичко.

— Знаех какво да направя — завърши тя. — Това бяха тренировките с татко, с теб, с Малик и онова, което е вътре в мен. Хората от Нова надежда са силни войници. Ще ти харесат, татко.

— Майка ти винаги е казвала същото.

— След битката, след още тренировки, след като видях първия щит през кристала и мракът се опита да ме привлече, едва тогава Книгата на заклинанията ме призова.

Луната се скри преди тя да приключи разказа си.

— Сигурно съм изпуснала някои неща, но не е нарочно. Искан да знаете всичко, защото не е редно да сте в неведение. Сега имам нужда от време да си остана вкъщи. Както днес. Просто да съм си у дома. И да се обучавам, да тренирам, да ви помагам и на вас, и на момчетата с техните тренировки. След това... ще разбере, когато трябва да тръгна. Ще знам, когато му дойде времето.

— Къде ще отидеш? — Лана посегна към ръката ѝ.

— В Нова надежда — отвърнаха едновременно Фалън и Саймън. Фалън му се усмихна и кимна.

— Да, в Нова надежда. Толкова много е започнало и свършено там. Толкова много има още. Там трябва да отида. В Нова надежда — каза тя и очите ѝ станаха по-дълбоки, — където светлината ги отведе, където знаците ги насочиха, където кръвта на бащата е попила в земята. Там ще се вдигне армия, там ще бъдат изковани оръжията срещу мрака. Оттам към големите градове, към разрушенията и пепелта, през моретата, под земята. Предателство, кръв, лъжи, които раждат горчиви плодове, и някои ще бъдат повалени по пътя. С въздигането на магията, със сблъсъка на светлината и мрака, световите треперят.

Лана се изправи, извади малко шишенце от шкафа.

— Две капки — нареди тя.

— Вече не ми прилошава от виденията.

— Може и да не ти прилошава, но обикновено нямаше видения, след като си будувала цяла нощ. Две капки. Изплезе се.

Въпреки че мислено изви очи, Фалън изпълни покорно. Лана се наведе и я целуна по косата.

— Знам какво е, когато дарбата ти нахлува толкова бързо и е толкова силна. Все едно си изпълнена и същевременно празна.

Фалън въздъхна и се облегна на Лана, успокоена от човек, който знаеше и бе изпитал същото.

— Онова, у нас, дава толкова много. — Лана нежно погали косата на Фалън. — И изисква толкова много. Не съм забравила какво е да усетиш мощта да се надига в теб, нито как да се биеш. Как да използваш всичко, което имаш, всичко, което си, за битката. Сега, тъй като ми е дадено време и любов, имам много повече, за което да се бия.

— Не исках... видях те през кристала. В Ню Йорк, животът, който си имала преди, начинът, по който си живяла. И колко устремена си била, винаги и само напред. Видях какво направи в планината, срещу какво се изправи. Наблюдавах те как се бориш за себе си, за мен, за други, ден след ден, месец след месец. Видях и онзи ден в Нова надежда.

— Аз бих ти спестила това.

— Защо? — Фалън се отдръпна с блеснали очи. — Видях хора, които бяха започнали да строят нещо хубаво, нещо прекрасно и истинско. Почитат мъртвите, приветстват живота. Видях лицата на онези, които дойдоха да ме убият. Сега вече познавам лицата им. Видях как другият ми баща даде живота си за теб, за мен, видях как ти отвърна на удара.

— Направих го от мъка.

— Беше мощ. Моя и твоя. Колко живота спаси в онзи ден? И колко още, докато си ме носила? С кръвта му, полепнала по теб, си избягала съвсем сама. Напуснала си поредното място, поредния дом, който си обичала, приятелите, които са се превърнали в семейство. Приела си пръстена му с любов. Взела си пистолета му. Жената мисли за пръстени, докато воинът мисли за оръжие, мамо, и дори в мъката и шока, ти си била боец.

— Трябваше да защитавам детето си.

— Защитила си ме. Сама, гладна, уплашена, ти си продължила напред.

— Едва не се отказах. Ти ми се яви.

— Ти нямаше да се откажеш. Ти никога не се отказваш. Аз просто ти дадох тласъка, от който се нуждаеше. Видях те как се качваш на хълма над фермата и видях по лицето ти нещо, което не бях забелязвала. И...

Фалън посегна и пое ръката на Саймън.

— Видях как надеждата прелива в доброта, в създаване на доверие и любов. Това е урок, че доверието може да бъде създадено между непознати, но те трябва да направят първата крачка, а това е вяра.

— Кога стана толкова умна? — попита Саймън.

Тя стисна ръката му и го погледна право в очите.

— Видях те как убиваш човек, който не ти даде избор, въпреки че ти самият му беше дал. Той не беше първият, нито пък последният. Аз произлизам от воини, от мама, от двамата си бащи. От мощ и сила. От доброта. Когато се страхувам, че няма да бъда достатъчно добра, достатъчно смела, достатъчно умна, мисля за вас, на какво сте ме учили и какво съм видяла през кристала.

Тя потри очи и в този момент заприлича на малко момиченце.

— Ще ми се нищо от онова, което е извън фермата, от онова, което предстои, да не докосва момчетата. Но това ще се случи. Вие знаете повече, воинът знае повече, отколкото си ни казал или учил. Аз... наблюдавах и войника през кристала, какъв е бил преди.

Саймън усети как нещо в него се разкъсва, когато погледна дъщеря си в очите и разбра, че пред него е другар, войник.

— Ще ти трябват няколко дни — каза той. — Наречи го почивка и възстановяване. След това ще започнем да ги обучаваме.

— Беше дълъг ден — обади се Лана. — Сега трябва да поспиш.

— Много съм уморена.

— Виждам. Върви да си легнеш.

Тя кимна, полузаспала, прегърна Лана, след това и Саймън.

— Много се радвам, че се прибрах у дома.

Лана гледаше след нея и слушаше как стъпките ѝ се отдалечават по стълбата.

— Саймън.

— Ще поговорим. Ще помислим и ще поговорим. Сега обаче още някой има нужда от сън. Ти си изтощена, мила, аз също.

— Знаех през всичкото време. Знаех още откакто беше в мен и въпреки това ще продължа да отричам. Не, това е моето малко момиченце.

— Добре дошла в клуба.

Той стана и я хвана за ръката.

— Ще направим онова, което правят всички родители.

— Какво е то?

— Ще се побъркаме от тревоги и ще направим всичко по силите си, за да ѝ помогнем. — Те тръгнаха към стълбите. — Мислиш ли, че ще можеш да се научиш да се прехвърляш? Защото тогава ще можеш да ми носиш студена бира просто така.

Той щракна с пръсти и тя се разсмя.

20.

Фалън си остави цяла седмица. Помагаше с прибирането на реколтата, научи майка си как да прави торта-дъга, ходеше на риболов с братята си, излизаше на лов с Тайбше и Фоя Бан.

Нощем летеше над полята и хълмовете на гърба на Лоях.

Беше щастлива, че си е у дома, но Малик ѝ липсваше, както и всекидневната работа, тренировките, практиката, учението. Мик, останалите също ѝ липсваха, както и тихите мигове в езерото на феите.

Тя обаче прекара петнайсетия си рожден ден у дома, със семейството и се наслади на всеки момент.

Когато седмицата приключи, братята ѝ приеха тренировките като игра. Тя често им се дразнеше, но се учеше от баща си. Все пак, казваше си тя, той е тренирал войници и преди и е отглеждал деца.

— Започва се като на игра — каза ѝ той. — Те са деца.

— Колин е на същата възраст, на която бях аз, когато заминах с Малик. Неговото обучение не беше игра.

— Колин не е като теб. Те ще се научат и най-важното е, че ще се състезават един с друг и с теб. Когато станат по-добри, ще започнат да се отнасят сериозно.

И така, през цялата есен и през зимата тренировките им бяха като игра. Майка ѝ обучаваше Травис и Итън в магия, а Фалън търпеше оплакванията и мрънкането им, когато им възлагаха задачи.

Четене, математика, картография.

Те обичаха да планират бойни стратегии и в това Травис бе много добър.

Когато стигаха до бойни изкуства, гимнастика и тренировки по издръжливост, Итън надминаваше по-големите си братя и сякаш бе роден да прави кълбо напред.

Когато през ветровитите дни на март тя въведе мечове, Колин се оказа ожесточен, бърз и смъртоносен противник.

Бе толкова добър, че тя се дразнеше малко задето овладява за дни пози и техники, за които на нея ѝ бяха нужни седмици.

Започна да работи с него самостоятелно и въпреки че редовно го побеждаваше, той я караше доста да се потруди.

С баща ѝ бе съвсем различно. Той тренираше с нея и следваха стриктни правила. Ударите нямаше да поразяват. Той бе категоричен, че няма да удря децата си, колкото и да го убеждаваше тя.

Фалън направи компромис — лек шок за всеки удар, юмрук и ритник. Дори с тези правила, тя не можеше да го победи, без да използва магия, и научаваше все повече и повече.

За огромна радост на братята ѝ използваха ножове в боя, но всеки път той защитаваше остриетата.

— Ножовете няма да прерязват дрехите, да оставят рани и да пускат кръв — увери го тя както преди всяка тренировка с мечове.

— По-добре е да съм сигурен, отколкото след това да съжбялявам. — Той прокара ножа си, след това нейния по задната част на ръката. — Добре. — Подаде ѝ ножа с дръжката напред.

Докато кръжаха един около друг, момчетата подвикваха обиди или окуражителни думи. Лана излезе навън. Стресна се, както винаги, когато видя съпруга си и детето си да водят ръкопашен бой. Очите им блестяха студено, телата бяха присвити.

Сърцето ѝ отскочи в гърлото.

Саймън се хвърли напред, изви се, когато Фалън направи същото, и силният ѝ ритник пропусна целта.

Ужасен танц, мислеше си тя, под музиката на свистящи остриета и съскащ дъх. Тя се насили да не затваря очи, когато ножовете иззвънтяха.

Сякаш следваха негласно споразумение, когато и двамата изпънаха гърбове и отстъпиха назад.

— Май сте наравно — провикна се Лана, докато момчетата негодуваха и подсвиркваха.

— Добра си. — Саймън избърса потта от лицето си.

— Ти също.

Сега вече той се ухили.

— Аз се въздържах.

— Така ли? Аз също.

— Добре тогава. — Той разкърши рамене и зае поза за нападение. — Недей.

— И ти недей.

Двамата се хвърлиха един към друг.

Ужасно, наистина ужасно, помисли си Лана, и ударите, и замахванията, и проблясването на остриетата. Потръпването на телата им, когато реагираха на възможните удари и порязвания.

След това със скорост, която накара момчетата да се развикат възторжено, Саймън се завъртя, издебна Фалън отзад и я победи.

— По-добре от просто добре. — Фалън дишаше накъсано, когато подпря длани на коленете.

— И ти.

— Покажи ми това движение.

— Дадено, но слушай. Ако тези ножове режеха, досега щях да бъда омаломощен и замаян от кръвозагуба. Адреналинът може и да пулсираше в мен, но ти едва не срязва няколко артерии. Там трябва да се съсредоточиш. Цели се в брахиалната, феморалната и югуларната и всичко ще приключи много бързо.

— Знам, но единственият начин да се добера до тях беше като...

Ръката ѝ трепна, тя го тласна назад със силов удар, след това направи дълъг разрез на ръката под лакътя.

— Като направя това.

— Защо не го направи?

— Първо, трябва да ме обучиш. Освен това може да се изправя срещу някой със сили, така че ще отблъсквам или блокирам, докато се опитвам да нанеса омаломощаващ или фатален удар. Ако противникът не притежава сили, магията се използва единствено, за да спасява живот. Ако трябва да отнемеш живот с магия, не го правиш за удобство. Просто... просто трябва да знаеш.

Той поклати глава и я погледна както воин преценява воин.

— Ще ти кажа какво знам. Правиш нужното, за да останеш жив. Използваш каквото се налага. Защото, ако си мъртъв, битката е приключила и то не само за теб. За другите под твое командване и за онези, които няма да можеш да защитиш. Невинните не бива да губят живота си, защото ти си решила да играеш честно. Във войната няма честност.

Той пхна ножа в калъфа, след това я прегърна и целуна.

— Ти ме изтощи, миличка.

Лана се появи до него и му предложи студена бира.

— Я! Браво!

— Работя по въпроса. Мисля, че е време за почивка, а на Фалън ще ѝ трябва помощта ти за нещо.

— Добре. Аз кога ще получа студена бира? — попита тя, докато се връщаше към къщата с майка си.

— След около пет години. Три — примири се Лана, когато чу как изпъшка Фалън, и затвори вратата след тях.

— Баща ти не разбира — започна Лана. — Той знае, че използването на магия може да причини злини и още по-лошо, е против онова, което сме ние, но също така знае какво е да се бориш за живота си и за живота на други.

— Разбирам. Много добре разбирам.

— Беше ни много трудно и на двамата с Макс да използваме дарбите си, за да нараняваме. Трудно е, наистина. Само че, Фалън, баща ти е прав. Ако ти, ако някой от нас има нужда да използва нашия дар като оръжие, тогава го използваме. Не с лека ръка, не за удобство, както ти каза, но го използваме. Независимо дали ще е сила срещу сила.

— Вече съм го правила. Не знам на колко човека съм отнела живота, когато взривих цистерните с гориво и използвах магия, за да ги гръмна.

— А колко хора си спасила? И добри войници, и невинни? Направила си каквото трябва и знам, за съжаление, че ще трябва да правиш същото отново и отново.

— Можеш да потънеш в мрака — заяви тихо Фалън.

— Не, няма. Бащите ти не са го направили. Аз не съм го направила. И ти няма да го направиш.

— Колкото повече тренирам, колкото повече оставам тук... мислех си, казах на Малик, че имам нужда от време да постоя у дома. Мислех, че е за мен, просто да постоя тук, след като две години ме е нямало. Но има нещо повече. Аз все още се уча. Става въпрос за обучение, за всички ни и за научаване.

Тя закричи напред-назад.

— Знам, че хората са наоколо, че се бият, умират, страдат. А аз съм тук, все още съм тук. Когато взех мечата и щита, си мислех, че съм готова. Само че минаха месеци, а аз все още стоя тук.

— При теб не става въпрос единствено за борба.

— Знам също, че не ми е дошло времето да замина.

Обзета от безпокойство, тя крачеше от единия до другия прозорец.

— Има хора на моята възраст, дори по-млади, които вече участват в битки, а аз чакам... за да ги поведе. Чакам, вместо да работя за това, за да стана лидер. Ами фермите, селата наоколо? Аз не ръководя нищо и никого. Не съм научила кой ще се бие, кой притежава нужните умения или знания, които могат да бъдат използвани. Не обучаваме никого извън семейството. Аз съм глупачка.

— Не ме обиждай. Аз не съм отгледала глупави деца. Ти прекара част от времето си тук, у дома, заедно със семейството. Тук се обучаваше, тренираше и преподаваше. Ако е дошло времето да направиш нещо повече, да започнеш със съседите, значи така ще постъпим.

— Ако татко дойде с мен. Него ще го послушат. Познават го по-добре, а в мое лице ще видят просто една тийнейджърка.

Доволна, горда, Лана кимна.

— Трябва да спечелиш доверието им.

— Да, ще го направя. Наистина ще го направя. Затова съм тук.

— Затова си все още тук — поправи я Лана. — Ти си започнала онова, което трябва, а сега вече е време да започнеш нещо друго. Наистина си тийнейджърка, Фалън. Освен това си нетърпелива. За да си извоюваш доверие, да събираш армия, да организираш движение е нужно време.

— Значи трябва да започвам. Още утре... Чу ли това?

— Кое?

— Гласове. Идват от...

Тя тръгна в посоката, от която се разнасяха, следвана от Лана. Влезе в стаята си. Пристъпи към кристала.

— Чуваш ли ги?

— Сега вече чувам нещо. Не е много ясно.

— Виждаш ли?

— Неясно е.

— Стисни ми ръката.

Всичко се проясни.

Мъже и жени в камиони, на коне, колкото и невероятно да бе, в танкове. Бяха тежковъоръжени, забеляза Лана, до един облечени в тъмни дрехи, лицата им черни на лунната светлина.

Нощно нападение.

— Воини на безупречната добродетел — досети се Фалън. — И Похитители. Най-вероятно са се включили, за да докопат плячката и да убиват наред. Може Воините да са им платили, за да се присъединят.

— Познавам този път. — Страх стисна гърлото на Лана. — Той ще ги отведе право в Нова надежда. Господи, това е един от братята Мърсър в първия камион. Възрастта не му се е отразила добре, а белегът на лицето му е кошмарен, но го познах.

— Лу Мърсър. Дон вече е мъртъв. А на този му е останал белег от експлозията на цистерните с гориво. Яко е вбесен. Трябва да вървя.

Тя се обърна, грабна меча, който бе оставила за тренировка.

— Това предстои, ще се случи, така че има време да ги предупредя. Има време и те да се подготвят.

— Идвам с теб.

— Ти ми трябваш тук. Все още не мога да преминавам, без да се разделя. Ти трябва да останеш с онази част от мен, която остане тук. На мен ми трябва Уил. Уил Андърсън.

Тя постави ръка върху кристала. След това пристъпи напред.

— О, боже, това е Уил! — Лана стисна ръката на Фалън и се вгледа по-внимателно. — И Кейти. Това е Кейти. Господи, погледни ги само.

Тя видя жена с тъмна къдрава коса да седи на масата с Уил.

— Къде са?

— Не съм сигурна, аз... Кухнята, в къщата, където живеят Кейти и Рейчъл. По-точно казано живеяха, докато бях там. И Джона. Той се е пренесъл при Рейчъл. Боядисали са, но кухнята е същата. Не чувам за какво говорят. Не чувам добре.

— Трябва да премина. — Тя се обърна към майка си. — Трябва да ги предупредя какво предстои. Две нощи... ще се случи след две нощи. Знам къде е къщата. Ти ми каза, а дори да не знаех, кристалът щеше да ме отведе. Но ти трябва да останеш тук.

— Кажи им... кажи им, че съм ги видяла.

— Добре. Стой тук. Остани с мен.

Тя отново притисна длани към кристала и този път си представи къщата и кухнята.

Плъзна се през кристала.

Подуши, че нещо гори тъкмо преди да завърши разделянето. Изтегли меча си в мига, в който Дънкан се завъртя, вдигнал своя.

Стоманените остриета издрънчаха.

— Добър начин да те изкормят. — Той отпусна меча, но не го прибра.

— Не си ли правиш труд да погледнеш, преди да нападнеш?

— Защиствах се — поправи я той. — Къщата е моя, а ти просто се изтърси.

— Търся Уил Андърсън.

— Той не живее тук.

— Знам, че не живее тук, но беше тук. Изгаряш нещо.

— По дяволите. — Той грабна тигана и тъй като ръцете му бяха заети, изключи огъня с кимване.

— Не е моя вината. — По очите му личеше, че смята нея за виновна. — То вече загаряше, когато пристигнах.

— Обичам печеното си сирене хрупкаво. — Той го плесна в чинията. Едната страна бе добре прегоряла и хрупкава, докато другата бе почерняла.

— Каж ми само къде да намеря Уил, за да... Вечер е.

— Да. Тя просто обича да следва деня.

Когато сграбчи ръката му, настойчивостта, която гореше в нея, го разтърси.

— Коя дата е? Кой ден е?

— Двайсет и девети март. Или трийсети, защото току-що стана полунощ. Какво искаш?

— Уил.

— Само че ще трябва да се удовлетвориш с мен. Казвай какво има — започна той, след това погледна внимателно меча ѝ. Стисна ръката ѝ и го вдигна. — Светлина — прошепна, когато прочете гравирани букви.

— Откъде знаеш какво означава?

— Един от инструкторите ми в академията бил на гости при роднини в Бостън, когато започнала Гибелта. Озовал се тук. Преподава ирландски. — Погледът му, това дълбоко, много дълбоко синьо, се премести от меча към лицето ѝ. — Значи Вестителката отговаря на повикването, отваря Книгата на заклинанията, взема нужното и влиза в Кладенеца на светлината. Там, от вечния огън взема меча и щита.

Той я пусна.

— Добре ли съм разбрал?

— Нямам време за това. Къде живее Уил? Тук ли, с майка ти ли?

— Не. Господи. Той е женен от поне един милион години.

— За кого? — Фалън бе готова да оскубе косата си... или косата на Дънкан. — Мама ще пита.

— За Арлис.

— Тя ще се зарадва, но сега не мога да се разсейвам. Те в къщата на Арлис ли са? Знам коя е.

— Не и няма да ти позволя да притесняваш Уил посред нощ. Изтощен е и малко болен.

— Болен ли е? Мога да помогна.

— Просто противна настинка, освен това се лекува. Има нужда от сън — така казаха лечителите — и лекарите, и магьосниците — така че няма да ти позволя да го будиш.

Той си взе чинията, тресна я на масата и си наля чаша мляко.

— Искаш ли?

— Не, не мога да губя време.

— Тогава сядай и ми кажи какво, по дяволите, става. Ще разкажа на Уил утре сутринта.

Тя можеше да се върне през кристала, да извика отново образа на Уил и да пробва отново. Само че това не само ѝ се струваше непрактично, ами тя трябваше да приеме, че има причина да е пропуснала целта си.

Затова седна.

— След две нощи ще ви нападнат. Групата или част от нея е същата както при неосъществената засада.

— И Мърсър ли участва?

— Той е страшно освирепял. Не става въпрос за одобрена атака.

— Да не би да се е отделил?

— Бил е лошо изгорен по време на експлозията онази нощ. Оттогава не може място да си намери. Изложил се е пред Джеремая Уайт и е бил понижен. Не можах да разбера всичко, знам единствено, че омразата го изгаря. Не чаках да видя повече. Знам само, че води повече от сто човека и две групи Похитители.

Дънкан кимна и пресметна хладнокръвно.

— И преди е имало случаи да се съюзават. Позволяват на Похитителите да отведат част от хората с магически сили. Независимо дали са живи или мъртви.

— Обрали са оръжейната — каквото е било останало — избили са част от своите хора, за да го направят. И са нападали и други селища. Носят военни оръжия и имат два танка.

— Танкове ли? Добре ще ни дойдат два танка. Чакай малко, връщам се веднага. — Той понечи да излезе, но се обърна. — Да не ми изядеш сандвича.

— Изгорял е.

— Не го яж — повтори той.

Тя стана и закрачи из стаята. Полунощ, помисли си тя, часове след времето, в което се беше целила. А сега беше в кухня, която миришеше на изгорял хляб, вместо да говори с когото трябва.

Можеше да каже на майка си, че имат сирене, че кухнята на Кейти има същия цвят като крехките нарциси на масата, а синът ѝ има бързи рефлексии, въпреки че е напълно неспособен да си опече сандвич.

Той се върна, облечен в тъмни дънки, износени до сиво на коленете, черна тениска. Чупливата му коса — за разлика от къдравата на майка му — падаше небрежно отзад на ризата.

Носеше навит на руло лист, моливи и две ръчно начертани карти.

Добре бяха нарисувани, отбеляза тя, когато той ги разгърна на масата. Едната беше на Нова надежда, другата — на района около града.

— Добре. — Той седна, взе сандвича в едната ръка и ухапа. — Покажи ми. Кой път използват?

Тя взе един от моливите, след това спря и присви очи към него.

— Разбрахте ли кой е съобщил на групата на Мърсър къде ще разузнавате в деня, когато сте открили ранения?

— Не. Държим под око двама. Има и една жена, която е част от религиозен култ. Смахнати откачалки. Тя е все още тук — има бебе — но живее отделно. Отказва да носи нормални дрехи. Може и да работи с Воините, въпреки че те са нахлули в нейния лагер, а ние ѝ спасихме задника, както и на доста други. Смахнати откачалки — повтори той. — Има още двама. Единият се настани на около километър и половина от града. Страни от хората, нещо се надува. Прави размени, но единствено с онези, които нямат магически сили. Да не забравим

Откачалката Лени. Човекът просто не е наред. На Уил му се е налагало на няколко пъти да го затваря, откакто се довлече. Просто откача човекът. Иначе е тих и малко стряскащ. Ако има някой от общността, който работи с Воините, рано или късно ще го спипаме. Може вече да е заминал. Има доста хора, които си отиват.

— Не искам да казвате на никого, на когото нямате пълно доверие. На никого извън командването. Нито на приятели, най-малкото пък на момиче, което искаш да впечатлиш.

— Ама и ти си една. — Той отново ухапа сандвича. — Разбрах, че ти — рано или късно — ще поведеш силите на светлината срещу силите на мрака и така нататък. Ще бъда до теб, когато стане, но точно сега? Получаваме доста добри сведения от Чък и Арлис и комуникационния комитет. Не сме чули абсолютно нищо за това нападение. Знам обаче, че не си дошла да ни заблуждаваш. Готов съм да си заложа задника, че имам много повече военен опит от теб. И още нещо. Не ми се налага да дрънкам, за да впечатля момичетата. Хайде, покажи ми къде ги видя на картата, кажи ми какво знаеш. Можеш дори да добавиш онова, което мислиш.

Тя веднага долови студената логика в думите му. Въпреки това се поколеба за момент.

— Тук има нещо или някой, който се е промъкнал и действа подмолно. Действа против вас. Нима не чувстваш?

Той се намръщи, посегна към чашата си с мляко.

— Да, чувствам го. Направо ме побърква, че не можем да го открием. Аз пробвах. Не успявам да го откроя. Така че няма защо да се тревожиш, че ще се разприказвам пред човек, на когото не познавам и кътните зъби.

Фалън нарисова на лист бърза скица, съобразена с картите.

— Ето този път.

— Който излиза на главната улица ли? Дързък ход.

— Мърсър... Той е разгневен и много умен и хитър човек. Обвинява нас — които притежаваме магически сили — за всичко, което не се получава така, както той иска да бъде. Той не е убеден вярващ като онзи, който се е жертвал да го заловите. Той е тесногръд фанатик и се е издигнал благодарение на връзки и жестокост. Обича да гледа как страдаме, как страдат всички, които помагат на хората с

магически сили или се сприятеляват с тях. Нова надежда е неговият... Чувал ли си за Светия граал?

— Да, да. Чета книги, ходил съм на училище. Гледал съм Монти Пайтън.

— Кой?

— Жалко, че ти не си — отвърна Дънкан, докато отхапваше от сандвича. — Ти откъде знаеш толкова много за Мърсър?

— Видях го в него. Той няма... Няма филтър. Каквото мисли, това и чувства. Това е неговата истина. Убихме брат му, а години покъсно унизахме него, обезобразихме го.

Тя се намръщи на онова, което Дънкан скицира в ъгъла на листа.

— Ти откъде знаеш как изглежда сега Мърсър?

Дънкан на свой ред се намръщи към скицата — тънко лице, проскубана брада, груб, набръчкан белег около лявата страна на устата и окоето му.

— Не знам. Получавам образа от теб. Не знам как точно става. Прилича ли си?

— Да, много. Рисуваш изключително добре.

— Sprawям се.

— Ти успяваш ли да четеш мислите на хората?

— Обикновено не по този начин. — Погледът му се плъзна по нея. — Вълни, така трябва да е.

— Един от братята ми чете мислите на хората, но разбира и уважава правото им на интимност и тайни.

— Какво да ти кажа? То се излъчваше от теб, докато говореше за него. Видях и лицето му. Колко са?

— Повече от сто. Танковете, около двамадесет камиона — някои от тях са военни, от онези, които понякога използват за превозване на затворници. Десетима са на коне, въоръжени с мечове. Похитителите са на мотори.

Докато тя говореше, Дънкан си водеше бележки.

— На коне, мечове, чиста работа. Ще нахлуят с танковете, а след това ще изпратят група, която да ликвидира охраната. Аз поне бих постъпил така.

— И аз — съгласи се тя. — Значи отбранителната линия трябва да е тук, на километър и половина преди града.

— Поне на толкова. Няма да им позволим да влязат в града. Първо трябва да видим сметката на танковете.

Двамата останаха над листовите, картите и плановете почти цял час. Фалън предположи, че Уил и останалите ще доизкусурят плана им, но поне им беше дала нужното.

— Значи не утре вечер, а следващата нощ — повтори тя. — Ако се налага, ще дойда. Но едва ли ще имате нужда от мен. Похитителите не проявяват лоялност към Воините, а тези Воини, на Мърсър... Те не са лоялни към никого. Искат кръв и отмъщение.

— Да, ще се справим. Благодаря ти, че ни каза. Отново.

— Кажи на Уил и на майка си, че мама ги е видяла. Иска да знаят, че ги е видяла.

— Как така ги е видяла? Как виждате?

Тя понечи да се усмихне и тогава нещо в него трепна. След това усмивката помръкна, а очите ѝ потъмняха от придошлото видение.

— Не се доверявай на плода, на цветята. Плодът е черен отвътре, цветята крият змийско ухапване.

— Какъв плод, какви цветя?

— Не знам. Извинявай. — Тя прокара пръсти през косата си заради видението, толкова кратко и зловещо, че главата я заболя. — Трябва да вървя. Ще се върна, ако имате нужда от мен.

— Цялата пребледня. Искаш ли...

Тя изчезна.

— Нищо. До скоро.

Фалън се върна през кристала, стана отново цяла и завършена и припадна.

Събуди се в леглото си. Майка ѝ стискаше ръката ѝ.

— Добре съм. Само малко ми се вие свят.

— Ще ти донеса вода и лекарство.

— Не ме оставяй. Дай ми минутка. Колко време ме нямаше?

— Почти два часа. Мили боже, Фалън, почти два часа и не се раздели. Премина цялата. Виждах единствено частични образи, от време на време. Теб обаче не те виждах.

— Твърде дълго е било, това е. Никога не съм оставала повече от час и... прекалих, макар да знам, че не бива. Трябва да увеличаваш времето по малко. Извинявай, сигурно си се притеснила.

Тя вдигна ръката на Лана към лицето си, за да се успокои.

— Точно преди да се върна имах едно бързо и много живо видение. От него получих ужасно главоболие.

— Гадене?

— Не, само главоболие и лека замаяност.

— Дай да видя. — Лана прокара нежно ръце по лицето на Фалън, потри слепоочията ѝ. — Помага ли.

— Малко. Чувствам го толкова дълбоко.

— Ще донеса нужното. Ти не ставай.

Лана се прехвърли. Тревогата ѝ даде нови сили и скорост. Върна се с чаша вода, капкомер и бяла кърпа.

— Изпий това. — Тя капна няколко сини капки във водата. — Три глътки. Почивка. Три глътки, почивка и отново, трети път. Три по три — прошепна тя, докато придържаше главата на Фалън.

Момичето се подчини, усети как дълбоката болка я отпуска, докато пиеше втората доза.

— По-добре съм.

— Още веднъж. Три по три. Къде я усещаш?

— Тук — докосна тя челото. — Но вече не е толкова силна.

— Отпусни се назад, затвори очи. — Тя постави кърпата сгъната на три върху челото на Фалън. — Какво беше видението?

— Отровен плод, цветя, които не са цветя, а змия. Не знам дали беше за мен или за Дънкан. Разговарях с Дънкан, не с Уил.

— Да, успях да зърна нещичко. Помислих си, че това е Дънкан. Има очите на Кейти. Много красиво момче.

— Умен е, но обича да се прави на хитрияга. — Тя отвори очи. — Извинявай.

— Затвори очи.

— Умен е — повтори тя. — Разработихме план. Той ще предаде утре сутрин на Уил онова, което му казах. Уил бил настинал и лечителите посъветвали да се наспи. Поне така каза Дънкан. Ще ги наблюдавам, за всеки случай, но ми се струва, че този път няма да имат нужда от мен. Подготвени са. Помолих го да предаде на Уил и Кейти, че си ги видяла.

Тя започна да заваля думите, докато Лана пригладжаше кърпата.

— Кухнята на Кейти е с жълти стени. В една ваза на масата имаше нарциси. Много красиво. Дънкан си изгори сандвича, въпреки това го изяде.

— Добре, добре. Сега поспи, миличка. Заспивай.

Лана остана, за да се убеди, че Фалън е заспала, след това излезе и започна да приготвя вечеря за семейството си.

ПЪТЕШЕСТВИЯ

Надеждата е като слънцето, защото докато пътуваме към него, то очертава сянката на товара, който носим.

21.

Фалън си мислеше, че познава баща си, с всичките му недостатъци и качества. През следващите седмици научи, че има негови страни, които никога не е виждала.

Много добре знаеше, че хората от селото, от съседните ферми, онези, които държаха мелницата, които се занимаваха с тъкачество, създаваха музика и оръжия, го харесват и уважават.

Селото си имаше строга организация. Въпреки че разположението му в планината, на голямо разстояние от градове и някогашни предградия, не привличаше нито Похитители, нито ловци на глави, нито Воини, през годините се случваха инциденти.

Тя знаеше, че баща ѝ е помагал да отблъснат онези, които са искали да крадат или завземат, които са се опитвали да разрушават, за да се насладят на пожарища и кръв, но като цяло живееха спокойно.

Онези, които тя познаваше от размени, от училище, на които бяха помагали при наранявания или болести, си гледаха работата. Хората имаха нужда от храна, от дрехи, от ботуши. Трябваше да се раждат бебета и да се погребват мъртвите.

Знаеше, че за повечето от тях тя е просто дъщерята на Саймън и Лана. Обикновено дете. За да започне да създава армия на собствения си праг, тя имаше нужда баща ѝ да направи първите крачки.

Той започна с фермите, излезе да работи в полята или се зае да поправя машините им.

Хората го слушаха. Тя видя това, когато той проведе първото събрание с около десетина съседи във фермата.

— Аз съм отраснал тук — започна той. — Сега децата ми растат тук. Само че светът, в който израснах, вече го няма. А единственият свят, който моите деца, вашите деца ще опознаят, по нищо не прилича на предишния. Всички тук сме изгубили по някого по време на Гибелта или насилието след това. Някои от вас са дошли тук, за да избягат, да си създадат живот в света, който ни остана.

— Извадихме късмет — продължи той. — Не сме имали големи неприятности. Дължим го на географията. Знаем от онова, което

чуваме по радиото или от хората, които минават или се заселват тук, че има места, на които някои се опитват да си създадат живот. Едни от тях имат късмет, други — не.

Някои мърмореха в знак на съгласие, но повечето хора мълчаха, чакаха да чуят какво има да каже Саймън.

— Можем да продължим както досега, като се надяваме на най-доброто, с надеждата лошият късмет да ни подмине. Знаем обаче, че няма да е толкова лесно. Губили сме хора, когато лошият късмет ни е спохождал.

— Сега сме по-добре подготвени. — Дарли Уърц, жена с две момчета тийнейджъри стисна юмруци така, че кокалчетата ѝ побеляха. — Не искаме неприятности. Защо да ги търсим?

Фалън знаеше, че Дарли е изгубила цялото си семейство по време на Гибелта и е взела момчетата от улицата, отгледала ги е като свои. Единият, Чарли, имаше жигосан пентаграм на челото.

— Дарли, не са минали и четири месеца, откакто минаха трима, единият полумъртъв. Попаднали в засада на по-малко от деветдесет километра оттук.

— Деветдесет километра е далече. Не е както едно време.

— Наистина не е както едно време. Не виждам начин да стане каквото беше.

Така е. Фалън чу мислите на баща си и съчувствието в тях.

— Преди години на верандата у нас убих човек. — Той продължи да говори въпреки шепота, който се разнесе. — Той не ми даде избор, тъй като заедно с другаря си възнамеряваха да вземат нещо мое и да ме убият просто за развлечение. Тогава Воините на безупречната добродетел търсеха Лана. Искаха бебето, което носеше.

Разнесе се нов шепот, хората се наместиха на столовете, някои прочистиха гърло.

— На нея ѝ се беше наложило да избяга от мястото, на което добри хора се опитвали да създадат живот, общност.

Саймън погледна Лана и кимна.

— Мислехме, че сме подготвени — заяви тя. — Само че не бяхме. Не толкова, че да ги спрем, преди да избият много от нас. Дойдох тук, както и други, от различно място, но това е моят дом. Затова искам повече от всичко децата ми да са в безопасност и

щастливи, да изживея живота си тук, със Саймън. Само че няма да ни позволят.

— Това няма как да го знаеш — започна Дарли.

— Кажи го на Мейкън Адамс — прекъсна я Саймън. — Погребахме го след нападение на Похитители.

— Беше преди повече от три години.

— Похитители — продължи Саймън. — Воини на безупречната добродетел, ловци на глави, военни, превърнали се в престъпници, други военни, които следват нарежданията на правителството и държат хора в лагери и лаборатории.

— Това са най-обикновени слухове.

— Много добре знаеш, че не са. Всички сме чували историите на хора, които са оживели. Някои от нас са изпитали това на собствен гръб.

— Аз видях отвътре един такъв слух. — Мади Бейтс от фермата на сестрите спря да плете, докато говореше. — Някои от войниците се страхуваха от мен колкото и аз от тях. Страхът на други се превръщаше в омраза. Прекарах шест месеца под земята, докато провеждаха тестове с мен. Ако се опиташ да се бориш, използват електрошокови палки и лошо ти се пише. По онова време не знаех какво нося в себе си, не всичко. След това разбрах и се измъкнах. Никога повече няма да позволя да ме затворят под земята или в някоя от онези лаборатории.

Тя вдигна поглед към Дарли.

— Знам, че обичаш момчетата си. Искаш да ми кажеш, че няма да се бориш с всички сили, ако онези, които са белязали Чарли, се върнат за него ли?

— Няма да се върнат.

— Мамо. — Чарли отпусна ръка върху нейната. — Тя е уплашена, това е всичко. Бях на девет, когато ме жигосаха, а това стана година след като войниците — американски войници — дойдоха и отведоха майка ми. Тя ме накара да се скрия, за да не ме намерят, когато дойдат, после я завлякоха някъде.

Той не отмести ръка от ръката на майка си.

— Мислехме, че сме в безопасност. Не пречехме на никого, бяхме си създали дом, малка общност от хора, които не нараняваха никого. Въпреки това те дойдоха.

— Това е било преди, Чарли — настоя Дарли. — Било е преди.

— Случи се три години след Гибелта, когато дойдоха да ни приберат. Татко беше морски пехотинец и почина по време на Гибелта. Той се гордееше, че служи, но тъкмо войници отведоха мама три години след смъртта на баща ми. Така и не я видях повече. Воините ме заловиха, когато се измъкнах на войниците, пребиха ме и ме жигосаха. Щяха да ме обесят като другите, ако едни, заключени като мен, не им се опълчиха. Някои загинаха в боя, за да можем ние да се спасим. Баща ми беше морски пехотинец — повтори той, — знам, че и вие сте бил в армията, господин Суифт. Знам, че ако татко беше тук, щеше да настоява за същото като вас. Искате да ни кажете, че трябва да се научим да се бием, да създадем армия. Мамо. — Той стисна ръката ѝ и тя изхлипа.

— Трябва да разбереш, че мама сигурно е загинала, докато се опитваше да ме защити. Видях други, които умират, за да ме защитят. Вече десет години ти ме пазиш, от осем години пазиш и защитаваш Пол.

Погледна младия мъж, в който се беше превърнал брат му, и той му кимна.

— Време е да започнем да се защитаваме сами и да пазим и теб, да отвърщаме на ударите. — Чарли, елф със сламеноруса коса и малък, назъбен белег под лявото око, където пръстен на нечий юмрук бе разкъсал кожата, погледна към Фалън. — В теб ли са мечът и щитът?

Когато Фалън кимна, гласът на Дарли прогърмя отново.

— Това са глупости. Все ви повтарям, че...

— Не са глупости — заговори Пол, стегнат, мълчалив, сериозен младеж на седемнайсет, който винаги преценяваше думите си. — Ние с Чарли много те обичаме, но е време да приемеш истината.

— Тя е най-обикновено момиче.

— Тя е моето момиче. — Саймън не откъсваше очи от Дарли. Знаеше, както и Фалън, че вече е спечелил другите. — Най-много ми се иска да беше обикновено момиче и твоите момчета да са най-обикновени момчета. Но те не са. Можем да оставим всичко това настрана засега. Прекалено много е, за да го приеме човек просто така, Пол. Не можем обаче да пренебрегнем нуждата да бъдем готови да се бием за семействата си, съседите, земята и света, който ще създадем от онова, което имаме.

— Навремето са го наричали тренировъчен лагер за новобранци. — Мади не преставаше да плете. — Аз бих казала, че от теб ще излезе страхотен инструктор, Саймън. Двете със сестра ми и Лана с удоволствие ще помогнем с обучението в магия. Защо не ни кажеш как ще организираш всичко, Саймън?

Той имаше план. Фалън осъзна, че той винаги има план.

Саймън разговаря със старейшините на градчето, с някои от другите — бивши военни — докато пиеха бира или похапваха пай.

Беше ограничил до минимум връзките на Фалън с онези, които не притежаваха магически сили. Първо трябваше да сложат началото, така обясни той, и да действат постепенно.

Започна основното обучение с други избрани инструктори. Събраха всички над шестнайсет години, единствено доброволци. С малките беше по-лесно, както със собствените му деца. Загрявка, спорт, елементарна самозащита.

Включваше и Фалън като ѝ казваше, че е тактическо преимущество да присъства. Тя работеше и с него, и с майка си.

Остана ужасена, когато научи колко много от по-младите с магически сили не са били обучавани и колко много от по-старите или не познават възможностите си, или са ги занемарили.

Тя разбираше, че искат да живеят като Дарли. Да бъдат в безопасност, да съществуват в нещо като балон, в който никой външен няма да проникне.

Разбираше и че двете години с Малик са ѝ много от полза. Знаеше как да обучава други, как да отдели глупостите от истинската загриженост.

През цялата пролет наковалнята на ковача звънтеше. Не че превръщаше плуговете в мечове — имаха нужда да орат — но имаше предостатъчно изоставен метал, така че заедно с една заклинателка и алхимик, които работеха в изпепеляващата жега, закаляваха метала.

Други топяха метал, за да правят куршуми, и учеха други как се прави.

През лятото и началото на есента, чак до първата слана след шестнайсетия ѝ рожден ден, Фалън се учеше и обучаваше, правеше магии и вареше отвари.

Войникът в баща ѝ наблюдаваше как тя се закалява, също както ковачът превръща метала в оръжие.

Понякога с баща си, понякога с майка си — нито един от двамата не ѝ позволяваше да излиза сама — тя летеше на Лоях за запаси или друга важна работа.

Затова пък влизаше сама — за онова, за което не знаеха, нямаше да се притесняват — през кристала късно нощем, за да проучва непознати земи, да обикаля местата, които бе набелязала на картите си като стратегически.

Веднъж премина и застана близо до развалините на мемориал, посветен на някога велик президент. Загърнатата в мрака тя слушаше изстрелите, експлозиите, наблюдаваше как трио малки торнада се вихрят над града и разпиляват черни светкавици.

Видя и Тъмен Странен, който размахваше крила като прилеп.

Защо, питаше се тя, онези, които искаха да управляват, които със сигурност искаха да възстановят града, който бе пазил и традиции, и управление, покосяват хората с магически сили и ги поразяват, след като те са готови да им помогнат? В тази работа нямаше смисъл, нямаше стратегия.

Колко ли от хората като нея бяха заключили, колко бяха подложили на „тестове“ и измъчвали? Колко бяха убили? Единствено защото бяха различни.

Как оправдаваха гоненията, дори на деца?

По този начин те водеха войни на два фронта — срещу тъмнината и срещу светлината, така че техният град, тяхната столица си оставаше бойно поле.

И всичко това се случваше, докато мародерите правеха каквото пожелаят, докато склонните към насилие последователи на култове измъчваха и убиваха невинни.

— Този град е мъртъв — прошепна тя. Усети вкуса в дима над него. — Никога повече няма да бъде онова, което е бил някога, онова, в което би могъл да се превърне. Колко ли кръв ще се пролее заради хора като вас, хора, които се страхуват и са изпълнени с омраза, докато ние се надигаме, за да отвърнем на ударите. И това ще стане. — Тя отпусна ръка върху ефеса на меча. — Ще стане.

Замисли се за семейството си, за съседите, за предстоящите жертви. Замисли се за Нова надежда, за онова, което смелостта и общността могат да построят — и да изгубят.

— Ще стане — повтори тя.

Сигурно защото се замисли за Нова надежда, тя се прехвърли през кристала там, вместо да се прибере у дома.

За втори път двамата с Дънкан извадиха мечове. За втори път, когато мракът ги обгърна, металът иззвънтя в метал.

Щом се чу звъntenето, светлината нахлу, обгърна и двамата за секунди.

Той изруга, отдръпна се.

— Тази работа се превръща в навик.

Дезориентирана, малко замаяна, тя се опита да запази самообладание.

— Може би ти винаги се пречкаш. Какво правиш тук?

— Охранявам. Ами ти какво правиш тук?

Тя не беше напълно сигурна, затова избегна въпроса.

— Просто проверявам.

Усети мириса на гора и когато очите ѝ се приспособиха след взрива от светлина, тя видя гората зад тънка снежна пелена.

Видя и сянката на някаква сграда, на други постройките — оранжерии. Видя и градина, пълна със... зимно зеле и кейл, ако можеше да съди по миризмата.

Отзад се ширеше царевична нива, чиито листа прошумоляваха под първите пориви на зимния вятър.

Градината на общността, досети се тя. Царевичната нива, в която бе загинал баща ѝ. Тук бе убит.

Тя направи крачка напред.

Дънкан я стисна за ръката.

— Чакай.

Почувства прилив на светлина, когато ръката му я стисна. Тя се отдръпна.

— Искам да видя.

Прекуси тънката снежна пелена.

Щом пристъпи напред, видя всичко, почувства го. Беше разгарът на лятото, слънцето грееше, носеше се музика, навсякъде искряха цветове, пушеха скари, градината цъфтеше.

Разнесоха се изстрели, последвани от писъци.

— Някой е умрял тук, точно тук. — Тя сведе очи към земята. — Жена, заклинателка, докато е заслонявала дете.

— Дванайсет човека са загинали — каза Дънкан. — Дванайсет от нашите, за броени минути. Отнело е само минути. Двайсет и четирима ранени, някои от които са били деца.

Тя отиде до царицата.

— Баща ми е загинал тук. — Коленичи и постави длан на земята. — Брат му и неговата мръсница. Те са се надигнали тук. — Тя посочи. — Краищата на крилете им са били обгорели, въпреки това са били като остриета. Дар от мрака.

— Те са правили кървави жертвоприношения в планините — някои са били гадна работа. Еди, По и Ким са били горе с майка ти и баща ти и те са ни разказвали какво е ставало там. Баща ми е починал по време на Гибелта. Мама е записала името му на мемориалното дърво. — Дънкан посочи към него. — И името на баща ти е там.

Тя погледна към дървото. Звездите на него искряха тихо на фона на тънкия сняг.

— Ще ми покажеш ли?

Той я заведе и избра звездата на Макс Фалън.

— Не знам кой я е сложил. Дори не съм се сетил да попитам.

— Няма значение кой е бил. Важното е, че почитате мъртвите.

— Затова ли си тук? Това ли искаше да видиш?

— Не. — Тя протегна ръка и докосна звездата с името на баща й. — Нямах намерение да идвам.

— Жиците ли са се преплели?

Тя вдигна поглед към него сред проблясващите звезди. Беше станал по-висок от последния път, когато го видя, и по бузите му бе набола тъмна брада. Не си беше направил труд да си сложи шапка и снегът падаше върху косата му, рошава и неподдържана също както преди.

Той не се държеше гадно, помисли си тя, затова и тя щеше да се държи прилично.

— Май да. Ходих до Вашингтон, окръг Колумбия.

— Какво? Кога? Какво става?

— Току-що. Искам да кажа, че бях там, исках да си отида вкъщи, но сигурно съм помислила за Нова надежда и... замислих се защо. Защо, защо и отново защо. — Тя направи няколко крачки встрани. — Защо се опитват да ни избият или да ни сложат под ключ? Воините на

безупречната добродетел, те са зловни, религиозни фанатици — или може би се крият зад своята версия на Господ.

— Зад версията на Уайт.

— Тя е и тяхна, иначе нямаше да го следват. Похитителите, те са каквито са. Най-вероятно са били същите и преди Гибелта или поне са искали да са такива. Ловците на глави се интересуват от наградата или просто харесват преследването. Ами другите? Защо? По-голямата част от света е загинала в страшни мъки, а те губят време и пилеят човешки живот като ни гонят и изстребват.

— Те обвиняват нас.

— Те са слепи и тъпи.

— Не твърдя друго — изтъкна той. — Какво видя там? В окръг Колумбия.

— Смърт. Смърт, която води след себе си още смърт. Там вече няма сърце, което да бие. Разбираш ли какво имам предвид?

— Напълно.

— Някой ден ще трябва да си върнем града, но със символизма му е свършено. — Тя се обърна към него. — У дома се мобилизираме. Тренираме.

— Крайно време беше, дяволите да го вземат.

— Има други места, не много по-различни от това тук, от дома. Трябва да се обединим. Открихте ли предателя?

— Не. Не сме имали повече неприятности. Решихме, че който и да е бил, си е заминал. Ние обаче наблюдаваме внимателно. Нападнаха ни, Воините, както ти каза онази нощ в кухнята.

— Знам. Гледах какво става.

— Тук ли беше?

— Не. Вие няхахте нужда от мен.

— Как отиде в окръг Колумбия, а оттам тук? Бръмна ли?

Тя сбърчи чело.

— Бръмна ли?

— Да. — Този път стисна ръката ѝ. Тя усети бърз прилив на сили и в следващия миг двамата бяха в самия край на градината.

Тя стисна ръката му.

— Ние го наричаме прехвърляне.

— Бръмване, прехвърляне, все същото е. — За да усвои това умение му бяха нужни седмици концентрация и упражнения и още

седмици, за да го усъвършенства. — Така ли го правиш?

— Не, различно е. — Тя го погледна в очите. — Видях те на лунната светлина, докато минаваше през дърветата и мъглата към каменен кръг. Вървеше към първия щит. Каза ми, че трябва да избира. Погледна ме право в очите в съня ми и каза, че трябва да избира. Аз избрах.

— Видях те да стоиш, обляна от лунна светлина, в мъглата край каменния кръг. Носеше меч. Този. Солас. След това го вдигна и небето се раздра от светкавици.

— Какво стана след това?

— Аз винаги излизам. Будя се или просто излизам. Никога не виждам края. Виждам съм те на бойното поле, бил съм се редом с теб. И... други неща.

— Какви други неща?

— По дяволите.

Дръпна я силно за ръката и когато тялото ѝ се блъсна в неговото, стисна косата ѝ със свободната си ръка и притисна устни в нейните.

Целувката по нищо не приличаше на целувката с Мик, в нея нямаше нищо нежно, сладко и... приятно.

Тази беше сурова, гореща, накара вътрешностите ѝ да затрептят.

Можеше да го перне, за да я остави — щеше да го направи, ако се беше сетила. Всичко в нея обаче кипеше, потръпваше и се люшкеше.

Пръстите на ръката ѝ се впиха в раменете му, докато това докосване, този сблъсък и хаос, в който нямаше нищо, абсолютно нищо нежно, както предполагаше думата целувка, бушуваха в нея като ураган.

След това той я отдръпна също толкова грубо, колкото я беше привлякъл към себе си. Очите му горяха, в тях нямаше радост и задоволство.

— Както предполагам. Направо ме влуди.

— Пусни ме или ще те накарам да го направиш.

— Можем да проверим кой ще спечели тази война, но... — Той вдигна ръце, с дланите нагоре, отстъпи назад. — Доколкото разбирам, все още не си сънувала този сън.

— Не съм те сънувала. — Лъжи, нови лъжи и още лъжи.

— Нали каза, че си ме сънувала?

— Онова беше различно. — Всичко ѝ се струваше различно и това я вбеси. — Нямах право да ме сграбчваш по този начин.

— Ти не каза не. Дори не си го помисли. Когато момичето казва или си мисли не, значи не. — Той отпусна пръсти върху дясната ѝ ръка, за всеки случай. Усмихна ѝ се. — Кажи не.

Вместо това тя го отблъсна, малко по-силно, отколкото възнамеряваше, и премина през кристала.

— И сега не казваш не — прошепна той. — Дори не си го помисли.

Вдигна поглед, докато ситният снежец преминаваше в дъжд.

— Тя не е мой тип! — заяви той към небето. — Така че, остави ме на мира.

Чу гръмотевица, която прозвуча като смях.

Тя нямаше време да мисли за момчета или за целувки. Част от нея усещаше, че Дънкан целува като мъж, не като момче — или поне като някой, който има голям опит.

Нямаше значение. Тя имаше работа, важна работа. Не само че я чакаше събирането на армия, човек по човек, ами трябваше да измисли какво да прави след това.

Често си мислеше за окръг Колумбия, често пропъждаше мислите, но не можеше да си ги избие от главата. Мъртъв град, но хората живееха в пепелищата му, а някои от тези, които бяха живели там, сега бяха заключени.

Затворници, подложени на експерименти, използвани като оръжия.

След Гибелта онези, които се държаха отчаяно за властта или копнееха за нея, бяха прибегнали до какви ли не оръжия — убийствени светкавици, изпепеляващи ветрове, бомби, които човек бе създал, и превръщаха цели градове в развалини.

Проблемът с бомбите беше, че можеха да се обърнат срещу онези, които ги пускаха. По време на нощните си пътувания Фалън посещаваше руините в Тексас, Калифорния, Флорида, Невада.

Унищожителната сила изпепеляваше душата ѝ, но много често я съсипваше фактът, че хората са в състояние да използват такова зло, за да унищожат братята си.

Колко други чакаха да бъдат събудени, за да полетят и да паднат? Ликвидирането на тази сила, на това зло трябваше да се превърне в приоритет.

— Дори след като измислиш как да обезопасиш или унищожиш всяка бомба, всеки дрон или уменията да бъдат използвани по цял свят — заяви веднъж Саймън по време на вечерното обучение по стратегия, — те ще създадат нови.

— Значи ще ликвидираме и тях. Много е лесно да убиваш, когато не гледаш врага в очите. Не виждаш как детето се крие зад леглото си, докато пламъците го поглъщат. Когато черните магьосници летят, те търсят начин да унищожават. Това не е много по-различно. Ние караме хората да се бият с мечове, с пистолети и пушки, с юмруци, а врагът може да ги изпепели с... технология. Ще намерим начин да унищожим тази технология. Как ще успеем, татко, след битките, след всичката пролята кръв, жертви и рискове, ако някой някъде може да избие хиляди с една машина, с един код?

Тя се дръпна от масата, обиколи кухнята, обичайното им място за учене.

— Това е човешката магия — атомна, неутронна, убийство от дистанция. И това е също толкова черно, както и когато поразяваш с черна светкавица, прорязваш с крила или бесиш деца.

— Онова, за което говориш, може да се окаже невъзможно.

— Нима някой е вярвал, че е възможно милиарди хора на тази планета да измрат за броени седмици? Че щит, счупен насред каменен кръг в някакво поле в Шотландия, ще избие толкова много народ и по този начин ще промени света?

— Не, не бяхме подготвени за подобно нещо.

А сега трябва да бъдем, помисли си тя. Трябва да бъдем.

— Вие с мама настоявахте да учим история и ние учехме. Войни, толкова много, безполезни, водени от алчност или изкривена вяра, всичко се строи отново, а после нова война. Но се е променило, татко, от копия, мечове и стрели — в огнестрелни оръжия, експлозивни и бомби. В оръжия, които са способни да заличат всичко. Опенхаймер е бил прав. „От днес аз станах смърт и унищожителят на светове.“ Не оцеляхме след Гибелта, за да оставим останалото да рухне. По-лесно се руши, отколкото се създава. Ще намерим начин да го направим по-трудно, да отнемем възможността да се избиват масите.

— Значи, ако превърнем бомбите в цветя, ще спасим света с копия, стрели и мечове.

— И с тактика, кураж и светлина. — Тя потри пръсти в гривната, която бе направила от дървото. — Мислиш, че ако успеем с това, те ще построят бомби отново. Хората ще построят градове отново, ще създават общности. Някои ще правят бомби и оръжия, за да избиват, някои от тях ще вярват, че създават оръжия за отбрана, за защита, като спирачка.

— Точно така. Ще има нужда от време.

Тя мисли дълго, изучаваше и обмисляше какво да се предприеме. Вече всяка вечер минаваше през кристала. Заставаше на асфалта на някогашното летище „О’Хеър“ в Чикаго. Кулата, от която насочваха самолетите, вече я нямаше. Самите самолети бяха в хангари, на гейтове, по пистите, изгорели, от тях бяха останали единствено скелети. Вътре в тези скелети имаше остатъци от тела, както и на терминалите, в хангарите и в офисите. Никой не ги беше изнесъл, за да ги изгори или погребете.

Мина по коридорите на малка провинциална болница в Канзас, влезе в празно училище в Луизиана. Наблюдава как мустанги, лосове, благородни елени тичат из полята на Монтана.

Видя и селища, и ферми, забеляза, че повечето се бяха прегрупирали, строяха наново на отдалечени места. Много от онези, които посети, не бяха празни или унищожени.

Веднъж се прехвърли в бункер дълбоко под планината. Всички компютри, монитори, контролни съоръжения бяха притихнали. Първият ѝ инстинкт беше да се увери, че ще си останат така, защото разбра, че мястото не се използва само за отбрана, от него можеше да започне атака.

Тя обаче беше научила от родителите си, от Малик, от онова, което живееше в нея, да преценява добре. Не знаеше достатъчно, докато обикаляше между редиците компютри, покрай бутоните, ключовете и клавиатурите. Ами ако в желанието си да унищожава включеше нещо?

Вместо това претърси навсякъде, впечатлена, че хората са построили толкова много.

Както и на всяко друго място, до което бе пътувала, тя отбеляза мястото на карта.

Същата нощ сънува.

Беше застанала на светлината на луната в мъглата край кръга от камъни и оглеждаше изпепелената напукана земя вътре в кръга. Притисна я тежест, също като олово.

— Толкова много са изгубени, толкова много смърт. — Гласът ѝ се понесе над празните поля и вятърът го разнесе. — Жертвоприношение ли е било, за да мога да просъществувам аз? Моята кръв отвори вратата към светлината и мрака.

— Нашата кръв. — Дънкан застана до нея. Беше по-възрастен, както в онзи отдавнашен сън с него. — Все пак ние сме братовчеди, ако се върнеш няколко века назад. Нима ще стоиш тук и ще виниш младото момче или стареца, в който ще се превърне?

— Дядо ти не е виновен. Виновно е онова, което го е използвало. Защо му е било позволено? Защо не е било спряно?

— Ти защо мислиш, че въпросите винаги имат отговори?

— Защото имат.

— Отговори на този. Наистина ли сме тук сега или сме част от сън?

— И двете.

Той ѝ се усмихна широко, пое ръката ѝ. Толкова много от тежестта просто се оттече от нея.

— Предпочитам да съм с теб в леглото, вместо да стоя в този сън и да обсъждам защо и как и да философствам.

— Ти ме целуна на снега.

— Ти не каза не.

Той я целуна отново, под луната, също толкова огнено и разпалено както в снега.

Бял, мислеше тя, докато се притискаше в него. Бял сняг, бяла луна.

Тогава враните закрещяха, описаха черен кръг над тях. Сред дърветата, в спусналата се мъгла, се раздвижи нещо черно като смъртта.

— Време е — каза ѝ Дънкан.

Тя кимна, изтегли меча, вдигна го и изпепели враните. Заедно с него се обърна към дърветата и онова, което чакаше.

— Време е — рече тя и се втурна напред заедно с него.

Събуди се, свещта, която бе запалила на сън, гореше, кристалът искреше. Посегна към мечето, което Итън беше пазил, и го погали.

— Време е — прошепна тя и стана, за да събщи на семейството си.

22.

Тя чакаше — животните трябваше да бъдат нахранени, яйцата събрани, кравите издоени, боксовете почистени и застлани с нова слама.

Помогна със закуската, но не каза нищо, тъй като знаеше, че първо трябва да разговаря с родителите си.

Тъй като знаеше какво представлява Травис, тя затвори и мислите, и чувствата си, въпреки че огледа внимателно братята си един след друг.

Колин, висок и силен, се тъпчеше с храна, докато разказваше за тренировките с меч. Съвсем скоро — вчера, поне така ѝ се струваше — той говореше за риболов или стрелба, след като приключи с уроците и работата.

Травис, своенравен, жилав, похапваше бавно, не обмисляше лудории както преди, най-вероятно си представяше как стреля с лъка си или учи нова магия.

А пък Итън, мил и мъдър, тъпчеше бекон в джоба си, за да го даде на двете кучета. Не спираше да моли баща си да му позволи да язди по-едър, по-бърз кон.

Вече не са деца, помисли си Фалън. Потенциални войници, воини, които избуяват. Тя ги създаваше.

Те обаче си оставаха братя, които спорят, прекъсват и показват болката си, когато тя трябваше да замине.

Погледна майка си, след това баща си, за да им покаже, че иска да поговорят без братята ѝ.

Зачака. Масата трябваше да се вдигне, а чиниите да се измият. Ако не го направеше, щеше да събуди подозрения, така че се налагаше да се заеме с рутинната работа. Нормалното ѝ донесе болка и успокоение.

— Трябва да свърша няколко неща, преди да отида в селото — заяви Саймън. — Вие, момчета, вървете, оседлайте конете и потегляйте. Отивате право там. Никакви отклонения и размотаване —

добави той и погледна многозначително Колин. — Аз ще оставя Фалън и майка ви при сестрите и ще ви настигна.

— Може ли да яздя Гръм?

— Не! — отрязва Саймън. — Качвай се на Фея.

— Е-е-е! Гръм иска аз да го яздя.

— Значи и той ще бъде разочарован. Няма да яздиш жребец. Все още не. Ако продължаваш да се пазариш, ще ти намеря работа тук, няма проблем.

— Господи. — Тъй като братята му бяха вече изскочили навън, той се отказа и хукна след тях.

— Може ли да седнем? — попита Фалън.

Лана се върна до масата. Когато Саймън се настани до нея, двамата стиснаха ръце под масата.

— Трябва да замина. — Каза го бързо, изстреля думите, които знаеше, че ще наранят, но така поне щеше да намали болката.

— Сигурна ли си? — попита Лана.

— Да, сигурна съм. Съжалявам.

— Кога?

Тя погледна Саймън.

— Има някои неща, които трябва да свърша, преди да замина.

— Можеш ли да почакаш седмица, две?

— Ами... да. — Тя бе очаквала повече суматоха, разпавии, че трябва да чака месеци, не дни. — Трябва да подготвя запаси, искам да си начертая път. Надявам се, че ще ми помогнете и с двете. Искам да включа още хора по пътя, да сложа началото на повече тренировъчни лагери. Познавам пътя, по който поех с Малик, и ще тръгна по него, но трябва да се отклоня, за да стигна Нова надежда. Освен това искам да посетя колкото е възможно повече места, за да намеря хора, готови да се бият.

— Значи няма да отидеш право там.

— Не — тя поклати глава към Лана. — Когато стигна там, искам да им кажа, че имам хиляда войници, хора с магически умения и съвсем обикновени.

— Това е голяма бройка, миличка — отбеляза Саймън.

— Тук имаме сто шейсет и осем. Има още сто в гората близо до къщата на Малик. Ще събера още. Може да отнеме няколко месеца, но времето е хубаво. Искам хиляда, защото бройката е голяма, а с по-

малко няма да постигна същия ефект. Ще ги събера и ще бъда в Нова надежда до края на август.

— И тогава... — Лана замълча. — Избързвам. Седмица, значи. — Тя погледна Саймън и той кимна.

— Ще бъдем готови — заяви той.

— Ще ви изпратя съобщение — продължи Фалън. — Или ще се прехвърля при вас, или ще дойда през кристала. Или ще ви се покажа в огъня.

— Ти май не разбираш. — С едната ръка все още стиснала пръстите на Саймън, Лана погледна Фалън. — Ние тръгваме с теб.

— С мен ли? — Фалън зяпна изумено. — Не можете.

— Аз пропътувах разстоянието от Нова надежда дотук с теб — напомни й Лана. — Ще се справя и на връщане с теб. Всички идваме.

— Слушайте, просто ме изслушайте. Може да прекарам месеци наред на път.

— Докато събираш армия — довърши Саймън. — Малко помощ няма да ти бъде излишна. Ние имаме известен опит.

— Момчетата са още малки.

— Итън е само година по-малък от теб, когато замина за две години — напомни й Лана.

— Те тренираха много и усилено. Ако мислех, че няма да се справят, нямаше да тръгнем.

— Те ще го приемат като приключение — добави Лана. — До един.

— Само че няма да бъде. Похитителите кръстосват пътищата. Воини на безупречната добродетел ловят Странни и роби. Извън това, извън този балон има ловци на глави и военни, пълно е с откачалки, които са готови да ти забият нож за онова, което носиш в раницата. Не е никакво приключение.

Лана се наведе напред с пламнали очи.

— Аз бях бременна в шестия месец, сама, през повечето време вървах пеша, през половината време умирах от глад и ловувах извън балона, както го наричаш ти.

— Да, но...

— Не си сама като мощ, смелост и решителност. Този човек, баща ти — повтори тя разпалено и стисна ръката на Саймън, — е

участвал във войни преди още да се родиш. Той защитаваше и нас, и съседите, откакто старият свят рухна.

— Не исках да кажа, че... — В този момент майка й изглеждаше достатъчно решителна, за да поведе цяла армия, и Фалън не можа да довърши онова, което искаше да каже.

— Какво? Кажи какво? — попита Лана. — Че сме прекалено слаби ли, прекалено изнежени, прекалено наивни, за да се изправим срещу онова, което предстои ли? Не сме. Казваме, че синовете ни са готови. Казваме, че дъщеря ни няма да отиде сама, не и този път. Няма да я оставим сама. Това е.

— Не исках да... Фермата...

— Тя няма да избяга. — Саймън остави разгорещения спор на съпругата си и заговори по-въздържано. — Вече сме обсъдили въпроса. Сестрите и Джек Клансън с неговите хора ще наглеждат всичко тук. Ще вземем конете, защото ще ни трябват, също и кучетата, защото иначе Итън ще бъде нещастен. Ще вземем толкова, колкото конете могат да носят, и ще бъдем готови до седмица. Когато майка ти каже, че това е краят, момичето ми, значи това е краят.

Защо не бе предвидила това, запита се тя. Как не го видя в очите им, в кристала? Можеше просто да тръгне, да изчезне като се пренесе някъде в миг. Така обаче щеше да ги ядоса и нарани.

— Не очаквах...

— Свиквай — предложи Лана.

— Тук все още има нужда от обучение.

— Има хора, които ще се занимават с това — довърши Саймън. Той стана и я целуна силно. — Ще отида да кажа на хората, които трябва да знаят, че след седмица заминаваме. Вие с майка ти имате работа. Лана, ако искаш по-късно да отидеш до фермата на сестрите, оставям ти джипа.

— Ще поюздим. Довечера ще кажем на момчетата.

— Става. — Той целуна съпругата си и излезе.

— Не съм и помисляла, че сте изнежени и некадърни.

Вече по-спокойна, Лана наклони глава на една страна.

— Само наивни.

— Не, не точно. Просто никой от вас не е излизал от фермата от много време. В много отношения е по-зле, отколкото по времето, когато си идвала от Нова надежда.

— Сега ще бъдем в безопасност, защото сме много. Шестима, вместо сами. Ние сме семейство. Ще пътуваме като семейство.

— Няма да понеса, ако се случи нещо с някой от вас — прошепна Фалън. — Страхувам се, че ще се случи нещо.

— Наблюдавах как синовете ми стават мъже много по-рано, отколкото ми се искаше. Знам още преди да се родиш каква ще бъдеш и въпреки това ми е трудно.

Тя протегна ръка и покри пръстите на Фалън.

— Приела съм всичко, защото се налага. Сега ти, безценно мое момиче, трябва да оставиш останалите от нас да бъдем каквито сме. Знам, че преди тази работа да приключи ще заминеш без нас. Знам, че синовете ми ще заминат без мен. Само че не и този път, Фалън. Заминаваме заедно.

Лана се изправи.

— Трябва да вземем много неща, да направим списък с важното, което ще вземем. Ще започнем с това, преди да отскочим при сестрите.

Фалън кимна и стана, защото макар да беше Спасителката, баща ѝ беше прав. Щом майка ѝ кажеше, че решението е взето, мърдане нямаше.

Седмицата се проточи в две, беше предизвикателство цялото семейство да пътува с коне на дълго разстояние, по опасни пътища. А и нямаха представа кога ще се върнат.

Обмислиха дали да не вземат джипа, ремарке за кон — дори фургон — и накрая се отказаха. Почти сигурно бе, че ще им се наложи да се движат колкото по пътищата, толкова и настрани от тях. Освен това логистиката, времето, което трябваше да отделят, за да намират гориво, щеше да направи пътуването с автомобил прекалено сложно.

С коне може и да беше по-бавно, но Фалън не бързаше. Макар все още да се надяваше да стигне в Нова надежда до края на август, няколко седмици повече нямаше да бъдат от значение.

Броят на хората, които можеше да събере, сега беше най-важното нещо.

Лана настоя, че всеки сантиметър от къщата, всяко ъгълче трябва да се почисти и лъсне.

Саймън обиколи полята, прегледа машините, граfiците за хранене на животните, обора, силозите, всяка една от външните постройки, хората, които щяха да се грижат за имота. Това беше неговата версия за почистване и лъскане, помисли си Фалън.

Колкото и да й се искаше да тръгне, колкото и да я тласкаха напред сънищата, тя приемаше задачите на родителите си като начин да се поразсее и да сложи на място братята си един по един.

При Колин се възползва от гордостта му като най-голям син и заложи на инстинкта му да защитава. И тя, и родителите им разчитаха на него да се грижи за по-малките си братя и да им дава пример как да бъдат внимателни и предпазливи, как да следват заповеди.

Заложи на интелекта на Травис, на хитростта и дарбата му. Тя знаеше, че той е умен и разчиташе на това, защото братята им можеха да извършат някоя глупост. Така че, ако той почувстваше, че може да направят подобно нещо, тя разчиташе на него да ги вразуми.

При Итън трябваше само да разчита на сърцето му. Родителите им щяха да се тревожат, но тя знаеше, че той ще слуша внимателно и няма да позволи тревогите им да се превърнат в реалност. Той щеше да бъде водещият скаут, тъй като животните често усещаха опасността преди хората, а никой не познаваше животните по-добре от него.

Докато дните минаваха в чистене, събиране на багаж, подреждане, тя стигна до извода, че родителите й са били прави. Вече възприемаше това като поредния избор, правилния избор, да заминат всички заедно.

В едно меко утро през май, когато листата се разтваряха, а слънцето разпиляваше първата си златна светлина над хълмовете, те тръгнаха на юг като семейство.

Братята й бърбеха оживено, а кучетата не спираха да подскачат от възторг. Фалън забеляза сълзите в очите на майка си, когато Лана се обърна назад за последен път.

— Тя ще ни чака, където сме я оставили, мила.

Лана погледна Саймън, усмихна му се и повече не се обърна.

Докато яздеха първия ден, Тайбше се рееше над тях. Братята й не се уморяваха, нито Фоя Бан, а когато кучетата най-сетне се предадоха, Итън взе Скаут на коня си, Саймън — Джем на своя.

Засега пътуваха без инциденти и Фалън се отпусна дотолкова, че да се наслади на братята си, които не спираха да се изненадват.

Те никога не бяха виждали толкова много и широки пътища, толкова много къщи, сгущени една до друга на един парцел.

Никога не бяха чували вятърът да свисти през прозорците на изоставени автомобили, не бяха виждали надписи, които обещаваха храна и подслон.

Травис измисляше истории за знаците. Обещаният подслон бил замък, а храната щяла да бъде истинско угощение. Или пък ще попаднат в колибата на чудовище, където ще им поднесат свински мозък.

Въпреки счупените прозорци и графитите, оставени от Похитителите на стар мини маркет — поредната новост за братята й — Травис измисли история за героична битка.

След това видяха останки, оглозгани до кост от времето и лешоядите, провиснали от някогашен пилон.

Фалън не каза нищо, когато баща й приближи останките и слезе от коня. Дръжката изскърца, когато свали въжетото.

— Итън, задръж кучетата. Колин, донеси ми лопата.

Ако беше сама, щеше ли да продължи, запита се Фалън. Дали нямаше да погледне, да й стане тъжно, но да продължи, да отмени мъртвеца, вместо да спре и да постъпи като човек, да прояви човещина?

Това, представи си тя какво казва Малик, е поредният урок.

Слезе от коня и посегна към втората лопата, но видя, че Колин вече я е взел. Заедно с баща си, брат й изкопа гроб за мъртвия непознат в буренясалата трева до осеяния с дупки паркинг.

Вятърът караше парцаливото знаме да плющи на пилона, а счупеният навес над вратата на магазина проскърцваше, докато се триеше в метал.

— Той се е опитал да избяга.

Тя се обърна към Травис и видя, че не си измисля.

— Няма нужда да се вглеждаш назад — започна тя, но той я стрелна с изпепеляващ поглед.

— Все някой трябва да го направи. Някой трябва да знае. Той се е опитал да избяга, но не е бил достатъчно бърз. Взели са му ботушите и раницата, след това са го обесили, защото е бил твърде стар, за да им бъде от полза.

Фалън постави ръка върху неговата. Усети го как трепери, но не от страх, осъзна тя, а от гняв.

— Ние ще ги спрем. — След малко той я погледна. — Ние ще ги спрем — повтори той, след това се обърна към майка си и притисна лице в рамото ѝ.

Накрая изпъна рамене и отиде да помага.

Тя видя как Итън бере цъфнали бурени и ги поставя върху гроба. Баща им каза нещо, постави ръка върху главата на Итън и най-малкият ѝ брат закима.

— Сгреших — обърна се Фалън към майка си. — Сгреших, когато мислех, че са твърде малки за това пътуване. Искам да се обучават за битки, но не бях готова да видят защо трябва да се бият. Сгреших.

Тя се обърна към сградата, протегна ръце и остави силите си да набъбнат, изтласка ги напред.

Черепите и костите, грозните думи избледняха. На тяхно място тя остави келтския символ — петте халки, и думите, които бе гравирала на гривната си, за да ѝ напомнят.

Solas Don Saol

Късно следобед тя ги поведе настрани от пътя, навътре в гората, където според картата трябваше да намерят поток. Докато си почиваха и оставиха конете да се напият с вода, тя отиде при баща си.

— На около пет километра на югозапад има селище. Искам да го разгледам, докато вие чакате тук.

— Отиваме заедно, Фалън.

— Това е само предпазна мярка. Знам, че не са Воини, но не знам дали са приятелски настроени.

— Не го ли разбра по време на някоя от нощните си обиколки? — Тъй като тя не отговори, той докосна брадичката ѝ с пръсти. — Ние знаем къде са децата ни. Почти.

Отидоха заедно.

Навремето селището представлявало малко планинско градче, разположено на километър и половина по стръмнина. Преди Гибелта къщите, две църкви, един-единствен бар и малък смесен магазин били домът на население от малко под двеста човека.

Сега не бяха останали повече от осемдесет. Нямаше общинска градина, нямаше оранжерия, забеляза Фалън, единствено в дворовете.

Нямаше и организирана охрана, тъй като не видя стражи. Неколцина излязоха от къщите и пресякоха стръмните си градини, стиснали дълги пушки в ръце.

Отнякъде се разнесе плач на бебе, жално мучене на крава. Видяха едно момченце да преследва кокошка, която пляскаше отчаяно с криле, докато пресичаше пътя.

Отдалече чуха бързото прищракване на оръжие.

Погледна към баща си, тъй като знаеше, че непознатите ще очакват мъжът да заговори пръв.

— Не искаме неприятности — започна Саймън.

Един мъж пристъпи напред, беше с късо подстригана коса.

— Какво търсите?

— Може би просто искаме да се поразгъпчем. Аз съм Саймън Суифт. Пътувам със съпругата си Лана, дъщеря ни Фалън и синовете ни Колин, Травис и Итън.

Умен подход, помисли си Фалън. Имената ги превръщаха в обикновени хора, в семейство.

— Нямаме излишни продукти.

— Не търсим храна. Вие ли сте главният?

— Не ни трябва главен тук.

— Тим, не се дръж толкова противно — намеси се една жена. Беше с широк ханш, лице с изразени скули и гъста посивяла коса. Беше в дънки, на които бяха защити толкова кръпки, че оригиналният дочен плат вече не се виждаше. — Аз съм Мей Пикет — представи се тя и подпря пушката на рамо, протегна на Саймън ръка, за да се здрависат. — Това е Тим Шелби. Вие откъде сте?

— На няколко километра от Къмбърленд.

— Така ли? Имах братовчед, който живееше там. Боби Морисън.

— За съжаление, не го познавам.

— Е, сигурно вече е умрял, а и без това беше голям идиот. Хубави коне. — Тя вдигна ръка. — Ние не крадем от непознати. А и няма от нас какво да се открадне.

— Значи е добре и за двете страни — заяви Саймън и тя се разсмя.

— Имате отровен бръшлян — отбеляза Лана и Мей посегна да почеше обрива, който се червенееше от китките до лактите и на двете ѝ ръце.

— Да, направо ме побърква. Изобщо не погледнах, преди да протегна ръка.

— Имам нещо, което ще ти помогне.

Когато Лана понечи да слезе от коня, Фалън ѝ даде знак да изчака. Скочи от Лоях, отиде при един от товарните коне и извади мехлем.

Видя как Мей плъзна поглед по меча, но вдигна очи, когато момичето приближи с малкото бурканче.

— Ще облекчи сърбежа — увери я Фалън, когато отвори бурканчето — и ще започне да лекува.

Тя намаза лявата ръка на Мей.

— Леле божке, това действа бързо като заек. За пръв път усещам облекчение от седмица. — Тя премести пушката и протегна ръка. — Много благодаря.

Фалън ѝ подаде бурканчето.

— Довечера пак се намажете. Това би трябвало да е достатъчно.

— Много благодаря. Какво ти дължа?

— Разговор.

Мей изви вежди.

— Много евтино го даваш. Ти докторка ли си, красавице? — изви устни тя, след това погледна сериозно Лана. — Лекарка ли си?

— Лечителка.

— Ей там живее едно момче. Горедолу на възрастта на средното ви момче. Защо не го погледнеш, може пък да му помогнеш.

— С удоволствие.

— Тим, я заведи госпожа Лана до Сара, за да види Пийт. Върви, преди да вземе да излекува киселото ти настроение. Господин Суифт, можете да тръгнете с конете и момчетата натам, за да сте на сянка. Преди няколко години оправихме стария кладенец. Водата е чиста и студена. Никой няма да ви притеснява, дами. Уверявам ви.

Обърна се към Фалън.

— Дълга ти разговор. Това е верандата ми. Можем да седнем да си починем.

— Изглежда господин Шелби не знае, че вие сте главната тук.

Мей се разсмия гръмко, докато водеше Фалън към верандата, където се виждаха два люлеещи стола.

— Не грешни като каза, че няма главни тук. Тук първо се грижим за своите си хора.

— Повече ръце заедно вършат по-добре работата.

— Самата истина. Ние с Тим живеехме тук, ходехме заедно на училище. Ние сме единствените, които не се разболяха, когато нахлу онази гадост. Мина толкова бързо, че не разбрахме, че умираме, докато не умряхме. Изгубих съпруг, мама и татко. Нямахме деца и сега си викам, че това е благословия, въпреки че това ми беше голяма грижа, докато бях млада. Не знам дали щях да преживея да погребя дете. Както и да е, това е вече минало. Ти искаше разговор, така че казвай за какво искаш да говорим.

— Нямате ли Странни в общността?

— Общността е доста разпръсната. Неколцина минаха оттук, други останаха по за малко. Нямаме проблеми с тях. Те си имат селище на около седем-осем километра оттук.

— Знам, след това ще отидем там.

— Ние си гледаме нашата работа, те си гледат тяхната. — Мей вдигна широките си рамене. — Търгуваме с тях и да ти кажа, мислех да отидем при тях заради Пийт. Момчето има температура, гасне от дни. Ти от тях ли си?

— Да.

— Ами семейството ти?

— Мама и двама от братята ми.

— Тогава трябва да съм благодарна, че Пийт е в добри ръце. Той е мило момче. Обича да помага на хората. Не сте тук за продукти, а има предостатъчно други места, на които да се поразтъпчете, и там никой няма да насочва пушка към вас. Защо сте дошли?

Жената имаше набито око, помисли си Фалън, а от начина, по който Тим я слушаше — от начина, по който хората с пушки се разотидоха — й бе ясно, че я уважават, макар тя да твърдеше, че не е главната.

— Госпожо Пикет...

— Мей.

— Мей, Гибелта свърши, но бедите не са.

— Тук нямаме много неприятности. Няма какво да се открадне, далече сме от магистралата и Похитителите не си правят труд да се

качват насам. Правителството едва ли знае, че сме тук, а и не го е грижа.

— Ще проявят интерес. Имате ли комуникации?

Сякаш бе поредният мързелив пролетен следобед, Мей се залюля и столът започна да скърца.

— Не, освен ако не броиш онези, които ни донасят някой и друг разказ, но не се случва често. Както казах, ние сме далече от големите пътища и ни е добре така. Нямаме комуникации, нямаме електричество, нито течаща вода. Справяме се. Повечето от младите напуснаха, когато станаха на твоята възраст или малко по-големи. Останалите тук пък се грижат за някого. Рано или късно ще останат единствено призраци.

— Не е нужно да става така. Мястото е добро. — Стратегическо, помисли си Фалън. Добро място за разквартируване на войници. — Има поле, което пустее, а може да бъде засадено. Имате къщи, които се нуждаят от ремонт. Електрически кабели, на които им трябва хранване.

— И как ще се справим с всичко това, сладурано? Нямаме рало, нито пък трактор, нямаме дърва, нито електрическа компания, която да щракне ключа.

— Мога да помогна с това.

— Това значи, че ще ни бъдеш от полза. — Впила пронизващите си очи в лицето на Фалън, Мей барабанеше с показалец и среден пръст по подлакътника на скърцащия стол. — Каква е таксата?

— Размяна. Да използваме някои от къщите, една от църквите или и двете, ако не се използват. Част от земята. Като база.

— База за какво?

— За войници. За обучението, за настаняването и разпределението им.

— Чии войници?

— Моите.

Мей седна назад и столът изскърца под тежестта ѝ.

— Ти имаш войници, така ли?

— Малко, но ще имам повече, защото бедите ни не са приключили. Какво следва ли? Това е едва началото. То ще погълне момчета като Пийт и малкия, когото видях да гони кокошката, която

трябва да си има кокошарник, за да не снася яйца, които да ги ядат лисиците. Виждали ли сте черните светкавици, госпожо?

— В далечината.

— Ами гарваните, които кръжат, и виещия се дим?

— В далечината.

— Ще дойдат по-наблизо.

— Ако искаш да сънувам кошмари... — Тя замълча, надигна се и отиде до края на верандата.

Бухалът беше кацнал на един клон над мъжете от семейството. Вълкът бе заедно с кучетата и пиеше вода от купичката, която Итън му беше дал.

— Виждаш ли големия бял бухал?

— Да, мой е. Тайбше. Вълкът е Фоя Бан.

— Този кон има крила, нали момиче? Белият, който яздиш?

— Когато са му необходими.

Мей се върна бавно на стола.

— Обичам разговори. — В гласа ѝ прозвуча дрезгавина, преди да прочисти гърло. — Провела съм доста с хора, които живеят на няколко километра надолу. Имаш и страховит меч. Огромен меч за младо момиче. Как се сдоби с него?

Фалън отговори без колебание.

— От Кладенеца на светлината, взех го от вечния огън заедно с щита.

Мей притисна пръсти към очите си.

— Мили боже господи. Виждала съм какво ли не по време на Гибелта, а и след това, все неща, за които умът ми казваше, че очите се лъжат. Въпреки това ги видях и знам, че целият свят се наклони като маса със счупен крак. Никога няма да бъде каквото беше навремето.

— Не, няма. Но би могло и ще продължи напред. По-трудно е и е по-бавно да се напредва, ако няма кой да ръководи, ако всеки си гледа своята работа.

— Някои са доволни просто да си живуркат.

— Преди да дойдем тук погребяхме човек, който висеше от един пилон. Може би е щял да се установи на това място.

Мей въздъхна.

— Има една жена там, накъдето сте тръгнали. Казва се Трой. Дали това ѝ е малкото име или фамилията, не знам, но така ѝ викат. Тя

ми каза, че идваш. Говорила е за теб и преди, нарича те Вестителката, но аз не ѝ обърнах много внимание. Тя вярва в това, нейна си работа. Последния път обаче, няма и седмица оттогава, разговарях с нея и тя каза, че ще дойдеш и ще говориш с мен. Ще имаш меч, ще яздиш бял кон с крила и ще те придружават бял бухал и бял вълк. Каза, че ще ми дадеш нещо, от което имам нужда.

Мей погледна ръката си и се засмя.

— Проклетият обрив вече се успокоява. Каза ми, че ще поискаш от мен нещо, от което имаш нужда.

— Да, моля те. Ако кажеш да...

— Ами ако отговорът е не?

— Продължаваме нататък.

— Просто така ли?

Фалън обърна глава и очите им се срещнаха.

— Ако ни е писано да сме свободни, ако вярваме в това с цялото си същество, защо да събирам армия насила, за да се бия за свободата?

— Мнозина са опитвали точно това.

— И ето докъде сме стигнали — довърши Фалън. — Ти ще направиш избор. Ако кажеш да, до шест месеца ще ти изпратя войници, които ще помагат в защитата на общността, ще помогнат в обучението на всеки, който иска да се бие или да даде своя принос. Мога да говоря с хората ти.

— Аз ще говоря с тях. С някои трябва да се говори надълго и нашироко. При други ще мине по-леко. Трябва да мисля по този въпрос и може би да проведе още един разговор с Трой.

— Имаш ѝ доверие.

— Както и останалите, може би повече от тях. Трябва да помисля — повтори Мей — и ще ти кажа.

— Добре. — Фалън се надигна. — През нощта ще останем при Странните, стига да ни допуснат.

— Предполагам, че няма да има проблем.

— Ако не си решила, докато си заминем утре, ще се върна, когато си готова.

— Как ще разбереш?

Когато Фалън се усмихна, Мей поклати глава.

Момченцето Пийт имаше стомашен вирус и състоянието му се подобри още преди да си тръгнат. Поеха към гъстата гора и пръснатите колиби, където ги чакаше Трой.

Гъстата ѝ къдрава черна коса на бели кичури се стелеше по раменете, обрамчваше лице с цвета на кафеени зърна. По коленете на тънките памучни панталони имаше полепнала пръст, а в ръката си държеше малка лопатка.

Очите ѝ, тъмни като абанос, заблестяха, когато се спряха на лицето на Фалън.

— Добре дошла. Най-сетне добре дошла.

Както бе направил Малик, когато тя се върна от Кладенеца на светлината, Трой се отпусна на едно коляно.

— Моля те, недей.

— Достави ми това удоволствие. Чакахме толкова дълго. Добре дошли, майко, татко, братя. — Тя се изправи, пристъпи към Фалън и постави ръка на главата на Лоях. — Добре дошли, бъдете благословени.

Излязоха други, мъже, жени, деца, и също като Трой се отпуснаха на колене.

— Да не би да мислят, че тя е кралица? — прошепна Итън на майка си.

— Не е кралица — усмихна му се Трой. — Тя е заклинателка и воин и едно обещание. Елате, заповядайте. Имаме храна и вино. Ще се погрижим за животните ви.

Когато Фалън слезе от коня, Трой я прегърна.

— Ние сме твоята армия и ще ти помогнем да събереш още хора.

Невинаги бе толкова просто и гостоприемно както в този пръв ден. Някои нямаше да бъдат убедени, други отправяха заплахи.

Трети, като едрия висок лидер на банда от двеста човека, които срещна в горещ юнски ден, се изсмяха.

— Тук сме си добре. Който негодник посмее да дойде тук, за да създава неприятности, няма и да помисли да се върне.

— Напротив, ще се върнат още по-многобройни.

— Спести си тези приказки, сестро. Ние знам как да се отбраняваме и никой тук няма да се подчинява на някаква тийнейджърка вещица. Но ще платиш такса, задето си влязла без разрешение. Един от конете и вещите на гърба му.

Няколко десетки оръжия се вдигнаха и насочиха към семейството ѝ.

— Това ще ви превърне в крадци — отвърна спокойно Фалън. — Не мога да допусна крадци в армията си.

— Не виждам никаква армия.

— Тогава виж това. — Тя замахна с ръка. Огнестрелни оръжия, ножове, тояги станаха огненочервени и изгориха ръцете, които ги държаха. Хората се разкрещяха, оръжията изпопадаха, а тя не откъсваше очи от едрия. — Никой не заплашва семейството ми. — Не бе нужно да се обръща, за да види, че всички от семейството ѝ са извадили оръжия. Тя вдигна ръка. — Чакайте. Тъкмо се каня да се разбера с... Не разбрах как се казваш.

— Майната ти, малка мръснице.

— Не съм толкова малка. Не съм и голяма като теб, но не съм малка. Слушай сега. Ще се бием — само ние двамата. Ако изгубя, получаващ коня и всичко, което носи. Ако ти изгубиш, и ти, и останалите ще започнете да тренирате когато кажа и ще се биете, когато кажа.

Тя се огледа.

— Някои от вас знаят коя съм и каква съм. Чакали сте достатъчно. Аз обаче съм готова да се докажа.

— Не се бия с малки момиченца. Не се бия с проклети вещици, които вадят разни вълшебни номера от задниците си. И не се бия, когато бащата на момичето е насочил пищов към главата ми.

— Честна битка. Никакви магии — имаш думата ми, а ако я наруша, ще бъда опозорена пред хората ти — а някои от тях са като мен. Баща ми няма да застреля никого, никой от семейството ми няма да използва оръжие, освен ако вие не използвате първи.

Докато говореше, тя си свали меча, извади ножа и ги подаде на баща си.

— Фалън...

— Повярвай ми, защото в противен случай те няма да ми повярват. Честна битка, един срещу друг. — Тя се обърна отново към водача им и си позволи да се подсмихне, за да го насъска. — Съгласен ли си с условията ми?

— Не обичам да се бия с момичета.

— Когато онова, което приближава, връхлети теб и хората ти, няма да има значение каква е формата на противника. Беше готов да откраднеш от момиче, накара хората си да насочат оръжията си към момиче.

Тя се подсмихна още по-открито.

— Бъди мъж и се бий с тази, която е готова да се бие с теб.

— Сама си го изпроси.

Лицето му беше почервенияло от обида, устата бе изкривена в гримаса, която ѝ напомни за устремен напред бик. Лесно щеше да отбие гнева с хладна пресметливост и тактика.

Той нападна — готов да я събори, осъзна тя. Не искаше да я удари. Предимството ѝ беше, че тя не проявяваше същата чувствителност към него.

Отскочи назад и на една страна, така че той поднесе напред и се препъна.

Неколцина от хората му прихнаха.

Той поруменя още повече. Хвърли се отново към нея, но тя се завъртя настрани. Този път той се подхлъзна, спъна се отново и се просна по лице.

— Казахме без магии!

— Не съм използвала магия, това е опит. Мога да обуча и теб, въпреки че ти си по-скоро дебел, отколкото мускулест.

Когато той ѝ се нахвърли отново, тя знаеше, че той очаква тя да отстъпи настрани, за да го избегне. Затова вдигна ботуш и го изрита между краката. Цветът се оттече от лицето му и макар да ѝ беше неприятно да удари противник, който вече пада, по-важно бе да се докаже.

Тя го порази с ъперкът, който го просна на земята.

— Повален си. — Тя пристъпи към него, докато гърдите му свиреха. — Стой долу. По-добра съм в тази работа от теб. Но и ти можеш да си добър. И ще бъдеш.

— Изрита ме в топките.

— Врагът ще ги отреже. Аз не съм враг. — Тя отиде при баща си, взе меча и го извади. Вдигна го така, че слънцето заблестя по него като огън.

— Аз съм Вестителката, избрана да отблъсне мрака. Така и ще бъде. Ако се страхувате да се биете, бягайте, крийте се. Въпреки това

те ще ви открият, ще ви изкарат от бърлогите ви. Присъединете се към мен. Изправете се срещу тях, бийте се с тях и когато светлината прогори мрака и го превърне в пепел, ще бъдете свободни.

Тя отпусна меча и погледна към едрия, който бе седнал и разтриваше наранената си челюст.

— Няма да настоявам да спазиш уговорката ни. Воините не се печелят в облози.

Той я зяпна.

— Ти ме изрита в топките. И за малко да ми счупиш челюстта.

— За малко да си счупя ръката, когато те ударих. — Тя протегна другата си ръка. — Аз съм Фалън Суифт.

Той се изправи на крака и се намръщи.

— Литъл Джон.

— Сериозно? Като в Робин Худ ли?

Той въздъхна.

— Да. Мама му стара. Защо просто не ни превърнеш в зомбита и не ни накараш да се бием за теб?

— Магията ми за зомбита не работи.

Той се усмихна.

— Май нямаш такава, нали?

— Всъщност, имам нещо много подобно, но не искам да принуждавам никой да се бие с мен. Заедно с мен, господин Литъл. Не за мен.

— Наричаш ме господин, след като ме изрита в топките и ми счупи челюстта. Най-добре да пийнем по бира и да обсъдим тази работа.

— Все още ни ми позволяват да пия бира.

Той я зяпна.

— Ти майтап ли си правиш? — Погледна към родителите ѝ. — Вие бързикате ли се с мен? Може да повали мъж два пъти... не, три пъти колкото нея, да го тръшне на земята, но не може да гаврътне една бира.

— Не е достатъчно голяма — започна Лана, но Саймън я прекъсна.

— Половинка. Половин бира. Тя го направи разпоглед, Лана. Половин бира.

Лана видя как Саймън и Фалън се споглеждат и усмихват широко и усети прилив на истинска любов.

— Половин чаша.

Август преминаваше в септември с ужасна жегата, когато Арлис Рийд излезе от така нареченото ѝ студио, което се намиреше в мазето, в пещерата на Чък. Той живееше там — открай време предпочиташе мазетата — с техниката, която бе донесъл от Хобокън, и всичко, което беше събрал и измайсторил през годините.

Двамата, заедно с неколцина хакери и ай ти специалисти, бяха усъвършенствали апаратурата през годините, откакто заработи нелегалната станция. Предаването „Новините на Нова надежда“ — ННН — започна от листовките, които Арлис пишеше на стара пишеща машина, и премина в радиопредавания и тайни интернет трансмисии.

Беше много далече от мястото на водеща в Ню Йорк, което наследи благодарение на Гибелта, но според нея това сега бе много по-важно.

Тя намиреше всичко, което можеше да се изрови, и продължаваше да върши онова, което бе правила през последните съдбовни дни като водеща.

Съобщаваше истината.

Мина през къщата, където Джона и Рейчъл отглеждаха децата си, и излезе в лятната парна баня. Мечтаеше си за климатик, но кметът и градският съвет бяха отсекли, че това е разхищение на електричество. За съжаление, не можеше да не се съгласи с тях.

Трябваше да се прибере у дома, в горещата като пещ къща, да включи мизерния вентилатор и да довърши последната редакция на ежеседмичната „Хроника на Нова надежда“.

Дали първо да не отскочи до клиниката? Извинението ѝ щеше да е, че търси нова история — и да прекара няколко минути на това важно място.

Тийнейджъри тичаха по тротоара — бандата на Гарет, забеляза Арлис. Няколко хлапета подтичваха след тях — малкото момче на Рейчъл, Гейбриъл, Ейнджъл на Фред. Двамата бяха неразделни.

Недалече зад тях Петра пазеше Дилън и взеше най-новото попълнение към домочадието на Фред и Еди.

Петра се оказа способна детегледачка.

Беше облечена в къси панталонки, тъмнорусата ѝ коса бе вързана на опашка. Смееше се, докато Дилън танцуваше около нея.

Все едно гледаше сцена от малък град. Детегледачка тийнейджърка, деца тичат, тийнейджъри се разхождат — вероятно тръгнали към парка и градината за някоя от младежките летни програми. Хората обработваха градините си, радваха се на летните цветове и аромати. Други седяха на верандите си с чаши студен чай или лимонада.

Ако не обръщаш внимание на охранителите, на групата, тръгнала на поредната разузнавателна мисия, на оръжейната, никой не би предположил, че може да има неприятности.

Или ако не обръщаш внимание на факта, че повечето деца на възрастта на Петра прекарват по два часа всеки ден във военно обучение.

Само че това бе светът, в който живееха, помисли си Арлис. А тя имаше причина да знае, че би могло да е много по-зле.

За да си достави удоволствие, пресече улицата и пресрещна Петра. Искаше да види бебето.

Дилън хукна към нея, протегна пухкави ръчички и се усмихна широко.

— Горе! Арлис!

— Разбира се. — Тя вдигна детето, гушна го, подуши го. Кой да предположи, че слабото място на амбициозната репортерка са бебетата?

— Я погледни малката си сестра!

— Уилоу си нааква гащите и плаче. Аз не правя така.

Тя знаеше, че той прави и двете, но кимна.

— Защото си голямо момче. Как си, Петра?

— Супер, благодаря. Тъкмо отивахме към парка. Бяхме вече там, но Дилън иска да види господин Андърсън, затова се разходихме.

— Горещ ден за разходки.

— Ние нямаме нищо против.

— Ядохме садолед на кечка.

— Сладолед на клечка — поправи го Петра, — и това трябваше да бъде тайна.

— Таен садолед. Вкусно. — Ето защо езикът на Дилън беше червен.

— Досега не бях яла — призна Петра. — Много е хубав. Господин Андърсън го прави в едни формички и го ядеш от клечката.

Първи сладолед, когато си на шестнайсет (не знаеха със сигурност възрастта ѝ). Това бе светът, в който живееха.

— Може и аз да отида да видя Бил. Мина сигурно не ти позволява да водиш Илайджа в парка.

— Тя не ходи там и става нервна, когато той не е до нея. Но пък е добра майка.

— А-ха. — Арлис имаше друго мнение, след като на тригодишното дете не му беше позволено да играе с други или да се отдалечава на повече от пет крачки от майка си.

Но пък Мина, само няколко години по-голяма от Петра, бе с напълно промит мозък от култа.

— Тя никога не вика. Просто... Все още се страхува. Предполагам, че винаги ще се страхува. Освен това тя... — Петра млъкна и стисна устни.

— Кажу какво.

— Тя все още си мисли, че учителят — все още така нарича Хавиер — ще се върне за нея и Илайджа. Моли се за това всяка вечер. Страх я е да си тръгне от тук, но това е заради Илайджа. Тя знае, че тук той е на сигурно място. Много го обича.

— Все още ли се чувстваш добре, че живееш при нея?

— О, да. Знам, че не се налага, но Мина е добра и на мен ми е приятно с Илайджа. Освен това той има нужда от мен и аз...

— Хубаво е някой да има нужда от теб.

— Да. Не ми е позволено да използвам магия, докато живея с нея, но аз нямам и желание. Това просто ме прави нервна, така че няма проблем.

— Стига да си щастлива тук. Искан ми се тя да излиза повече от апартамента, да позволява на Илайджа да тича навън.

— Излиза на разходки нощем. — Петра се изчерви и замълча. — Сега имам чувството, че издавам тайните ѝ.

— Няма нищо лошо в това, че излиза да се поразходи. Само нощем ли излиза?

— Когато Илайджа заспи и си мисли, че и аз спя. Понякога го взема, но в повечето случаи излиза сама. Не е за дълго, може би за час, понякога и по-малко.

Дилън се размърда и Арлис го пусна.

— Иска в парка. Да види мама.

— Добре, тръгваме. Трябва да го оставям вече. Радвам се, че се видяхме.

Арлис им помахаша, обърна се и огледа сградата, в която Петра живееше с Мина и Илайджа в апартамент над магазина на Бил Андърсън.

Какво точно прави жена, все още в плен на култа, който е изповядала, докато се разхожда сама нощем?

Време беше да разбере.

Тя отиде до „Изпята песен“.

Някогашният магазин за вещи втора ръка с псевдоантики и ненужни вещи, благодарение на Бил сега беше подреден (въпреки че тук парите не сменяха собственика си) с полезни и какви ли не причудливи предмети.

Кухненски пособия и апарати в едната част, играчки, внимателно почистени и поправени, в друга част. Инструменти, лампи, мебели, дори произведения на изкуството от местни майстори, свещи, маслени лампи, метли и парцали пълнеха полиците и старите витрини.

По-голямата част от онова, което групите донасяха, минаваше през ръцете на Бил за почистване, поправка и подреждане.

Обикновено по някой и друг доброволец — най-често деца — работеха като негови асистенти.

Тя го откри, очилата му се бяха смъкнали ниско на носа, докато оправяше кабела на забележително грозна лампа.

Тя приближи, за да я погледне.

— Защо си правиш труда?

— За теб е грозна, но друг може да я хареса. — Той вдигна очилата и ѝ се усмихна. — Много си красива днес.

— Потна съм, защото прекарах десет минути навън в онази парна баня, която наричаме въздух. Обзалагам се, че ще се охладя, ако изям един сладолед.

Той се разсмя и лицето му, обветрено от почти осемдесет години, се сбръчка.

— Тайната е излязла наяве.

— Как ги правиш?

— Получих формички. Нашата Сибил се сети преди мен.

— Сибил ли?

— Попита ме за какво служат, затова ѝ казах, а тя отказа да си отиде, преди да опитаме. Двамата пробвахме първите вчера.

— А тя да не каже и дума пред потната си майка.

— Внучката ми знае как да пази тайна. Щяхме да направим още, след това да ги занесем на децата от лятната програма. В момента се замразяват, но трябва и да се пробва. Какво предпочиташ, череша, грозде или лимон?

Тя си спомни за лимоновия сладолед на един уличен панаир в Ню Йорк.

— Имаш лимонов сладолед?

Той ѝ намигна, стана и отиде отзад. Свекър ѝ не се движеше бързо както преди и Арлис си помисли, че сигурно нещо го боли. Той обаче никога не се оплакваше.

Донесе ѝ от сладоледа, с пръчка в него. Истинска пръчка, забеляза тя, кората обелена.

— Пръчките се връщат — уведоми той Арлис. — Отне ни много време, докато ги направим.

— Невероятно. — Тя опита. — Страшна вкуснотия.

— Лимонов сок, малко подсладител, вода.

— Малките неща са най-ценни — измърмори тя.

— По очите ти личи, че не си дошла единствено за сладолед.

— Както винаги си прав. Срецнах Петра с двете малки деца на Фред. Господи, бебето е много красиво. Къдрава рижава коса, от която ми се прииска да я изям като сладолед на клечка. Както и да е, поразпитах Петра за Мина.

— Ти умееш да разпитваш.

— Професионалистка съм.

— Така си е. Синът ми си е намерил умна жена. — Той я погали и седна отново. — Понякога говори с мен... Мина. От време на време им занасям по някоя играчка. Тя ги взема за момченцето си, благодари ми, но не е от хората, които ще те поканят да влезеш на гости.

— Апартаментът е безупречно чист — добави той, докато продължаваше да се занимава с лампата. — Също и момченцето.

Петра какво каза?

— Освен всичко друго спомена, че Мина излизала нощем. Знаеш ли нещо за това?

— Чувам, че някой излиза отзад. Мислех, че е Петра. Тийнейджърка, може би излиза на среща с някое момче или с друго момиче, или просто гледа да се измъкне.

Той остави инструмента, който държеше.

— Както ти казах, съвършено чисто е, но и голо. Няма кой знае какво вътре и макар тя да взема разни неща за детето, не приема нищо за апартамента.

— Манталитетът на култа — отвърна Арлис.

— Спор няма. Затова реших, че Петра излиза, за да се позабавлява. А Дензъл не откъсва очи от нея.

— Как е възможно да не знам?

— Ти не си единствената професионалистка, която си вре носа и разпитва. Затова реших, че е Петра. Не ми е минавало през ум, че може да е Мина.

— Петра казва, че понякога взема малкия, но често го оставя да спи и излиза сама. Тя все още се държи настрана от нас, Бил. Не дойде на помена за Четвърти юли, нито на коледното парти. Знам, че е позволила на Рейчъл да прегледа детето, но Рейчъл идва при нея. Тя отказва да ходи в клиниката или в общинската кухня, отказва да работи в градината. Петра носи храна и продукти, тя се пазари. Не знам как би успяла, ако Петра не я снабдяваше и не ѝ помагаше с малкия.

— Тя не е съвсем добре — заяви простичко Бил. — Може да не е била още преди да се забърка с култа. Както е тръгнало, може би никога няма да бъде съвсем наред.

— И това е така.

— Тя не е единствената. Лени танцува гол по улиците, а Фран Уикър копае в задния си двор и търси заровено съкровище.

— Така е.

— Какво каза Рейчъл за момченцето?

— Здрав, чист, щастлив. Той познава само този живот. — Само че момченцата порастват, помисли си Арлис, също както нейният Тио, който стреляше с лък като Робин Худ.

Или Дензъл, който не откъсваше очи от Петра.

— Тя не нарушава никакви закони или правила — продължи Арлис. — И шие за размяна, дава нещата на Петра да разменя.

— Да, но ти й нямаш доверие.

— Точно така. Знам, че Уил й няма доверие. Не сме имали неприятности от последната засада, а има голяма вероятност онзи, който е помагал на Воините, отдавна да си е заминал.

— Само че... — завърши вместо нея Бил.

— Само че. Лени и Фран си имат проблеми, но са част от общността. Мина обаче не е. Отказва да се присъедини.

— Мога да се измъкна някоя нощ и да я проследя. Да видим какви ги върши.

— Нека първо поговоря с Уил. Ще му кажа какво ми е казала Петра, да видим какво мисли той. — Тя му върна пръчката и го целуна по бузата. — Ела на вечеря.

— Дадено.

Радиото, което държеше, прописка.

— Пристига група — обяви стражът. — Първи пост.

— Я. Не сме имали посетители от доста време.

Бил грабна радиото и заедно с Арлис отиде до вратата на магазина, излезе на тротоара.

Арлис заслони очи с ръка и погледна надолу по улицата към първи пост.

Чу конете, преди да ги види.

— Няма двигатели. Идват на коне.

След това видя момичето на белия кон — къса, тъмна коса под избеляла бейзболна шапка, мъж, загорял, слаб, яхнал дорест кон, три момчета. Две кучета и... нямаше как да сбърка вълка, но никога не беше виждала толкова бяло животно, също като коня. Той я разсея, преди да е доогледала групата и да е видяла жената.

Гъста руса коса под широкопола шапка.

Трябваше й секунда, за да притаи дъх, да поеме отново въздух и да извика.

— Мили боже. О, боже, това е Лана!

Сълзи замъглиха очите й, когато хукна напред.

Лана скочи от коня и се втурна напред, за да я посрещне.

Разсмя се през сълзи, когато двете се прегърнаха силно.

— Арлис.

— Наистина си ти. — Арлис се отдръпна невярващо, след това отново прегърна Лана. — Наистина си ти.

— Толкова се радвам да те видя. Радвам се, че съм тук. Липсваше ми. Всички ми липсвахте. Би трябвало да те мразя заради това.

— Това е Бил. — Лана протегна ръка към него, докато той бързаше към тях.

— Прекрасен ден. Чудесен ден. Вече съобщих по радиото. Ще имаш страхотно парти за добре дошла.

— Това твоите деца ли са? — избърса сълзите Арлис.

— Момчетата ми, Колин, Травис, Итън. Съпругът ми Саймън. Саймън Суифт.

Той слезе от коня.

— Здравей, Арлис Рийд. Познавам гласа ти. Много ми е приятно.

— И аз се радвам безкрайно много да се запознаем. — Тя подаде ръка и се засмя отново. — По дяволите! — След това го прегърна. — Ти я върна.

— Не знам дали заслугата е моя. — Погледна Фалън.

— Дъщеря ми — продължи Лана. — Фалън. Фалън Суифт.

— Здравей, Фалън. — Разчувствана Арлис стисна ръката на Фалън.

— Имате страхотно местенце — заговори Фалън, докато оглеждаше улицата и къщите от гърба на Лоях. — Добра охрана. Постовите ме познаха от нощта на нападението, а един е познавал мама.

— Фалън, кажи здрасти.

Когато майка ѝ въздъхна, Фалън слезе от коня.

— Много се извинявам. Здравей. И аз познавам гласа ти. Ти помагаш страшно много.

— Правим каквото можем.

— Всички ще направим още повече.

Саймън прегърна Фалън през раменете.

— Няма да е веднага. Има ли място, където можем да се настаним и да напоим...

Той млъкна, защото те идваха.

Бяха на велосипеди, в джипове, на коне, пеша, с криле.

Направо парад, помисли си той. Отдавна не бе виждал подобно нещо.

Едно от крилатите създания — с грива рижави къдрици и бебе на ръце — изпърха с криле точно пред Лана.

— Кралица Фред.

Червенокосата се разсмя и премести бебето — също с рижава къдрава грива — в едната ръка, а с другата прегърна Лана.

— Имаш бебе.

— Имам пет. Това е Уилоу, най-малката. Двамата с Еди имаме пет. Най-голямото ни момче е Макс.

— О, о. — Лана докосна с чело челото на Фред. — Вие с Еди. Вие с Еди — повтори тя.

— На него бавно му увря главата, но аз чаках. Чаках те и теб. — Тя се обърна към Фалън и направи реверанс. — Чаках те.

Чу се писък на спирачки и висок слаб мъж с рошава сламеноруса коса изскочи от автомобила. Шапката му отлетя, докато тичаше към тях.

Вдигна Лана, завъртя я и я целуна по устата, завъртя я отново.

— Еди. Еди и Фред. О, Еди. И Джо! — Старото куче скочи от задната част на джипа и се затътри към тях.

— Търсихме те. Лана, ние... Стар каза... но ние те търсихме.

— Трябваше да си отида. — Тя избърса мократа буза на Еди. — И стигнах там, където трябваше да бъда. Еди, това е Саймън. Съпругът ми.

Нямаше защо да се притеснява. Еди изпружи ръка, стисна дланта на Саймън и я разтърси.

— Много се радвам да се запознаем. И да те видя отново — обърна се той към Фалън. — Освен това си имаш трима момчета. Я... мамка му, някой е довел вълк.

— Направете ми място. — Уил пристъпи напред и прегърна Лана. — Добре дошли. Аз съм Уил Андърсън — обърна се той към Саймън и двамата си стиснаха ръцете.

— Приятно ми е, аз съм Саймън Суифт.

— Твоето момиче ни спаси не само веднъж, ами два пъти. Да приберем тези хора да не стоят на слънце и ще има повече от достатъчно доброволци да се погрижат за конете ви.

Лана се промуши през тълпата. Забеляза Рейчъл, Джона и Кейти.

— Момчета, вие гладни ли сте? — провикна се Еди и трите момчета отвърнаха едновременно „да“. — Става ли да заведе

момчетата в общинската кухня и да им дам нещо за ядене? Ще отведем конете на ливадата в другия край на града, ако нямате нищо против.

— Става. — Саймън отпусна ръка върху тази на Фалън. — Дай малко време на майка си.

Баща ѝ беше прав, помисли си Фалън. Майка ѝ имаше нужда от малко време с хората, които бяха, дори сега, толкова важна част от живота ѝ.

А и нещата трябваше да се поуспокоят.

Тя помогна на баща си заедно с момчето, кръстено на него, да се погрижат за конете. Момчето ги отведе до общинската кухня, където братята ѝ вече бяха хапнали бургери с еленско и пържени сладки картофи и се тъпчеха с пай с череша.

Еди седеше срещу тях широко усмихнат.

— Добър апетит. Слушай, Макс, върви да кажеш на Сал, че има още двама, които имат нужда от кльопачка, и си вземи нещо и ти.

— Става. — Макс плесна ръката на баща си и се отдалечи.

— Тъкмо говорих с Бил преди известно време. — Еди наля леден чай на гостите. — Работата е там, че къщата, в която живееше Лана, сега е на Уил и Арлис. А и тя няма да е достатъчно голяма за всички ви, няма да се чувствате удобно там с кучетата и конете. Има обаче нещо близо до нас с Фред. Ние обработваме нашата градина. Не съм и помислял, че ще стана фермер, но това е положението.

— И аз съм фермер — добави Саймън.

— Можете да си направите онази градина, стига да искате. Има земя, а и аз не използвам целия наш парцел. Къщата обаче е голяма. Ще я изчистим за вас, ще я заредим с всичко. Стига да ви хареса.

— Ще бъдем много благодарни.

— Никакви благодарности. Лана е човек от семейството, също и вие. А Уил не лъже за спасяването. Не исках да се отнеса неуважително, когато споменах одева бащата на Фалън. Макс означаваше много за мен.

— Той означава много и за нас — кимна Саймън. — Нямах да я имаме без него.

— Самата истина. — Еди избърса очи, тъй като те не спираха да се насълзават. — Може да отидем там с конете, след като похапнете, да

видите дали става. Предполагам, че Кейти вече е изпратила цял комитет, който да почисти от прах и всичко останало. При Кейти няма празно.

— И при елфите е така. — Итън натъпка в уста последната хапка пай. — Тя обаче не е елф.

— Не е, но тук има предостатъчно.

— Жена ти е фея. Има рижава коса и красиви криле. Ти какъв си?

— Най-обикновен.

Въпреки че не се интересуваше много от къщата, Фалън искаше да види градината и разположението. Къщата се оказа голяма, както Еди бе казал, и както баща ѝ я нарече, разгърната. Тя слушаше, докато двамата мъже разговаряха за огромната тухлена сграда с веранди (тераси, по техните думи) и повече стъкло, отколкото ѝ се нравеше, вероятно строена малко преди Гибелта от човек с много пари и желание да живее в провинцията.

Момчетата, нетърпеливи да си заплуют стаи, се втурнаха вътре, последвани от майка им, която вероятно мислеше най-вече за кухнята.

Фалън обиколи градината, която се простираше чак към планината. Криволичещ, капризен поток се виеше през парцела и очертаваше нещо като естествена граница със съседната ферма с бяла ограда и сива каменна къща, в която живееше Еди със семейството си.

Двете с майка ѝ можеха и щяха да се погрижат за сигурността с предупредителни заклинания. Тя обаче видя огромно преимущество в ширналата се зелена площ и малката горичка. Можеха да вдигнат тренировъчен лагер точно тук. Тя обиколи наоколо, докато мъжете обсъждаха как да превърнат два елегантни навеса в конюшни.

Отзад видя плоски камъни, нацепени дърва и катерлива лоза, обгърнала кухнята. Защо им е било на хората да строят такава огромна къща и да изнесат кухнята отвън?

Знаеше за какво е служила голямата дупка в земята. Била е плувен басейн, сега отчасти пълен с дъждовна вода. Някой бе поддържал градината зад него. Реши, че Фред и някои от феите са се погрижили.

— Мили боже, лятна кухня! Сякаш онази вътре не е божествена.

— Защо са им трябвали две?

— Място за забавления — отвърна Лана, грейнала, докато излизаше през стъклената врата. — Тук са организирали партита или семейството се е хранело навън, когато времето е било хубаво. Има седем спални, включително втора голяма на долното ниво с отделен вход. Вземи я ти, миличка. Вече казах на Колин, че е за най-голямото от децата. Пет бани, кухня, от която ми се насълзиха очите, килер за месо, остъклена тераса. Погледни само симпатичната беседка. Трябва да направим нещо с този басейн и искам да насадя билки и лечебни растения. Няма много мебели, но ще ни дадат. Отивам да помогна на екипа по почистването, те вече започнаха.

— Много ти харесва.

— Не мога да се нарадвам, че съм се върнала и видях хора, които са толкова важни за мен. Приятно ми е, че ще имаме достатъчно място, докато сме тук. Няма да лъжа — добави тя, — като видях кухнята, ми идваше да запоя и да се разтанцувам.

Тя прегърна Фалън през кръста.

— Не съм забравила защо сме тук.

— Трябва да се върна и да поговоря с Уил.

— Знам. Говорих с Кейти и ще се съберем в нейната къща в седем. Така ще имаме достатъчно време, за да организираме всичко тук, да почистим и къщата, и ние да се поизмием.

— Добре. Довечера става.

— Мястото е чудесно, Фалън, не го ли усещаш? Не говоря единствено за Нова надежда, а и за тази къща.

Тя все още не си бе позволила да го почувства, но кимна.

— Ще се отрази добре на баща ти и на момчетата, докато са далече от дома. Ще живеят в град, докато сме тук.

— Има още една празна къща — посочи Фалън над поляната, покрай малката горичка към двуетажна къща от кедрово дърво, която бе придобила тъжен и сив вид от времето. — Може да стане казарма.

Лана бе готова да въздъхне, но само кимна.

— Искаш войници наблизо. Предполагам, че в района има и други къщи.

— Ще ни трябват. Както и земята между тази къща и онази. Знам, че вие с татко си представяте как отглеждате насаждения, но

имаме нужда от тренировъчен лагер. Трябва ни място за обучение, за трасе с препятствия, за стрелба с лък.

Двете останаха да гледат как стадо от десет сърни излизат бавно от горичката, за да пасат на ливадата.

— Мога да насадя подправките в сандъчета в кухнята. Еди и Фред си имат ферма, ние имаме общинска градина. Имаме конете — продължи Лана. — Ще разменяме за кокошки. Това ще бъде достатъчно, за да е доволен баща ти. Струва ми се обаче, че той ще прекарва повече време с теб, отколкото да обработва земята.

Тя усети болка.

— Извинявай.

— Не, не, няма защо.

— Мястото е добро — продължи Фалън. — Само че сме извън периметъра на охрана на Нова надежда. Трябва да направим нещо.

— Ще направим. Засега, да внесем вещите и да ти покажа стаята. Имаш си своя баня и малък хол.

— Трябва да отида някъде. През кристала. Няма да се бавя.

Стаята ѝ хареса — беше голяма и ѝ осигуряваше спокойствие. Дървената рамка на леглото беше извита, също като шейна. Нямахше нито матрак, нито спално бельо, но на първо време щеше да разчита на спалния си чувал. Беше ѝ приятно, че си има отделна баня с вана и стъклена душкабина, пет пъти по-голяма от онази, която помогна да построят на сечището на Малик.

Щеше да ѝ трябва бюро или работна маса, за да има къде да разгръща картите, плановете, докладите.

Холът имаше широки стъклени врати (тези хора не се ли интересуваха от безопасността си!), които водеха към пътека от плоски камъни.

На същия етаж имаше стая за цялото семейство, уредба (майка ѝ употреби дума, която напомни на Фалън, че идват от различни светове), бар, но не за храна, а за напитки.

Щом можа да се измъкне, тя се затвори в стаята си, където все още миришеше на застояло, въпреки че бяха оставили прозорците отворени, и извади кристала.

Мина през него, подуши зеленината, пръстта, избуялата градина.

Малик беше нахлупил широкополата си шапка с мрежата, тъй като работеше с пчелите.

Тя беше далече от него почти толкова време, колкото бе прекарала с него. Познаваше обаче музиката на ромолящия поток, следобедните сенки, аромата на розмарин.

Той се обърна, стиснал кофата с мед в ръка, и я видя.

— Бъди благословен, магьоснико Малик.

— Бъди благословена, Фалън Суифт. — Той вдигна мрежата и пристъпи към нея. — Станала си по-висока.

— Да, малко, но мисля, че повече няма да раста.

— Запарил съм чай. С удоволствие ще изпия чаша, след като приключа с това.

Фалън влезе вътре и тъй като той се забави повече, отколкото й се искаше, тя отиде до работната маса. Там усети мирис на сухи билки, стрит кристал, масло и дъх на магия.

Зачуди се какво е възнамерявал да прави с тънките криле на прилеп, които бе закачил на една дъска.

Слезе долу, намери хляб и сирене, диви плодове.

Когато той влезе, тя бе сложила чиния с храна за него.

— Ти няма ли да ядеш хляб и сирене?

— Вече съм яла. В Нова надежда.

Той седна и кимна.

— Снощи видях падаща звезда, която остави пътека от светлина. Трябваше да се сетя и да те чакам.

— А аз трябваше да те попитам как си, как са съседите ни.

— Добре са. Всички са добре. Ами семейството ти?

— И те са добре.

— Не сме много по приказките, така че след като знаем, че всички са добре, казвай защо си дошла.

— Имам нужда от теб, Малик. От теб, от Томас и хората му, от феите и превръщенците, от малките феички и нимфи и всички останали. Времето за изчакване приключи. Започна времето за подготовка. Трябва ми помощта ти.

Той продължи да се храни в мълчание. Дали не мислеше, запита се тя, за тихия си живот тук? За пчелите, за градината, за крилцата от прилеп, разпънати на дъска?

— Досега съм бил и винаги ще бъда готов да ти служа. Какво искаш от мен?

— Имам нужда от уменията ти, от качествата ти на водач, от дарбата ти. — Тя извади карта, разгърна я. — Трябваш ми тук.

— Какво има там?

— Вербувани войници. В много начален стадий, но са готови да се обучават. Първо ще разговаряш с така наречения Литъл Джон.

23.

Въпреки че Лана го нарече събрание, на Фалън ѝ заприлича повече на парти. Хора бяха изпълнили къщата, носеха се гласове и смях. Чашите бяха пълни с вино, чиниите с храна.

Нетърпението пролази по нея като паяк.

Само че тези хора бяха ядрото, напомни си тя. Първенците в града — отговаряха за градския съвет, законите и правилата, комуникациите. Тя имаше нужда от всички, както и от децата им.

Рейчъл и Джона и най-големият им син, наследил очите на майка си и физиката на баща си, бе един от първите подходящи за обучение.

По и Ким, които се занимаваха с претърсването и разузнаването на непознати райони, и най-голямата им дъщеря правеха впечатление на разумни и солидни хора.

Еди и Фред, разбира се, и някои от децата им с магически сили.

Флин, елф без партньорка или деца. Занимаваше се с претърсване, разузнаване, безопасност.

Бил Андърсън, продоволствия и мъдрост.

Арлис и Уил, комуникации, безопасност. Имаха син и дъщеря, но все още не бяха наясно с потенциала им.

Чък нямаше нито деца, нито партньор. Комуникации и технология.

Кейти — организатор, кмет на града. Дъщеря ѝ Хана също бе медик. Тя излъчваше спокойствие, уравновесеност и... доброта, която напомни на Фалън за Итън.

Антония — заклинателка, стрелба с лък, воин. Вече водеше часове по военно изкуство, така че щеше да е много полезна.

След това идваше Дънкан. Тя се замисли дали да не му обръща внимание, тъй като той я напрягаше, но така щеше да придаде ненужно значение на целувката им.

Вместо това тя го поздрави с нещо като кимване и сви рамене, след това заговори със сестра му.

— Ти си Хана, учителка, нали?

— Старая се. Още чиракувам при Рейчъл в клиниката.

— Сградата от другата страна на улицата. Трябва да я разгледам.

— Когато кажеш. Ще те разведа. Много ми е приятно да се запознаем. Мама е безкрайно щастлива, че майка ти е тук. Всички се радваме. Харесва ли ви къщата? Много е красива и имате страхотни съседи — Фред, Еди и децата.

— Мястото е добро, а градината ще бъде много полезна.

— Има домашно кино, нали? — Дънкан надигна бутилка бира.
— Маса за бiliarд и джаги, охранителна система. Жалко, че Чък е отнесъл готините неща.

— Той ще ги използва. А ние с мама вече се справихме с охраната. Колко лечители имате? — обърна се Фалън към Хана.

— Рейчъл разчита на двайсет и трима. В клиниката, онези, които са на смени, и медиците за полето.

— Добра бройка. — Засега. — Колко обучаваш с лък и стрели? — попита тя Тоня.

— Различно. Имаме курсове по практика и за начинаещи. За възрастни и деца под шестнайсет. — Тя захапа малка кръгла питка с резен тънко месо и заръкомаха с остатъка, докато говореше. — Начинаещите са обикновено деца, освен ако няма някой новодошъл, а тях разпределяме в групи по дванайсет. През учебната година водя два класа по три пъти в седмицата. През лятото са по-малко, но имаме летни програми.

— Защо са по-малко?

— Два месеца не се ходи на училище — обясни Дънкан. — Първо, вътре в академията е прекалено горещо, както и в училището.

— Можете да охлаждайте въздуха.

Той сви рамене.

— Децата имат нужда от почивка.

— Само че два месеца без тренировки или организация...

Той сви отново рамене.

— Тук е така.

Значи трябва да стане различно.

— Трябва да те разведем — предложи Тоня. — Из града, в академията, в оръжейната, клиниката.

— Да, много искам да видя как е организирано всичко. Трябва да поговоря с Уил.

— За какво?

Тя погледна Дънкан.

— За онова, което предстои.

— Да не би да мислиш, че не знаем?

Той знаеше, личеше му, но тя се отдръпна.

— Не знам какво знаеш. Сигурна съм единствено в онова, което правя.

Тя се обърна и тръгна към Уил.

— Тя е... каква дума да употребя? — питаше се Хана. —
Страховита.

— Така и трябва — измърмори Дънкан.

— Налага й се — поправи го Тоня.

Уил вдигна поглед, когато тя застана пред него и нещо в очите й го накара да се изправи.

— Извинявай, знам, че това е нещо като празненство, но има неща, които трябва да ти кажа, планове, които да обсъдим.

— Добре. Какво ще кажеш, госпожо кмет?

— Бих казала, че е време да въведем ред, събранието да започне, затова давам думата на Фалън.

Тя очакваше да разговаря с Уил, не да се обърне към цялата група.

— Ами... знам, че всички вие сте причината Нова надежда да съществува, да се разрасне и да има организация. Знам, че вие сте причината толкова много хора да бъдат спасени от плен, от смърт. От всичко, което мама ми е разказвала, и от онова, което видях тук, знам, че не само сте се борили, за да оцелеете, ами да създадете нещо силно и безопасно, място, където хора с вълшебни сили и обикновени люде живеят и работят заедно. Затова, струва ми се, това е центърът. Има и други места като това, повечето са различни, защото там няма лидерство, няма общество. Няма и визия, защото те се страхуват да погледнат и да видят. Има причина всички да дойдете тук, защо майка ми и баща ми са дошли тук, защо той е загинал тук. Има причина да знам, че когато моментът настъпи, ще дойда тук, с всички, които са ми близки.

— Център на какво?

Тя се обърна към Джона.

— На война и мир, на светлина и мрак. Всеки избор, който си направил, те е довел тук. Ако беше вдигнал пистолета в джоба, вместо да намериш сили и кураж да помогнеш на жена, която е имала нужда от теб, нямаше да си тук. Нямаше да я има и жената, която обичаш, твоите деца, Кейти и нейните деца. Така че с този избор си предпочел светлината пред мрака. Същото, съвсем същото може да бъде казано и за останалите тук. Това е центърът и още един щит.

Тези лица, помисли си Фалън, тези хора... някога първият ѝ баща ги е погледнал и им се е доверил.

— Вие сте силни, всички до един, силни хора сте. Така и трябва да бъде. И децата ви трябва да са такива.

— Няма да споря, че притежаваш нещо... невероятно — започна Уил. — Това невероятно е спасило живота на хората в тази стая на два пъти. Веднъж бях с майка ти, когато тя получи видение, и няма да го забравя никога, така че няма да оспорвам факта, че виждаш неща, които останалите от нас не виждат. Работихме упорито, за да превърнем Нова надежда в нещо солидно и сигурно. Готови сме да рискуваме живота си, за да спасим други и да отблъснем онези, които поради един господ знае каква причина искат да ни видят в земята или в затвора, или като роби. Остава обаче фактът, че сме ограничен брой и имаме ограничени ресурси. Не можем да победим цялата тъмна страна от онова, което е останало в света.

— А тъмните са много. — Чък подръпна късата си заострена брадичка. — Всеки път, когато потърся, попадам на още. Изровил съм част от местата, за които говориш. Хората се опитват да се стегнат. Само че някои са на стотици километри разстояние, дори хиляди. Няма начин да стигнем там, за да им помогнем.

— Значи хората ви с магически способности не са се постарали достатъчно, както и техниците и механиците ви. Лидерите ви не са обмислили, че Нова надежда може да бъде погълната от мрака.

— Ти пристигна току-що — пристъпи напред Дънкан. — Не знаеш над какво сме се постарали, какво сме направили и какво мислим.

— Ти се научи да се прехвърляш — отвърна тя. — А научи ли се да преведеш някого със себе си? Да вземеш мотор или кон? Да преведеш армия?

Тя се обърна към майка си.

— Ти остави приятелите си, безопасността си, защото знаеше, че онези, които са убивали тук, ще се върнат за теб, за мен. Не си се замислила, че така или иначе те са щели да се върнат. И наистина ще го направят.

— Ерик и Алегра ли?

— Или те, или други като тях. Те също чакат. А завръщането ни тук отново задейства часовника. Но... Отвътре навън — заяви тя, когато силата я завладя — ще бъде атаката. От онези, изковани в мрака, ще се надигне поразяващата ръка. Плодът и цветето — извърна се тя към Дънкан. — Отровата и змията. Ти си като магнит и мракът иска кръвта ти, моята кръв, кръвта на сестра ти. Няма да я получи! Не съм дошла, за да гледам как кръвта на Туата де Данан се пролива и как се чупи нов щит. Аз съм армия. — Тя стресна Дънкан като го стисна за ръката и той усети как го разтърсиха тръпки. — Ти си блестящ меч. Ти си полетяла стрела. — Този път сграбчи ръката на Тоня. — Ние сме кръвта и костта. Ние сме заедно за всички, които са били преди нас, за всички, които идват след нас. Избирай, каза ми ти, Дънкан от рода Маклауд, и аз избрах. Сега ти казвам на теб, избирай.

Тя ги пусна и отстъпи крачка, очите ѝ бяха все още замъглени от видението.

— Ние се издигаме и падаме след твоя избор.

— Какъв избор? — попита той.

— И аз ще знам, когато и ти знаеш. — Тя разтри с пръсти пулсиращото си от болка слепоочие, но тръсна глава, когато Лана понечи да стане. — Недей, всичко е наред. Работата е там, че никъде не е безопасно. Това е нещо, което всички вие знаете. Онова, което е построено, може да бъде съсипано. Казвате, че не сте достатъчно тук, и сте прави. Трябват ни повече воители, повече лидери, повече лечители и техници. Аз съм положила началото на това. Разполагам с хиляда шестстотин четиридесет и трима.

— Моля? — Все още замаян, Уил вдигна ръка.

— Тя ги вербува по пътя насам — обърна се към него Саймън. — Селище след селище.

— Хиляда и шестстотин — прошепна Уил.

— И четиридесет и трима. Имам списък, отделила съм онези с магически сили от другите. Имам карти. Мога да ви покажа къде някои ще тренират, но им трябва провизии и оръжия.

— Кой ще ги обучава?

Тя се обърна отново към Дънкан.

— Малик, който обучи мен. Томас, старейшина на елфи, който е начело на група близо до мястото, където се обучавах с Малик. Трой, заклинателка, която ръководи група с магически сили. Мъж, който се казва Борис, бил е войник като баща ми. Останалите ще дойдат тук, когато ги повикам. Можем да ги обучаваме в полето зад къщата, в която сме се настанили.

— Колко ще дойдат тук? — попита Кейти.

— Засега, осемстотин и двайсет.

— Осем... нямаме база, та това е двойно на населението, което изхранваме, обличаме и обучаваме.

— Тъкмо ще имате повече хора за насажденията и лова — изтъкна Фалън. — Те могат да строят.

— Ще разширим фермата — обади се Еди и Фред кимна.

— С малко помощ ще направим още една оранжерия, дори ще удвоим реколтата. Днес Лана ми каза, че знае как да създаде тропическия климат, над който работим години наред. Ще имаме захар и кафе, какао, маслини. Саймън е направил преса за зехтин. Представяте ли си, зехтин.

— Ние с По сме стигали на почти триста и двайсет километра.

— Триста и седем — потвърди По и погали Ким по коляното.

— Горивото е основният проблем — обясни Ким. — Има обаче места, които не са били претърсвани и там можем да намерим. Заличаваш осемдесет-деветдесет процента от населението на света и после на останалите ще им трябва доста време, докато използват ресурсите. Въпросът е как да стигнеш до тях.

— Не е нужно да е така. — Флин, който досега не се беше обаждал, попиваше всяка казана дума. — Ако прехвърлянето е това, за което мисля.

— Физическо транспортиране от едно място на друго за частица от секундата — обясни му Фалън.

— И ти можеш да вземеш някого със себе си, повече от един човек, така ли?

— На теория мога.

Флин й подаде ръка.

— Покажи им.

— Всъщност, не съм го правила.

— Покажи им — повтори той и стисна ръката на Фалън.

Тя я усети у него. Истинска вяра. Бе усещала същото единствено от семейството си, Малик, Томас и неколцина други.

След това тя го заведе до тяхната градина, място, което познаваше.

— Добре ли се чувстваш?

— Отлично. Знае се, че елфите се движат бързо. Не чак толкова, но бързо. Дай ми секунда преди да се върнем. Те ще имат нужда да го обсъдят.

— Да, но...

— Трябва — повтори той. — Това е тежестта на отговорността, а на онези, които не са като нас, ще им трябва повече време. На някои от тях. Аз съм с теб. Бях с теб още преди да се родиш. Те ще застанат зад теб.

— Баща ми разказа за първия път, когато те е срещнал. Бил е на пазар. В супермаркета.

— Макс ли? Но...

— Говорих с него на един Сауин.

— Така ли? — Флин се усмихна. — Радвам се и за двамата. Сега вече трябва да се връщаме. Те направо ще изперкат.

Когато тя прехвърли и двамата обратно, Лупа се беше изправил. Успокои се отново, когато Флин положи ръка на главата му.

— Гладко пътуване — бе всичко, което той каза.

— Колко човека можеш да пренесеш така и на какво разстояние? — попита Уил.

— Не съм сигурна. Нужна е практика. Мама притежава това умение, също и Дънкан.

Тоня вдигна ръка.

— И аз. Не съм пробвала с пътник. За това си права. Защо не съм пробвала? Защо никой от нас не е пробвал?

— Не знаем дали човек без магически сили ще се справи — изтъкна Дънкан.

— Ако ви трябва опитно зайче... — По скочи.

— Не искам да пробвам с човек — отвърна бързо Фалън. — Работата е там, че трябва да се научим да пътуваме все по-далече, да

търсим провизии, нови хора. Трябва ни повече, много повече, обучени войници, въоръжени, преди да завземем окръг Колумбия.

— Окръг Колумбия ли? — Арлис остави бележника. — Искаш да започнем битка за окръг Колумбия ли?

— След време. Но това е, защото имаме нужда да го направим, не защото така съм решила.

— Чакай малко. Нали каза, че градът е мъртъв?

— Точно така. — Тя се постара да остане спокойна, когато Дънкан я прекъсна, и се обърна към него. — Само че те се държат за него — и правителството, и тъмните Странни. Той е символ, история, там е била падналата власт. Те може и да се избиват помежду си, но искат да ни заловят или убият. Искат да властват над останалите. Това място е един от центровете, който трябва на всяка цена да изземем от тях, да прочистим. Ню Йорк е другият център, но за него не сме готови.

Тя вдигна ръце и се обърна към основната група.

— Не сме готови. Не знам кога ще бъдем. Има и други, поотдалечени места. Под земята, някои са изоставени, някои са завзети от Странни. В тях има бомби, които чакат да бъдат активирани.

— По този въпрос сме говорили безброй пъти. — Тъй като при тази мисъл стомахът започваше да я присвива, Кейти вдигна бутилка вино, приготвено от феите, и си доля. — Преди три години пуснаха бомба в Чикаго, друга в Далас преди две години. И двете доведоха до пълна катастрофа. Това обаче няма да спре някой маниак да използва нова. Или да се отърват от атомните бомби.

— Ще ги елиминираме. Това е приоритет. Ще отнеме време и дори след тренировките, рискът ще бъде огромен. Само че това трябва да се свърши, преди да нападнем окръг Колумбия.

— Как се елиминират бомби? — попита Кейти. — Първо, как ще ги откриете, не само тук, но и по цял свят?

Дънкан седна на подлакътника на стола и прокара ръка по нейната, за да я успокои.

— С магия. Със заклинания за място. Ще прехвърлим екип на мястото. Ще ги обезвредим.

— Няма да обезвреждаме — поправи го Фалън. — Обезвредените могат да бъдат заредени отново. Ще бъдат

елиминирани. Мислех за трансформирането им, но дори една мощна магия може да бъде развалена.

— Точно така. Ще ги накараме да изчезнат ли? Трудна работа.

— Работя по въпроса.

— Ще ти трябва помощ — изтъкна Тоня. — Двамата с Дънкан ще ти помогнем да измислиш вариант.

— Извинете ме, че се опитвам да не получа удар при мисълта, че тийнейджъри се чудят как да елиминират атомни оръжия.

Тоня се облегна на стола на Кейти, а Хана застана отзад.

— Първата ни задача е да намерим провизии, да осигурим настаняване и всичко останало, от което ще имат нужда осемстотин човека. — Хана отпусна ръка на рамото на Кейти. — Може би трябва да започнем с това.

Фалън си каза, че срещата-парти-дебат е преминала доста добре. Беше натрупала почти четиримесечен опит в убеждаването на хора да правят онова, което тя иска. Може и да отнемаше време, мислеше си тя, но се бе научила да вдъхва увереност и намираше желание да прави компромиси за дребни неща.

Откри, че някой ѝ е донесъл матрак и чаршафи, възглавница, одеяло. Трябваше да разбере на кого да благодари.

Все още нямаше бюро или работна маса, затова се приготви да седне на пода и да разтвори картите. Чу обаче, че някой се движи в хола.

Излезе и откри Колин, който ходеше напред-назад и разглеждаше.

— Какво правиш?

— Просто оглеждам. Доста готина къща. Не можеш ли да накараш уредбата да проработи?

— Няма я онази част, която я кара да работи.

— И ти говориш като мама.

— Може би — отвърна тя и се замисли. — Може и да измисля нещо... ако се разберем.

— Какво искаш?

Беше израснал и на височина бе колкото нея. Хрумна ѝ — и това я подразни — че много скоро ще стане по-висок от нея.

— Искам да помогнеш при обучението на всички без магически сили от шестнайсет надолу.

— Хлапетата ли? — Той се намръщи от позицията на петнайсетте си години.

— Те ще те гледат в очите и ще правят всичко по силите си, за да те впечатлят. Ти си добър с меча и с юмруците. Експерт си в тормоза и убеждаването на двама по-малки братя.

— Искам да се бия, не да се правя на бавачка.

— Това не е работа за бавачка. Ако някое момче или момиче на дванайсет не е обучено, не знае как да се защитава, как да се бие, кога да бяга, кога да нанесе удар, значи ще умре в онова, което предстои. И без това някои ще умрат. Помогни ми да са по-малко.

— Добре.

— Ти ще отговаряш за тях — заяви тя, познаваше го. Усмихна се. — Ще бъдеш президент.

Той изсумтя.

— Може би. Дадено. А какво ще стане с уредбата?

— Ще поработя над нея.

— Дадено. Отивам да си направя нещо за ядене. Мама направо е полудяла по кухнята тук. Когато се върнем във фермата, обзалагам се, че ще убеди татко да се заеме с нашата.

Тя влезе в стаята си и затвори вратата. Седна на пода и разгърна картите, започна да обмисля кои са най-добрите пътища за излизане от Нова надежда.

Усети трептенето на въздуха, скочи на крака. Мечът ѝ беше в другия край на стаята, затова вдигна юмруци. Дънкан се прехвърли и застана точно пред нея.

— Не можеш да идваш в стаята ми без покана.

— Не знаех, че това е стаята ти. — Той се огледа. — Голяма стая, голямо легло и почти нищо друго. Както и да е.

— Заета съм. Върви си.

— Трябва да поговорим. Трябва да говорим с теб и с Тоня. Видението, което получи у нас... Тъпите цветя и плодовете.

Тя повиши малко глас.

— Не знам какво означава. Ако знаех, щях да ти кажа, защото е важно.

— Разбирам. — Той натъпка ръце в джобовете и обиколи стаята, малкия хол под формата на буквата Г. — Аз избрах, нали? Избрах да се бия. Какво друго остава?

— И това не знам.

— Виденията са голяма гадост. През повечето време ти казват само половината, така че това е една четвърт от цялото. Ти получи главоболие след твоето.

— Понякога се случва, когато са много въздействащи. Но не продължава дълго.

— Аз се замайвах от моите. Имах видение с теб.

Той я погледна, след това спря да крачи и се обърна към нея. Картите бяха между тях.

— Не беше просто сън. Мама каза, че когато съм бил бебе — понякога и Тоня — съм се радвал много и съм се вълнувал, когато майка ти е идвала. Защото ти си била наблизо, нали разбираш, в нея. Познавал съм те още преди да се родиш. И най-откаченото е, че помня поне половината. Не са само разказите й.

— Тримата, казваш. Ние с Тоня, кръвта на Маклауд.

Тя нямаше нужда да се успокоява. Почувства се изтощена.

— Вината не е негова, на дядо ти.

— Знам. Кръвта на Маклауд назад във времето, чак до Туата де Данан. Приемам това. Ще се бия заедно с теб. Ще измислим как да намерим атомните бомби и разни други неща, които се взривяват, и ще се отървем от тях. Ще измислим как да завоюваме обратно окръг Колумбия. Ще помогна при намирането на нови войници, ще помогна да бъдат обучени. Ще помагам в разузнавателните мисии и мисиите за продоволствия, ще обмислям, ще планирам и каквото друго се налага.

— Само че?

— Но ще се заемем и със спасителни мисии. Ако хората са затворени под земята, в клетки, в лаборатории, ще ги измъкнем, дяволите да го вземат. Ти не каза нищо за това.

— Защото мислех, че се подразбира. При спасителните мисии има нужда от специфично обучение. Имам бележки по този въпрос. — Тя прокара пръсти през косата си, огледа се и се опита да си спомни къде ги е оставила.

— Остави бележките. Те могат да почакаат. Просто исках да се уверя, че сме на една вълна.

— Ако не се бием за хората, то тогава за какво?

— Някои хора се бият за власт.

— Аз не го правя за власт.

— Ти имаш повече, отколкото повечето. — Той вдигна ръка, когато видя как огънят припламва в очите ѝ. — Просто те дразнех. Нали ти казах, че те познавам?

— Тогава би трябвало да знаеш, че не обичам да ме дразнят.

— Кой е казал, че не знам? — Той погледна картите. — Над какво работиш?

— Исках да набележа пътища за продоволствия, за войници. Виждала съм някои от селищата. Нали имам кристала.

Той погледна към него. Тя го беше оставила на малка масичка.

— Много удобно.

— И спасителни мисии — добави тя. — Знам места, на които държат хора. Някои трябва да почакаат, докато имаме повече войници и оръжия, а други можем да нападнем.

— Ще ти помогна. — Той седна на пода. След малко и тя се отпусна до него.

— Можеш да ми покажеш къде си бил с твоите хора, къде сте разузнавали, къде можем да елиминираме. Най-много се интересувам за юг и запад. Ние идваме от север. Ето оттук. — Тя докосна картата, на която беше отбелязала фермата. — Пътувахме оттук, направихме завой тук, а след това и тук. Никога обаче не съм ходила на юг и запад от тези места. Освен тук.

Тя посочи нос Хатерас на картата.

— Какво има там?

— Затвор за такива като нас — сега е празен. Когато ни потрябва, ще го използваме. Засега искам да опозная непознати места.

— Добре, ще ти покажа. Знам, че си била тук.

Тя вдигна очи и забеляза погледа му.

— Преди да те видя знаех. Усецах те. Прилича на нещо като приливна вълна. Какво ще кажеш?

— Общи прародители.

— Имам още по-близка родствена връзка с мама. Невинаги знам, когато е наоколо. Не всеки път знам как е с Тоня, а сме живели дяволски близо девет месеца. С теб обаче го има онова усещане.

Очите му бяха дълбоки, много дълбоко зелени, също като сенките на поляната на феите. Тя искаше да извърне поглед, но същевременно не искаше да показва слабост.

— Не знам как се чувстваш, нито защо.

— Какво ще кажеш за следното? Откъде знам, че обожаваш торта-дъга, след като дори не съм сигурен какво, по дяволите, е това? Или че обичаш да четеш пред камината или под някое дърво? Че обичаш да правиш разни неща с ръце. Откъде знам всичко това?

Тя знаеше, че той обича да слуша музика. Имаше приятел, превръщенецът Дензъл, когото приемаше като брат. Знаеше, че любимият му подарък е кутия, пълна с моливи и боички, които някой си Остин му е подарил.

Остин не беше баща му, а човек, който за кратко време му е бил като баща.

Не искаше да знае тези дребни, лични неща за него. Не искаше и той да знае тайните ѝ.

— Това не са важни неща.

— Аз пък мисля, че са важни. Според мен, има причина да ги знам. Не съм сигурен, че причината ще ми хареса.

Сърцето ѝ заблъска и той погледна картата.

— Добре, тук е чисто.

През следващите дни тя правеше различни неща с ръце. С донесените от мисиите вещи двамата с баща ѝ работеха с други хора над поправката и разширяването на две къщи, които щяха да служат за казарми. Други екипи работеха, за да подготвят помещения, в които да се настанят семейства, деца. Някои щяха да са на палатки, в каравани и бусове, около тренировъчната площадка.

Заедно със Саймън тя отрязва и завари винкели, за да направи рамки за соларни панели. Бяха направили същото във фермата и за някои от съседите, но в Нова надежда бяха попаднали на истинско съкровище от соларни клетки и ги бяха докарали тук, използваха ги и ги съхраняваха.

Тя бе научила, че в Нова надежда има доброволци за всичко — нещо, което бяха въвели още от самото начало. Дежурни екипи обикаляха близките къщи и изоставените, а от онези, които бяха

започнали да се разрушават и не можеха да бъдат поправени, вземаха всичко полезно.

Дърва, пирони, тръби, панти, плочки, цигли, прозорци, стъкла, врати, кабели. Друг екип сортираше, инвентаризираше и складираше всичко в един обор до онзи, в който съхраняваха храната за животните и зърното.

Тя провери как напредват и огледа трескавата дейност наоколо. Някои очертаваха трасетата с въже или мъкнеха стари гуми за трасето с препятствия, строяха стена за катерене, други вдигаха голямата кухня и столовата.

Армията трябваше да се храни.

Тя знаеше, че майка ѝ, заедно с Фред и някои от другите, работят над първите етапи на сложната магия за създаване на тропически климат. Братята ѝ бяха в града, участваха в лятната програма заедно с Колин, който макар да отричаше, се наслаждаваше на ролята си на инструктор.

Тя погледна към мястото, откъдето се носеше смях над думкането на чукове и стърженето на триони, намръщи се, когато Дънкан направи бавно циганско колело и скочи от покрива, след това се издигна обратно с купчина готови панели.

Саймън въздъхна. Много добре знаеше кога някое момче се перчи заради момиче и бе убеден, че забеляза повече от искра интерес под намръщаното чело на Фалън.

Сякаш войната и оцеляването не бяха достатъчна грижа, ами сега и някакво момче душеше около момиченцето му.

Довършиха следващите панели и Фалън, решена, че няма да се остави на едно момче, ги вдигна при Дънкан и екипа му. Саймън си свали шапката, избърса потта от лицето, след това посочи с брадичка вана, който се приближаваше.

Бил Андърсън слезе от шофьорското място, красиво момиче с тъмноруса коса се измъкна през другата врата.

— Горещ ден за тази работа — провикна се Бил и подпря ръце на ханша, за да огледа как напредват. — Добре се справяте. Донесохме глиганско на скара, салата колело и други неща за ядене от общинската кухня. Носим и цистерна студен чай и още вода.

— Ти си върхът — подвикна Саймън.

— Има ли къде да оставим тези работи?

— Ще направим място.

Две донесени отнякъде врати, поставени върху магарета за рязане на дърва, свършиха работа, докато работниците се стичаха за обяд. Фалън се отправи към потока, за да се измие, и едва не се сблъска с момичето, което носеше кутия с рула, вероятно печени тази сутрин.

— Извинявай, аз... просто не ти помня името.

— Не сме се запознавали. Казвам се Петра.

— Фалън.

— Знам. Всички знаят.

— Аз ще поема това, миличка. — Бил грабна кутията от нея.

— Правите това за войниците. — Бузите на Петра поруменяха, докато говореше. — Ти ще ги водиш.

— Да не би да имаш нещо против?

— Не, но... Не. Не искам да се бия — отвърна бързо тя и стисна ръце. — Не искам да бъда войник. Аз се грижа за деца. Помагам да се прави храна. Не искам да се бия.

Не искаш, защото си страхливка.

Фалън чу думите в главата си и погледна към жена с къса кестенява коса. Стар, спомни си тя, елф, говореше много малко.

Стар просто сви рамене, стрелна Петра с презрителен поглед, след това се отдалечи с чиния храна към самотно място, далече от останалите.

— Няма да принуждавам никого да се бие.

— Просто си мислех... Не бях сигурна...

— Какво ще направиш, ако някое от децата, за които се грижиш, бъде нападнато?

— Аз... ами, ще се опитам да го защита. Те са просто деца.

— Здравсти, Петра.

— Здравей, Тоня. — Петра веднага се отпусна и се усмихна. — Не знаех, че си тук.

— Помагам да построят трасе с препятствия за тренировките. Нямам търпение да го пробвам. Знаеш ли, Фалън, имам идеи за друго трасе за хората с магически сили. Трасета на Странните. — Тя се разсмя. — Ще прибавим магически капани и загадки.

— Харесва ми.

— Отнасяте се към всичко това като към игра — прошепна Петра, след това се изчерви още повече. — Извинявам се. Много се извинявам. Трябва да... — Тя забърза нанякъде.

— Искам да се измия, преди да ям — заяви Фалън и погледна Тоня право в очите.

— А, както кажеш, добра идея.

Двете тръгнаха заедно към ленивия поток.

— Какво става? — попита Тоня.

— Не познавам Петра и нямам представа защо Стар не я харесва. Добре е да знам.

— Не съм сигурна, че Стар харесва когото и да било. Тя просто не е общителна, но се бие, работи упорито също като останалите. През повечето време се мотае с Флин, но там няма искри.

— Искри ли?

— Романтични, сексуални. Те са като брат и сестра. Както и да е, онова, което знам за нея, е от втора и трета ръка. Била е хлапе, на около дванайсет. Воините ги хванали с майка ѝ. Изнасилили и измъчвали и двете. Майката намерила начин да измъкне Стар и говорила с нея както умеят елфите. — Тоня докосна слепоочието си. — Накарала я да обещае, че ще избяга и ще се скрие, а след това създаде смут, за да може Стар да се измъкне. Обесили майката, докато тя се криела, и не могла да направи нищо, за да ги спре. Затова се бие, работи, но никога не е била част от общността.

— Ами Петра?

— Спасихме я преди няколко години. Част от един култ, заедно с баща си. Откачен култ, антимагьоснически, воден от някакъв перко. Жените трябвало да му се отдават, да правят секс, да раждат бебета.

— Насилвани ли са?

— С промити мозъци, което е същото. Някои от тях бяха още деца, като Петра.

— Тя насилвана ли е била?

— Да. Но тук вече е добре. Живее при друга жена с дете, които спасихме от култа. Спасителната операция беше грозна работа — добави Тоня. — Воините нападناха, ние нападнахме Воините. Много хора загинаха. Баща ѝ беше един от тях. Подпалиха го пред нея.

— Това би трябвало да я накара да иска да се бие.

— Може да се каже, че Стар и Петра са различни, с белези от тежки преживявания.

— Тя какво е? Така и не успях да я усетя.

— Блокира всичко. Вещица. Отказва обаче да използва магия. Накарали са я да се страхува от уменията си. Сигурна съм, знае, че няма нищо страшно, но са я накарали да приема дарбата си като нещо зло, тъмно, затова се страхува.

Фалън кимна.

— Има и други като нея.

— С Дънкан постигнахме известен напредък, но тъй като тя изперква, когато трябва да посегне към силите си, ние не настоявахме. Падна си по Дънкан, но той се отдръпна. Още е малка. Не на години, но така се държи. Той няма да я докосне.

Фалън погледна назад.

— Тя все още ли...

Тоня сви рамене.

— Може би, но сега излиза с Дензъл. Нали се запозна с него?

— Приятелят на Дънкан, превръщениц. Помага със соларните панели.

— Приятели са още от бебета — добави Тоня. — Сигурна съм, че Дънкан е тласнал Дензъл към Петра.

— С магически сили ли? — попита Фалън, готова да заклейми подобна намеса или влияние.

— За бога, не. Това е недопустимо. Той просто убеди Дензъл да действа, а и Дензъл го искаше. Получи се. Това е всичко около въпроса ти защо Стар не харесва Петра. Тя не уважава Петра, защото не иска да тренира, отказва дори да се включи в основната програма за самозащита или в мисиите за търсене и разузнаване. По-далече от това място тя не припарва, а тук идва единствено заради децата на Фред и Еди, луда е по тях. По децата въобще.

Сега вече знаеше всичко, помисли си Фалън. Разбра как Петра, която отказваше да се бие, може да бъде полезна.

— Малките имат нужда от хора, които да се грижат за тях, да ги пазят, докато останалите от нас се бият.

— Тя се справя добре с тях, търпелива е и е отговорна, без да е строга. Изненадана съм, че няма свое дете, за което да се грижи, но се обзалагам, че е искала да дойде и да те види. Да те усети.

— Имаше тази възможност. Благодаря, Тоня.

Това е знание, помисли си Фалън, докато си миеше ръцете и плискаше лице с вода от потока, а то е винаги ценно.

Тя може и да мислеше, че сексуалните, романтични и лични вълнения единствено усложняват нещата, но като знаеше за тях, щеше да ѝ бъде по-лесно да ръководи.

24.

За две седмици работливи екипи, които се въртяха на смени, завършиха работата над базата и казармите и Фалън свика ново събрание. Този път тя помоли водачите на Нова надежда да дойдат в къщата, която майка й беше превърнала в дом — с поставените на кухненския перваз билки и бутилките с цветя, с аромата на прясно опечен хляб и меден сладкиш.

Настоя да присъстват Дънкан, Тоня, Стар и — макар да знаеше, че това ще натъжи майка й — Колин.

Тя стоеше в голямата стая, както я наричаше майка й, където бяха подредени храни и напитки на плота в кухнята, а мебелите, донесени от доброволци, вече бяха подредени.

— Първо искам да благодаря на всички, че завършиха казармите толкова бързо. Повечето от онези, които работиха по изграждането им и по трасетата, не ме познават, но те отделиха от времето си, допринесоха с материали, защото присъстващите в тази стая ги бяха помолили. Сега ще помоля всички вас въпросите, които ще обсъждаме тази вечер, да останат поверителни. Ъ-ъ-ъ...

Погледна Арлис, която записваше бързо, и тя вдигна очи.

— Неофициално ли ще бъде?

— Да. Поне докато не бъдат задействани нещата.

— Неофициално, докато кое не бъде задействано?

Възползвай се, каза си Фалън. Майка й имаше доверие на Арлис.

— Ще изпратя да доведат войниците. Колкото повече хора знаят, че те ще дойдат и откъде ще дойдат, на толкова по-малко сигурност можем да разчитаме.

— Разузнавачите и екипите по доставката на храна ще разберат — изтъкна Джона.

— Не и преди да приближат. Тогава ще изпратим хора да подсигурят безопасното им пристигане. Подготвила съм някои имена за тази охрана. По и Ким, Флин, Стар, Маги Райдел. Ако имате други предложения, ще ви бъде благодарна. Някои от войниците са доста

неопитни, няма да имат сериозно обучение. Някои пристигат като семейства с малки деца.

— Добре. Неофициално — съгласи се Арлис. — Разбрахме се.

— Ще помоля Колин да продължи работата с младите, но те ще станат твърде много, за да може да се справя, когато новите хора пристигнат, затова ви моля да дадете предложения.

— Дензъл — обади се веднага Дънкан. — Той се справя добре с децата и на теория е много по-добър, отколкото на практика.

— Съгласен съм — намеси се Уил. — Брайър и Арън имат богат опит с инструкторската работа. Какво ще кажете за другите бази?

— Ще изчакам Малик, Томас, Трой, Борис да ми кажат дали имат нужда от още инструктори. Ако имат, има ли квалифицирани хора в Нова надежда, които ще се съгласят да пътуват, да прекарат месеци някъде далече? Може би дори повече.

— Ще ти подготвя списък с имена — Кейти погледна Арлис и тя кимна — на онези, които нямат семейства или са готови да се изнесат от Нова надежда. Ще бъда честна с теб, Фалън. В общността се прокрадва тревога, че ти просто ще нареждаш на хората да се обучават, или бият, или да се преместят на други места.

Тя беше видяла погледите, беше чула слуховете. Беше доловила страх.

— Хана не се бие.

— Ходя на основно обучение — започна Хана.

— Ти си лечителка, не войник. Ти притежаваш умения, призвание. Защо ми е да ти тикна меч в ръката?

— Тя се справя доста добре с лъка — вметна Тоня. — Но си по-добра с турникет — обърна се тя към сестра си.

— А други са по-добри в осигуряването на храна, в строителството, в грижите за деца, в правенето на оръжия, вместо в използването им. Или с... — Фалън замахна с ръка към Чък, — с технологиите.

Чък барабанеше с пръсти по гърдите.

— Аз съм само за тази работа.

— Защо ще карам когото и да било да се бие? По този начин няма да постигна нищо, освен негодувание. Защо ми е да местя хора, да разбърквам живота им или пък живота на семействата им? — Вече разгневена, тя се замисли. — Все още не съм се доказала.

— Промените идват трудно — изтъкна Арлис. — Разбрахме го, когато въведохме правила и закони и градския съвет. Сега сме повече, отколкото преди, така че независимо дали си се доказала или не, ще има отпор. Освен това си много млада — добави тя. — Това вече е проблем за някои. Странните са по-спокойни, но и сред тях някои надигат глас.

— Хората са станали самодоволни. — Бил приглади колене с длани. — Тук имаме рутина и всяка промяна изважда някои от релсите. Дяволите да го вземат, преди няколко години се настанихме тук и гласувахме за задължително рециклиране и изхвърляне на боклука. Човек би казал, че това за някои беше наложено със закон робство. Минахме през този етап и сега това се спазва. В момента не всички са доволни, че довеждаш толкова много хора.

— Непрекъснато ваят оплаквания — потвърди Кейти. — Носят се какви ли не слухове. Засега остави на мен да се справя с това и на градския съвет.

— Ако имаме повече войници, Хана може да се съсредоточи над лечението, някои като Петра ще се заемат с гледането на деца. Готвачка като... — Тя се опита да си спомни името.

— Сал — помогна ѝ Еди.

— Да, нея имах предвид. Тя може да готви и така нататък. Но повече? Онези, които се оплакват и негодуват срещу промяната, не обръщат внимание на онова, което се случва в света, и не са научили нищо. Те забравят, предпочитат да забравят какво се е случило на четвърти юли и онези, които са загинали същия ден. Те приемат за даденост хората, които рискуват живота си, за да спасяват други, за да се бият срещу разрушението на всичко, което са създали.

Кейти кимна.

— Не грешаш, но някои няма да искат да го чуят, когато е казано толкова открито. Трудно е, Фалън, жестоко е един родител да приеме, че детето му, независимо дали детето е негово собствено, или е прието в семейството, се обучава за войник. Трудно им е да преглътнат и че едно дете ще ги ръководи.

Тя вдигна ръка.

— Не ми казвай, че не си дете. Много добре знам, както и всички в тази стая. Ти си млада и ще попаднеш на хора, които те възприемат като дете.

— Няма да е така, след като се докажа.

— Вече го каза — прошепна Лана. — Какво искаш да кажеш с това, че ще се докажеш?

— Започва тази вечер. Извинявам се. Много се извинявам. Аз съм твое дете и знам какви жертви сте правили и двамата досега.

Саймън пое ръката на Лана и преплете пръсти с нейните.

— Какво ще правиш тази вечер?

— Ще елиминирам няколко атомни оръжия.

— За бога, Фалън.

— Знам къде и как. Мамо, Книгата на заклинанията е в мен. Знам как да го направя. Това е необходимо, ще покажа сили, мощ, че съм се посветила на светлината. Тази вечер ще започнем с пет места.

— Ние ли?

Тя погледна към Дънкан и Тоня, след това отново към Кейти.

— Много се извинявам, но имам нужда от тях.

— Каквито и сили да притежавате, вие сте трима тийнейджъри, които са решили да се занимават с ядрени оръжия. Трябва да намерим експерт, някой, който разбира от ядрени бомби, от обезвреждането им...

— Както казах и преди, няма да обезвреждаме, ще елиминираме. Те ще престанат да съществуват.

— Радиационното отравяне...

— Мамо — прекъсна я тихо Дънкан, преди да се обърне към Фалън. — Магията е все още наука. Не може да се елиминира материя, без да бъде заменена. Магия 101.

— Но вие не можете да промените материята.

— Алхимично заклинание, така ли? — Заинтригуван, Дънкан мушна палци в предните джобове и се замисли. — Сега вече говориш за следдипломна квалификация.

— Те ще престанат да съществуват и ще се превърнат в нещо друго, в нещо безобидно и ние ще унищожим безобидното. Освен това ще елиминираме устройствата, с които се включват или изстрелват.

— Чакай, чакай — размаха ръка Чък. — Компютри, електроника, компоненти. Боже мили, ами данните в тях? Можем да ги използваме. Не можете просто да ги промените в маргаритки или кученца. Вземете ме с вас, ще ги изключат, след това трябва да ги пренесем тук. Боже

господи, какви чудеса мога да сътворя с тях... Извинявайте, дами, но това направо ме побърква.

— Ще ни кажеш какво е най-полезно, какво да донесем и ние ще го транспортираме в някои от другите бази. Ще помогнеш ли в създаването на комуникационни центрове извън Нова надежда?

— Аз съм твоят човек. Разчитам на двама, които искам с мен щом получим стоката. Всъщност, ще спестите време, ако ни разделите. Те не са добри като мен, но пък няма добри като мен.

— Участваш — отвърна Фалън. — Мамо, ще ни трябва от енергийния тоник. С По открихме...

— Боже, и още как — потвърди По.

— Прехвърлянето изядва силите на хората без магически способности и ги дезориентира — добави Фалън.

— За да... мама му стара. — Чък се ухили широко и се престори, че танцува на стола. — Това е направо върховно.

— Пригответи се за главозамайващо пътуване — предупреди го По.

— Имате нужда и от мен.

Уил остана с отворена уста, когато се обърна към Арлис.

— Защо? Стига де.

— За репортаж от мястото на събитието. Ще видя всичко със собствените си очи. Хората ми имат доверие, Уил, защото знаят, че казвам истината. И хората тук, и онези, които слушат предаванията. Фалън е права, това е страхотна проява на сили... и намерение. Уил, аз се занимавам с това, също като теб, когато громиш Похитителите, Воините. Ти трябва да го направиш, Фалън, но също така имаш нужда хората да разберат и да ти повярват.

— Да, права си. Само че някои от нещата, които вършим, трябва да бъдат изпуснати. Като например подробности около самото заклинание.

— Ще бъде неофициално. Напълно съгласна съм. Направи тоника двоен, Лана. Двамата с Чък ще си го разделим.

— Отново поемаме на път — намигна ѝ той.

— Ще донеса тоника. — Пребледняла, Лана се изправи. — Преценила ли си рисковете?

— Да, честна дума.

— Преценила си рисковете и знаеш — продължи Лана, — че без теб мракът печели.

— Да, честна дума.

— Трябва да отида до офиса, да взема някои неща. Видеокамера, която ще бъде изключена по време на заклинанието и когато по друго време кажеш — каза Арлис на Фалън.

— И аз имам нужда от някои неща. Ще ме закараш ли? — попита Чък.

— Ще ви изпратя. — Уил стана. Искаше да каже нещо на съпругата си.

— Трябва да поговоря с Дънкан и Тоня за минута. — Фалън посочи настрани, след това излезе на верандата.

— Можеше да кажеш, че тази вечер ще ходим на мисия — започна Дънкан.

— Не исках да се разчува.

— Да не би да си въобразяваш, че ще се раздрънкаме за подобно нещо? — сопна й се Тоня.

— Не, но колкото по-скоро след като е казано заминем, толкова по-малко хора ще знаят и така е най-добре. Разполагам с всичко, от което имаме нужда — в раницата е, но не очаквах да вземем двама цивилни или да носим още нещо освен материали и оръжия. Компютърните части — разбирам колко са ценни, но това е предизвикателство. Ще ни отнеме повече време и повече сили.

— Още две вещици? Майка ти?

— Не. — Фалън поклати глава. — Трябва да сме тримата. Това го знам със сигурност. Сега логистиката е по-сложна, но е постижима. Що се отнася до заклинанието... Трябва да го предам от себе си на вас, за да се получи. И тримата трябва да знаем, а вие не забравяйте, че знанието ще бъде у вас не само тази вечер, ами винаги.

— Как се прави? — попита Дънкан. — Влиза, излиза, май няма просто да редим думи.

— През кръвта. Сега, веднага. — Тя извади ножа си. — Кръв при кръвта, мощ при мощта, светлина при светлината. Трябва да сте сигурни, в противен случай...

— Ала-бала, кървава магия, сериозни дрънканици. Да действаме. — Дънкан протегна ръка. — И да започваме партито.

Тоня направи същия жест.

— Той е прав.

— Сериозно е — измърмори Фалън. — И двете ръце. — Тя поряза първо своите длани, след това неговите, накрая на Тоня. — Стискаме ръце. — Тя стисна ръката на Дънкан, после на Тоня и вдиша дълбоко.

— Кръг от трима, кръг на доверие, дари моите знания за онова, което трябва. Ние сме твои деца — рече тя, докато кръвта им се смесваше, затопляше и искреше. — Ние сме написаното. Едно, две, три, три, две, едно със споделените знания мракът е разбит. През кръвта този дар предай, както ще дам и аз. Така да бъде.

Усетиха тласък в корема, сърцето, ума. За момент Дънкан можеше да се закълне, че кръвта му гореше като светлина. След това се успокои, утихна и той разбра.

— Толкова е простичко. Щом разбереш, веднага става съвсем простичко.

— Напълно логично — потвърди Тоня. — От друга страна, се чувствам така, сякаш съм бръкнала в електрически контакт. Косата ми станала ли е като на Айнщайн?

— Тя си е такава през половината време — отвърна Дънкан.

— Изглежда чудесно. Трябва да се връщаме вътре. Колкото по-бързо тръгнем, толкова по-добре.

— Чакай. — Дънкан все още държеше ръката на Фалън и усети как неговата потръпва. Цялото му тяло вибрираше. — Ще ни кажеш ли къде отиваме? На тях ще кажеш ли?

— Само първото място. Прекалено далече е, така че няма значение. Невада.

Отне време. Трябваше да покаже на Уил на картата къде точно възнамеряваше да отиде, да измисли как да транспортират компютърните части, оръжията и другите неща.

Надяваше се тоникът на майка ѝ да не позволи цивилните да рухнат.

— Сигурна ли си, че е празно? — попита настоятелно Саймън. — Затворници? Военни? Капани?

— Влизала съм там през кристала, а и иначе. Празно е от години. Има човешки останки — добави тя и погледна цивилните. — Трябваше да ви кажа.

— Виждали сме трупове и преди. Не се тревожи. — Арлис целуна силно Уил. — Ще се върна с най-голямата находка.

— Хванете се за ръце — нареди Фалън. — Дишайте. Ще бъда бърза — обеща тя, погледна Дънкан, след това Тоня и се прехвърли.

— Те ще бъдат добре. — Хана плъзна ръка в ръката на майка си и прегърна Лана. — Всичко ще бъде наред.

* * *

— Телепортирай ме, Скоти. — Чък се олюля и се опита да си поеме дъх след прехвърлянето. Бе готов да се обзаложи, че очите му са се преобърнали. — Добре, страхотно беше.

— Аз същата ли съм си? — попита Арлис, когато подът се заклати под краката ѝ, сякаш се намираше на кораб в бурно море. — Чувствам се цялата.

— Цялата си и си прекрасна. Страхотно пътуване, хлапета. Страхотно. О, боже, ела при татенцето.

Той се спусна към мониторите и уредите.

— Реших първо да дойдем тук — обясни Фалън, — за да може той да ни каже какво да вземем.

— Може ли да взема всичко това? Може ли, може ли?

— Този път само важните неща.

— Нека запиша всичко това. — Арлис включи камерата. — Какво друго има тук?

— Това е нещо като завод — обясни Фалън. — За складиране на оръжия, тестове и поддръжка. Има най-различни неща — готови храни, униформи, лекарства, въпреки че повечето сигурно са с изтекъл срок на годност. Но медицинската апаратура ще бъде добре дошла за клиниката. Бойните глави са на първо място. Ти можеш ли да работиш тук? — попита тя Чък.

— И още как.

— Бойните глави са няколко етажа по-надолу. Има асансьор. Не можеш да направиш нов скок толкова скоро, Арлис, така че слез с това.

— Има ли електричество? Ти си осветила, познавам магическата светлина.

— Няма ток. Много отдавна е прекъснат. Но мога да накарам асансьора да работи.

Слязоха долу, докато Арлис се опитваше да не мисли, че огромната стоманена кутия се движи с помощта на магия.

Последва Фалън, която очевидно знаеше къде отива и през всичкото време снимаше и коментираше.

След това се закова на място, когато видя през дебело стъкло бойните глави.

— Мили боже.

— Можеш да ги снимаш, но трябва да останеш тук. Щом влезем, изключи камерата.

— Добре.

— Ще ти кажа кога можеш да я включиш отново.

— Добре.

— Спри я веднага.

Заедно с Дънкан и Тоня, Фалън се прехвърли. Арлис наблюдаваше и тримата със свито сърце как се канят да унищожават.

Тя не записваше нищо. Само че нямаше да забрави.

Беше виждала как действат магьоснически кръгове и преди, бе усещала мощта, която се излъчва от тях и се разстила наоколо. Това обаче бе нещо повече, защото дори през дебелия стъкло тя усети пулса на магията, видя как въздухът затрептя. Не чу изречените думи.

Тримата левитираха, сякаш бяха едно цяло и същевременно поотделно, мислеше си Арлис. В действията им имаше необикновена красота.

Течност, най-бледото възможно синьо, се изливаше от чашата, която незнайно как се изля в движещия се въздух, след това изчезна. Пръст, светла като тропически пясък, бе хвърлена от ръка, която изчезна. Завихри се вятър, а тримата, които запратиха порива, не спираха да се издигат все по-високо. Светлината блестеше все по-ярка.

Нещо се пръсна, бяло, ослепително. Порази очите ѝ като лазер и тя зачака унищожението.

Само че то се уталожи до най-бледото синьо.

Тя притаи дъх, когато всички те изтеглиха ножовете си, порязаха длани и оставиха кръвта да капе. Стиснаха ръце, спуснаха се отново и вдигнаха съединените си ръце.

Бойните глави заблестяха, станаха лъскави, превърнаха се в истинско блестящо стъкло. Вътре видях онова, което е било в бомбите, смъртта, която носеха, да умира.

Тя знаеше думите на Опенхаймер и си ги повтори: „От днес аз станах смърт и унищожителят на светове“.

Те отпуснаха ръце със сила, от която подът под тях потрепери.

Стъклото се пръсна на безброй безобидни късчета.

Фалън, поруменяла от мощта, очите ѝ искрящи от същата тази мощ, кимна на Арлис.

Арлис включи отново на запис с разтреперана ръка.

На следващия ден, след дълга нощ, Арлис седеше с Лана на предната веранда на къщата си — дом на Лана и Макс преди години.

— Отдавна не бяхме сядали така. — Дългият ден след дълга нощ отминаваше. Тя отпи глътка вино. — Сигурно ти се струва странно.

— Нищо подобно. Все се надявах вие с Уил да се съберете. Ето че сега имате семейство. Толкова много неща са се променили, толкова са си същите. Едно от нещата, които не са променени, са репортерският ти инстинкт и усет. Трудно ти е да разкажеш тази история.

— Трима тийнейджъри гръмват атомните бомби. Нищо от онова, което видях, Лана, нищо от онези първи дни в Ню Йорк не може да се сравнява с това. Така и ще остане. Разбирам обаче, че това е за доброто на всички. Фалън иска войниците тук, а онези, в другите бази, да са пристигнали преди да пусна историята. Мога да изчакам няколко дена.

Тя отпи нова глътка.

— Въпреки че се подразних, когато след първия удар те ни зарязаха, ги разбирам. Двамата с Чък бяхме допълнителен товар — без дори да броим апаратурата, която докарахме.

— На мен не ми позволяват да отида, не искат помощта ми. Дори след като ви върнаха. Макар да разбирам, поне донякъде — Фалън е категорична, че трябва да са само тримата, се чувствам напълно безпомощна.

— Ти каза, че са се прибрали на зазоряване. Ужасна нощ и за теб, и за Кейти.

— Двамата със Саймън се преструвахме, че не се тревожим, след това се отказахме. Крачехме нервно, молехме се. Искам само да кажа, че Хана е като скала.

— Така е — съгласи се Арлис. — Открай време е така.

— Мога да се опра на тази скала. По всичко обаче личи, че двамата със Саймън трябва да свикнем да крачим и да се молим.

— Ето ти една от промените. Сега вече сме майки, трябва да приемем, че децата ни ще участват във война. Двамата с Уил сериозно обсъждахме въпроса да нямаме деца. Ние сме реалисти. Нова надежда е хубава общност, но не е светът и ние разбираме, че ще трябва да се бием, за да опазим общността и рано или късно света. Искрахме ли да оставим деца в такъв свят? След това... Ако не можеш да имаш надежда в град, който носи същото име, тогава къде?

— Имате прекрасни деца.

— Така е. — Тя пое ръката на Лана. — Също и ти. Саймън е страхотен, Лана. Искрах да го кажа тук, на верандата, която беше ваша с Макс. Сега виждам колко много го обичаш, колко много той обича и теб, и момчетата, и Фалън.

— Тази сутрин дойде с мен до мемориалното дърво, при звездата на Макс. Той е много добър човек, Арлис.

— Знам. Затова се надявам, че постъпвам правилно. — Тя бръкна в джоба си и извади флашка. — Много се колебах през изминалите седмици дали да ти я дам. На Макс е.

— Книгата, над която работеше.

— Да, и нещо като дневник, откъслечни мисли и наблюдения. Надявахме се да те намерим, а после, когато не успяхме, се надявахме да се върнеш, въпреки че Стар каза на Флин какво си казала ти. Двамата с Уил решихме да вземем къщата и аз открих това. Прибрах я, запазих я, ако някога ми се предоставеше възможност да ти я дам.

— Това означава много. — Лана взе флашката и я стисна в ръка. — Наистина много, Арлис. Ще я дам на Фалън. Трябва да е нейна.

— Опасявах се, че ще те натъжи.

— Не. Напомня ми, че той имаше надежда. Пишеше отново. Напомня ми какво направи той, какво направих аз, за да защитим детето, което бяхме създали заедно. Какво Саймън направи, за да ни защити, още от самото начало. Напомня ми никога да не се отказвам от възможност.

Фалън пътуваше всяка нощ с Дънкан и Антония, за да повторят заклинанието. Третата нощ пътуваха в Русия, на петата в Азия.

Не казаха на никого.

Фалън обнови картите си, отбеляза места. Вярваше, че едва след като унищожат най-ужасното оръжие, създадено от човека, могат да продължат напред.

През деня тя работеше по организирането и настаняването на пристигащите войници. Откри, че Кейти е незаменима с умението си да създава списъци, графици, да систематизира данни и с вроденото ѝ умение да посреща непознати с топлота.

— Те трябва да започнат обучение.

Кейти седеше на маса за пикник пред казармите и работеше на лаптоп. Наоколо се тълпяха хора, деца си играеха с кучета. Две от тях бяха Джем и Скаут.

— Трябва да започнат обучение — повтори Фалън. — Имат нужда от организация, от дисциплина.

— Да, знам. — Кейти продължи да работи, без да вдига поглед. — В момента те не са войници или поне повечето от тях. Приспособяват се към новото място. А ние работим, за да им осигурим прилично място за живеене, храна. Рейчъл и екипът ѝ все още провеждат медицинските прегледи. Дошли са над четиристотин от осемстотинте и отгоре, които очакваш.

— Знам колко много правите и ще направите. — Само че идва буря, помисли си Фалън. Задава се нещо голямо и тъмно, при това скоро. Въпреки това кристалът отказваше да ѝ покаже ясна картина, не ѝ показваше какво точно да очаква.

Тя седна и зачака Кейти да вдигне очи.

— Благодарение на данните, които сте събрали, вече знам колко имат медицински познания, колко са със специфични умения, с бойни умения, кои са със семействата си.

Кейти отдръпна ръка, за да покаже, че слуша.

— Вие вече сте събрали повечето от тези данни.

— Само че не всички и не достатъчно подробни. Хората разговарят с теб. Не ти съобщават, че навремето са били стажанти в хирургия. Разказват ти, че обичат да работят в градината, че това им е

хоби или пък рисуват, някои се хвалят, че имат дете със склонност да строи. Разкриват ти надеждите си, страховете си. От теб научавам как да видя цялостната картина, не просто късчетата, които трябва да напасвам към цялото.

Кейти се отпусна назад.

— Независимо от всичко трябва да се обучават и тренират.

— Трябва да започнем. Помолих татко да се заеме с това. Той има опит. Ще му бъде нужна помощ, други, които могат да обучават, да вземат решения, да ръководят.

— По — отвърна без колебание Кейти и Фалън се усмихна.

— Съгласна съм.

— Знам, че спомена Маги, и тя е добър избор. Да не забравяме Дебора Харнис от военноморския флот. Била е адвокат във военноморската прокуратура. Тя е от превръщенците и мисля, че няма да има нищо против да работи в някоя от другите бази.

— Не я познавам, но щом ти предлагаш, бих искала да я попитам или да те помоля ти да я попиташ.

— Добре, ще ти я изпратя да поговорите.

— Трябват ни двама готвачи, отговорник по снабдяването и още един по комуникациите. От твоя списък и моя, имаме хората сред войниците.

— Като използваме хора от нашите и от новите даваме добра възможност да се опознаят, да се почувстват на място.

Да работиш с човек, който знае как се управлява всичко, бе от огромна помощ всичко да протече гладко, помисли си Фалън.

— Що се отнася до опознаването, много ми се иска някои от войниците — засега опитни — да участват в мисиите по снабдяване, претърсване на далечни обекти и разузнаване. Също и в лова.

— Каж ми имена и къде ги искаш. Ще се заема със смените им.

— Благодаря.

Кейти поклати глава.

— Как само ми се иска това да не са налагаше да се прави. Помня времето, когато нямаше нужда от подобни неща. Ти не можеш. Моите деца не могат. Затова ще направя всичко възможно, за да помогна да дойде отново времето, когато няма да се налага. Нали тъкмо това правите с Дънкан и Тоня всяка нощ. Не, те не са ми казали нищо — побърза да обясни тя, когато забеляза, че Фалън стана

сериозна. — Знам, че ги няма, също както знам, че са изтощени и прегладнели всяка сутрин. Също така знам, че и родителите ти знаят. Сигурна съм, че изпитват същото като мен, разочаровани са, че нито един от вас не ни се доверява дотолкова, че да поговори с нас.

— Не е това. Хич ме няма в тези неща. Не е въпрос на доверие. Знаехме, че ще се тревожите.

— Не, че не се тревожим или няма да се тревожим като криете от нас.

— Ама хич ме няма в тези неща — прошепна отново Фалън. — Извинявай. Да, продължаваме да се занимаваме с онова, което започнахме онази първа нощ, когато взехме Арлис и Чък. Натрупали сме оборудване и запаси. Би трябвало след седмица да приключим. За унищожаването на ИБК не са ни нужни толкова сили, но...

— ИБК? — въздъхна Кейти.

— Интерконтинентални балистични ракети.

— Да ти призная, досега не знаех какво означава съкращението. Ще направя онова, което правят майките, и ще ти дам съвет. Поговори с родителите си.

— Добре. Извинявам се.

— Ще приема това при едно условие. Починете си тази вечер. И тримата имате нужда от почивка. Да кажем, че трябва да презаредите. Мила, познавам децата си, наблюдавам същото и при теб. Вие карате на изпарения. Трябва да си починете.

Фалън искаше нещата да се движат и да не спира, докато не приключи напълно. Всичко ѝ се струваше неотложно. Независимо от това се съгласи с предложението за почивка.

— Тази нощ ще почиваме.

— Добре. Простено ти е.

Не стана нито толкова лесно, нито толкова бързо с родителите ѝ. Искаше да говори и с двамата заедно, когато момчетата не са наоколо. Сега обаче, докато премисляше, усети, че Травис е разбрал какво вършат.

Наложи ѝ се да чака след вечеря, да вдигнат масата и да оправят, да изпратят развълнувания Итън при новия му най-добър приятел Макс, където щеше да преспи.

Като начало обсъдиха със Саймън хората, които бяха избрани за различни задачи, предложенията за други бази, помоли майка си поне отначало да наглежда готвачите и храната за казармите.

Призна си, че нарочно се бави, защото се срамуваше, че не е обърнала достатъчно внимание на тревогата в очите на родителите си.

— Искам първо да се извиня. Извинявам се, че не ви казах какво правим с Дънкан и Тоня. Вината е изцяло моя, защото ясно им дадох да се разбере, че мисията е тайна.

— Да знаеш, че майка ти се поболя от тревога, Фалън.

— Знам. По-лесно ми е да си мисля, че постигах точно обратния ефект. Само че...

Лана поклати глава.

— Нищо подобно. Недей. Знам какво си за света, знам за някои от нещата, с които ще се сблъскаш, още преди да се родиш. Знае и баща ти. Ние те отгледахме и възпитахме, колкото и да ни беше трудно, да си силна и да можеш да вземеш меча и щита. Да ни заблуждаваш, да ни държиш настрана от онова, което правиш? Това омаловажава всичко, което сме правили досега. Унижава ни.

Наистина хич ме няма в тези неща, помисли си отново Фалън. Щеше да стане по-добра.

— Мамо, няма други хора на този свят, от които да се нуждая повече, няма друг, на когото да имам повече доверие, няма други, които да обичам повече. Ще допускам грешки и знам, че понякога ще има ужасни последици. Това ме плаши повече от всичко друго. Трябваше да ви кажа поне от уважение. Повече няма да допусна същата грешка.

Нещо студено пролази по гръбнака ѝ и тя се размърда.

— Какво има? — попита Лана.

— Не знам. Нещо... Вероятно е чувство за вина, но... — Тя вдигна поглед и не видя нищо освен звездите и бялата луна.

— Може би просто си изморена — подхвърли Саймън. — Да пазиш тази тайна, да се мяташ и прехвърляш из цялата страна и да превръщаш бомбите в счупено стъкло. — Той присви очи към нея. — Какво не разбирам?

— Просто редуваме места в Щатите с места отвъд океана като Русия, Азия, Европа.

— Ходила си в Русия, така ли? — ухили се Саймън.

— Прехвърляла си се в Русия ли? — На Лана не ѝ беше до усмивки. — За бога, Фалън. Ами ако изгубиш връзка по пътя, ако паднеш в тъпия океан? Ами ако... ето защо не си ни казала. Това е.

Тя затвори очи и си пое дълбоко дъх.

— Грешката е моя и ще се постарая повече да не я допускам.

Фалън обаче усети същата студена тръпка за втори път и нещо, което напъваше да влезе, да се разгърне.

— Усещаш ли това? — То притисна сърцето ѝ, изви се в стомаха. — Усещаш ли?

— Какво? — Докато Лана протягаше ръка към нея, тя скочи от мястото си на верандата. — Нещо идва.

Тя чу двигателите, видя фаровете. Отпусна ръка върху ефеса на меча. След това я отпусна отново.

— Моторът на Дънкан. Тоня е на мотора на Дънкан.

Зачака.

Нещо се беше случило. Нещо определено се беше случило. Нещо идваше. Нещо беше вече тук.

Тоня слезе от мотора и го изключи.

— Здравсти. А-а-а...

Тя пристъпи към верандата.

— Както и да е. Дънкан каза, че вече е говорил и с двете.

— Дънкан ли? — повтори Фалън.

— Да, намери ме при казармите.

— И дойде да говори с мен, докато бях в общинската кухня. Получих цветя — добави Лана. — Ела, седни.

— Той е такъв смотаняк. — Тоня се усмихна. — Аз не нося цветя, но се извинявам също като него. Искрено се извинявам.

— Вината е изцяло моя. Аз поставих условието.

— Остави ти условието. — Тоня сви рамене и приближи до стълбите пред верандата. — Ние се съгласихме с теб. Ти го знаеше, ние също. Всички сгрешихме. И не се опитвай да пречиш на извинението ми.

— Да кажем, че вече сме на чисто. — Саймън погледна Фалън и приятната му усмивка отново грейна. — Добре ли си, миличка?

— Ти усещаш ли? Чуваш ли? Враните кръжат, крилата им прерязват. Плодовете и цветята. Тъмнина под маската на невинност. Кръв от кръвта, кост от костта. Чувстваш ли го?

— Сега вече да. — Тоня отпусна ръка върху ръката на Фалън и пребледня като луната. — Сега вече го чувствам. О, боже, о, боже господи. Дънкан.

Двете се прехвърлиха едновременно.

— Какво, по дяволите!

— Нещо идва.

Саймън пристъпи към Лана, стисна ръката ѝ.

— Да не си посмяла да отидеш без мен. Чакай да си взема пушка, друго оръжие.

— Бързо. — Тя се втурна вътре след него и извика Колин. Затича по стълбите за ножа, който бе взела навремето от Нова надежда.

Колин изскочи от стаята си, стиснал меч в ръка.

— Викни Травис.

— Тук съм. Какво има?

— Не съм сигурна. Върви у Фред и ѝ кажи, че нещо идва. Нещо идва в Нова надежда. Кажи на Еди да дойде, да събере всички, които може. — Тя се въртна към Колин и стисна раменете му. — Остани с децата.

— Мамо...

— Слушай ме внимателно и остани при тях. Ако това премине през нас... Пази децата, Колин.

— Добре. — Той погледна Травис. — Ще се погрижим.

— Обичам те. — Тя хукна надолу по стълбите и стисна ръката на Саймън. — Обичам те — повтори тя и се прехвърли.

25.

Тази нощ щяха да си починат, преди да посетят следващия обект от списъка на Фалън, затова Дънкан отиваше бавно към общинската градина и парка. Някои от приятелите му бяха споменали, че ще отскочат там и ще послушат музика.

Не бе имал възможност да се забавлява, нито дори да помисли за Карли Дженц, момичето, с което излизаше напоследък. Лошото бе, призна си той, че и никак не му липсваше натискането с Карли. Двамата бяха заедно почти през целия август и септември, но сега, с приближаването на октомври... Харесваше я... при това много. Точно такива момичета харесваше.

С апетитни извивки, без да създават усложнения.

Просто имаше нужда да поразпусне, така реши. Фалън го напрягаше във всички отношения.

Много я харесваше и истината бе, че двамата вършат страхотна работа заедно. Уважаваше я за начина, по който вършеше всичко. Справяше се с бомбите, събираше армия. Признаваше уменията ѝ с меча. Наблюдава я една вечер, преди да се видят за мисията. Беше седнал на покрива на казармите, просто да отдъхне, и тя излезе, стиснала меч в ръка.

Призова трима противници и ги унищожи едновременно. Направо ги разби.

Нямаше търпение някой ден да се пробва срещу нея.

Истината бе, че тя нямаше апетитни извивки, не беше някоя веселячка и при нея всичко бе много сложно.

Не можеше да си обясни защо иска да се натиска с нея, при това повече, отколкото с Карли. Или с която и да било друга.

Може би това бе заради единението на силите им или кръвната връзка. Може би защото бе различна от всички останали. Каквато и да беше причината, той знаеше, че като мисли за нея по този начин, не може да си намери място.

Затова щеше да престане да мисли за нея по този начин, поне тази вечер. Щеше да се помотае в парка, да послуша музика, да

погледа как Дензъл сътворява чудеса на китарата си.

Дензъл се справяше с китарата, с банджо, дори с цигулка — сякаш бе роден, за да свири, също както и с всеки вид топка. С тях бе по-добър, отколкото с което и да било оръжие.

Трябваше да прекара повече време с Дензъл, да му помогне да подобри уменията си, да го постегне. И да убеди приятеля си да насочи талантите си в друга посока. От него нямаше да излезе воин.

Може би щеше да включи и Петра в тази мисия. Дензъл бе направо луд по нея, а Петра изглеждаше добро момиче и също го харесваше.

Сякаш самата мисъл за нея я призова и той чу Петра да го вика. Обърна се. Тя се усмихна. Вървеше към него с кутия в ръка.

— Към парка ли отиваш? — попита той.

— Да, имам среща с Дензъл. Тоня ще дойде ли?

— Ще се появи по някое време. Първо трябваше да свърши нещо.

— Почти не я виждам напоследък.

— Много неща се случват в момента.

— Знам. Толкова много хора. Както и да е. Надявам се и Хана да дойде.

Тя се беше привързала към сестрите му още от самото начало, помисли си Дънкан.

— Мисля, че е вече там. Столук ще бъде там да посвири, а напоследък двамата са непрекъснато заедно.

— О, той е много добър! Обичам музиката. Много ми харесва. Каква приятна вечер, нали? Хладно, но не студено, звезди, луна. Съвършенство.

— Да. — В този момент обаче усети нещо, студ, тръпка. Вдигна очи, тъй като очакваше да види облаци да скриват луната и звездите. — Няма нищо по-хубаво от музика на открито, а няма да ѝ се радваме още дълго.

— Чувам ги. Вече са започнали да свирят. Добре ли изглеждат?

— Тя спря и бухна косата си, както правят момичетата. — Мина не обича огледала в апартамента, затова имам само едно малко в моята стая.

— Да, супер.

Тя грейна към него и едва не преобърна кутията.

— Какво носиш? Мирише на нещо сладичко.

— Така и трябва. Къпкейкове. Днес работих в общинската кухня и ми позволиха да направя къпкейкове за тази вечер.

— Днес ходих там. Не те видях.

— Сигурно си дошъл по време на някоя от почивките ми. Заповядай, вземи си. Дано съм ги уцелила.

— Изглеждат ми супер. — Той погледна кутията, в която белите връхчета на глазурата искряха плътни и нашарени. — Готини са. С какво са?

— Мисля, че рецептата е на госпожа Суифт за торта с малинов пълнеж и бита сметана, украсени с диви виолетки.

Той вдигна очи към нейните — големи, невинно сини. Тя му отправи срамежлива усмивка, изпълнена с надежда.

— Плодове и цветя — отбеляза той.

— Точно така. Надявам се и вкусът им да е толкова добър.

Тя протегна кутията към него и остана усмихната под светлините на феите откъм парка, откъдето се носеше музика. Луната, кръгла, бяла, я обливаше със светлина.

Той пое кутията и за миг, само за секунда забеляза тъмното задоволство в очите ѝ.

Без да откъсва очи от нейните, Дънкан преобърна кутията. Красивите къпкейкове паднаха на земята и от три потече мазна чернота, докато цветчетата на виолетките се превърнаха в малки, гърчещи се змийчета.

Петра се разсмя.

— Видя ли сега какво направи?

— Здравсти, Дънк! Да не би да сваляш момичето ми?

Гласът на Дензъл превърна кръвта му в лед.

— Отдръпнете се! Махайте се всички.

— Какво става, мой човек?

Петра се разсмя отново и в този момент Дънкан нанесе удар.

Тя отскочи бързо, по-бързо, отколкото той бе подготвен. Изтласка Дензъл като щит пред себе си и притисна тънък нож към сърцето му.

— Не мога да помръдна — задъха се Дензъл. — Дънк, не мога да помръдна. Петра?

— Пусни го. Не се интересува от него.

— Но ти се интересуваш и това е достатъчно. Ако си беше паднал по мен, както бях планирала, нямаше да ми се налага да го търпя. Не бях ли достатъчно красива за теб, Дънк? Не бях ли достатъчно сладка? Достатъчно безпомощна?

— И правиш всичко това, защото не съм си паднал по теб ли?

— О, моля те. Ти просто си средство към целта ми. И ти, и малоумните ти сестри.

Музиката все още свиреше, гласовете все още пееха. Да не би тя да беше вдигнала някаква бариера, или те просто бяха достатъчно далече?

Как да се възползва от това положение?

— Значи това е още от самото начало. Но не е онази дивотия с култа. Занимаваш се с черна магия, наоколо вони на нея. — С надежда да я накара да насочи вниманието си единствено към него, Дънкан размърда пръсти, изстреля светкавица и изгори гърчещите се змии, превърна отровата в пепел. Каква гадна воня само. — Значи не е от култа.

— Поредното средство към целта. Прекарах почти две седмици в онази дупка.

— Седмици ли?

— Толкова ли са мизерни и слаби силите ти, че не можеш да правиш илюзии с ума? Всички оцелели след атаката можеха да се закълнат, че съм била там почти две години. Дори двете седмици бяха противни. Аз, разбира се, си правех малки почивки, за да се позабавлявам. Мъжът, когато видяхте как изгаря — на това му казвам разкошна светлина — само си мислеше, че ми е баща, защото аз го накарах. Също както уредих жалката ви спасителна група и Воините да нападнат онази нощ.

— Мама му стара. — Главата на Дензъл се люшна на една страна. — Колко бири изпихме, брат ми?

Някой в парка извика, друг изкрещя. Музиката спря. Петра замахна с ръка назад и хората се разлетяха настрани, понесоха се сякаш подети от мощен порив.

— Дънкан. — Очите на Дензъл се замъглиха. — Прекалено много бира. Трябва да се прибирам, човече.

— Не ми е приятно да ме прекъсват. — Петра докосна с пръст устните на Дензъл и ги запечати. — Ами ти? Това тук го търпя

прекалено дълго.

Можеше да оправи тази работа, мислеше си Дънкан, щеше да се погрижи за Дензъл щом го освободи. Само че каквото и да пробва досега, не накара тънкото черно острие да се премести.

— Спасителната операция е била нагласена работа, за да попаднеш в Нова надежда. Ти си измислила и засадата.

— Не си кръгъл идиот.

— Не се получи.

Усмивката ѝ стана по-широка.

— Нима?

Напротив, осъзна той. Разбира се, че се беше получило.

— Фалън. Искала си да извадиш на светло Вестителката.

— Не си кръгъл идиот. На нея ѝ отне пределно дълго да дойде тук. Аз пък трябваше да живея с онази набожна нещастница през всичкото това време и да търча след група келешчета. Свърши вече тази работа, както и набожната гъска. Не ми остана време да се разправа с изродчето ѝ. Трябваше да доставя къпкейковете. А, да, и да спра набързо на едно място. Карли няма да дойде да се весели тази вечер. Или пък която и да било друга вечер.

Той имаше чувството, че го изритаха в корема.

— Защо?

— Харесваше я повече от мен.

Тя вдигна ръка. Облаците скриха звездите, задушиха луната.

Враните закръжаха с крясъци.

Дензъл простена.

— Господи, този ми дойде до гуша.

Тя замахна с ръка и счупи врата му. Дензъл се свлече безжизнен на земята.

С яростен вик Дънкан скочи напред с изваден меч.

Петра разпери ръце и се издигна високо на крилата си. Едното черно, другото бяло, също както едната половина на косата ѝ потъмня, а другата стана бледа като луната.

— Усети ли, че приближава? — изкрещя тя и запокити огън и мощ по Дънкан. — Усети ли, че бурята приижда?

Той отби оръжията и силите ѝ с меча си в мига, в който Фалън и Тоня се прехвърлиха при него.

— Аз съм бурята! — Фалън метна огнена топка.

Петра прибра крила и се гмурна под пламъците, след това се извиси отново.

— Най-сетне. Здравей, братовчедке.

Светкавица, черна, лъскава, разкъса небето, удари земята. Трева, зелена като лятото, пламна, порив на вятъра понесе огъня към детската площадка, към градината и мемориалното дърво.

Дори беседката избухна, а наоколо се пръснаха парчета и дървени игли. Фалън призова дъжд. Дим започна да се вие от тлеещите останки, замъгли въздуха.

— Ти ми разваляш забавлението. — Петра отклони трите стрели, които Тоня беше пушила. — Мамче! Те се държат гадно с мен.

Тя се надигна, светлата ѝ коса се разстла, белите крила се разгънаха.

— Недей, миличка. — Алегра се разсмя и прокара пръст по бузата на дъщеря си.

— Сега вече може ли да ги убием? Може ли?

— Разбира се, съкровище. Но първо искаме да страдат, нали? Трябва да има болка и кръв. Ние се храним с тяхното страдание, с техните писъци.

Тя хвана във въздуха стрелата, устремена към сърцето ѝ, и я запрати обратно. Тоня я избегна, но не и мощния юмрук, който я вдигна и захвърли назад.

С доволен кикот Петра хвърляше огнени кълба, докато Тоня лежеше свита и замаяна. Дънкан скочи, за да заслони сестра си, пресрещна огнените кълба с меч си, без да обръща внимание на изгорялото място, когато едно се изплъзна и го перна.

— Добре съм, добре съм. — Тоня избърса кръвта от устата и носа си и се надигна. — Просто ме зашемети, това е. Използват ме, за да се разсееш, Фалън.

Застана сама, вдигнала високо лице, извадила меч.

— Усецаш ли болката, малката?

— Да. И виждам под маската ти. Красотата ти е една лъжа. — Тя гледаше Алегра в очите, премахна видението със силите си.

Видя как стелещата се коса се превърна в рошави кичури, отдръпна се и оголи част от белязания скалп, а едното кристално синьо око увисна, бузата се сбръчка. Чисто белите криле почерняха, сгърчиха се.

Обезумяла, Алегра продължаваше да мята светкавици, огън, вятър. Фалън видя как сълзи на унижение рукохна от съсипаните очи.

— Баща ми ти е причинил това — изкрещя Фалън. — И майка ми. Сега вече лицето ти разкрива какво сърце притежаваш. Грозно и извратено. Но аз ще те довърша.

Дънкан изрева и мечът му пламна, отби атаката.

Фалън се завъртя, когато Ерик я нападна в гръб.

Тя го очакваше. Чакал е, знаеше го много добре, още преди тя да поеме първия си дъх.

Тя изтегли меча, нападна и преряза края на лявото му крило. Шокът го запрати на земята със силата на гръмотевиците, които бучаха над тях.

— Задръжете ги настрани от мен.

Искаше да види лицето му, истинското му лице. Бълбукащата жажда за отмъщение се разгоря в кръвта й.

— Ти отне живота му, живота на собствения ти брат, направи го от желание за власт и от алчност. Аз ще отнема твоя.

Той се изви настрани от ударите на меча, издигна се, заслони се под едното крило на Алегра.

Истинското му лице, помисли си Фалън. Също като къс сурово месо, едното око го нямаше, устните бяха обгорени, изпънати от белези.

Тя чу, че другите идват бързо. Чу викове, когато Петра, съскаща като змия, метна огън и остри черни стрели.

Когато родителите й се прехвърлиха на няколко крачки от нея, Фалън усети как сърцето й спира.

— Назад! Махайте се оттук!

В хаоса от дим и пламъци, в сражението на магически сили, стрелба и викове за помощ, тя застана пред родителите си.

— Ти ми причини това! — изкрещя Алегра към Лана.

— Точно така и ще го направя отново.

— Все още не, все още не. — Фалън го видя, в дивата червена пелена от мощ, видя го в бурята, която майка й бе призовала. — Все още не.

— Тайбше! *Ionsai!*^[1]

Бухалът избухна от небето, стрелна се като бяла светкавица в мрака. С нокти и човка разпиля враните и наоколо се посипаха

разкъсани тела.

— Фоя Бан! *Gardail!*^[2]

Вълкът се втурна през дима, оголил зъби, застава пред Лана и Саймън.

— Лоях! — През мъглата, той дотича в галоп при нея и тя насочи меча си към бурното небе. — *Eitilt!*^[3] — Докато той се издигаше с разперени крила, тя се метна на гърба му.

— Не сама. — Лана насочи едва сдържаната си ярост към Алегра. — Недей сам, Дънкан. Мога да помогна. Моля те.

— Тоня?

— Добре съм. — Тя изви вежди. — Ще се справя. Стрели! — изкрещя тя. — Трябват ми още стрели.

Дънкан вярваше напълно на сестра си и се надяваше да уцели движеща се мишена, когато се прехвърли.

За малко да пропусне, когато Фалън изви коня наляво и се блъсна силно в гърба ѝ.

— По дяволите!

— Извинявай. Виновна е майка ти. По-късно. Ти искаш чичо си, нека спипаме мизерника. Само че Петра е моя. Чуваш ли ме? Моя е!

Отмъщение. Тя го долови как избликва от него, също както и от нея. Дали то даваше нови сили, или ги намаляваше?

Двамата язدهа през дъжд от огън, прерязваха светкавици, устремени като копия, навлязоха в парещия въздух. Тя блокираше атаките с щита, отбраняваше се с меча. Щеше да падне тежко, ако Дънкан не беше отбил огнена топка.

Бяха в периферията на яростта, избликувала от майка ѝ, и Дънкан изпусна дъх пред вида на хапещия ален порой.

— Мама му стара! Мини през него! Просто мини през него.

Тя обаче се отклони.

— Това е мощта на мама.

— Въпреки това хапе. Влизай.

— Знам какво правя.

Заобиколиха тримата, които бълваха мощ. Завихряха се ветрища, вдигаха се пламъци, които тя посрещна с юмруци лед и пелена от шибаш дъжд.

Умът на Фалън се прочисти от собствената ѝ ярост, колкото да види какво причинява.

Те бяха прикрили детето си. Закриляха я. Поемаха ударите вместо нея.

Обичаха я.

— Можеш ли да говориш с Тоня? Само наум.

— Малко. Понякога. Не сме като елфите. Трябва да ги изкараме от града, от парка.

— Не. Направи го сега, повикай Тоня. Направи го с мен, аз имам елфска кръв. Кажй й да насочи всичко към Петра. Всички сили, които притежава. Към Петра.

Дънкан се напегна, за да се отвори, усети как черна светкавица припламна на сантиметри от лицето му. Пот капеше в очите му, едната му страна изгаряше от болка, въпреки това усети връзката.

Поглед, насочен надолу, му разкри, че Тоня гледа нагоре и приготвя нова стрела. За негов ужас Хана, застанала на тлеещата трева, използваше тялото си, за да прикрие един от ранените.

— Петра! — каза му Фалън. — Съсредоточи се в Петра. Всички заедно! С всичко, което имате!

Преградната стена беше нечувано жестока. Пламтяха стрели, огън изскачаше от мечове, свистяха куршуми. Ударите на светлината срещу мрака разтърсиха и небето, и земята.

Те я заслониха, губеха сили под силата на нападението. Блокираха оръжия и магия, обзети от паника, докато Петра — спокойна отново, поне така се стори на Фалън — се смееше.

Тя не бе само с извратено сърце, не притежаваше единствено извратени сили. Тя имаше извратен ум.

— Ей, братовчедке! — изкрещя подигравателно Фалън. — Май не ти се играе, след като си решила да се криеш зад мама и татко.

Алегра запрати светкавица, която попадна в щита на Фалън с такава сила, че я изметна назад.

— Може пък да си просто срамежлива. — Фалън се приближи, готова да отбива атаките с щита.

Дънкан разбра и вложи всичкото си презрение в своя вик.

— Тя не си струва. Страхлива малка мръсница. При това с откачалски външен вид. Да приключваме с тази работа и да вървим да пийнем по бира.

— Ще ви убия и двамата!

С разкривено от злоба лице, Петра се измъкна изпод крилете на майка си. Тя запрати огън, светкавици, гневни потоци сила с очи — едното синьо, другото черно — побесняла от ярост.

Фалън не спираше да блокира.

— Чакай! — спря тя Дънкан. — Чакай.

Когато вдигна меча, изстреля през него светлина, ярка като нападащия кон, и Ерик изрева.

Той запрати ураганен вятър, изблъска дъщеря си настрани и пое удара.

Замахът на Фалън отрязва крилото му, прогори гърдите му, разкъса го до корема.

Докато падаше, а викът на Алегра раздираше въздуха, тя насочи Лоях надолу.

— Сега, мамо! Сега!

Тя видя пълната мощ на майка си — старата мъка, впрегната с нова, обединена с любов. Червената мъгла стана мътна, завихри се. Алегра обгърна Петра, извиси се, когато убийствената вълна я помете.

Майко на мрака, помисли си Фалън. И майко на светлината.

— Отпусни, мамо, отпусни. Помогни ми да прочистя въздуха. Дънкан! Трябва да имам видимост.

— Няма ги.

Въпреки това тя се издигна на Лоях и започна да търси.

— Ранен ли си? — попита тя Дънкан, докато оглеждаше небето и видя първите звезди да намигат през изтъняващата мъгла.

— Не е тежко. Не като тях. Трябва да се спуснем.

Когато Ерик падна в края на полето, засадено с царевица, Саймън остави Лана. Той познаваше звуците на бойното поле — стоновете на ранените, виковете за лекарска помощ. Познаваше и вонята — на дим, кръв и смърт.

Познаваше и смъртта, когато я погледнеше в очите.

Ерик, поне онова, което бе останало от него, все още дишаше, но с къси вдишвания и кървава пяна. Нито един лекар или лечител не беше в състояние да го спаси.

— С теб е свършено. Може би ще живееш дълго, колкото моите жени, невероятните ми жени, да ти кажат онова, което имат.

— Кой... — изхриптя Ерик и изкашля кръв. — Ти кой си?

— Аз съм човекът, който въведе Вестителката на този свят със собствените си ръце. — Насочил оръжието си, Саймън вдигна за секунда поглед, докато Фалън се спускаше с коня на земята, скочи и затича към него.

След това видя потта, смесила се с кръв по лицето на Ерик, видя разтрепераната ръка да образува черен меч. Ерик се надигна, за да го метне, и в този миг куршумът на Саймън го прониза.

— Това е за Макс Фалън, мръсно.

Задъхана, Фалън сведе поглед, видя как мечът се разтваря в кална пепел, а единственото око не се откъсваше от нея.

— Искан аз да му видя сметката.

— Ти го направи.

Фалън поклати глава и прибра меча, пое ръцете на Саймън.

— Не, ти беше. — Майка ѝ дотича при нея. — Ти го направи. Било е писано да си ти. Ти не замести баща ми, защото ми беше баща. Пое ролята на човека, когото той беше предал, на брата, който той уби.

— Ранена си.

Фалън се погледна. Имаше порязвания, обгорени места.

— Нищо страшно, но други са ранени тежко. — Тя се обърна към майка си. — Подценявала съм те.

— Не си единствената — измърмори Саймън.

— Няма да се повтори.

— Точно така.

— Ще помогнеш с ранените.

— Да. Първо на теб. Аз съм ти майка — заяви Лана, когато Фалън понечи да спори. — Първо на теб.

Докато майка ѝ се грижеше за нея, тя погледна Ерик и усети как яростта, която я беше тласкала напред, се оттича, също като горещото усещане от докосването на майка ѝ.

— Той ще бъде изгорен с магия, а пепелта — осолена и отнесена в пустошта, за да бъде погребана с глава на змия, зъб от чакал и глава на врана.

Погледна Лана.

— Ти я нарани отново.

— Не беше достатъчно. Те ще се върнат.

— Те ще се върнат, но този път ние няма да бягаме.

— Не, приключихме с това. Продължавай. — Тя докосна бузата на Фалън. — Хората трябва да те видят. Ще помогна на медиците, а баща ти ще се справи с това. — Тя погледна Ерик.

— Да, добре.

Когато Фалън се отдръпна, Лана се обърна към Саймън.

— Макс загина тук, точно на мястото, където падна Ерик. Мечът на Фалън го запрати там, а ти го довърши. Точно тук, Саймън. Макс се опита да го спре. Аз опитах. Вие с Фалън го довършихте. Има значение, че бяхте вие двамата с Фалън.

— Свърши се. — Той я целуна. — Върви да помогнеш да излекуват хората. Ще повикам да ми помогнат да го преместя на открито и ще го охраняваме, докато не направим онова, което Фалън иска да направи с него.

За Фалън бе истинско облекчение да види познати лица, докато минаваше през полето, което за втори път се превърна в бойна арена. Тя видя мъдростта у Фред и някои от другите феи, докато презареждаха земята, където бе ударена, докато хората събираха останките от беседката.

Някои плачеха и винаги щяха да се проливат сълзи след кръвта, но повечето се занимаваха с нужното, обзети от мрачна решителност.

Тя спря Хана.

— Можеш ли да ми кажеш колко е зле положението? Мъртви, ранени?

— Много порезни рани и изгаряния, шок. Няколко сериозно ранени. — Тя притисна пръсти към очите си. — Стар е сред тях. Тя е поела тежък удар, но не иска лечение. Изпада в паника, когато я докосват. Знам, че Флин се старее да направи нещо, но и той е ранен. Също и Тоня.

Фалън стисна силно ръката на Хана.

— Колко тежко?

— Рейчъл казва втора и трета степен изгаряне, вероятно сътресение, изкълчване на врата. Не съм сигурна. Мама я накара да отиде в клиниката. Не можа обаче да накара Дънкан да отиде. Той също е ранен.

Фалън погледна към мястото, където Дънкан бе седнал, прегърнал жена, която притискаше до себе си мъртвия му приятел и се поклащаше напред и назад.

— Дензъл... обичах го. Всички го обичаха. Чух Дънкан да моли Уил да провери как са Карли, Мина и малкото ѝ момченце. Тази Петра — о, господи — била казала, че е убила Карли и Мина. Трябва да вървя, имат нужда от мен.

— Ще дойда в клиниката. Мога да помогна. Идвам.

Първо отиде при Дънкан. Той не я погледна, беше прегърнал скърбящата майка и не откъсваше очи от лицето на мъртвия си приятел. Отдръпна се, когато Фалън отпусна ръка на рамото му.

— Остави ме.

— Повече ще помогнеш, когато си здрав. — Макар той да не искаше, тя притисна ръка към него и насочи силите си. Раната се оказа по-дълбока, отколкото предполагаше. Трябваше да стисне зъби, когато усети шока от изгарянето, и ги задържа стиснати, докато болката не утихна и тя не усети, че отново може да диша.

— Рейчъл ще иска да те погледне — каза тя и се изправи, тръгна към клиниката.

Когато влезе, видя десетки ранени. Някои се бяха свили на столове и чакаха някой да погледне раните им, други лежаха на носилки. Някои плачеха, други стенеха, трети просто седяха с очи, стъклени от шока.

Майка ѝ, с вдигната коса, работеше с останалите лечители. Тя пристъпи към момиче, което знаеше, че е приятелка на Тоня. Ейприл, фея, трепереше от шока, завита с одеяло.

— Не е зле. Казаха, че не било толкова зле. Знаеш ли къде е Баркли? Бях с Баркли.

— Ще разбере. Погледни ме. Ейприл, вгледай се в мен.

— Не е зле.

— Ще се оправяш. — Порезни рани, изгаряния, шок, поражения от поразяване със светкавица. Тя успокои всичко, затвори малките рани и излекува изгарянията.

— Мама сигурно ме търси и се тревожи. И Баркли.

— Майка ти ще те намери. Сега поспи.

Фалън я потопи в лек, оздравителен сън и се прехвърли на следващия пациент.

Откри Флин в една от стаите за прегледи. Лупа бе в краката му. По лицето на Флин имаше кръв, също и по ризата му, а по двете му ръце се виждаха изгаряния. Въпреки това убеждаваше Стар.

— Ще трябва да им позволиш да ти помогнат. Не могат да ти помогнат, ако не те докоснат. Познаваш тези хора, Стар.

— Познавах и Петра.

Тя се държеше като подивяла от болка. Фалън знаеше, че това също е делириум. Тялото ѝ трепереше от обгарянията, които покриваха ръцете, краката. Раните сълзяха и Фалън усети, че започва инфекция.

От рана на лицето ѝ течеше кръв.

— Ти ме познаваш. — Фалън затвори вратата след себе си и пристъпи към носилката. — Дойдох, за да ти поискам прошка. Мислех, че ти си тази, която ни е предала.

— Знам. Не ме докосвай.

— Сгреших. Повиках те на срещата, за да разбера дали нещата, за които говорихме, които правихме, ще бъдат издадени. Заложих ти капан, но допуснах грешка.

— Никога не бих те предала.

— Знам. Прости ми. Покажи ми, че ми прощаваш като ми позволиш да ти помогна. Имам нужда от смели и верни хора. Ти си и двете. Без помощ ще умреш и аз ще изгубя и воин, и светлина. Флин ще изгуби приятелка и сестра. Погледни ме, Стар.

— Тя ще се съпротивлява срещу транса — прошепна Флин.

— Няма да се съпротивлява. Виждаш ли ме? — попита тя Стар. — Аз те виждам. Виждаш светлината в мен. Аз виждам светлината у теб. Имай доверие на онова, срещу което се би. Довери ми се, както аз се доверявам на теб.

Тя я усети в дълбочина.

— Доведи майка ми или друг мощен лечител. Кажи ѝ, че раните са инфектирани. Тя ще знае какво да донесе. Къде е Рейчъл?

— В хирургията.

— Доведи мама, ако можеш, и накарай някой да се погрижи за теб.

— След Стар. Ще повикам майка ти.

Тя започна и усети, че от болката краката ѝ омекнаха. Трябваше да спре и да започне отново, след това отново спря и пак започна. Тя притежаваше сили, помисли си Фалън, въпреки това опитът ѝ беше ограничен.

Пребледняла, обляна в пот, тя вдигна поглед, когато майка ѝ влезе с поднос, отрупан с магически пособия.

— Прекалено много — заяви остро Лана. — Отдръпни се веднага.

— Мисля, че тя умира.

— Няма да е от полза, ако умреш с нея. Бавно, Фалън. Пласт след пласт.

Лана остави подноса и прокара ръце, леки като облаци, над Стар.

— Трябва да изкараме отровата. Трябва ни атаме, чаша и лечебна пудра. Гледай внимателно.

Тя извади ножа, който Фалън ѝ подаде, и над сълзящата рана събра капките в чаша. След това повтори и потрети.

— Напудри, изхвърли, измий и пречисти чашата. След това ще лекуваме бавно, пласт след пласт, ще използваме лечебната пудра и ще повторим цялата процедура, докато не се изчисти от инфекцията.

Работиха повече от два часа, през повечето време под зорките очи на Флин.

Най-сетне Лана попи лицето на Стар и постави ръка върху челото ѝ.

— Кожата ѝ отново е хладна.

— Значи няма да умре.

Лана се обърна към Флин.

— Щеше да умре. Друг, без нейната желязна воля, щеше да умре. Ще ѝ останат белези и отвън, и отвътре. Повече от това не можем да лекуваме. Но ще живее и ще има нужда от някой да маже изгарянията с мехлема, който ще ти дам. По два пъти на ден. Ти ще можеш ли да се справиш?

— Да, тя ще ми позволи. Може да разреши и на Фред. Сега вече ще ти позволи и на теб — обърна се той към Фалън. — Тя се втурна право в едно огнено кълбо, което щеше да ликвидира поне шестима, но тя се втурна в него.

— Знаеш ли колко са ранените и колко мъртвите? — попита го Фалън.

— Девет загинали на полето, други двама са на косъм. Ранените... Петдесет, шейсет. Щеше да е много по-зле, ако не бяхте вие с Дънкан и Тоня. Ти — обърна се той към Лана, — и твоят мъж. Щеше да бъде по-зле, ако войниците, които ти доведе, не се бяха включили в битката.

Той погледна Лана и се усмихна едва-едва.

— Синът ти ги събра. Колин. Така се говори. Аз ще остана при нея, докато не се събуди.

— Няма да се събуди до утре сутринта — каза му Лана и той сви рамене.

— И без това нямам друга работа.

Фалън излезе от клиниката и отиде на полето. Феите си бяха свършили работата, тревата бе отново зелена, бяха излекували дърветата. Тя си каза, че и хората, които не притежават магически сили, ще си свършат работата и ще построят отново беседката и детската площадка.

Символи, помисли си тя. Нямахше да спрат да строят, да оцеляват, да се бият и да живеят.

Тя се приближи до тялото на Ерик и двамата стражи.

— Аз ще се заема.

— Баща ти и Уил казаха да ти помогнем с него.

— Трябва да свърша тази работа сама.

Изчака да тръгнат.

— Всеки избор, който си правил, те доведе дотук. Кълна се в живота си и в смъртта ти, че и жена ти, и онова, което сте сътворили двамата заедно, ще свършат като теб. Не за отмъщение. За справедливост.

От мястото, на което стоеше потънал в мъка, Дънкан я наблюдаваше как призовава огъня, как го плъзва по тялото като започва от краката. Чу думите, които тя каза, но разбираше съвсем малко на ирландски.

Огън от светлина. Плът и кръв.

Тя извади шепа сол от торбичка, пръсна я върху пепелта, покапа течност отгоре, която се сгърчи като червей, след това застина. С пръсти, свити във въздуха, тя събра останалото от Ерик Фалън в кутия. Запечати я с пръст, с линия от светлина.

Пъхна кутийката в торбата, призова коня си, вълка и бухала. След това вдигна меча към луната и изчезна.

Стори му се, докато седеше в сенките, че светлина премина по небето и разпрати дъжд от звезди.

Вестителката отива да почете кръвта си, да защити светлината, помисли си той и стана.

Той щеше да прави същото, чак до самия край.

-
- [1] Нападай (ирл.). — Б.пр. ↑
 - [2] Пази (ирл.). — Б.пр. ↑
 - [3] Полети (ирл.). — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

Изтощена от битката, от лечението, от пътуването и от ритуала, Фалън се погрижи за коня си и освободи бухала и вълка да отидат на лов.

Единственото ѝ желание беше да си легне. Без въпроси, без удобства, без сънища.

Утре щеше да говори с Колин, да му каже, че се гордее с него, задето е мислил и действал бързо, задето бе останал с Травис и Итън, задето бе защитавал децата.

Утре щеше да говори и с войниците, да посети ранените, да говори с любимите хора на загиналите.

Утре щеше да планира напред, но тази вечер искаше единствено сън.

Влезе през страничния вход и се насили да се пъхне под душа, за да измие кръвта, мръсотията, вонята от битката, пушеците от магиите.

Излезе от банята с намерението да си легне. Дънкан се беше отпуснал на единствения стол в малкия хол. Това бе достатъчно стряскащо, но секунда по-късно тя си спомни, че е съвсем гола.

Наруга го и инстинктивно се прикри с ръце.

— Вън!

— Не съм дошъл, за да те гледам гола. Това е приятен бонус, но не съм виновен, че не си облечена. Трябва да говоря с теб.

— Тази вечер не искам да говоря нито с теб, нито с когото и да било. Уморена съм. Гола съм. Върви си. Ако баща ми те завари тук, ще те пребие.

— Ще рискувам. — Дънкан замахна с ръка към скрина и отвори чекмеджетата. — Облечи си нещо, след като се притесняваш толкова много. И преди съм виждал голи момичета. Ти почти не можеш да се сравняваш с тях.

Той затвори очи и вдигна ръка, когато вълна на болка премина по лицето му.

— Извинявай. Не исках да го кажа. Облечи се, моля те. Ще чакам вЪн.

Той излезе, зачака. Запита се дали ще напълнят басейна с вода. Запита се защо им е на хората да имат кухня навЪн. Запита се защо не стоя настрани, поне докато не се научи да се контролира по-добре.

Чу я да излиза, продължи да гледа към небето.

— Все още бях в парка, когато се разправи с тялото на чичо си.

— Не го наричай така.

— Права си. Къде отнесе пепелта?

— Далече. Много далече. На място, на което мръсниците му няма да го открият и няма да намерят утеха в скръбта си.

— Става. — Той се обърна, видя, че е облякла тениска, памучни панталони и е боса. — Аз я доведох тук. Тя е нагласила нещата така, че ние с Тоня да я доведем в Нова надежда. Похвали се, че го е направила, след като... Тя носеше къпкейкове.

— Къпкейкове ли?

— С малини и диви виолетки. Плодове и цветя. Предложи ми един и тогава разбрах. През всичкото това време, докато беше тук, така и не съм видял мрака в нея.

— А вглеждал ли си се?

— Не бих казал, не и специално. Вярвах на всичко. Помогнах да бъде спасено едно травматизирано хлапе. Аз съм герой.

— Аз се вгледах в нея, в Стар.

— В Стар ли?

— Не видях почти нищо и в едната, и в другата. И двете се блокират. Тази вечер успях да се вгледам в Стар и разбрах, че тя блокира ярост, мъка и страх. Едва тази вечер видях какво се таи у Петра.

— Ти си имала дни, а аз години.

— Само ти ли? — Тя изви вежди. — Казваш го, защото си герой ли?

— Глупости. Ако не ме беше предупредила за тъпите къпкейкове, за плодовете и цветята, щях да си взема. Отрова и черни змии. Щях да съм мъртъв, защото едно красиво момиче беше опекло за мен къпкейкове.

Той ѝ се стори по-възрастен. Приличаше повече на мъжа от каменния кръг, отколкото на момчето на мотора.

— Едва ли. Мисля, че щеше да видиш за какво става въпрос, преди да го вземеш.

— Така и няма да разберем, нали? Не я повалих на място. Тя бе по-изкусна, отколкото очаквах, а това беше тъпо. Много тъпо.

— Може би, но тя е била подготвена, за разлика от теб. Тя беше момиче, на което си помагал, за което си мислел, че има нужда от помощ.

— Не реагирах достатъчно бързо, достатъчно настъпателно, затова тя спипа Дензъл. След това мислех единствено как да я накарам да го пусне, как да опазим конфликта само между нас. Тя му прекърши врата, докато стоях и гледах. Прекърши му врата, както ти ще пречупиш пръчка на две.

Мъка напираше в думите му.

— Той не означаваше нищо. Той беше напълно безобиден.

— Тя го уби, за да те нарани, да ти причини болка.

В него изригна бяс.

— Да не би да мислиш, че не знам.

Мъката му едва не я повали и отвори в нея нещо, което я накара да направи стъпка към него, да го прегърне.

— Много ми е мъчно, наистина много ми е мъчно за приятеля ти.

Дънкан се напрегна при опита ѝ да го успокои, след това се отпусна.

— Той никога не би наранил друг човек. Само се перчеше, че е воин, но никога не би наранил. Не му беше присъщо. А тя го уби, все едно беше едно нищо. Убила е и Карли. Баща ѝ я намерил в стаята ѝ с прерязано гърло. Убила е Карли, защото ние... мама му стара.

— Ти си я обичал. Много ми е мъчно.

— Не, не, не... просто излизахме от време на време. Тя беше безобидна също като Дензъл. Тя не беше заплаха. Убила е Мина, щяла е да убие и Бил Андърсън, но той е бил у Уил. Тъй като него го нямало, влязла у тях и съсипала дома му. Защо е направила всичко това? Тези хора бяха без значение. Аз бях важен, ти, също и Тоня.

Тя понечи да се отдръпне, но той я притисна до себе си, затова тя му даде още минута.

— Не си погледнал право в нея.

Той се отдръпна.

— Майната му на това. Какво искаш да кажеш?

— Видял си зло. Видял си мрака и злобата. Не си видял продукта на двамата, които са я създали.

— Едно черно крило и едно бяло, откачалската коса и очите. Разбирам.

— Не си видял всички тези неща като символи. Не си видял извращения мрак в нея да се надига. Това те е... подвело те е.

— Да не би да искаш да кажеш, че тя е луда?

— Искам да кажа, че тя е напълно луда.

Той отстъпи крачка назад.

— Тогава... всичко се връзва.

— Тя е постъпила като хитра, бясна лисица. А те са търпеливи, Дънкан, много търпеливи. През всички тези години са изчаквали, премисляли, планирали. Изпратили са детето си да... да се инфилтрира.

— Тя можеше да причини много повече вреда, откакто дойде. Можела е да осъществи много повече от един план със засада.

— Сигурно е правила гадости. Дребни неща. Болести, инциденти. Когато потърсим, ще намерим мястото, на което е провеждала ритуалите си. Ще го прочистим. Ще ги нараним, както баща ми е направил в планината, както мама е сторила на същото това поле. Те ще изчакват отново. Също и ние. Бащата на Петра загина, за да я спаси. Тя няма да го забрави. Сигурна съм. Те се обичаха.

— Това не е любов.

— Напротив. Истинска е, както всяка друго. Родител към дете, дете към родител, партньор към партньора. Те се обичаха. Сега скърбят и са наранени.

— Също и ние. — Той натъпка ръце в джобовете си и погледна към звездите. — На нея ѝ беше приятно да убива. Видях го, когато уби Дензъл.

— Тя изпитва радост, когато причинява смърт и болка. Аз... сега вече го разбирам по-добре. За момент усетих радост, когато забих мечата си в Ерик. Никога вече не искам да изпитвам същото.

— Разбирам — прошепна той. — Разбирам.

— И двете страни искахме отмъщение, затова настана хаос. Хората се сражаваха, но имаше хаос. Следващия път няма да допусна

подобно нещо. Ще съберем повече войници, ще се постараям повече и ще има лидерство на мястото на хаоса.

Тя въздъхна.

— Провалих се.

— Глупости.

— Провалих се, защото се оставих на импулса и гнева. — Тя потри китката на ръката, с която държеше меча. — Искях да усетя кръвта на Ерик по ръцете си и я усетих, но забравих за стратегия и тактика.

— Не напълно.

— Почти. Ти ми пазеше гърба. Благодаря ти.

— Значи сме наравно.

— Как ти е раната? — Той сви рамене и тя направи жест на нетърпение. — Вдигни си ризата.

— Добре е, но ти май искаш да си върнеш, задето те видях гола.

— Стига глупости. — Тя постави ръка отстрани, притисна длан. — Все още гори. — Охлади мястото и си спомни съвета на майка си. Бавно. Пласт след пласт.

— Така. А Тоня...

Той я сграбчи както преди, притисна я до себе си.

— Имам нужда от това — заяви преди устните му да пленят нейните.

Фалън усети нуждата и това я обърка. Изпитваше желание и същевременно не го искаше. Кръвта ѝ пулсираше толкова бързо, толкова неустойчиво, че я чу в главата си, като ритъм на племенни барабани.

Умът ѝ настояваше да се отдръпне, но тя стисна косата му, издаде звук на изненада и удоволствие, когато езикът му докосна нейния.

Той получи видение. Намираше се на висока, ветровита скала над бурно море — и тя беше там. Видя гора, толкова зелена, че въздухът ухаеше на нея, винаги на нея. Каменен кръг под кървавочервено небе, а тя зовеше бурята.

Видя легло, обляно от лунна светлина, а тя беше под него, движеше се и не спираше, очите ѝ приличаха на буреносни облаци.

Виденията заплуваха, завихриха се в него, докато замаян от тях, той не се отдръпна.

— Видя ли това? Почувства ли го?

— Не знам. Наистина не знам. Не мога да мисля. Трябва да помисля. Не мога да го направя. — Буреносни очи срещнаха неговите. — Не знам как да го направя.

— Мога да те поведе, но... — Той се отдръпна, направи крачка настрана, прецени, че най-доброто място на ръцете му е в джобовете. — Струва ми се, че имам нужда от малко пространство. Трябва ми малко пространство и време. Да съм далече от теб. И ти имаш нужда да си далече от мен.

— Не мога да си позволя да се разсейвам с...

— Замълчи. — Той направи отново крачка, този път към нея, и въздухът сякаш се разтърси и запраця около тях. — Не ми е никак приятно да ме наричат, че съм нещо, което служи за разсейване, затова просто замълчи за малко. Коя от базите може да ме използва за инструктор? Много съм добър. На мама ще ѝ бъде трудно, но тя ще се справи. Мога да помагам с набирането на каквото се налага. Мога да разужнавам, да докладвам и да помагам в обучението.

— И да си на разстояние.

Тя остана удивена, притеснена от желанието си да настоява, че е нужен тук. Не искаше той да замине.

— Най-полезен ще бъдеш при Малик. Там са напълно неопитни. — Така не само че щеше да обучава, ами и него щяха да го обучат, осъзна тя.

— Добре, ще отида там. След два дена заминавам. Как мислиш, колко време ще мине преди окръг Колумбия?

— Най-малко две години. Ще ни трябва...

— Две години — прекъсна я той. — Мога да се справя. Това беше и твоята присъда, нали? Две години. Но ще мога да бръмвам, да идвам и да докладвам. Така на мама ще ѝ бъде по-лесно да свикне.

Той остана на лунната светлина на две крачки от нея.

— Ще се върна. Да знаеш, че ще се върна за теб. Имаш две години, за да мислиш по този въпрос.

— Аз трябва да водя война и да я спечеля, Дънкан. Всичко, абсолютно всичко зависи от нея.

— Нас ни чака животът, иначе не би имало смисъл. Ще ти помогна да събереш и обучиш армията си, Фалън. Ще се бия с теб и за теб. И ще дойда за теб.

Той се усмихна.

— Все още не си казала не — напомни ѝ той, преди да изчезне.

Вече сама, Фалън не помръдна от мястото си. Две години, помисли си тя. Толкова много неща можеха да се случат. Някои щяха да изгубят живота си, други да бъдат спасени. Когато мислеше две години напред, трябваше да мисли стратегически, не емоционално.

Той будеше у нея твърде много чувства.

Пространство и разстояние, това щеше да се отрази добре на всички.

Тя трябваше да ръководи армия, да планира битки, да прави магии.

Две години, едно мигване или цяла вечност? Колкото и да беше, започваше на сутринта.

Тя влезе вътре и се отпусна на леглото, без дори да ѝ мине през ум да се съблече. За доброто на всички го беше изпратила далече. Щяха ли и двамата да бъдат същите, когато той се върнеше?

Почти заспала, тя вдигна ръка, за да запали свещта си.

В сънищата видя как светлината ѝ го води, как очертава нейния път, докато всеки от тях върви по своята пътека.

Любов ли беше това? Може би нужда? Задължение ли беше?

Можеше ли и трите да се превърнат в едно?

Навън луната се носеше в звездното небе. Бурята беше преминала. Облаците за следващата вече започваха да се скупчват.

Издание:

Автор: Нора Робъртс

Заглавие: Кръв от кръвта

Преводач: Цветана Генчева

Година на превод: 2018

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2018

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Алианс Принт“ ЕООД

Излязла от печат: 05.11.2018

Редактор: Елка Николова

ISBN: 978-954-655-885-5

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/7723>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.